

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LIANE MORIARTY

SIRRINI DERİNE GÖM

"Modern bir Pandora hikâyesi
okumaya hazır olun."

Booklist



neo
kitap

SIRRINI DERİNE GÖM

*Sevgili Cecilia, sen bu satırları okurken,
ben çoktan ölmüş olacağım...*

Kocanızın, ilk çocuğunuzun doğduğu gün, öldükten sonra açılmak üzere bir mektup yazdığını ve bu mektupta en gizli, en karanlık sırrını paylaştığını hayal edin. Birlikte kurduğunuz mutlu yuvanızı yıkmakla kalmayıp, daha pek çok kişinin dünyasını yerle bir edecek güçte bir sır... Ve o mektubun elinize, kocanız hâlâ hayattayken geçtiğini düşünün.

Yardımsever bir işkadını ve iyi bir anne olan Cecilia için, tavan arasında bulunduğu mektupla birlikte zaman bir anda durur. İçini kemiren vicdan belasıyla sevdiklerine karşı sorumlulukları arasında sıkışıp kalan genç kadın, eski mutlu günlerini geri getirmek için doğru kararı vermek zorundadır.

Yeniden Başlamak İçin Güzel Bir Gün'le tanıdığımız Liane Moriarty, kırk ülkede yayınlanan ve bütün dünyada milyonlarca satan *Sırrını Derine Göm*'le bir kez daha Türk okurlarıyla buluşuyor.



Sırrını Derine G m **Liane Moriarty**

1. Baskı: Eylül 2015
ISBN: 978-605-63979-3-6
Yayınevi Sertifika No: 27861

Orijinal Adı : The Husband's Secret
Çeviren : Cumhuri Mısırlıo lu
Editör : Gamze Büyükkaya
Sayfa Tasarımı : Elif Yavuz
Kapak Tasarımı : Alla  zabat

Baskı
Ezgi Mat. Teks. Pors. İn . San. Tic. Ltd.  ti.
Matbaa Sertifika No: 12142
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14
 oban e me-Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

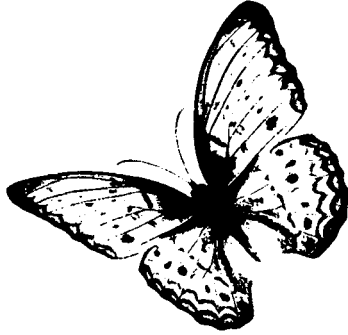
Copyright  Liane Moriarty
Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Neo Basım ve Yayıncılık Ltd.  ti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya
edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

NEO KİTAP
Cevizlik Mh. Ebuzziya Cd. No:7/106
Bakır y İSTANBUL
Tel: 0 212 572 82 33
info@neokitap.com



LIANE MORIARTY

SIRRINI DERINE GÖM



Çeviren: Cümhur Mısırlıoğlu



Adam, George ve Anna'ya. Bir de Amelia'ya...

Hata yapmak insani, affetmekse ilahi.

–Alexander Pope

Zavallı Pandora. Zeus yanına esrarengiz bir kavanoz verip, pek parlak bir tip olmayan, üstelik daha önce hiç tanışmadığı Epimetheus diye bir adamla evlenmeye gönderiyor onu. Kimse Pandora'ya kavanozdan söz etmiyor. Kimse o kavanozu açma demiyor. O da açıyor tabii. Açmayıp ne yapacaktı sanki? Bütün o korkunç felaketlerin insanoğluna sonsuza kadar musallat olacağını ve kavanozun içinde bir tek umudun kalacağını nereden bilebilirdi ki? Üstünde bir uyarı yazısı vardı da okumadı mı?

Sonra millete bakıyorsun; Ah Pandora, vah Pandora, ne yaptın Pandora, ne ettin Pandora? Sana o kutuyu açma dediler mi? Klasik, iflah olmaz kadın merakı işte. Yaptığını beğendin mi şimdi?

Ancak herkes şunu unutuyor; bir kere, o bir kutu değil kavanozdu; ikincisi, kızcağız size daha kaç kere söyleyecek, onu açma diyen olmadı diye!

PAZARTESİ

1. BÖLÜM

Hep Berlin Duvarı'nın yüzünden.

Berlin Duvarı olmasa Cecilia mektubu bulamaz, şu anda mutfak masasında oturmuş, açayım mı açmayayım mı diye kara kara düşünüyor olmazdı.

Mektubun zarfı, üstündeki ince toz tabakası yüzünden griye dönmüştü. Ön taraftaki kelimeler, mavi tükenmezka-lemle ve kendisinin kadar iyi tanıdığı bir elyazısıyla yazılmıştı. Arkasını çevirip baktı. Ağzı sararmaya yüz tutmuş bir bantla tutturulmuştu. Ne zaman yazılmıştı acaba? Yıllar önce yazılmış gibi eski duruyordu ama tam emin olamıyordu insan.

Açmayacaktı ama. Kesinlikle açmayacaktı hem de. Dünyanın en kararlı insanıydı o; bir kez yapmayacağım dedikten sonra hayatta yapmazdı.

Gerçi... açsa ne olacaktı ki? Ne değişecekti yani? Diğer kadınlar saniyesinde yırtıp açardı. Kafasında yakın arkadaşlarının bir listesini yapıp, şimdi arayacak olsa ne derlerdi diye düşünmeye başladı.

Miriam Openheimer: Tabii canım. Aç gitsin.

Erica Edgecliff: Ciddi misin sen? Hâlâ duruyor musun?

Laura Marks: Hemen açıp yüksek sesle bana da okuyorsun.

Sarah Sacks: Karar vermekten aciz biri olduğu için Sarah'ya sormaya gerek yoktu. Kadın, Cecilia çay mı istersin, kahve mi diye soracak olsa bile oturup bir saat düşünür; çayın, kahvenin faydalarını ve zararlarını hesap eder, sonra da, "Kahve! Hayır dur, çay olsun!" gibisinden bir şey söylerdi. Bunun gibi büyük bir karar karşındaysa beyin komasına falan girerdi herhalde.

Mahalia Ramachandran: Kesinlikle açmamalısın. Açarsan kocana büyük saygısızlık etmiş olursun. Sakın açma.

Bu Mahalia da karışmasa olmaz zaten.

Cecilia mektubu mutfak masasında bırakıp çaydanlığa su koymaya gitti.

O Berlin Duvarı'nın da, Soğuk Savaş'ın da canı cehenneme! Bin dokuz yüz bilmem kaçta, nasıl edelim de bu nankör Almanları dize getirelim diye düşünüp birdenbire parmaklarını şıklatarak, "Buldum, buldum! Kocaman, hayvan gibi bir duvar yapalım ki bir yere kaçamasın salaklar!" diyen kimdi acaba?

Esther kesin bilirdi Berlin Duvarı fikrinin kimden çıktığını. Muhtemelen adamın doğum tarihini falan bile söylerdi. Adam derken yanılmıyordu herhalde. Böyle gaddarca bir fikir, özünde aptalca ama alabildiğine etkili bir buluş ancak bir erkekten çıkardı.

Cinsiyet ayrımı mı yapmıştı şimdi?

Çaydanlığı doldurup düğmesine bastı, eviyedeki su damlalarını bir kâğıt havluyla silip temizledi.

Geçen haftaki Şölen Komitesi'nde, Cecilia'nın üç kızıyla aynı yaşlarda üç oğlu olan annelerden biri, söylediği bir şeyi, "az biraz ayrımcı" bulmuştu. Cecilia şimdi ne dediğini hatırlamıyordu ama espri falan yapıyordu herhalde. Neyse ne canım. Ayrıca cinsiyet ayrımı meselesinde ödeşmek için önümüzdeki iki bin yıl, sıra kadınlarda değil miydi?

Gerçekten de az biraz ayrımcıydı galiba.

Çaydanlıktaki su kaynıyordu. Fincana bir Earl Grey poşeti atıp çayın suya mürekkep gibi karışmasını seyretti. Hayatta ayrımcı olmaktan daha kötü şeyler de vardı. "Miniminacık" gibi bir şey söylerken başparmağıyla işaret parmağını birleştirerek halka yapan biri olsa daha mı iyiydi yani?

Çaya bakıp iç geçirdi. Şimdi şöyle bir kadeh şarap olsa ne güzel olurdu; ama Paskalya öncesi Büyük Perhiz'e girerken alkolü bırakmıştı. Neyse ki sadece altı gün kalmıştı. Paskalya pazarında açılmak üzere bir kenara bir şişe, pahalı Şiraz şarabından koymuştu. Öğle yemeğine otuz beş yetişkin, yirmi üç de çocuk geleceği için lazım olacaktı. Kutlamalara oldum olası meraklıydı zaten. Paskalyalar, Anneler Günü, Babalar Günü, Noel, hep onlarda kutlanırdı. John-Paul'un, kendinden küçük beş erkek kardeşi vardı, hepsi de evli ve çocukluydu. Durum böyle olunca yemekler kalabalık oluyordu. İşin sırrıysa planlamadaydı. Titiz bir planlama ve organizasyon olmazsa olmazdı.

Çayını alıp masaya geçti. Perhiz için neden şarabı seçmişti ki sanki? Bak Polly'ye, sadece çilek reçelini bırakmıştı. Aslında Polly çilek reçelini çok da sevmiyordu, ama bırakmaya karar verdikten sonra buzdolabının başına geçip az hayal kurmuyordu. İnkârın gücü işte.

“Esther!” diye seslendi.

Esther yan odada, kız kardeşleriyle oturmuş, aylar öncesinden kalma tuzlu, sirkeli patates cipsi eşliğinde *The Biggest Loser*'i* seyrediyordu. Cecilia incecik kızlarının, o kilolu insanların zayıflamak uğruna çektiklerini seyretmeyi neden bu kadar çok sevdiklerini hiçbir zaman anlayamamıştı. Aslında içeri gidip cipsleri ellerinden kapmak gerekirdi, ama akşam yemeğinde somon ve brokolilerini hiç mızızlanmadan yedikleri için pek mantıklı olmazdı bu.

Televizyondan bir ses, “Kilo veremeyene ödül de yok!” diye bağırdı.

Cecilia'nın kızlarının böyle şeyler izlemelerine itirazı yoktu. Hem bunu ondan iyi kim bilebilirdi ki? Ama yine de o pırl pırl, gencecik yüzlerinde beliren hafif iğrenme ifadesi hoşuna gitmiyordu. O, kızlarının yanında vücuduyla ilgili negatif yorumlarda bulunmaktan kaçınıyordu, ama arkadaşları hiç de öyle değildi. Daha geçen gün, Miriam Openheimer, kendi kızlarının önünde belinin yağlarını parmaklarının arasına kıştırıp, “Tanrım, şu halime bakın,” dememiş miydi? Aferin sana Miriam, kızlarımız her gün vücutlarından nefret

* Ülkemizde “Yeni Bir Hayat” ismiyle yayınlanan zayıflama yarışması. (ç.n.)

etmelerini söyleyen milyon tane mesaja maruz kalmıyorlarmış gibi!

Ama doğruya doğru, Miriam'ın göbeği gerçekten hamur kıvamına gelmişti.

“Esther!” diye bağırdı yeniden.

“Ne oldu?” diye seslendi Esther, Cecilia'ya kendi sesini hatırlatan sakın ve sabırlı bir tonla.

“Berlin Duvarı'nı yaptırmak kimin fikriydi?”

“Nikita Kruşçev'in fikri olduğunu söylüyorlar!” diye karşılık verdi Esther hiç düşünmeden. Kruşçev'in K'sini Ruslar gibi gırtlaktan söylemeye dikkat etmişti. “Adam, Rusya'nın başbakanı gibi bir şeydi, ama aslında parti genel sekreteri...”

Kız söyleyeceklerini tamamlayamadan kardeşleri araya girip susturdu onu.

“Kes sesini Esther!”

“Esther! Televizyonu duyamıyoruz ya!”

“Sağ ol canım!” dedi Cecilia. Çayından bir yudum alırken, zamanda yolculuk edip Kruşçev'e ağzının payını verdiğini hayal etti.

Hayır Bay Kruşçev, duvar falan yaptırmıyorsunuz. Komünizmin başarısını bu şekilde kanıtlayamazsınız. Başarılı olamayacak zaten. Ama bakın, kapitalizmin çare olmadığı konusunda da hemfikiriz! Şimdi size kredi kartı ekstremi göstersem ağlarsınız. Ama şu duvar meselesini bir kez daha düşünseniz iyi edersiniz.

O duvar olmasaydı, Cecilia belki de elli yıl sonra onu bu hallere sokan o mektubu da bulmayacaktı. Bu haller der-

ken nasıl bir hale girmişti ki sahi?

Dengesini şaşırmişti. Tabii ya. Girdiği hal buydu işte.

Oysaki o dengeli olmayı severdi. Hatta dengeli olma kabiliyetiyle gurur duyardı. Onun gündelik hayatı binlerce küçük parçadan oluşuyordu. (“Evde kişniş bitti”, “Isabel kua-före götürülecek”, “Salı günü, ben Esther’i konuşma terapi-sine götürürken Polly’nin bale gösterisine kim gidecek?” vs. vs.) Hayatı, Isabel’in yaptığı şu dev yapbozlara benziyordu. Ve Cecilia, şimdiye kadar oturup da bir yapboz yapmamış olmasına rağmen, hayatının bütün o küçücük parçalarının ne-reye ait olduğunu, hangisinin yanına hangi parçanın gelece-ğini gayet iyi biliyordu.

Ama yine de yaşadığı şu hayat o kadar da sıra dışı ya da etkileyici değildi galiba. Bir okul annesi ve yarı zamanlı da-nışmanıydı sadece; bir aktris, bir sigorta uzmanı veya... Ver-mont’lu bir şair değildi mesela. (Cecilia geçenlerde, liseden arkadaşı Liz Brogan’ın Vermont’ta yaşayan ödüllü bir şair olduğunu öğrenmişti. Hem de, sadece peynir ve krakerle bes-lenen, otobüs pasosunu sürekli kaybeden Liz’in. Bunu sinir bozucu bulmamak için insanda epey bir karakter olması ge-rekiyordu. Öyle şiir falan yazmak istiyor değildi ama yine de. Sanki. Asıl en sıradan hayatı Liz Brogan’ın yaşaması ge-rekirken...) İşin doğrusu, Cecilia ömrü hayatında sıradanlı-ğın dışında bir şeye heves etmiş değildi. Bazen, *Ben buyum işte, tipik bir şehirli anne*, diye düşünürken yakalıyordu ken-dini. Onu, kendini olduğundan büyük göstermeye çalışıyor diye suçlayan yoktu da oradan kurtarıyordu.

Diğer kadınlar hep bir sıkışmışlıktan, bir şeye doğru düzgün odaklanamamaktan şikâyet eder, ona da, “Bunca işe nasıl yetişiyorsun Cecilia?” diye sorarlardı; o da onlara nasıl cevap vereceğini bilemezdi. Neyi zor bulduklarını hiçbir zaman anlayamamıştı da ondan.

Ama şimdi her şey, bir sebepten dolayı tehlikeye düşmüş gibiydi. Ve bu hiç mantıklı değildi.

Belki de o mektuptu nedeni. Ya da hormonlarla ilgili bir şey. Dr. McArthur’a göre “muhtemel bir perimenopoz” dönemlerindeydi. (“Hayır efendim, değilim!” diye karşı çıkmıştı Cecilia otomatikman, sanki tatlı bir şakaya karşılık verir gibi oyunbaz bir şekilde.)

Yoksa bazı kadınların yaşadığı şu meşhur anksiyete hissi miydi bu? Hani şu *diğer* kadınların yaşadığından? Ama doğruya doğru, endişeli ya da gergin insanlar sevimli oluyorlardı. Örneğin Sarah Sacks gibi insanlar. Onu ne zaman görse, o endişe yüklü kafasını okşamak gelirdi içinden.

Belki mektubu açıp içinden bir şey çıkmadığını görürse dengesini yeniden bulurdu. Yapılacak işler vardı. Katlanmayı bekleyen iki sepet çamaşır, acil yapılması gereken üç telefon görüşmesi, yarınki Okul Web Sitesi Proje Grubu’nun toplantısı için pişirilecek glutensiz ekmek...

Onu mektubun dışında da endişelendirecek bir sürü şey vardı yani.

Örneğin şu seks meselesi sürekli zihninin bir köşesinde duruyordu.

Kaşlarını çatıp, ellerini belinin, yani Pilates hocasının tabiriyle “yamulmuş kaslarının” üzerinde gezdirdi. Bunun ya-

nında seks meselesi neydi ki? Düşünmeye bile değmezdi. Düşünmeyecekti de zaten. Düşün düşün, bir yere varamıyordu.

Geçen seneki o sabahtan beri içten içe bir hassasiyet, bir kırılğanlık duyuyordu. Kişniş ve çamaşırdan ibaret hayatını göz açıp kapayıncaya kadar kaybedebileceğini, sıradanlığın bir anda buhar olup uçabileceğini ve birdenbire kendini dizlerinin üzerine çökmüş, yüzünü göğşe dönmüş halde bulabileceğini hissettiği o sabahtan beri.

Cecilia o sahneyi kim bilir kaçınıcı keredir hatırladı: Küçük Örümcek Adam uçuyordu. Yardıma koşan kadınlardan biri de o olmuştu. Yapabileceği bir şey olmadığını bilse de koşmuştu. Kendi okulunda ya da kendi mahallesinde değildi. Kızları o çocukla hiç oynamamışlardı. Dizlerinin üzerindeki kadınla bir kahve içmişliği yoktu. Sadece, her şey olup biterken, kavşağın karşısındaki ışıklarda durmuştu, o kadar. Muhtemelen beş yaşlarında, üzerinde kırmızı ve mavi Örümcek Adam kostümü olan küçük bir çocuk, annesinin elini tutmuş yolun kenarında bekliyordu. Kitap Haftası'ndalardı. Çocuk da bu yüzden öyle giyinmişti. Cecilia onu seyrederip, *Hımm, Örümcek Adam bir kitap karakteri değil ki*, diye düşünürken, çocuk annesinin elini bırakıp yola fırlamıştı. Cecilia çılgılık atmıştı o anda. Hatta sonradan hatırladığı kadarıyla, içgüdüsel olarak kornaya da basmıştı.

Oradan birkaç saniye önce geçse hiçbir şey göremeyecek; küçük çocuğun ölümü, televizyonda seyrettiği sıradan bir trafik kazasından öteye geçmeyecekti. Oysa şimdi, bir gün torunlarının, "Büyükanne ya, elimi o kadar sıkmasana,"

demelerine yol açacak kanlı canlı bir hatıraydı.

İyi de, küçük Örümcek Adam ile bu mektup arasında nasıl bir bağlantı olabilirdi ki?

Bu görüntü işte böyle olmadık zamanlarda canlanıyordu zihninde.

Cecilia mektubu parmağının ucuyla bir kenara itip Esther'in kütüphane kitabını aldı eline: *Berlin Duvarı'nın Yükselişi ve Çöküşü*.

Yine şu Berlin Duvarı. Aman ne güzel.

Ne garip, Berlin Duvarı'nın, hayatının önemli bir parçası olacağını bu sabahki kahvaltıya kadar bilmiyordu.

Esther'le ikisi masada oturmuş kahvaltılarını ediyorlardı. John-Paul denizaşırı bir yerlerdeydi, cumaya kadar dönmecekti. Isabel ve Polly ise hâlâ uyuyordu.

Cecilia sabahları pek masaya oturmazdı. Kahvaltısını genelde öğle yemeğini hazırlarken tezgâhın üzerinden ayaküstü atıştırır, bir yandan da iPad'inden Tupperware siparişlerini kontrol eder, bulaşık makinesini boşaltır ya da müşterilerine partilerle ilgili mesajlar falan atardı. Ama bu sabah fırsatını bulup sevimli ortanca kızıyla baş başa kahvaltı etmişlerdi. Kahvaltı derken, o müslisini kaşıklaştırmış, Esther de pirinçli gevreğiyle boğuşmuştu. Ve Cecilia beklemişti.

Kızlarını iyi tanıyordu. Hiçbir şey söylemeyeceksin. Hiçbir şey sormayacaksın. Onlara biraz zaman verersen, akıllarından geçenleri önünde sonunda anlatıyorlar nasıl olsa. Balık tutmaya benziyordu bu. Sessizlik ve sabır gerektiriyordu. (Tabii o da başkalarının yalancısıydı, balığa malığa gittiğinden değil. Ba-

lığa gitmektense alınına çivi çakmayı tercih ederdi.)

Cecilia konuşmayı seven biri olduğu için sessiz kalabilmek de kolay olmamıştı. Bir keresinde, eski sevgililerinden biri, “Baksana, senin hiç sustuğun oluyor mu?” demişti. O derece yani. Özellikle gerginken çok konuşurdu. Demek ki o eski sevgili de germişti onu. Gerçi mutluyken de çok konuşurdu ya neyse.

Ama bu sabah hiçbir şey söylemedi. Yemeğini yiyip bekledi ve nihayet Esther konuşmaya başladı.

“Anne,” diye söze girdi, o hafif peltek ve boğuk sesiyle. “Berlin Duvarı’nı, kendi yaptıkları sıcak hava balonlarıyla aşanlar olduğunu biliyor muydun?”

“Bilmiyordum,” diye karşılık verdi Cecilia, bilip bilmediğine tam olarak emin olamamasına rağmen.

Elveda Titanik, hoş geldin Berlin Duvarı, diye düşündü bir an.

Esther’in o anda neler hissettiğinden ya da okulla, arkadaşlarıyla olan dertlerinden bahsetmesini, seksle ilgili sorular sormasını tercih ederdi ama hayır, kızı bir tek Berlin Duvarı hakkında konuşmak istiyordu.

Esther üç yaşından beri kendine bu tarz ilgi alanları, daha doğrusu takıntılar ediniyordu. Önce dinozorlar vardı. Evet, çocuklar dinozorlara ilgi duyar, ama Esther’in ilgisi farklıydı, yorucuydu ve açıkçası biraz da tuhaftı. Kız başka hiçbir şeye ilgi duymaz olmuştu. Dinozor resimleri yapıyor, dinozorlarla oynuyor, dinozor kostümleri giyiyordu. “Ben Esther değilim,” diyordu. “T-Rex’im ben!” Uykudan önce

okunan bütün hikâyeler dinazorlarla ilgili olmalıydı. Her sohbette muhakkak dinazorların adı geçmeliydi. Neyse ki John-Paul meraklıydı dinazorlara, yoksa Cecilia beş dakikadan sonra fena halde sıkılmaya başlıyordu. (Soyları tükenmişti bir kere! Konuş desen konuşamazlardı!) John-Paul, Esther’i müzeye, özel gezilere falan götürüyordu. Eve onun için kitaplar getiriyordu. Kızla saatlerce oturup otoburlardan, etoburlardan konuşuyorlardı.

Ondan sonra Esther’in “ilgi” alanı lunapark trenlerinden dev karakurbağalarına kadar değişti durdu. En son *Titanik*’e merak sarmıştı. Artık on yaşında olduğu için kütüphanede ya da internette kendi araştırmasını kendi yapabiliyordu ve kızının topladığı bilgiler Cecilia’yı hayrete düşürüyordu. On yaşındaki kızların yatakta uzanıp taşımakta bile zorlandıkları koca koca tarih kitaplarını okumaları görülmüş şey miydi?

“Onu heveslendirin!” diyordu öğretmenleri, ama doğrusu, Cecilia kaygılanıyordu bazen. Esther’in biraz otistik olabileceği ya da en azından otizm spektrumunun bir yerlerinde olabileceğiydi onu düşündüren. Bunu anlattığında annesi ona gülmüştü. “Esther tam senin küçüklüğün!” demişti. (Bu doğru değildi. Barbie bebek koleksiyonunu her gün temizleyip sıraya dizmekle bu aynı şey miydi ki?)

“Biliyor musun, bende Berlin Duvarı’nın bir parçası var,” demişti Esther’e bu sabah. Öyle birdenbire gelmişti aklına ve bu, Esther’in gözlerinin ıslık ıslık parlamasına yetmişti. “Duvar yıkıldıktan sonra Almanya’ya gitmiştim.”

“Görebilir miyim?” diye sormuştu Esther.

“Veririm, senin olur tatlım.”

Isabel ile Polly’ye takılar ve elbiseler, Esther’e Berlin Duvarı’nın bir parçası.

1990 yılında, Duvar’ın yıkılışından sadece birkaç ay sonra, o zaman yirmi yaşında olan Cecilia, arkadaşı Sarah Sacks’le birlikte, altı haftalık bir Avrupa seyahatine çıkmıştı. (Bu arada, Sarah’nın meşhur kararsızlığı, Cecilia’nın meşhur kararlılığıyla birleşince ortaya kusursuz bir seyahat arkadaşlığı çıkmıştı. Hem de kavgasız, küskünlük olmadan.)

Berlin’e gittiklerinde, turistlerin Duvar’ın başında toplanmış, kendilerine bir parça hatıra koparmaya çalıştıklarını görmüşlerdi. Sanki duvar, şehre bir zamanlar korku salan bir ejderhanın cesediymiş, turistlerse kalıntılarını didikleyen bir karga sürüsüyümüş gibi.

Yanlarında Duvar’dan doğru düzgün bir parça koparacak bir aletleri olmadığı için, Cecilia ve Sarah hatıralık parçalarını, yere örtü açmış, türlü şeyler satan yerel girişimcilerden almaya karar vermişlerdi. (Kararı Cecilia vermişti tabii ki.) Kapitalizm kazanmıştı işte. Gri renkli küçük parçalardan, üzerinde grafi-tisiyle koca koca bloklara kadar her şey satılıyordu.

Cecilia, herhangi birinin ön bahçesindekilerden farksız duran o küçük, gri taşa ne kadar para verdiğini hatırlamıyordu. “Dediğin gibi, kazıklanmış olabiliriz,” demişti Sarah o gece trenle Berlin’den ayrılırırken; sonra ikisi birden enayiliklerine gülmüştü. Ama en azından tarihin bir parçası olabildikleri için mutlulardı. Cecilia taş parçasını bir kâğıt poşete koyup, üzerine *BENİM BERLİN DUVARIM* diye yazmış, Avustralya’ya dön-

düklerinde diğer hatıra eşyalarla birlikte onu da bir kutuya atmıştı. (Bardak altlıkları, tren biletleri, mönüler, yabancı paralar ve otel anahtarları gibi şeylerle dolmuştu kutu.)

Şimdiyse, keşke Duvar'la biraz daha ilgilenseydim, birkaç fotoğraf falan çekseydim de Esther'e anlatsaydım diye hayıflanıyordu. Açıkçası, o Berlin gezisinden aklında en çok, bir gece kulübünde, kahverengi saçlı, yakışıklı bir Alman çocukla öpüşmesi kalmıştı. Çocuğun, içkisindeki buzları eliyle tutup göğsünden aşağı gezdirmesi nasıl da erotik gelmişti ona. Oysa şimdi tek düşündüğü bunun ne kadar sağlıklı bir şey olduğuydu.

Keşke siyaseti takip eden, meraklı bir kız olsaydı da, insanlara, Duvar'ın gölgesinde yaşamının nasıl bir şey olduğunu sorsaydı. Kızına, en azından öpüşmek ve buzdan başka anlatacak bir şeyleri olurdu. Tabii Isabel ve Polly olsa, öpüşme ve tende buz gezdirme faslını bayıla bayıla dinlerlerdi herhalde. Isabel değil de Polly daha doğrusu, çünkü Isabel yaşı gereği, annesinin bir başkasıyla öpüşme hikâyelerini dinlemekten hoşlanmazdı.

Cecilia, *E için Berlin Duvarı parçasını bul* maddesini, o gün yapılacaklar listesine eklemiş (bunun için kullandığı iPhone uygulamasında şimdiden yirmi beş madde olmuştu), öğleden sonra iki gibi tavan arasına çıkıp aramaya koyulmuştu.

Aslında çatının altındaki ardiye alanına tavan arası demeye bin şahit gerekirdi. Tavandaki bir kapaktan sarkıtılan merdivenle çıkılan küçük bir boşlukta sadece.

Çıkınca, insanın içeride başını vurmaması için dizlerini bükerek yürümesi gerekiyordu. John-Paul daha en başından

oraya çıkmayı reddetmişti. Adamda ağır klostrofobi vardı; öyle ki her gün bürosuna gitmek için asansör yerine altı kat merdiven çıkmak zorunda kalıyordu. Zavalılık, sürekli duvarları ona doğru gelen bir odada hapis kaldığına dair kâbuslar görüp duruyordu. Sonra da çoğu zaman, “Duvarlar!” diye bağırıp kan ter içinde, gözleri fal taşı gibi açılmış halde uyanıyordu. Cecilia bir keresinde ona, “Küçükken bir dolapta kilitli falan kalmış olabilir misin?” diye sormuştu, ama adam öyle bir şey yaşamadığına emindi. Hatta bunu bir sefer kayınvalidesine de sormuş; “John-Paul’üm küçükken hiç kâbus görmezdi,” demişti kadın. “Öyle güzel uyurdu ki. Belki de ona gece geç vakit yemek yedirdiğindendir.” Neyse ki Cecilia alışmıştı artık kâbuslara.

Tavan arası –ya da her neyse– küçüktü ve tıka basa doluydu, ama aynı zamanda düzenli ve tertipliydi. Son yıllarda “düzenli”, onun en önde gelen özelliklerinden biri olup çıkmıştı. En büyük numarası bu olan küçük şöhretler gibiydi. Bu bir kez, ailesinin ve eşin dostun sürekli yorum yapıp dalga geçtikleri bir özelliği olduktan sonra hayatı *olağanüstü* düzenli bir hal almıştı. Anelik bir spormuş, o da en iyisinden bir atletmiş gibi. Tek derdi, *Bunu nasıl daha ileri götürebilirim?* ya da *Kontrolü kaybetmemek şartıyla, hayatıma daha neler sokabilirim?* sorularına cevap bulmaktan ibaretti sanki.

Onu diğer pek çok insandan ayıran şeylerden biri de buydu. İşte bu yüzden kız kardeşi Bridget gibilerin odaları tozlu ıvır zıvırdan geçilmezken, Cecilia’nın tavan arası bile, üzeri etiketli, beyaz, plastik saklama kaplarıyla doluydu. İç-

ride onun tarzına uymayan tek bir şey vardı, o da bir köşede üst üste yığılı ayakkabı kutuları. John-Paul'ündü bunlar. Adam, her mali yılın makbuzlarını ayrı bir kutuda saklamayı seviyordu. Bu yıllardır böyleydi; yani Cecilia'yla tanışmadan önce bile. Ayakkabı kutularıyla bariz gurur duyduğu için Cecilia da bu duruma pek ses etmiyordu. Oysaki belgelerini bir dosya dolabında saklasa, bu küçük alan daha etkin bir şekilde kullanılmış olmaz mıydı?

Etiketli saklama kapları sayesinde Berlin Duvarı parçasını şıp diye buldu. Artık iyice solmuş, kahverengi kâğıt torba, üzerinde *Cecilia: Seyahat/Hatıralıklar 1985-1990* yazan kabın içinde duruyordu. Onun kişisel tarihinden küçük bir parça. Torbanın içinden taş parçasını (ya da çimento?) çıkarıp avucunun içinde tuttu. Hatırladığından daha küçük gelmişti şimdi. Pek etkileyici görünmüyordu da. Neyse, karşılığında Esther'den küçük bir gülümseme alsın yeterdi. Kızdan bir gülcük koparmak o kadar da kolay değildi ne de olsa.

Sonra Cecilia kendine biraz boş zaman tanıyıp kutuyu karıştırmaya karar verdi. (Evet, her gün epey bir iş bitiriyordu ama *makine* değildi en nihayetinde, ara sıra zamandan bir parça tırtıkladığı da oluyordu.) Buzcu Alman oğlanla fotoğrafına bakıp güldü. Berlin Duvarı parçası gibi çocuk da pek dikkat çekici değildi. Sonra ev telefonu çaldı ve onu geçmişin hatıralarından irkilterek uyandırdı. Hızla ayağa kalkarken de kafasını tavana çarptı. Duvarlar, duvarlar! Bela okuyup doğrulurken bu kez de dirseği John-Paul'ün ayakkabı kutusu kulesine çarptı.

Kutulardan en az üçünün kapağı havaya fırladı, içindeki evraklar minik bir heyelan halinde yere saçıldı. İşte bu yüzden iyi bir fikir değildi ayakkabı kutuları.

Cecilia bir kez daha bela okuyup sızlamakta olan kafasını ovuşturdu. Sonra ayakkabı kutularına baktı; seksenlere kadar uzanarak her mali yıl için ayrı ayrı tasnif edilmişlerdi. Faturaları kutulara tıktırırken beyaz bir zarfın üzerinde yazan isim gözüne çarptı.

Zarfı alıp yakından bakınca John-Paul'ün el yazısını tanıdı.

Şöyle diyordu:

Karım Cecilia Fitzpatrick'e

Ben öldükten sonra açılmak üzere

Önce yüksek sesle güldü, sonra bir partide, söylenen bir şeye gülen ve hemen ardından şaka olmadığını anlayan biri gibi sustu.

Bir kez daha okudu: *Karım Cecilia Fitzpatrick'e*. Tam o anda yanaklarının utanmış gibi kızardığını hissetti. Neden utanmıştı acaba? Kocasını duşta mastürbasyon yaparken yakalamamıştı ya? (Miriam Openheimer bir keresinde Doug'ı duşta mastürbasyon yaparken yakalamıştı. Ve böyle *korkunç* bir gerçeği onların da öğrenmesi gerekiyordu tabii.)

Ne yazıyordu üzerinde? Kendine düşünme fırsatı vermeden zarfı oracıkta yırtıp açmak geçti aklından. Tıpkı vicdan ağgözlülüğe yetişene kadar mideye indirilen bisküviler ya da çikolatalar gibi. Çok sık olmasa da, ara sıra yapıyordu böyle şeyler.

Telefon tekrar çaldı. Kolunda saati olmadığı için bir an

zaman mefhumunu hepten yitirmiş gibi hissetti.

Aceleyle evrakları kutulardan birine atıp Berlin Duvarı parçası ile mektubu alarak aşağı indi.

Tavan arasından çıkar çıkmaz hayatının o hızla akan sularına ayak basmış gibi oldu. Teslim edilmesi gereken büyük bir sipariş, okuldan alınması gereken kızlar, akşam yemeği için ayarlanması gereken balık (John-Paul balıktan nefret ettiği için, o iş gezilerine çıktığında bütün ev halkı bol bol balık yiyordu), yapılması gereken telefon görüşmeleri vardı. Peder Joe, Rahibe Ursula'nın cenazesinin yarın olduğunu hatırlatmak için kim bilir kaç sefer aramıştı. Gidecekti elbette, ona şüphe yoktu. John-Paul'ün esrarengiz mektubunu buzdolabının üstüne koyduktan sonra Esther'e Berlin Duvarı'nın parçasını verdi.

"Teşekkür ederim," dedi Esther, o küçük taş parçasını saygıyla alırken. "Peki Duvar'ın tam olarak hangi kısmından bu?"

"Sanırım Charlie Kontrol Noktası'nın oralarda bir yerdedi," dedi Cecilia, neşeli ve kendine güvenir bir halde. Oysaki hiçbir fikri yoktu.

Ama buzcu çocuğun üstünde ne vardı diye sorarsan söylerim: Kırmızı bir tişörtü, beyaz bir kot pantolonu vardı. Atkuyruğumu parmak uçlarının arasında tutup, "Ne kadar güzel," demişti.

"Para eder mi bu?" diye sordu Polly.

"Sanmam. Gerçekten Duvar'dan alındığını nasıl kanıtlayabilirsin ki?" diye araya girdi Isabel. "Herhangi bir taş gibi duruyor."

"Sen de DMA testi yaptırırsın," dedi Polly. Bu çocuk

fazla televizyon seyrediyordu.

“Bir kere onun adı DMA değil *DNA* ve DNA sadece insanlarda olur,” dedi Esther.

“Biz de biliyoruz herhalde!” Polly, dünyaya geldiğinde kız kardeşlerinin ondan önce davrandıklarını öğrendiğinden beri öfkeliydi böyle.

“Madem öyle neden...”

“Söyleyin bakalım, bu gece *The Biggest Loser*’da kim elenecek sizce?” diye araya girdi Cecilia. *Hayatımı gözlemlemekte olan sen; şunu iyi bil ki, konuyu değiştirmek için, çocuklarıma bir şeyler öğretebilecek, çağdaş tarihe ait müthiş bir dönemi kapatıp; çocuklarıma hiçbir şey öğretmeyecek lüzumsuz bir televizyon programını açtığımın gayet iyi farkındayım. Hep biraz huzur ve sükûnet için desem beni anlarsın herhalde. John-Paul olsaydı konuyu böyle pat diye değiştirmezdi. Nendense seyirci karşısında çok daha iyi bir anne olup çıkıyordu.*

Kızlar yemek boyunca *The Biggest Loser*’dan konuşurken, Cecilia onları dinliyormuş gibi yapıp buzdolabının üstünde duran zarfı düşünmüştü.

Şimdi de çay fincanını masaya bırakıp zarfı ışığa tuttu ve kendi haline güldü. Tek bir kelimesini bile çıkaramıyordu ama çizgili defter kâğıdının üzerine elle yazılmış bir mektuba benziyordu.

Belki de John-Paul televizyonda, Afganistan’da savaşan askerlerin öldükten sonra ailelerine gönderilmek üzere yazdıkları mektupları görmüş, benzer bir şeyi kendi de yapmaya karar vermişti.

Bunda bir şey yoktu ama Cecilia, kocasının oturup böyle duygusal bir şey yapmış olabileceğine inanamıyordu.

Hoş bir şeydi gerçi. Demek ki öldükten sonra onları ne kadar sevdiğini bilmelerini istiyordu.

Ben öldükten sonra. Ölümü düşünmek de nereden çıkmıştı öyle? Hasta mıydı yoksa? Ama bu mektup sanki uzun zaman önce yazılmıştı ve o hâlâ hayattaydı. Kaldı ki, birkaç hafta önce *check-up* yaptırmış, Dr. Kluger “bir aygır gibi sağlam” olduğunu söylemişti. Hatta John-Paul sonraki birkaç gün evde kafasını arkaya atarak kişneyip durmuş, Polly de sırtına binip bir mutfak havlusuyla kırbaçlamıştı onu.

Cecilia o görüntüleri hatırlayınca gülümsedi ve gülümseyince bütün endişeleri buhar olup uçtu. Demek John-Paul bundan birkaç yıl önce kendinden beklenmeyecek bir duygusallık göstererek bu mektubu yazmıştı. Tabii hemen kendini kaptırıp sırf meraktan açmamak gerekiyordu o zarfı.

Saate baktı. Sekize geliyordu. Birazdan arardı John-Paul. Yurtdışında olduğunda genellikle bu saatlerde arardı.

Ona mektuptan bahsetmeyecekti. Muhtemelen canı sıkılırdı, böyle meseleler telefonda konuşulmazdı.

Aklına başka bir şey gelmişti şimdi. Şayet kocası gerçekten ölmüş olsaydı o mektubu nasıl bulacaktı? Belki de hiçbir zaman bulamayacaktı! Bunu neden aile avukatları olan Doug’a, Miriam’ın kocası Doug’a vermemişti acaba? Hay aksi, Doug deyince aklına yine duştaki hali gelmişti. Tabii bunun adamın avukatlık kabiliyetiyle bir ilgisi yoktu; olsa olsa Miriam’ın yatak odasındaki bazı kabiliyetleriyle ilgili

olabilirdi. (Evet, Cecilia birazcık da olsa Miriam’la rekabet halindeydi.)

Gerçi şu şartlar altında, seks konusunda böbürlenmenin bir âlemi yoktu ya, neyse. *Kes şunu. Seks meselesini düşünmeyi bırak artık.*

Sonuçta John-Paul’ün, mektubu Doug’a vermemesi aptalcaydı. Ölmüş olsa büyük ihtimalle, bir temizlik çılgınlığı sırasında, içlerine bakmadan bütün ayakkabı kutularını çöpe atardı. Mektubu gerçekten bulmasını istiyor olsa bile, onu rasgele bir ayakkabı kutusunun içine saklamak düpedüz delilikti.

Her şey bir yana, neden vasiyetnamelerin, hayat sigortalarının olduğu dosyaya koymamıştı ki sanki?

John-Paul tanıdığı en zeki insanlardan biriydi, hayatın böyle pratik yönleri hariç tabii.

Daha bu sabah, kız kardeşi Bridget’a, John-Paul’ün Chicago’da kiralık arabasının anahtarlarını nasıl kaybettiğini anlattıktan sonra, “Erkekler dünyayı nasıl yönetiyorlar anlayabilmiş değilim,” demişti. Kocasından gelen mesajı görünce nasıl da deliye dönmüştü. Yapabileceği hiçbir şey yoktu! Adam ondan bir şey yapmasını bekliyor değildi, ama olsun!

Böyle şeyler hep John-Paul’ün başına geliyordu zaten. Denizaşırı bir yere gittiği son iş seyahatinde bilgisayarını bir takside unutmuştu mesela. Sürekli bir şeylerini kaybedip duruyordu. Cüzdanını, telefonunu, anahtarlarını, alyansını. Bir şeyi de elinde tutmayı beceremiyordu.

“Ama inşaat işlerinde iyiler,” diye karşılık vermişti kız

kardeşi. “Köprüler, yollar falan. Yani düşünsene, sen bir kulübe bile inşa edemezsin.”

“İstersem kendime bir kulübe yapabilirim,” demişti Cecilia.

“Doğru, sen yapabilirsin sanırım,” diye homurdanmıştı Bridget, sanki bu büyük bir kusurmuş gibi. “Neyse canım, dünyayı erkekler yönetmiyor ki zaten. Baksana, bizim başbakanımız kadın mesela. Ve sen de kendi dünyayı yönetiyorsun. Fitzpatrick toprakları senden sorulur. St. Angela senin eline bakıyor. Tupperware âleminin tek sahibi sensin.”

Cecilia, St. Angela Ebeveyn ve Vatandaş Birliği’nin başkanıydı. Ayrıca Tupperware’in Avustralya’daki on bir numaralı satıcısıydı. Ve kız kardeşi onun bu rollerini her zaman komik bulurdu.

“Fitzpatrick topraklarını ben yönetmiyorum,” dedi Cecilia.

“Tabii canım, ne demezsin,” diye mırıldandı Bridget.

Cecilia ölüp giderse Fitzpatrick topraklarının hali haraptı gerçekten. Düşüncesi bile ürkütücüydü doğrusu. John-Paul’ün bir mektuptan çok fazlasına ihtiyaç duyacağı açıktı. En azından büyük bir elkitabı ve çamaşır odasının ya da masa örtüsü dolabının yerlerinin de belirtildiği bir kroki lazımdı ona.

Telefon yeniden çaldı, çalar çalmaz ahizeyi kaldırdı.

“Dur sen söyleme, ben tahmin edeyim. Kızlar kesin şu tombul insanları seyrediyorlar, değil mi?” dedi John-Paul. Cecilia onun telefondaki sesini hep sevmişti: kalın, sıcak ve huzur verici. Evet, kocası umutsuz bir vakaydı, hep bir şey-

lerini kaybeder, her yere geç kalırdı, ama karısına ve kızlarına gözü gibi bakardı. Eski moda, sorumluluk sahibi; bu evin erkeği benim, burada benim sözüm geçer tarzında bir aile babasıydı. Gerçi Bridget da haklıydı; Cecilia’ydı gerçek yönetici, ama bir kriz anında –mesela gözü dönmüş silahlı bir saldırgan, sel, yangın gibi– onların hayatlarını kurtaracak olan John-Paul’dü. Kendini kurşunlara siper eder, bir sal yapıp evi boşaltır, ne yapıp eder ailesini alevlerin arasından kurtarırdı. İş bittikten sonraysa ipleri tekrar Cecilia’nın eline verir, ceplerini yoklayıp, “Cüzdanımı gören oldu mu?” gibisinden bir şey derdi kesin.

Cecilia, Küçük Örümcek Adam’ın can verişine tanık olduktan sonra, titreyen parmaklarıyla telefonu zar zor çevirmesine rağmen ilk işi John-Paul’ü aramak olmuştı.

“Bir mektup buldum,” dedi Cecilia. Parmak uçları, zarfın üstündeki elyazısının üzerinde geziniyordu. Kocasının sesini duyar duymaz anlamıştı mektuptan ona söz edeceğini. On beş yıldır evliydim ve birbirlerinin arkalarından hiç iş çevirmemişlerdi.

“Ne mektubu?”

“Senden bir mektup,” dedi Cecilia. Bu mesele yanlış yerlere sürüklenmesin ve mektupta yazanlar önemini yitirsin diye kaygısız, şakacı bir tavır takınmaya çalışıyordu. “Bana yazılmış. Sen öldükten sonra açılmak üzere.” İnsan, kocasına “sen öldükten sonra” gibi bir şey derken, ister istemez sesi titriyordu.

Bir sessizlik oldu. Bir an hat gitti diye düşünse de, ar-

kadan gelen uğultuları ve tangırtıları duyunca öyle olmadığını anladı. Adam onu bir restorandan arıyordu herhalde.

Bir an midesi kasıldı.

“John-Paul?”

2. BÖLÜM

“Bu bir şakaysa şayet,” dedi Tess, “hiç komik değil, ona göre.” Will elini onun koluna koydu. Felicity de diğer koluna girdi. İkisi iki yandan kitap desteklerine benziyorlardı.

“Çok, ama çok üzgünüz,” dedi Felicity.

“Evet, çok üzgünüz,” diye tekrar etti Will, bu düetin erkek şarkıcısı olarak.

Ara sıra müşteri toplantıları için de kullandıkları, ama çoğu zaman üzerinde pizza yedikleri büyük, yuvarlak, ahşap masada oturuyorlardı. Will’in yüzü bembeyaz kesilmişti. Tess, adamın kirli sakalının her bir kılının minyatür birer bitki sapı gibi dikilmiş olduğunu görebiliyordu. Ayrıca Felicity’nin boynunun üç ayrı yerinde de kırmızı lekeler vardı.

Tess o lekelerle, cevap onlardaymış gibi hipnotize olmuş bir halde bakıyordu. Kızın incecik boynunda parmak izleri gibi duruyordu bu lekeler. Tess nihayet gözlerini kaldırıp Felicity’nin gözlerine; görenlere, “Şişman kızın ne de güzel

gözleri varmış öyle!” dedirten o meşhur, badem şeklindeki yeşil gözlerine baktı. Şimdi o gözlerde yaşlar birikmişti, kıpkırmızı olmuşlardı.

“Yani bütün bunlar,” dedi Tess. “Yani aranızdaki bu şey...” dedi ve durdu. Durdu ve yutkundu.

“Gerçekte bir şey olmadığını bilmeni istiyoruz,” diye araya girdi Felicity.

“Yapmadık yani,” dedi Will.

“Yatmadınız yani.” Tess, ikisinin bundan gurur duyduklarını, hatta neredeyse bundan onun da gurur duymasını beklediklerini görebiliyordu.

“Kesinlikle,” dedi Will.

“Ama istiyorsunuz,” dedi Tess. Bu saçmalığa az daha gülecekti. “Bana söylemek istediğiniz de bu, değil mi? Yatmak istiyorsunuz.”

Çoktan öpüşmüşlerdi herhalde. Bu, yatmalarından daha da kötüydü aslında. Kaçamak bir öpücüğün dünyanın en erotik hissi olduğunu herkes bilirdi.

Felicity’nin boynundaki kızarıklıklar şimdi çenesine doğru yürümeye başlamıştı. Nadir rastlanan bir bulaşıcı hastalık vücuduna yayılmaktaydı sanki.

“Çok üzgünüz,” dedi Will yeniden. “Olmasın diye çok uğraştık.”

“Gerçekten uğraştık,” dedi Felicity. “Yani aslında aylardır...”

“Aylardır mı? Bu iş aylar öncesine mi dayanıyor?”

“İş miş yok ortada,” dedi Will, kilisedeymiş gibi ağırbaşlı bir şekilde.

“Belli ki bir iş varmış ortada,” dedi Tess. “Hem de epey ciddi bir iş.” Nasıl oluyordu da böyle katı yüreklilikle konuşabiliyordu acaba? Her bir sözcük dudaklarından beton bloklar halinde çıkıyordu sanki.

“Üzgünüz,” dedi Will. “Demek istediğim o değildi yani.”

Felicity parmak uçlarını alnına bastırıp ağlamaya başladı. “Ah Tess.”

Tess’in eli bir an, farkında olmadan ona doğru uzandı. İkisi kız kardeşten de öteydi. Herkese böyle söylüyordu işte. Anneleri ikiz kardeşti ve Felicity’yle Tess tek çocuklardı. Doğumları arasında altı ay vardı. Hayatta her şeylerini beraber yapmışlardı.

Tess bir keresinde, sırf Felicity’ye fil yavrusu dedi diye –ki okul yıllarında gerçekten de bir fil yavrusuna benziyordu –bir çocuğa yumruk atmıştı. Resmen, ciddi ciddi bir yumruk indirmişti çocuğun çenesine. Felicity yetişkinliğe de pek değişmeden, “güzel yüzlü şişman bir kız” olarak girmişti. Sürekli su yerine kola içer, hiç diyet ya da egzersiz yapmaz, kilosunu da kafaya takmazdı. Ama sonra, yaklaşık altı ay önce bir diyet grubuna katıldı, kolayı tamamen bıraktı, spor salonuna yazıldı ve kırk kilo verip güzel bir kıza dönüştü. Güzel değil de aşırı güzel demek lazımdı aslında. Tam da *Biggest Loser*’lara göre bir vakaydı; şişman birinin vücuduna hapsolmuş büyüleyici bir kadın.

Tess onun adına çok sevinmişti. “Belki bu kez karşısına iyi biri çıkar,” demişti bir keresinde Will’e. “Kızın kendine güveni yerine geldi.”

Anlaşılan, Felicity'nin karşısına gerçekten iyi biri çıkmıştı. Will. Tess'in tanıdığı en iyi insandı. Kuzeninin kocasını çaldığına göre kendine güveni de epey bir gelmişti demek ki.

"Çok üzgünüm. Şu an ölmek istiyorum," diye ağlıyordu Felicity.

Tess içgüdüsel olarak kalkan elini hemen geri çekti. O ukala, dalgacı, komik, zeki, şişman Felicity gitmiş, yerine suluzırtlak bir Amerikan amigo kız gelmişti.

Will de o sırada dişlerini sıkmış, kafasını geriye yatırmış, tavana bakıyordu. O da ağlamamaya çalışıyordu. Tess onu en son Liam doğduğu gün ağlarken görmüştü.

Ama Tess'in gözlerinde bir damla yaş yoktu. Kalbi dehşete kapılmış gibi, hayatı tehlikeydeymiş gibi atıyordu. Telefon çaldı.

"Bırak çalsın," dedi Will. "Kapattık zaten."

Tess ayağa kalkıp masasına gitti ve telefonu açtı.

"TWF Reklamcılık," dedi.

"Tess, tatlım, biliyorum geç bir saatte aradım ama burada küçük bir sorunumuz var."

En büyük müşterileri olan Petra Eczacılık'ın Pazarlama Müdürü Dirk Freeman'dı telefondaki. Tess'in işi Dirk'in kendini önemli hissetmesini sağlamak, adamın yaşı elli beşe gelmiş olmasına ve yönetim dünyasında daha fazla yükselmesi mümkün görünmemesine rağmen kendini bu gösterinin patronu olduğuna inandırmaktı. Bu durumda Tess de onun hizmetkârı, beslemesi, odacısı oluyordu. Adam ona ne yapması gerektiğini söyler, Tess de, ara sıra hikâyeden karşı çı-

kıyormuş gibi gözükse de önünde sonunda onun dediğini yaptı. Öyle ki geçenlerde Dirk Freeman'a sağladığı hizmette bir tek seksin eksik olduğunu düşünmüştü.

“Cough Stop kutusunun üzerindeki ejderhanın rengi yanlış olmuş,” dedi Dirk. “Çok mor. Aşırı mor hatta. Baskıya girmiş miydik?”

Evet baskıya girmişlerdi. O gün elli bin adet küçük karton kutunun baskısı yapılmıştı bile. Morun en kusursuz tonuyla gülümseyen elli bin adet küçük ejderha.

O ejderhaları bitirene kadar nasıl da canı çıkmıştı. E-postalar, toplantılar, pazarlıklar. Demek ki Tess bu işle uğraşırken Will'le Felicity de âşık olmakla meşguldü.

“Hayır,” dedi Tess, gözlerini karşısındaki ikiliden ayırmadan. Kocasını ve kuzeni odanın ortasındaki toplantı masasında oturmuş, ceza almış ergenler gibi başları önlerinde, parmaklarını, tırnaklarını incelemekteydiler. “Bugün şanslı günün Dirk.”

“Ah, ben de basılmamıştır diye tahmin etmiştim. İyi bari.” Adam hayal kırıklığını gizlemeyi beceremiyordu. Tess'in nefesinin kesilmesi, endişeye kapılmasıydı asıl istediği. Sesinin panikle titremesini istiyordu.

Dirk'in sesi bir anda kalınlaştı, askerlerini savaşa sürmeye hazırlanan bir kumandan gibi otoriterleşti. “Cough Stop'la ilgili her şeyi durdurmanı istiyorum. Her şeyi. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı. Cough Stop'la ilgili her şey durdurulacak.”

“Ben sana önerim.”

Telefon kapandı. Renkte bir sorun falan yoktu aslında.

Büyük ihtimalle ertesi gün arayıp sorun olmadığını söyleyecekti zaten. Adam bir süreliğine kendini güçlü hissetmek istemişti, o kadar. Genç fırlamalardan biri onu toplantıda küçük düşürmüştü herhalde.

“Cough Stop kutuları bugün baskıya gitti,” dedi Felicity, oturduğu yerde dönüp Tess’e endişeyle bakarak.

“Sorun yok,” dedi Tess.

Will, “İyi ama fikrini değiştirirse...” diyecek oldu.

“Sorun yok dedim ya.”

Henüz bir kızgınlık hissetmiyordu. Hem de hiç. Ama şimdiye kadar yaşamadığı bir öfke patlamasına, bir alev topu gibi gürleyip etrafındaki her şeyi yakıp yıkacak güçte bir hiddet dalgasına hazırlanıyordu.

Oturmayıp ayakta kaldı. Sonra dönüp işlerin ne aşamada olduğunu gösteren beyaz tahtayı incelemeye koyuldu.

Cough Stop kutuları!

Feathermart basın reklamı!!

Bedstuff internet sitesi :)

Kendi kargacık burgacık elyazısını, uçarı ünlem işaretlerini görünce utandı bir an. Bedstuff sitesinin yanındaki gülen surat, çok çalışıp işi büyük şirketlerin elinden kaptıkları içindi. Evet çalışmış, kazanmışlardı! O gülen suratı da dün, Will’le Felicity’nin paylaştıkları sırdan haberi yokken çizmişti oraya. O tahtaya bir şeyler karalarken onlar da arkasından üzgün üzgün birbirlerine mi bakmışlardı? *Küçük sırrımızı açıkladıktan sonra böyle her yere gülen suratlar koyamayacak, değil mi?*

Telefon yeniden çaldı.

Ama Tess bu kez telesekreterin devreye girmesini bekledi.

TWF Reklamcılık. Bu başharfler, küçük hayallerinin gerçeğe dönüştüğünün en büyük ispatı oluyordu. Çoğu zaman sohbetten öteye gidemeyen projelere inat, bir fikrin hayat bulmuş haliydi bu.

İki sene önceki Noel tatilini Sidney’de geçirmişlerdi. Gelenek olduğu üzere, Noel arifesinde Felicity’nin ailesinin evindeydiler. Tess’in Mary Teyzesinin ve Phil Eniştesinin evinde yani. Felicity hâlâ şişmandı o sıralar. 48 beden elbisesinin içinde yusuvarlak, pespembe, güzel bir şeydi. Yemekte geleneksel mangalda sosis, geleneksel kremalı makarna salatası, geleneksel turta vardı. Felicity ve Will işlerinden şikâyet edip durmuşlardı. Beceriksiz müdürler. Geri zekâlı iş arkadaşları. Hapis gibi bürolar. Vesaire, vesaire.

Kendisi emekli olduğu için mızımızlanacak bir şeyi olmayan Phil Enişte ise, onları dinlerken, “Ne mutsuz tiplersiniz siz böyle,” demişti.

“Neden birlikte bir şeyler yapmazsınız ki?” demişti Tess’in annesi de.

Doğruydı, üçü de benzer işlerde çalışıyordu. Tess, gelenekselciden de gelenekselci bir hukuk yayınevinin pazarlama iletişim müdürüydü. Will büyük, prestijli ve kendinden aşırı memnun bir reklam ajansının kreatif direktörüydü. (İkisi bu şekilde tanışmışlardı zaten. Tess bir zamanlar Will’in müşterisi olmuştu.) Felicity ise bir diktatörün emri altında grafik tasarım yapıyordu.

Bir kez konu açıldıktan sonra fikirleri nasıl da teker teker yerlerine oturmuştu. Öyle ki turta bitmeden her şey ayarlanmıştı bile. Will kreatif direktör olacaktı. Elbette! Felicity sanat yönetmenliğini üstlenecekti. E yani! Tess de işletme müdürü olacaktı! Bu o kadar da çantada keklik değildi galiba. Çünkü daha önce hiç böyle bir iş yapmamıştı. Hep müşteri tarafında olmuştu ve kendini genelde sosyal bir içedönük olarak görürdü.

Hatta birkaç hafta önce, bir doktorun muayenehanesinde beklerken karıştırdığı dergilerden birindeki, “Sosyal anksiyete mağduru musunuz?” testini yapmış, verdiği bütün cevaplar “C” olunca gerçek bir sosyal anksiyete mağduru olduğu çıkmıştı ortaya. Bir an önce profesyonel yardım almalı ya da en azından bir destek grubuna katılmalıydı. Testi yapan herkeste aynı şey çıkıyor olmalıydı. Sosyal anksiyeten olduğundan şüphelenmiyorsan o testi yapma zahmetine girmez, sekreter kızla çene çalıyor olurdun herhalde.

Tabii ki profesyonel yardım almadı, hatta bunu kimsele söylemedi bile. Ne Will’e, ne de Felicity’ye. Onlara anlatacak olursa, kafasının içindeki bu fikrin kanlı canlı bir şeye dönüşmesinden korkuyordu. Mesela bu ikisi, onu sosyallik gerektiren durumlarda izleyip, utangaçlığının küçük düşürücü işaretlerini tespit ettiklerinde acıyabilirlerdi ona. Haliyle işin sırrı *gizlemekteydi*. Bir keresinde, o daha küçükken annesi utangaçlığının bir çeşit bencillik olduğunu söylemişti. “Tatlım, kafanı böyle eğip durursan insanlar onlardan hoşlanmadığını düşünebilir!” Tess, annesinin sözlerini ciddiye

almış, sonraki yıllarda, ara sıra kalbi küt küt atmasına rağmen insanlarla havadan sudan muhabbetler yapmayı öğrenmişti. İçeride alarm zilleri çalsa da, beyni ona, *bakışlarını kaçır, kaçır bakışlarını!* diye bağıırken, o göz temasında bulunmak için zorlamıştı kendini. Genzi kurduğunda, “Biraz soğuk algnlığım var da,” diyordu. Bazı insanların laktoz alerjileri ya da hassas derileriyle birlikte yaşamayı öğrendikleri gibi, o da bu utangaçlığıyla yaşamayı öğrenmişti.

Her şey bir yana, Tess iki yıl önceki o Noel Arifesi’nde konuşulanları pek de ciddiye almamıştı. Söylenenler lafta kalacaktı; Mary Teyze’nin yaptığı alkollü kokteyller sular seller gibi akmıştı. Birlikte *gerçekten* bir iş kuracakları yoktu. İşletme müdürü olmasına gerek kalmayacaktı.

Ama sonra, yılbaşında, Melbourne’e döndüklerinde Will ve Felicity’nin konuyu kapatmaya niyetleri olmadığını gördü. Will’le Tess’in evlerinin alt katında, eski ev sahiplerinin ergen çocukları için ayırdıkları, kendi giriş çıkışı olan geniş bir alan vardı. Kaybedecek bir şey yoktu ki. Şirket kurulum masraflarının lafını etmeye bile değmezdi. Will’le Tess’in sigorta için ayırdıkları bir miktar paraları vardı. Felicity bir arkadaşıyla kalıyordu. Batarlarsa herkes eski işine ve hayatına geri dönebilirdi.

Ve sonunda, onların heyecan dalgası Tess’i de sarmıştı. İşinden istifa ettiği için mutlu olmuştu, ama ilk kez potansiyel bir müşterinin resepsiyonunda beklerken elleri titremesin diye dizlerinin arasına sıkıştırmak zorunda kalmıştı. Böyle zamanlarda başının döndüğü de oluyordu. Şimdi, yani on se-

kiz aydan sonra bile, ne zaman yeni bir müşteriyle tanışsa sinirlerinin tehlike sinyalleri verdiğini hissediyordu. Ama gel gör ki oynadığı rolde epey başarılıydı da. Bir keresinde, müşterilerden biri, “Siz diğer ajans insanlarından farklısınız,” demişti anlaşıp el sıkıştıktan sonra. “Konuştuğunuzdan daha çok dinliyorsunuz.”

Böylece o gergin sinirler, her bir toplantıdan sonra hissettiği zafer sarhoşluğuyla dengelenmiş oluyordu. Öyle zamanlarda ayakları yere basmıyordu. Bir kez daha başarmıştı. Canavarla savaşmış ve kazanan o olmuştu. Bundan da iyisi, sırrını kimse fark etmemişti. Bu şekilde, ajansa müşteriler kazandırmaya başladı. İşler açıldı. Bir kozmetik şirketi için yaptıkları ürün lansmanı bir pazarlama ödülüne aday bile gösterilmişti.

Tess işi gereği sık sık ofis dışında olduğu için, Will ve Felicity saatlerce baş başa kalıyordu. Bundan rahatsız olup olmadığını soracak olsalar gülüp geçer, “Felicity’yle Will kardeş gibiler,” derdi herhalde.

Dönüp arkasına baktı. Bir an dizleri boşalacak gibi olunca gidip masanın onlardan en uzak tarafına oturdu. Kafasını toplamaya çalışıyordu.

Bir pazartesi akşamı, saat altıydı ve o, hayatının ortasına geldiğini hissediyordu.

Will üst kata gelip, Felicity’yle ikisinin onunla bir şey konuşmak istediklerini söylediğinde işi başından aşkındı. Annesiyle konuşmayı az önce bitirmişti. Kadın, tenis oynarken ayak bileğini kırmıştı. Sekiz hafta boyunca koltuk değ-

neklerine mahkûm olacağı için bu yıl Paskalya'yı Melbourne'de değil de Sidney'de yapsak olmaz mı diye sormuştu.

Felicity'yle birlikte buraya taşınalı on beş yıl olmuştu ve Tess annesine yakın oturmadığı için ilk defa kötü hissetmişti kendini.

“Perşembe günkü dersin ardından ilk uçakla geliriz,” demişti annesine telefonda. “O zamana kadar idare edebilir misin?”

“Ah, siz beni dert etmeyin. Mary yardım eder bana. Komşular da var.”

Ama Mary Teyze araba kullanmıyordu ve Phil Enişte'nin onu oraya her gün taşımasını beklemek doğru olmazdı. Kaldı ki son zamanlarda Mary ve Phil'in de sağlık sorunları çıkmıştı. Ayrıca Tess'in annesinin komşuları antika ihtiyar kadınlar ve hayatın koşturmacasından merhaba demeye bile vakit bulamayan genç çiftlerden oluşuyordu. Ona kim ev yemeği getirecekti acaba?

Tess, ertesi gün Sidney'e bir uçak ayarlamayı, sonrasında annesi için bir bakıcı tutmayı düşünmeye başlamıştı. Lucy evde bir yabancının olmasından nefret ederdi etmesine de, tek başına nasıl yıkanacaktı? Yemeğini nasıl pişirecekti?

İnce işlerdi bunlar. Yapılacak çok şey vardı ve Liam'ı da bırakıp gitmek istemiyordu. Çocuk son zamanlarda kendinde değildi. Marcus adındaki bir sınıf arkadaşı canını sıkıyordu. Bu Marcus klasik kabadayılık yapmıyordu; öyle olsa işleri kolay olurdu. Okulun böyle zorbalıklara karşı çok sıkı yönetmelikleri vardı, o şekilde hallederlerdi işlerini. Ama

Marcus çok daha karmaşık bir vakaydı. Ona “sevimli küçük psikopat” demek yanlış olmazdı.

O gün okulda, oğluyla Marcus arasında yine kötü bir şey yaşanmıştı, Tess hissetmişti bunu. Will’le Felicity aşağıda çalışırken o da Liam’a akşam yemeğini yedirmişti. Akşamları genelde o, Will ve Liam, hatta çoğu zaman Felicity’yle birlikte, ailece oturup yemek yiyebiliyorlardı, ama Bedstuff internet sitesinin cumaya kadar devreye sokulması gerektiği için durum değişmişti.

Liam yemeğini yerken her zamankinden sessizdi. Gerçi her zaman dalgın, hayalperest, sessiz bir çocuk olmuştu ama o akşam, çatalını sosislere robot gibi saplayıp domates sosuna bulayışında fazlasıyla yetişkin ve üzücü bir şey vardı.

“Bugün Marcus’la oyun oynadınız mı?” diye sordu Tess.

“I-ıh,” dedi Liam. “Bugün pazartesi.”

“Pazartesi olunca ne oluyor?”

Çocuk daha fazla konuşmaya yanaşmayınca Tess’in yüreğini bir öfke kaplamıştı. Öğretmenle bir kez daha konuşması gerekiyordu. Çocuğunun istismara açık bir ilişkinin içinde olduğuna dair kuvvetli hisleri vardı ve bunu kimse göremiyordu. Oysaki okulun oyun bahçesi bir savaş alanından farksızdı.

İşte, Will aşağı inmesini rica ederken Tess’in zihni bunlarla meşguldü. Annesinin ayak bileği ve Marcus.

Aşağı indiğinde Will ve Felicity’yi toplantı masasında otururken bulmuştu. Onlara katılmadan önce ofisin sağına soluna dağılmış kahve fincanlarını topladı. Felicity kendine kahve yapıp bitirmeden öylece bırakmayı huy edinmişti. Tess

fincanları toplantı masasına dizip otururken, “Bu bir rekor Felicity. Tam *beş* tane, yarım bırakılmış kahve fincanı.”

Felicity bir şey demeyip kahve fincanları yüzünden çok pişmanmış gibi tuhaf tuhaf baktı. Sonra da Will o olağanüstü açıklamayı yaptı.

“Tess, bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum ama,” diye söze girdi, “Felicity ve ben birbirimize âşığız.”

“Komikmiş,” diye karşılık verdi Tess gülümseyerek, fincanları yeniden gruplarken. “Çok komikmiş.”

Bu bir şaka değilmiş demek.

Şimdi, bütün bunları düşünürken balköpüğü rengi masaya dayadığı ellerine baktı. Soluk renkli, mavi damarlı, boğumlu ellerine. Eski sevgililerinden biri, ki şimdi hangisi olduğunu çıkaramamıştı, bir keresinde ellerine âşık olduğunu söylemişti. Will düğünde yüzüğü parmağına geçirirken epey bir zorlanmıştı. Konuklar nasıl da gülüşmüştü. Will ise, yüzüğü nihayet taktıktan sonra çok rahatlamış gibi iç geçirmiş, bir yandan da çaktırmadan onun elini okşamıştı.

Tess kafasını kaldırıp baktığında Will ve Felicity’nin birbirlerine kaçamak bakışlar attığını gördü.

“O zaman gerçek aşk bu, öyle mi?” dedi sonra. “Şimdi *ruh ikizi* falan mı oluyorsunuz siz?”

Will’in yanağı hafifçe seğirdi. Felicity saçıyla oynadı.

Evet. İkisi de aynen böyle düşünüyordu demek ki. Evet, gerçek aşk bu. Evet, biz ruh ikiziyiz.

“Peki bu tam olarak ne zaman başladı?” diye sordu. “Aranızdaki bu ‘duygular’ ne zaman filizlendi yani?”

“Ne önemi var ki?” dedi Will aceleyle.

“Benim için önemli!” diye karşılık verdi Tess, sesini yükselterek.

“Ben... sanırım... emin değilim ama... altı ay olmuş mudur?” diye mırıldandı Felicity gözlerini masadan kaldırmadan.

“Kilo vermeye başladığın zaman yani,” dedi Tess.

Felicity omuz silkti.

Tess bu kez Will’e dönüp, “O şişmanken dönüp bakmıyordun bile,” dedi.

Bunu söyler söylemez ağzı çirkefliğin acı tadıyla dolmuştu. En son ne zaman böyle gaddarca bir şey söylemişti acaba? Ergenliğinde falandı herhalde.

Oysaki Felicity’ye daha önce hiç şişman dememişti. Kiloşuyla ilgili eleştirel hiçbir yorum yapmamıştı.

“Tess lütfen...” dedi Will, sesinde en ufak bir kınama olmadan. Cılız, çaresiz bir yalvarıştı bu.

“Sorun değil,” dedi Felicity. “Hak ediyorum. Hak ediyoruz.” Çenesini kaldırıp Tess’e alabildiğine uysal bir şekilde baktı.

Demek ki istediği kadar çirkeflik yapmaya hakkı vardı. Orada öylece oturup ses etmeden göğüsleyeceklerdi bunu. Hiçbir lafına itiraz etmeyeceklerdi. Will ve Felicity özünde iyi insanlardı. Biliyordu bunu. Hatta o kadar iyi insanlardı ki, Tess’in öfkesini anlayış ve rızayla karşılayacaklar, sonunda kötü çıkan Tess olacaktı, onlar değil. Hem yatmamışlardı da, ona ihanet etmemişlerdi. Sadece birbirlerine âşık olmuşlardı! Bu öyle eften püften, kaçamak bir ilişki değildi.

Kaderdi bu. Alinyazılarıydı. Onları kim suçlayabilirdi ki?

Dâhiyane bir plandı işte.

“Bunu bana niye kendin söylemedin?” Tess, yeterince güçlü durursa belki onu gittiği yerden geri döndürebilir diye Will’e dikmişti bakışlarını. Karşısındaki adamın gözlerini düşündü sonra. O tuhaf, bakıra çalan ela gözleri ve gür, siyah kaşları. Kendi sıradan, açık mavi gözlerine karşılık onun gözleri. Bir de oğlunun gözleri geldi aklına. Aslında ona *ait* olduğuna inandığı, övgüleri nazikçe kabul ettiği değerli bir varlık olarak gördüğü gözlerini. “Oğlunun ne güzel gözleri var öyle.” “Kocama çekmiş. Benden değil.” Oysaki her şeyiyle ondandı. Onundu. O gözler Tess’indi. Will’in altın gözleri çoğu zaman neşeli, dünyaya gülmeye her an hazır, gündelik hayatı eğlenceli bulan gözlerdi ve Tess’in onda en sevdiği şeylerden biriydi bu. Ama şimdi, Liam’ın markette gördüğü bir şeyi isterkenki yalvaran gözleriyle bakıyordu ona.

Anne lütfen, içinde bir sürü katkı maddesi olan, ambalajı baştan çıkarıcı o şekerlemeyi çok istiyorum. Bir şey istemeyeceğim diye söz verdim biliyorum ama onu istiyorum.

Tess lütfen, şu leziz kuzenini istiyorum. Biliyorum, iyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıkta sana hep sadık kalacağım söz verdim ama n’oluuuur, lütfeeeen.

Hayır, alamazsın. Hayır dedim.

“Doğru yeri, doğru zamanı bekleyip durduk,” dedi Will. “Ama inan, bunu sana ikimiz de anlatmak istiyorduk. Ve sonra, senden habersiz daha fazla devam edemeyeceğimize karar verince...” Çenesi hindi gibi bir öne bir arkaya oynayıp

duruyordu. “Biz de nihayet böyle bir konuşma için asla doğru bir zaman olamayacağını düşündük.”

Biz. “Biz” de olmuşlardı demek. Bu meseleyi aralarında konuşmuşlardı. Onsuz. Tabii ki onsuz konuşacaklardı. Onsuz, birbirlerine âşık bile olmuşlardı ne de olsa.

“Konuşma sırasında ben de olmalıyım diye düşündüm,” dedi Felicity.

“Demek onun yanında olayım diye düşündün,” dedi Tess. Felicity’ye bakamıyordu. “Ee, sırada ne var bakalım?”

Bu soruyu sorarken içinin taptaze bir bulantıyla dolduğunu hissetti. Sırada hiçbir şey yoktu tabii ki. Felicity yeni yazıldığı spor salonuna koşturacak; Will yukarı çıkıp Liam banyo yaparken onunla sohbet edecek, belki biraz şu Marcus meselesini çözmeye çalışacak; Tess de malzemelerini önceden hazırladığı kızartmayı yapacaktı. Sonra Will’le oturup yarısına gelmiş şişeden şaraplarını içerken bu yepyeni, güzel Felicity için potansiyel adaylar düşüneceklerdi. Bir sürü ihtimal üzerinde konuşmuşlardı. Şu İtalyan banka müdürünü mesela. Ya da mahalledeki şarküterinin sessiz sakın, iriyarı sahibini. Ama bu konuşmaların hiçbirinde Will elini alnına vurup, “Tabii ya! Nasıl düşünemedim ki? *Ben!* Onun için en iyi aday benim işte!” dememişti.

Bu bir şakaydı. Tess hâlâ, bütün bunların bir şaka olduğunu düşünmeden edemiyordu.

“İşimizi hiçbir şey kolaylaştıramaz ya da düzeltemez, biliyoruz,” dedi Will. “Ama sen ne istersen yapmaya hazırız. Sen ve Liam için elbette.”

“Liam için,” diye tekrarladı Tess kafası karışık bir halde.

Nedense bunu Liam’a da söylemek gerektiğini, bu işe Liam’ın da bulaşacağını, bundan onun da etkilenebileceğini şu ana kadar düşünmemişti. Oğlu şimdi yukarıda, altı yaşındaki zihni Marcus’la ilgili dev kaygılarla dopdolu halde yüzüstü yatmış, televizyon seyrediyordu muhtemelen.

Hayır, diye düşündü. Hayır, hayır, hayır. Hayatta olmaz.

Bir an annesinin odasının kapısında belirdiği o anı hatırladı. “Babanla ben, seninle bir konu hakkında konuşmak istiyoruz.”

Aynı şey Liam’ın başına gelmeyecekti. Bunun için cesedini çiğnemeleri gerekiyordu. Güzeller güzeli, sakın yüzü oğlu, onun yıllar önceki o iğrenç yaz günü hissettiği kaybolmuşluğu ve tasayı hissetmeyecekti. İki haftada bir cumaları çantasını hazırlamak zorunda kalmayacaktı. Her hafta sonu, bu kez kimde kalacağım diye buzdolabının üstündeki takvime bakmak zorunda kalmayacaktı. Ebeveynlerden biri, bir diğeri hakkında bir soru sorduğunda ne söyleyeceğim diye kara kara düşünmek zorunda kalmayacaktı.

Tess’in zihni uçuşa geçmişti şimdi.

Onun için varsa yoksa Liam’dı. Kendi duygularının bir önemi yoktu. Tek derdi onu nasıl kurtaracağıydı. Bunu nasıl durduracağıydı.

“Bunun olmasını kesinlikle istemezdik.” Will’in gözleri yalansız dolansız, kocaman açılmıştı. “Ve bu işi gerektiği gibi yapmak istiyoruz. Hepimiz için en doğrusu neyse öyle olsun. Hatta şeyi bile düşündük...”

Tess bir an Felicity'nin kafasını Will'e hafifçe salladığını gördü.

"Neyi düşündünüz?" diye sordu. Belli ki bu meseleyi aralarında uzun uzadıya konuşmuşlardı. Aslında ne kadar iyi insanlar olduğunu ve Tess'i incitmek zorunda kalacakları için ne kadar acı çektiklerini kanıtlayan yaşlı gözler; tutkunun ve aşkın karşısındaki çaresizliklerini gösteren üzgün yüzler...

"Ne yapacağımızı konuşmak için henüz çok erken." Felicity'nin sesi birdenbire sertleşmiş, soğumuştur. Tess'in tırnakları avuçlarına geçti. Nasıl cüret ederdi böyle bir şeye? Bu sıradan bir meseleymiş gibi, en sıradan sesiyle nasıl konuşurdu?

"Neyi düşündünüz dedim?" Tess'in bakışları bir kez daha Will'e kilitlenmişti.

Felicity'yi boş ver, diyordu kendine. Şimdi öfkeli olmaya zamanın yok. Düşün Tess, düşün.

Will'in yüzü beyazdan kırmızıya dönmeye başlamıştı. "Hep birlikte yaşamamız mümkün olabilir mi acaba diye düşündük. Burada. Liam için tabii. Bu normal bir ayrılma değil. Sonuçta hepimiz bir... aileyiz. İşte bu yüzden... biz de düşündük ki... biliyorum biraz delice bir şey ama, belki de mümkündür yani. Öyle ya da böyle."

Tess bir kahkaha attı. Sert, genizden, hatta karnından gelen bir kahkaha. Bunlar kafayı mı oynatmıştı? "Ne yani, ben yatak odamı Felicity'ye mi bırakacağım? Sonra da Liam'a, 'Bak tatlım, bundan sonra baban Felicity'yle birlikte yatacak, annen de misafir odasına taşınacak' mı diyeceğiz?"

“Tabii ki öyle değil,” dedi Felicity utancından yerin dibine geçmiş bir halde.

Will, “Biliyorum, böyle söyleyince...” diye söze girdi.

“Başka nasıl söylemek gerekiyor acaba?” diye araya girdi Tess.

Will nefesini gürültülü bir şekilde verdi, sonra da öne doğru eğildi. “Bak,” dedi, “hemen bir şey yapmamıza gerek yok.” Will bazen, ofiste yapılmasını istediği bir iş olduğunda erkeksi, makul ama otoriter bir sesle konuşurdu. Şimdi de, Tess ve Felicity’nin gıcık olduğu o ses tonuyla konuşmaya başlamıştı.

“Ben sana ne yapacağımızı söyleyeyim,” dedi Tess. Kafasının içindeki her şey bir anda netleşmişti.

Aslında çok basitti.

Will’le Felicity’nin doğru düzgün bir ilişkiye ihtiyacı vardı. Ve bu ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Aralarındaki bu ateşli şeyin yolunu bulması gerekiyordu. Şu anda her şey tatlı ve seksiydi onlar için. Yıldızları bağlanmış sevgililerdi onlar; mor Cough Stop ejderhasının üzerinden birbirlerine derin bakışlar atan Romeo ve Jülyet. Ve her şeyin bir an önce terden yapış yapış, edepsiz bir hale dönüşmesi gerekiyordu. Sonra da, Tanrı izin verirse, sıradan ve sıkıcı bir hal alacaktı bu aralarındaki şey. Will oğlunu seviyordu; bu şehvet sarhoşluğundan çıkar çıkmaz anlayacaktı nasıl korkunç bir hata yaptığını.

Bu meselenin de çözülebileceği belli olmuştu böylece.

Tess’in atabileceği en iyi adım çekip gitmektir. Hemen şimdi.

“Liam’la ben Sidney’e gideceğiz,” dedi. “Annemde kalacağız. Biraz önce aradı, ayak bileğini kırmış. Birinin ona yardım etmesi gerekiyor.”

“Eyvah! Nasıl kırmış? Şimdi iyi miymiş?” dedi Felicity.

Tess onu duymazdan geldi. Felicity’nin ilgili yeğen rolünü oynamaya hakkı kalmamıştı artık. Bundan böyle öteki kadındı o. Ve Tess’in yapması gereken tek şey bununla mücadele etmektir. Liam için. Evet, sırf onun için savaştacak ve kazanacaktı.

“Annemin ayağı iyileşene kadar orada kalacağız.”

“Ama Tess, Liam’ı da alıp Sidney’de kalamazsınız.” Will’in o patronluk taslayan sesinden eser kalmamış, Melbourne’lü bir yeniyetme olup çıkmıştı yine.

Şimdi de Tess’e, haksız yere yeni bir yasakla karşılaşmış bir çocuk gibi, kırılmış ve incinmiş halde bakıyordu. Ama sonra çatık kaşları gevşedi. “Peki okul ne olacak?” dedi bu kez. “Okuldan geri mi kalacak?”

“Bu dönem St. Angela’da okur. Zaten Marcus’tan da uzaklaşması gerekiyordu. Bu onun için de iyi olur. Mekân değişikliği iyi gelir ona.”

“Çocuğu oraya yazdıramazsın ki,” dedi Will öfkeyle. “Katolik değil o!”

“Kim demiş Katolik değil diye,” dedi Tess. “Katolik Kilisesi’nde vaftiz edildi ya.”

Felicity bir an ağzını açsa da kapattı hemen.

“Ben onu yazdırırım, merak etme sen,” diye devam etti Tess. Bunun ne kadar zor olacağından haberi yoktu tabii.

“Annemin kilisede bir sürü eşi dostu var.”

Tess konuşurken gözünün önüne St. Angela’dan, Felicity’yle birlikte okudukları o küçük Katolik okulundan görüntüler geldi. Kilisenin kulelerinin gölgesinde seksek oynayışları, çan sesleri, okul çantalarının dibinde unutulmuş, çürümeye yüz tutmuş muz kabukları... Okulla Tesslerin evinin arası beş dakika yürüme mesafesiydi. Okul binası iki tarafı ağaçlı bir çıkmaz sokağın sonundaydı ve yazları ağaçlar tepede bir çardak gibi buluşurlardı. Sonbahardaydılar şimdi, Sidney’de hâlâ denize girilebilirdi. Badem ağaçlarının yaprakları yeşilden altın sarısına dönüyordu. Liam patikalarda, pembe gül yapraklarının arasında yürüyebilecekti.

Tess’in eski öğretmenlerinden bazıları hâlâ St. Angela’daydılar. Felicity’yle birlikte okudukları arkadaşlarıysa büyüüp anne baba olmuş, kendi çocuklarını da oraya göndermişlerdi. Annesi ara sıra onlardan söz eder, Tess de her seferinde, onların hâlâ var olduklarını duyduğu için şaşırırdı. Yakışıklı Fitzpatrickler mesela. Sarışın, köşeli çeneli, hepsi birbirine, toptan alınmış gibi benzer altı oğlan. Hepsi de o kadar yakışıklıydı ki, Tess ne zaman birinin yanından geçse yanakları kızarırdı. Kilisedeki ayinlerde, sunaktaki oğlanlardan biri mutlaka bir Fitzpatrick olurdu. Sonradan bütün kardeşler Tess dördüncü sınıftayken St. Angela’dan ayrılıp limanın oradaki özel Katolik erkek okuluna geçmişti. Yakışıklı oldukları kadar zenginlerdi de. Annesinin söylediğine göre bu Fitzpatrick kardeşlerin en büyüğünün üç kızı vardı ve hepsi de St. Angela’ya gidiyorlardı.

Bunu gerçekten yapabilir miydi? Liam'ı Sidney'e götürüp eski ilkokulunda okutabilir miydi gerçekten? Bu, oğlunu zamanda bir yolculuğa çıkarıp kendi çocukluğuna göndermek kadar zor görünüyordu şimdi. Bir an için yine başı döndü. Böyle bir şey olmayacaktı. Liam'ı tabii ki okuldan almayacaktı. Çocuğun bu cuma deniz yaratıkları projesini teslim etmesi gerekiyordu. Cumartesi Küçük Atletler'e gidilecekti. Ayrıca yıkanması gereken bir sürü çamaşır ve yarın sabah ilk iş, görüşülmesi gereken yeni bir müşteri adayı vardı.

Şimdi, Will'le Felicity'nin, birbirlerine yeniden kaçmak bakışlar attıklarını görünce içi acıdı. Saatine baktı, altı buçuk olmuştu. Yukarıdan, o berbat *The Biggest Loser*'ın jenerik müziği geliyordu. Liam DVD'yi kapatıp televizyonu açmış olmalıydı. Birazdan silahların patladığı bir kanal açardı herhalde.

"Kilo veremeyene ödül de yok!" diye bağıırıyordu birileri televizyondan.

Tess o yarışmada sarf edilen boş motivasyon konuşmalarından nefret ediyordu.

"Bu geceki uçağa bilet alacağım," dedi.

"Bu gece mi?" dedi Will. "Liam'ı bu gece uçağa bindiremezsin."

"Evet bindirebilirim. Dokuzda bir sefer var. Rahat rahat yetişiriz."

"Tess," dedi Felicity. "Biraz abartmıyor musun? Bence buna hiç gerek..."

"Ayağınızın altında dolaşmayacağız işte," dedi Tess.

“Böylece Will’le istediğin kadar yatabilirsin. Oldu işte, başardın. Yatağımı aldın. Çarşafı bu sabah değiştirmişt看.”

Aklına başka şeyler de geliyordu. Söyleyebileceğinden çok daha kötü şeyler.

Mesela Felicity’ye: “Senin üstte olman Will’in hoşuna gider. Kilo vermen iyi oldu!”

Ve Will’e: “Kızın orasındaki burasındaki çatlaklara fazla takılma.”

Ama hayır, şimdi bunları söyleyip onların seviyesine, bir otoyol kenarı moteli kalitesine inmeye hiç niyeti yoktu. Ayağa kalkıp eteğini düzeltti.

“Böyle işte. Ajans işlerini de bensiz halledersiniz artık. Müşterilere acil bir durum çıktı dersiniz.”

Acil bir durum çıkmıştı gerçekten de.

Gidip Felicity’nin yarım bıraktığı kupaları toplamaya girişti, ama hemen ardından vazgeçip kupaları masaya bıraktı ve Will’le Felicity’nin bakışları altında, en dolusundan seçtiği iki fincanı alıp, içindeki soğuk kahveyi o aptal, ciddi ve üzgün suratlarına fırlattı.

3. BÖLÜM

Rachel, ona bebekleri olacağını söylerler sanıyordu. Canını en çok sıkan da bu olmuştu işte. Eve girer girmez anlamıştı onu büyük bir haberin beklediğini. Hepsinin yüzünde, seni karşısına oturtup bir şeyler anlatmaya hazırlanan, kendinden emin insanlara özgü o ifade vardı.

Rob her zamankinden çok konuşuyordu, Lauren ise her zamankinden az. Yalnızca Jacob her zamanki gibi evin altını üstüne getiriyor, Rachel'ın sakladığı oyuncak dolu dolapları talan ediyordu.

Rachel, Lauren'le Rob'a, bana söylemek istediğiniz bir şey mi var diye sormadı elbette. Öyle bir anne değildi o. Lauren ona geldiğinde önemseyen ama boğmayan, ilgili ama meraklı olmayan ideal kayınvalide rolünü oynamaya büyük özen gösterirdi. Jacob'la ilgili hiçbir eleştiride ya da öneride bulunmaz; hatta bu tarz fikirlerini Rob'a yalnızlarken bile söylemezdi. Lauren'in, "Annem diyor ki..." gibi şeyleri duy-

maktan nefret edeceğini bilirdi de ondan söylemezdi tabii ki. Ama bu hiç de kolay olmuyordu. Kafasının içinde binlerce düşünce, televizyon kanallarında altta yazan haberler gibi ardı arkasına geçip dururdu gerçekte.

Çocuğun saçlarının kesilmesi şarttı bir kere! Jacob'ın saçlarını gözünün önünden uzaklaştırmak için üfleyip durduğunu görmüyorlar mıydı? Ayrıca giydirdikleri tişörtlerin kumaşı kaşındırıyordu çocukcağızı. Oğlanı ne zaman ona bıraksalar, anası babası gittikten sonra hemen üstünü değiştirip yumuşak bir tişört giydirir, sonra da, geri dönmelerine yakın yeniden eski haline sokardı.

Peki bütün bu düşünceli kayınvalide rollerinin karşılığında ne almıştı? Keşke böyle değil de, adı batasınca kayınvalide olsaydı. Bak işte bırakıp gidiyorlardı ve buna çok hakları varmış gibi Jacob'ı da götürüyorlardı. Tamam, teknik olarak hakları vardı belki, ama yine de...

Ortada yeni bir bebek falan yoktu. Sadece Lauren'e yeni bir iş teklifi gelmişti. New York'ta harika bir iş. İki yıllık sözleşme önermişlerdi ve bunu akşam yemeğinde, tatlılarını yerken yapmışlardı (elmalı muhallebi ve dondurma eşliğinde). Duyan da Lauren'e cennette bir iş teklif etmişler sanırdı; o derece heyecanlı, nefes nefese sıralamıştı her şeyi.

Onlar bütün bunları anlatırken Jacob, Rachel'ın kucağındaydı. O yumuşacık bedenini bütün tatlılığıyla yaslamıştı büyükannesine. Rachel ise dudaklarını boynundaki o küçük çukura bastırmış, saçlarının kokusunu içine çekiyordu.

Jacob'ı ilk kez kucağına alıp ağzını yumuşacık, narin

kafasına bastırıldığına solgun bir çiçeğin su bulması gibi, hayata yeniden dönmüş gibi olmuştu. Oğlanın yeni bebek kokusu ciğerlerini adeta taptaze bir havayla doldurmuştu. Yıllardır taşımaya mecbur kaldığı ağır yükten kurtulan biri gibi doğrulup diklenmişti. Hastaneden çıkıp otoparka doğru yürürken ise bütün dünyayı yepyeni renklerle boyanmış halde bulmuştu.

“Gelip bizi ziyaret edebileceğini umuyoruz,” dedi Lauren.

Lauren bir “kariyer kadını”ydı. Kraliyet Bankası’nda epey yüksek bir konumda, epey stresli ve epey önemli bir işi vardı. Maaşı Rob’dan fazlaydı ve bunu kimseden saklamıyordu. Aksine, Rob bundan gurur duyuyormuş gibi olmadık her yerde anlatıyordu. Ed, oğlunun, karısının maaşıyla nasıl gururlandığını düşünse olduğu yere yığılıp can verirdi herhalde. Neyse ki duyamazdı, çünkü bir yerlere yığılıp can vereli uzun zaman olmuştu.

Evlenmeden önce Rachel da Kraliyet Bankası’nda çalışmıştı ama bu, Lauren’in işiyle ilgili sohbetlerde hiçbir zaman gündeme gelmezdi. Rachel bazen oğlu, annesinin hayatıyla ilgili bu gerçeği unuttu mu, hiç bilmiyor muydu, yoksa umurunda değil mi, merak ederdi. Elbette Rachel, evlenir evlenmez bıraktığı küçük banka işinin, Lauren’in “kariyeriyle” uzaktan yakından alakası olmadığını farkındaydı. Bunun bir nedeni de, Lauren’in bütün gün bankada ne iş yaptığını bilmemesiydi galiba. Tek bildiği, “proje yönetimi”yle ilgili bir şey olduğuydu, o kadar.

İnsan, proje yönetiminde bu kadar başarılı birinin, ço-

cuğunu kayıncıvalideye bırakırken çantasını hazırlama projesinde de başarılı olmasını beklerdi, ama belli ki öyle olmuyordu. Lauren her zaman en önemli şeyleri unutmayı başarıyordu.

Fakat Jacob'la birlikte geçireceği geceler yoktu artık. Banyo saatleri de yoktu. Masal anlatmalar da. Salonda çizgi film seyredip dans etmeler de. Bir an sanki çocuk ölecekmiş gibi düşündüğünü fark etti; hemen sonra, hâlâ kucagında oturduğumu fark edip toparlandı.

"Evet ya, gelip bizi New York City'de ziyaret etmelisin anne!" dedi Rob. Amerikan aksanını şimdiden benimsemiş gibi konuşmuştu. Ardından ısıltıltı gülümsedi. O dişler Ed ve Rachel'a küçük bir servete mal olmuştu. Demek ki ailesinin güçlü ve düzgün dişleri de Amerika'yı süsleyordu.

"Hemen bir pasaport al anne! İstersen Amerika'nın geri kalan yerlerini de görürsün. Bir tura falan katılırsın. Ya da dur dur, buldum, şu Alaska seyahatlerinden birine çıkarsın!"

Rachel onu dinlerken hayatları aradan dev bir duvar geçmiş gibi düzgün bir çizgiyle ikiye ayrılmamış olsa –6 Nisan 1984'ten önce, 6 Nisan 1984'ten sonra– oğlu daha farklı biri olur muydu diye düşündü. Belki de hep böyle kaygısız, her zaman bır emlakçı gibi neşeli olmazdı. Tabii, gerçekte de emlakçı olduğu için buna pek şaşmamak gerekiyordu.

"Alaska'ya ben de gitmek istiyorum," dedi Lauren, ardından elini Rob'un elinin üzerine koydu. "Yaşlanıp saçımız başımız beyazladığında nasıl olur hep merak etmişimdir."

Sonra da, muhtemelen Rachel'ın da yaşlı, saçının başının beyazlamış olduğunu hatırlayıp sustu.

“Çok ilginç bir seyahat olacağı kesin,” dedi Rachel çayından bir yudum aldıktan sonra. “Eh, biraz da soğuk olur herhalde.”

Delirmiş miydi bunlar? Rachel Alaska’ya falan gitmek istemiyordu ki. Onun tek istediği, günışığında arka bahçede oturup Jacob’a sabun köpükleri yapmak ve kahkahalarla gülmesini seyretmektir, haftadan haftaya büyüyüşünü takip etmektir.

Ve bir bebekleri daha olsun istiyordu. Hem de bir an önce. Lauren otuz dokuz yaşına gelmişti. Rachel daha geçen hafta Marla’ya, Lauren’in bir kez daha hamile kalabileceğini, bunun için hâlâ vakti olduğunu anlatmıştı. Son yıllarda böyle geç doğumlar sık oluyor demişti. Ama içten içe, ha bugün ha yarın bir haber gelir diye bekliyordu. Öyle ki, bu ikinci bebek için (alışıldık, müdahaleci bir kayıvalide gibi) kafasında planlar bile kuruyordu. Mesela bebek gelince emekli olmaya karar vermişti. St. Angela’daki işini seviyordu ama iki yıla kadar yetmiş (evet, yetmiş!) yaşına gelecekti ve artık yorulmaya başlamıştı. Haftada iki gün iki çocuğa bakmak ona yeter de artardı bile. İşte, geleceğini böyle görüyordu. Kollarında yeni bir bebekle.

Allah’ın cezaları, neden bir bebek daha yapmıyorlardı ki? Jacob’a bir erkek ya da kız, bir kardeş vermek istemiyorlar mıydı? Korna sesleri ve sokak ortalarından çıkan dumanların dışında ne vardı ki New York’ta? Lauren, Jacob doğduktan sadece üç ay sonra çalışmaya başlamamış mıydı? Bir tane daha yapsa ne olurdu sanki?

O sabah biri Rachel’a hayatın nasıl diye sorsa, dolu

dolu, tatmin edici bir hayatı olduğunu söylerdi. Pazartesiileri ve cumaları Jacob'a bakıyordu. Diğer günlerde de Lauren şehirdeki masasının başında, projelerini yönetirken kreşte oluyordu çocuk. Jacob'ın kreşte olduğu günlerde Rachel da St. Angela'da okul sekreteri olarak çalışıyordu. İşi vardı, bahçesi vardı, arkadaşı Marla vardı, kütüphaneden aldığı bir yığın kitabı vardı ve tabii ki torununa baktığı iki koca günü vardı. Jacob çoğu zaman, Rob ve Lauren dışarı çıkabilsinler diye hafta sonları da onda oluyordu. Karıkoca gösterişli restoranlara, tiyatroya, hatta *operaya* meraklılardı. Ed opera lafını duysa nasıl tepki verirdi kim bilir?

Biri Rachel'a, "Mutlu musun?" diye sorsa, "Olabileceğim kadar mutluyum," derdi.

Nereden bilecekti hayatının çürük temeller üzerine kurulduğunu? Rob ve Lauren'in bir pazartesi akşamı gelip hayatının en önemli parçasını elinden alacaklarını nasıl tahmin edebilirdi ki? Jacob olmayınca bütün hayatı çökecek, yerle bir olacaktı.

Dudaklarını Jacob'ın başına bastırırken gözleri yaşla doldu.

Haksızlık bu. Haksızlık.

"İki yıl nedir ki, çabucak gelip geçer," dedi Lauren, gözlerini Rachel'dan ayırmadan.

"Tabii canım!" dedi Rob parmaklarını şıklatarak.

Sizin için öyle, diye düşündü Rachel.

"Belki de iki yıl kalmayız bile," dedi Lauren.

"Belki de hep orada kalırsınız!" dedi Rachel, dünya iş-

lerinden anlayan bir kadın olduğunu göstermek için kocaman gülümseyerek.

Russell'ların ikizleri, Lucy ve Mary geldi aklına; kızlarının Melbourne'e taşınmalarını düşündü. "Bir daha dönmeyecekler," demişti Lucy, Rachel'a, bir pazar günü kiliseden sonra. Yıllar öncesinden kalma bu hatıra Rachel'ın aklında yer etmişti, çünkü sonunda Lucy haklı çıkmıştı. En son duyduğuna göre, kuzenler –Lucy'nin utangaç kızı ve Mary'nin güzel gözlü, şişman kızı– hâlâ Melbourne'delerdi ve anlaşılan hep orada kalacaklardı.

Ama Melbourne dediğin hemen şurasıydı. İstedığın gün uçakla Melbourne'de olabilirdin. Lucy ve Mary de hep öyle yapıyordu zaten. Ama New York öyle miydi ya? Ha deyince gidilebiliyor muydu oraya?

Rachel'ın okuldaki sekreterlik görevini paylaştığı Virginia Fitzpatrick gibi insanlar da vardı tabii. Virginia'nın altı oğlu ve on dört torunu Sidney'in Kuzey Sahili civarında, yirmi dakikalık mesafede oturuyordu. Virginia'nın çocuklarından biri New York'a gitmeye karar verse kadın fark etmezdi bile. Ne de olsa arkada bir sürü torunu daha olurdu.

Keşke daha çok çocuğu olsaydı. İyi bir Katolik eş ve anne olup, en az altı çocuk doğurmalıydı. Ama o ne yapmıştı? Sırf kibrinden, sırf kendini diğer kadınlardan farklı, özel biri sandığından kulak asmamıştı kimseye. Kendini ne kadar özel sandığını en iyi Tanrı bilirdi. Doğruya doğru, o hiçbir zaman, şimdiki kızlar gibi kariyer delisi, dünya arsızı biri olmamıştı.

"Ne zaman gidiyorsunuz?" diye sordu Rachel, Lau-

ren'le Rob'a. Jacob da bu arada kucağından kayıp kurtulmuş, kafasında ne varsa artık fırlayıp içeri kaçmıştı. Çok geçmeden televizyonun sesi duyuldu. Akıllı bıdık bu yaşta kumandayı kullanmayı da öğrenmişti.

"Ağustosa kadar buradayız," dedi Lauren. "Halletmemiz gereken bir sürü işimiz var. Vizeler falan. Ayrıca kalacak bir yer, Jacob'a da bir bakıcı bulmamız lazım."

Jacob'a bir bakıcı.

"Bana da iş," diye ekledi Rob, gergin bir şekilde.

"Ah, tabii canım," dedi Rachel. Oğlunu ciddiye almaya çalışıyordu. Gerçekten çalışıyordu. "Sana da bir iş lazım. Yine emlakçılık olur herhalde, öyle değil mi?"

"Henüz emin değilim," dedi Rob. "Bakıp göreceğiz. Belki de evde kalıp çocuk bakarım."

"Ona yemek yapmayı bile öğretmediğime çok pişman oldum şimdi," dedi Rachel Lauren'e. Aslında pişman falan değildi tabii. Rachel de yemek yapmaya hiçbir zaman meraklı olmamıştı, iyi de yapamazdı zaten. Yemek onun için çamaşır yıkamak gibi hep angarya olmuştu. İnsanların yemek yapmakla ilgili heyecanlarını da hiçbir zaman anlayamamıştı.

"Sorun değil," dedi Lauren gülümseyerek. "New York'ta herhalde hep dışarıda yeriz. Şehir uyumuyor biliyorsun!"

"Ama Jacob'ın uykuya ihtiyacı olacak tabii," dedi Rachel. "Ya da siz dışarıdayken bakıcı doyuracak karnını."

Lauren'in gülümsemesi soldu, ardından dönüp Rob'a baktı ama o da hiç orali olmuyordu.

Televizyonun sesi aniden açılınca evin içi sinema gibi oldu.

Bir erkek sesi bağıırıyordu: “Kilo veremeyene ödöl de yok!”

Rachel tanıyordu bu sesi. *The Biggest Loser* ’daki antrenörlerden birinin sesiydi bu. O yarışmayı seviyordu Rachel. Ne kadar yemek yediğinden ve ne kadar egzersiz yaptığından başka bir şeyin önemli olmadığı, acı ve kederin çektiğın mekik ya da sınav sayısını geçmediğı, insanların kaloriden başka bir şey konuşmadığı ve kaybettikleri kiloları sevinç gözyaşlarıyla karşıladıkları o parlak, plastik dünyaya kapılıp gitmeyi rahatlatıcı buluyordu. Sonuçta herkes nasıl da mutlu mesut ve zayıf ayrılıyordu o dünyadan.

“Sen yine kumandayla mı oynuyorsun Jake?” diye seslendi Rob, televizyonu bastırmak için yüksek bir sesle. Sonra baktı ki olmuyor, masadan kalkıp içeri odaya gitti.

Zaten kalkıp Jacob’a giden ilk o oluyordu her zaman. Lauren değil, o. Ta başından beri çocuğın altını o da değıştiriyordu. Oysaki Ed hayatı boyunca bir kez olsun bez değıştirmemişti. Ama bugünlerde bütün babalar bez değıştiriyordu tabii. Gururları incinmiyordu herhalde. Onları o halde gördüğünde aklından geçenleri söylese bütün yeni anneler başına üşüşüp dırdır ederdi herhalde.

“Rachel,” dedi Lauren.

Lauren, ondan büyük bir iyilik isteyecekmiş gibi gergindi şimdi. *Evet Lauren, siz Rob ’la New York ’tayken Jacob ’a ben bakarım. İki yıl mı? Hiç sorun değil. Gidin, gidin siz. Keyfinize bakın.*

“Bu cuma,” dedi Lauren, “Paskalya cuması. Şey... yanlış hatırlamıyorsam şeyin de yıldönü...”

“Evet,” dedi Rachel bir an donakaldıktan sonra. “Yıldönümü,” diye de ekledi en soğuk sesiyle. Herkes bir yana, bu cumayı Lauren’le konuşmaya hiç niyeti yoktu. Rachel, cumanın geleceğini haftalar öncesinden, adeta bütün vücuduyla hissetmişti. Her yıl, yılın bu mevsiminde, havanın serinlemesiyle başlardı bu. Kaslarında bir gerilme hisseder, içi korkuyla dolar, sonra da hatırlardı. *Elbette. Bir sonbahar daha geliyor.* Yazık. Sonbaharları severdi oysaki.

“Parka gittiğini biliyorum,” dedi Lauren, yaklaşan bir kokteyl partisinden söz ediyorlarmış gibi kaygısız. “Ben sadece şeyi merak ettim.”

Rachel daha fazla dayanamayacaktı.

“Bundan söz etmesek olur mu? Şimdi değil yani. Başka bir zaman.”

“Olur tabii ki!” Kızın yüzünün kızardığını görünce Rachel bir an pişmanlık duydu. Bu kozu nadiren oynardı. Oynadığında da kendini hep böyle ucuz hissederdi.

“Ben çay yapayım,” dedi Rachel tabakları toplarken.

“Dur ben toplayayım,” dedi Lauren, yarı ayağa kalkarak.

“Elleme sen,” diye buyurdu Rachel.

“Madem öyle diyorsun.” Lauren kızıl sarı buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırdı. Güzel bir kızdı. Rob onu Rachel’la tanıştırmaya ilk getirdiğinde şişinmekten patlayacaktı neredeyse. Hatta o haliyle Rachel’a, anaokulundan eve yeni bir resim getirdiğindeki zamanları hatırlatmıştı.

1984’te ailelerinin başına gelen şey Rachel’ın oğlunu daha fazla sevmesine yol açmalıydı belki, ama öyle olma-

mıştı. Rachel, ta ki Jacob doğana kadar sevmeye becerisini kaybetmişti sanki. O günden sonra Rob’la aralarında güzel bir ilişki gelişmişti ama bu, keçi boynuzu pekmezinden farksızdı; dışarıdan iyi bir şeye benziyordu, ama tadına bakar bakmaz anlıyordunuz gerçek pekmezle alakası olmadığını. Durum böyleyken Rob’un Jacob’ı ondan almaya her türlü hakkı vardı aslında. Bu Rachel’in hatasıydı; oğlunu yeterince sevmemesinin cezasıydı. Her şeyin bir bedeli vardı ve Rachel bu bedelleri ömrü boyunca kuruşu kuruşuna ödemişti. İndirimsiz, kampanyasız. Tıpkı 1984’teki hatasının bedelini ödediği gibi.

Rob şimdi içeride Jacob’ı güldürüyordu. Muhtemelen güreşiyorlardı ya da o küçükken Ed’in yaptığı gibi ayaklarından tutmuş baş aşağı sallandırıyorlardı.

“Bak bakalım kim geliyor... GIDIKLAMA CANAVARI!” diye bağıırıyordu Rob.

Jacob’ın kahkahaları bütün eve dalga dalga yayılırken Rachel’la Lauren de gülüştü. Karşı konulmaz bir şeydi bu, kendileri de gıdıklanıyordu sanki. Masada karşılıklı otururlarken bir an gözleri buluştu ve o anda Rachel’in kahkahası hıçkırıklara dönüştü.

“Ah, *Rachel*.” Lauren oturduğu yerden hafifçe kalkıp manikürlü ellerini ona uzattı. (Lauren üç haftada bir cumar-tesileri, manikür, pedikür ve masaj yaptırırdı. Buna “Lauren zamanı” diyordu. Rob, “Lauren zamanı” geldiğinde Jacob’ı buraya getirir, birlikte köşedeki parka gider, yumurtalı sandviç yerlerdi.) “Çok üzgünüm. Jacob’ı ne kadar özleyeceğini biliyorum ama...”

Rachel derin, titrek bir nefes aldıktan sonra kalan bütün gücünü toplayıp bir uçurumun kenarından dönmüş gibi silkelendi.

“Saçmalama,” dedi, Lauren’i bile irkilten sert bir sesle. “Siz beni düşünmeyin. Bu hepiniz için harika bir fırsat.”

Ardından tatlı tabaklarını toplayıp üzerindeki artıkları sıyırdı.

“Bu arada,” dedi nihayet, odadan çıkmadan önce, “çocuğun saçlarını kestirin artık.”

4. BÖLÜM

“John-Paul? Orada mısınız?”

Cecilia daha iyi duyabilmek için telefonu bastırayım derken kulağı acımıştı.

Ve nihayet karşı taraftan ses geldi. “Zarfı açtın mı?” John-Paul’ün sesi, huzurevinde kalan huysuz bir ihtiyarınki gibi cılız ve tiz çıkmıştı.

“Hayır,” dedi Cecilia. “Ölmüş olmadığın için açmamaya karar verdim.” Bunu aslında kaygısız bir şekilde söylemeye çalışmış, ama onun sesi de tiz çıkmıştı.

Yine sessizlik oldu. Arkadan Amerikan aksanlı birinin seslendiğini duydu. “Beyefendi! Bu taraftan lütfen!”

“Alo?” dedi Cecilia.

“Lütfen açma olur mu? Rica ediyorum. Onu uzun zaman önce, sanırım Isabel bebekken yazmıştım. Biraz utanç verici bir durum. Hâlâ orada olduğunu bilmiyordum. Nerede buldun bu arada?”

John-Paul onunla hiç tanışmadığı insanların önünde konuşuyormuş gibi tedirgindi.

“Yanında biri mi var senin?” diye sordu Cecilia.

“Hayır. Otelin restoranında kahvaltı ediyorum.”

“Tavan arasına çıktığımda buldum. Şu Berlin şeyini arıyordum... neyse boş ver onu. Yanlışlıkla senin ayakkabı kutularını devirince çıktı ortaya.”

“Onu yazarken vergi beyannamelerini hazırlıyordum herhalde,” dedi John-Paul. “Ne kadar aptalım. O kadar da aradım. Az daha kafayı oynatacaktım. Kaybettiğime inanmıyordum...” Sesi soluğu kesildi bir an. “Öyle işte.”

Sesinde aşırı bir pişmanlık, bir tövbekârlık vardı.

“Neyse, önemli değil zaten.” Şimdi Cecilia’nın sesi de kızlarla konuşuyormuş gibi anaç çıkmıştı. “Ben sadece neden öyle bir şey yazmaya karar verdiğini merak ettim.”

“Öylesine bir hevesti işte. Biraz duygusal bir anıma denk geldi sanırım. İlk bebeğimiz doğmuştu. Babamı ve bana söyleyemediklerini düşünüyordum. Söylenmemiş, söylenmeden bırakılmış şeyleri. Böyle klişe şeyler işte. Sadece sizi ne kadar sevdiğimle ilgili duygusal şeyler. Doğrusu pek de hatırlamıyorum ne yazdığımı.”

“Madem öyle neden açmamı istemiyorsun? Bu kadar büyütecek bir şey yokmuş işte.”

Yine sessizlik.

“Gerçekten de büyütülecek bir şey yok, ama lütfen Cecilia. Senden onu açmamı rica ediyorum.” Sesinde bir çaresizlik vardı şimdi de. Tanrı aşkına! Bu erkekler duygusal

meselelerde nasıl da çocuklaşıyorlardı.

“Tamam, açmam. Umarım bir elli yıl daha açmak zorunda kalmam bu arada.”

“Ben senden uzun yaşamazsam tabii.”

“Mümkün değil. Sen çok fazla kırmızı et yiyorsun. Hatta eminim şimdi bile pastırma yiyorsundur.”

“Ben de eminim ki, bu akşam zavallı kızlara balık yedirmişsindir, öyle değil mi?” Şaka yapıyordu ama hâlâ gergindi.

“Babam mı o?” Polly girmişti içeri. “Onunla acilen konuşmam lazım!”

“Polly burada,” dedi Cecilia, Polly telefonu elinden kaptırmaya çalışırken. “Polly kes şunu. Biraz müsaade et bana. Yarın yine konuşuruz. Seni seviyorum.”

John-Paul, “Ben de seni seviyorum,” derken Polly telefonu kapıp ahizeyi kulağına bastırarak odadan dışarı kaçtı. “Baba dinle, sana bir şey söylemem gerekiyor ve çok büyük bir sır bu.”

Polly sırları seviyordu. Daha iki yaşında sırrın ne anlama geldiğini öğrendiğinden beri hep böyle sırlar hakkında konuşuyor, onları birileriyle paylaşıp duruyordu.

“Kardeşlerin de konuşsunlar!” diye seslendi Cecilia ona.

Sonra çay fincanını aldı, mektubu onun hemen dibine, masaya paralel bir şekilde yerleştirdi. Demek ki hepsi buydu. Endişe edecek bir şey yoktu yani. Bir kenara kaldıracak, sonra da unutup gidecekti.

Adam utanmıştı. Evet, sadece biraz utanmıştı.

Söz de verdiğine göre o mektubu açamazdı artık. Keşke baştan hiç bahsetmeseydi ya, neyse. Çayla birlikte bir dilim kek yemenin zamanı gelmişti.

Esther'in Berlin Duvarı'yla ilgili kitabını önüne çekip sayfaları karıştırmaya başladı. Sonra ciddi, melek yüzlü bir çocuğun fotoğrafında durdu. Fotoğraftaki çocuk ona John-Paul'ü, daha doğrusu John-Paul'ün gençliğini, ona ilk kez âşık olduğu zamanları hatırlatmıştı. John-Paul saçlarına çok özen gösterir, heykel gibi dursunlar diye bolca jöle sürerdi. Sarhoş olduğunda bile bozmadığı (ki ilk zamanlar çok sık sarhoş olurlardı) sevimli bir ciddiyeti vardı. Öyle ki, onun o hali Cecilia'nın kendini küçük bir kız gibi hissetmesine, olmadık şeylere kikirdemesine neden olurdu. Adamın şakacı, yumuşak yanını görmesi uzun yıllarını alacaktı.

Kitaptaki oğlanın adı Peter Fechter'di ve Berlin Duvarı'ndan kaçmaya çalışırken ölen ilk insanlardan biriydi. Kasıklarından vurulup Doğu tarafındaki "ölüm çizgisi"ne düşmüş, orada bir saat boyunca can çeke çeke ölmüştü. İki taraftan yüzlerce görgü tanığı onu öylece seyretmiş, bandaj atan birkaç kişinin dışında ona yardım etmeye yeltenen olmamıştı.

"Tanrı aşkına," dedi Cecilia, kaşlarını çatıp kitabı bir kenara iterek. *Esther'in okuduğu şeylere de bak*, diye düşündü. Hayatta böyle şeylerin de olduğunu bilmeseydi daha iyi olurdu.

Orada Cecilia olsa o gence yardım ederdi muhakkak. Dosdoğru yanına gider, bir ambulans falan çağırırdı. "Hey millet, sizin neyiniz var böyle?" diye de bağırırdı üstelik.

Ya da kim bilir ne yapardı? Ucunda kendi ölümü de ol-

duğuna göre hiçbir şey yapmazdı muhtemelen. Anneydi o. Yaşamayı gerektirdi. Ölüm çizgileri onun hayatının bir parçası olamazdı. Onun çizgileri doğa çizgileri olmalı, alışveriş çizgileri olmalıydı. Daha önce hiç böyle bir sınavdan geçmemişti. Hiçbir zaman da geçmezdi herhalde.

“Polly! Bir saattir telefondasın! Babam sıkılmıştır artık!” diye bağırdı Isabel.

Birbirlerine neden böyle bağırıp duruyorlardı ki? Kızlar böyle zamanlarda babalarını çok özölüyorlardı. Adam, kızlarına karşı Cecilia’dan daha sabırlı davranıyordu ve onlarla küçüklüklerinden beri paylaştığı bir şeyler olmuştu her zaman. Mesela Polly’yle saatlerce çay partisi oynar, o küçük fincanları serçe parmağını havaya kaldırarak tutardı. Isabel’in arkadaşlarıyla olan problemlerini hiç sıkılmadan dinlerdi. John-Paul eve geldiğinde herkes rahat ediyordu. Cecilia, “Şu küçüklükleri al götür biraz!” diyecek olsa kaptığı gibi arabaya atar, saatler sonra, ne türlü bir maceradan geliyorlarsa artık, hepsi kir pas içinde dönerlerdi eve.

Bu kez Polly, “Babam beni sıkıcı bulmuyor bir kere!” diye bağırdı Isabel’e.

“Telefonu hemen şimdi kardeşine veriyorsun!” diye buyurdu Cecilia da.

Bir itiş kakışın ardından Polly tekrar mutfakta bitti. Sonra da gelip onun karşısına oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

Cecilia ise, John-Paul’ün mektubunu Esther’in kitabının arasına sıkıştırırken altı yaşındaki kızının kalp şeklindeki güzelim yüzüne baktı. Polly genetik anlamda bir istisnaydı.

Evet, John-Paul yakışıklıydı (hatta eskiden ona “ateş parçası” derlerdi) ve Cecilia da loş ışıktaki çekici bir kadındı. Ama ikisi, nasıl olduysa artık, onlardan bambaşka bir kız yapmayı başarmışlardı. Polly tam bir Pamuk Prenses’ti. Siyah saçlar, pırıl pırıl mavi gözler, kıpkırmızı (hem de bakanların ruj sürmüş sandığı kadar kırmızı) dudaklar. Açık sarı saçları ve çilli burunlarıyla ablaları da güzel kızlardı ama alışveriş merkezlerinde insanların dönüp bir daha baktıkları Polly’ydi. Geçen gün kayınvalidesi Polly için, “Fazlasıyla güzel,” demişti de Cecilia uyuz olmuştu ama anlamıştı da kadının ne demek istediğini. Her kadının arzu ettiği bir güzelliğe sahip olmak insanın karakterinde nasıl bir etki yaratırdı acaba? Cecilia güzel kadınların kendilerini nasıl taşıdıklarını, ilgi rüzgârında palmiye ağaçları gibi nasıl salındıklarını görürdü hep. Ama o, kızlarının koşturmasını, hoplayıp zıplamasını isterdi, öyle ağaç gibi salınmasını değil.

“Babama söylediğim sırrı duymak ister misin?” diye sordu Polly, kafasını kaldırıp uzun kirpiklerinin arkasından bakarak.

Polly de salınacaktı, belli oluyordu.

“Sorun değil,” dedi Cecilia. “Bana söylemene gerek yok.”

“Sırrım şu: Korsan partime Bay Whitby’yi de çağırmaya karar verdim,” dedi kız.

Paskalya’dan sonraki hafta Polly’nin doğum günü vardı ve son bir aydır korsan partisinden başka bir şey konuşulmaz olmuştu.

“Polly,” dedi Cecilia, “bu konuyu konuşmuştuk.”

Bay Whitby, St. Angela’nın beden eğitimi öğretmeni idi ve Polly ona âşıktı. Polly’nin ilk aşkının babasıyla neredeyse

aynı yaşta bir adam olmasının gelecekteki ilişkilerini nasıl etkileyeceği düşündürüyordu Cecilia'yı. Ergen pop yıldızlarına falan âşık olması gerekiyordu, kafası kazanmış, orta yaşlı bir adama değil. Evet, Bay Whitby'de *bir şey* vardı. Geniş omuzlu, atletik görünümlü, motora binen ve karşısındakini gözleriyle dinleyen bir adamdı, ama onun bu cazibesine asıl kapılması gereken, altı yaşındaki öğrencileri değil okul anneleri falan olmalıydı. (Cecilia da dahil adamın cazibesine kapılmayan yoktu galiba.)

“Bay Whitby'yi partine çağırmayacağız,” dedi Cecilia. “Bu haksızlık olur. Sonra adamcağız kendini herkesin partisine gitmek zorunda hisseder.”

“Ama benimkine gelmek ister ki.”

“Hayır.”

“Bunu sonra konuşuruz,” dedi Polly uçarı bir şekilde, masadan hızla kalkarken.

“Hayır konuşmayacağız!” diye seslendi Cecilia arkasından, ama kız çoktan gitmişti bile.

Cecilia iç geçirdi. Yapacak ne çok iş vardı. Kalkıp John-Paul'ün mektubunu Esther'in kitabının arasından çıkardı. Önce şu lanet şeyi eski yerine kaldırması gerekiyordu.

Adam o mektubu Isabel doğduktan sonra yazdığını ve içinde ne olduğunu hatırlamadığını söylemişti. Bu gayet mantıklı bir açıklamaydı. Isabel şimdi on iki yaşındaydı ve John-Paul'ün hafızası da pek kuvvetli değildi. Hatta çoğu zaman Cecilia'nın hafızasına başvurmak zorunda kalıyordu.

Ama bu kez farklıydı. Cecilia, kocasının yalan söylediğinden emindi.

5. BÖLÜM

“İçeri girsek daha iyi değil mi?” Liam’ın sesi gecenin sessizliğini bir ısıklık gibi deliyordu. “Taşla camlardan birini kırılım. Bak, şurada bir tane taş var! Bak anne, bak şurada işte, şuraya baksana...”

“Şşşt,” dedi Tess. “Alçalt sesini!” Ardından kapı tokmağını ardı ardına çaldı.

Hiç ses yoktu.

Saat on bir olmuştu ve Liam’la ikisi annesinin ön kapısında duruyorlardı. Evin içi zifiri karanlıktı, panjurlar da kapalıydı. İçeride kimse yoktu sanki. İşin garip yanı, bütün sokak böyleydi. Kimse gece haberlerini falan da mı seyretmiyordu? Etrafta, köşedeki sokak lambasından başka ışık yoktu. Gökyüzünde de ne bir yıldız, ne de ay vardı. Bir tek yazdan kalma son cırcırböceğinin ve uzaklardan trafiğin sesi geliyordu. Tess’in cep telefonunun şarjı bitmişti. İstese de kimseyi arayamaz, bir taksi bile çağıramazdı. Belki gerçekten de bir hırsız gibi girmelilerdi içeri; ama annesi son birkaç

yıldır güvenlik konusunda çok hassas davranıyordu. Evin alarmı bile vardı kesin. Tess bir an alarm sesinin bütün mahalleyi nasıl ayağa kaldıracağını düşünüp ürperdi.

Başıma bunların geldiğine inanamıyorum.

Olan biteni doğru düzgün düşünememişti bile. Aslında annesini arayıp geleceklerini haber vermesi gerekirdi; ama bilet ayarlayayım, eşyaları toplayıp havaalanına yetişeyim, sonra doğru kapıyı bulup uçağa bineyim derken hiçbir şeye vakit kalmamıştı ki. Bir de Liam vardı yanında; çocuk heyecandan hiç susmamış, havaalanına giderken takside, sonra da uçakta konuşmuş da konuşmuştu.

Liam'a göre bu bir çeşit kurtarma operasyonuydu.

"Büyükannen ayak bileğini kırmış," demişti Tess ona. "O yüzden bir süre kalıp ona yardım edeceğiz."

"Peki okul ne olacak?" diye sormuştu Liam.

Tess, "Birkaç gün gitmesen de olur," diye cevap verince çocuğun yüzü Noel ağacı gibi ışıldamıştı. Yeni bir okula başlamakla ilgili hiçbir şey söylememişti tabii.

Felicity gitmiş, Tess'le Liam bavullarını hazırlarken Will de evin içinde bozuk bozuk dolanmıştı.

İkisi yalnız kaldıklarında Tess bavula kıyafetlerini tıktırırken Will konuşmaya çalışmış, Tess bir kobra yılanı gibi tıslayıp üzerine atılarak, "Rahat bırak beni," demişti.

"Üzgünüm," diye karşılık vermişti Will de bir adım geri çekilerek. "Çok üzgünüm."

O ve Felicity "üzgünüm" lafını bin kere kullanmışlardı herhalde.

"Bak yemin ederim," demişti Will, Liam duymasın diye

sesini alçaltarak, “ikimiz bir kez olsun yatmadık. Kafanda bir şey kalmasın diye söylüyorum.”

“Başka bir şey söylemiyorsun ki zaten,” demişti Tess. “Sanki bu bütün sorunları çözecekmiş gibi. Aksine daha da berbat bir hale sokuyor. İkinizin yatabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti zaten. Bu inceliğiniz için ne kadar teşekkür etsem azdır. Tanrı aşkına, lütfen...”

Sesi titremeye başlamıştı.

“Üzgünüm,” demişti Will bir kez daha, elinin tersiyle burnunu sıvazlayarak.

Will, Liam’ın önünde son derece normal davranmıştı. Oğlanın, yatağın altındaki beysbol şapkasını bulmasına yardım etmiş, taksi geldiğinde önünde diz çöküp sevgi dolu bütün babaların oğullarına yaptığı gibi yarı okşayıp yarı güreşerek veda etmişti. Tess onları o halde görünce, Will’in bu sırrı bunca zamandır nasıl saklayabildiğini daha iyi anlamıştı. Aile hayatı, evde tek bir çocuk olsa bile alışıldık ritimler üzerine kuruluydu; insanın kafası bin bir şeyle dolu olsa da her zamanki dansa devam edilebiliyordu.

İşte şimdi de, Sidney’in Kuzey Sahili’ndeki mahallelerin birinde, yanında sıkıntıdan kafayı yemek üzere olan altı yaşındaki bir çocukla birlikte kapının önünde kalakalmıştı.

“Bak şimdi,” dedi Tess Liam’a, fazla ses çıkarmamaya özen göstererek. “Ne yapalım biliyor musun...”

Ne yapacaklardı sahi? Komşulardan birini mi uyandıracaklardı, yoksa alarmı göze alıp içeri girmeyi mi deneyeceklerdi?

“Dur biraz!” dedi Liam. Sonra parmağını dudaklarına

götürdü. Kocaman gözleri karanlıkta bile parlıyordu. “İçeriden bir ses geldi galiba.”

Kulağını ön kapıya dayadı. Tess de yaptı aynısını.

“Duyuyor musun?”

Bir şey duymuştu gerçekten. Tuhaf, ritmik bir ses geliyordu içeriden.

“Büyükannenin koltuk değnekleri olmalı,” dedi Tess.

Zavallı kadın. Yatıyordu herhalde. Odası da evin öbür ucundaydı. Lanet olası Will. Lanet olası Felicity. Onların yüzünden zavallı, sakat annesini yatağından kaldırmıştı.

Will’le Felicity’nin arasındaki bu şey tam olarak ne zaman başlamıştı? Değişimin başladığı belli bir an var mıydı acaba? Ve bunu nasıl gözden kaçırmıştı? Onları her Allah’ın günü görmüş ve hiçbir şeyin farkına varamamıştı. Felicity geçen cuma akşam yemeğine kalmıştı. Galiba Will her zamankinden sessizdi o akşam. Ama Tess bunu sırtındaki ağrıya vermişti. Yorgundu. Hepsi çok çalışıyordu ama Felicity’nin keyfi yerindeydi. Adeta ışık saçıyordu. Tess birkaç kez ona bakarken yakalamıştı kendini. Felicity’nin bu güzelliği o kadar yeniydi ki, ona baktığında güzellikten başka bir şey göremiyordu. Gülüşü. Sesi.

Ama Tess uyanamamıştı işte. Will’in sevgisinden öylesine aptalca emindi ki. Will’in onu seksi motorcu hatunlara benzettiği eski kotunu ve siyah tişörtünü giyecek kadar emin-di. Sonradan mutfağı toplarlarken poposuna havluyla nasıl da şaplak atmıştı.

Hafta sonu Felicity’yle görüşememişlerdi, ki olağandışı

bir şeydi bu. Meşgulüm demişti, işim var demişti. Dışarıda hava yağmurlu ve soğuk olduğu için Tess, Will ve Liam evde kalıp televizyon seyretmiş, oyunlar oynamış, birlikte gözleme yapmışlardı. İyi bir hafta sonu olmuştu. Olmamış mıydı yoksa?

Cuma akşamı Felicity’yi öyle ıslıl ıslıl görünce acaba âşık mı oldu diye aklından geçirmemiş değildi.

Kapı ardına kadar açılınca etraf ışıkla kaplandı. “Ne oluyor burada?” dedi Tess’in annesi. Üstünde mavi renkli, kapitone geceliği, kollarının altında koltuk değnekleri, yüzü acı ve sarf ettiği efor yüzünden düşmüş, gözlerini miyop miyop kıсарak baktı onlara.

Tess ise annesinin beyaz bandajlı ayak bileğine bakarken kadının uyanışı, kendini yataktan kaldırışı, etrafta geceliğini ve koltuk değneklerini arayışı geldi gözünün önüne.

“Ah anne,” dedi sonra. “Çok üzgünüm.”

“Neden üzgünsün ve burada ne işiniz var?”

“Şey için geldik...” diye söze girecek oldu ama boğazı kurudu hemen.

“Sana yardım etmeye geldik büyükanne,” diye atıldı Liam. “Ayak bileğin için yani. Karanlıkta uçarak geldik hem de!”

“Ah canım evladım, ne kadar hoş bir davranış bu,” dedi Tess’in annesi, koltuk değnekleriyle yana çekilip onlara yol açarken. “Girin, girin. Kapıyı açmam uzun sürdü, kusura bakmayın. Şu koltuk değneklerinin böyle sıkıntı vereceğini tahmin etmezdim. Onlarla hoplaya zıplaya giderim sanıyordum ama öyle değilmiş. Bu meretler insanın koltukaltlarına bir batıyor ki sormayın. Liam, git mutfağın ışığını aç, süt kaynatıp tarçınlı tost yapalım.”

“Süper!” deyip mutfağa doğru atıldı Liam, nedense kollarını ve bacaklarını robot gibi kesik kesik hareket ettirerek. “Hesaplıyorum! Hesaplıyorum! Onaylandı, hedef tarçınlı tost!”

Tess çantaları içeri taşıdı.

“Kusura bakma,” dedi bir kez daha, çantaları hole bırakıp annesine bakarken. “Aramam gerekirdi. Bileğin çok ağrıyor mu?”

“Neler oluyor?” diye sordu annesi.

“Hiç.”

“Hadi oradan.”

Tess, “Will,” diye başlayacak oldu ama durdu hemen.

“Ah canım kızım benim.” Annesi koltuk değneklerini bırakmadan ona doğru tehlikeli bir hamle yaptı.

“Başka bir yerini daha kırma sakın,” diye atıldı Tess, ondan önce davranıp yanına giderek. Annesinin diş macununun, yüz kreminin ve sabununun kokusu geldi burnuna; ardından annesine özgü o küflü misk kokusu. Kadının hemen arkasında, duvardaki çerçeveli bir fotoğrafa takıldı gözleri. Felicity’yle ikisinin, yedi yaşındayken, üstlerinde beyaz, dantelli elbiseleri, ellerini geleneksel ilk komünyon pozunda göğüslerine bastırmış halde çekilmiş bir fotoğraftı bu. Bunun aynısından Mary Teyze’nin holünde de vardı. Ama Felicity ateist olmuştu; Tess ise kendini “pasif” olarak niteliyordu.

“Hadi anlat bakalım,” dedi Lucy.

“Will,” diye girişti Tess yeniden. “Ve şey...” dedi ama yine bitiremedi.

“Felicity,” diye tamamladı onu annesi. “Doğru değil mi?”

Evet, doğru işte.” Ardından değneklerinden birini havaya kaldırıp yere hızlıca vurunca duvardaki fotoğraf zangırdadı. “Küçük fahişe.”

1961. Soğuk Savaş'ın en soğuk zamanları. Binlerce Doğu Alman, Batı'ya kaçıyordu. Bazılarının “Stalin'in robotu” dedikleri, Doğu Almanya'nın Şansölyesi Walter Ulbricht, “Kimsenin araya bir duvar örmek gibi bir niyeti yok,” dedi. Bu sözlerini duyan insanlar kaşlarını kaldırıp birbirlerine baktılar. Nasıl yani? Bir DUVAR'dan bahseden oldu mu ki?

Avustralya, Sidney'de, Rachel Fisher adında genç bir kız Manly Sahili'ne bakan yüksekçe bir duvarın üstüne oturmuş; uzun, bronz tenli bacaklarını sallarken erkek arkadaşı Ed Crowley, heyecanla Sidney Morning Herald'ın sayfalarını karıştırıyordu. Gazetede, Avrupa'daki bazı gelişmelerle ilgili bir yazı vardı ama ne Ed, ne de Rachel meraklıydı Avrupa'da olup bitenlere.

Bir süre sonra Ed konuştu. “Hey Rach, sana şunlardan bir tane alsak mı acaba?” dedi, önündeki sayfayı işaret ederek.

Rachel onun omzunun üstünden ilgisiz ilgisiz baktı gazeteye. Angus & Coote'un tam sayfa ilanı açtı. Ed'in parmağı ise bir nişan yüzüğünü gösteriyordu. Ed onu, duvardan kumsala düşmeden önce son anda dirseğinden yakaladı.

Gitmişlerdi. Rachel yataktaydı, televizyon açtı, kucığında *Women's Weekly*'nin son sayısı, başucundaki komodin-

deyse bir fincan Earl Grey ve Lauren'in akşam getirdiği "makaron" kutusu duruyordu. Rachel'in yemekten sonra ikram etmesi gerekirdi ama unutmuştu. Belki de kasten yapmıştı. Gelininden hoşnutsuzluğunun ne derece olduğuna bir türlü emin olamıyordu ki. Ondan nefret ediyor olması bile muhtemeldi.

Neden New York'a tek başına gitmiyorsun canım evladım? Git oralarda iki yıl "Lauren zamanı" geçir gel!

Kutuyu önüne alıp üstleri cafcacflı renklere boyanmış kurabiyelere baktı. Dediklerine göre, son moda şeylere meraklı insanların arasında son moda buydu, ama Rachel bir şeye benzetememişti bunları. Bir de şehirde, milletin saatlerce kuyruk beklediği bir dükkândan almışlardı. Aptallar. Başka işiniz yok mu sizin? Gerçi Lauren öyle saatlerce beklememişti herhalde. Ne de olsa yapacak bir sürü işi vardı! Makaronları ele geçirmesiyle ilgili bir hikâyesi vardı kesin, ama doğrusu Rachel, içinde Jacob geçmeyen hiçbir şeye kulak asmamıştı.

Kutudan kırmızı renkli bir kurabiye alıp tadına baktı.

"Aman Tanrım," diye inledi ve kim bilir kaç zamandır ilk kez seks geldi aklına. Ardından daha büyük bir parça ısırıldı. "Yüce Meryem." Yüksek sesle güldü. İnsanların önünde kuyruk olmamasına şaşmamalı. Muhteşem bir şeydi bu. Ortasındaki ahududu, teninde belli belirsiz gezen parmak uçları gibiydi; kreması ise bir bulutu ısırmışmışçasına hafif ve narindi.

Dur biraz. Kimin lafıydı bu?

“Bir bulutu ısırarak gibi anne!” Kendinden geçmiş, k-k bir surat.

Janie. Dört yaşlarında falan olmalıydı. Lunaparkta ilk kez pamuk helva yediği zaman mıydı? Bir kilise şenliğinde miydi yoksa? Rachel hafızasını geçmişe döndürmekte zorlanıyordu. Bir tek Janie’nin ışıl ışıl yüzünü ve söylediklerini hatırlayabiliyordu: “Bir bulutu ısırarak gibi anne.”

Janie bu makaronlara kesin bayılırdı.

Kurabiye birdenbire parmaklarının arasından kayıp kutuya düştü ve Rachel o ilk yumruktan kaabilecekmiş gibi ne eğildi; ama çok geçti artık, yemişti darbeyi. Uzun zamandır bu kadar kötü olmamıştı. İlk bir yıl boyunca her sabah uyandığında hissettiği acı dalgası gibi taze ve sarsıcı olmuştu bu da. Her sabah uyanıp Janie’nin odasında o baygın kokulu Impulse deodorantlarıyla yıkanıp, on yedi yaşına özgü kusursuz yüzüne turuncu renkli makyajlar yapıp Madonna eşliğinde dans etmediğini fark ettiğinde, yüzünde bir tokat gibi patlayan o acı dalgası gibi.

Her şeyin üstünde yükselen bir adaletsizliğe, bir haksızlığa duyduğu isyanla buruldu, parçalandı kalbi bir kez daha. Benim kızım bu aptal kurabiyelere bayılırdı. Benim kızımın bir kariyeri olacaktı. Benim kızım belki de New York’a gidecekti.

elikten bir mengene göğsünü sıkıştırırken nefessiz kaldığını hissetti, ama hemen sonra, paniğe rağmen alttan alta tecrübenin yorgun ve sakin sesini duydu: *Bunu daha önce de yaşadın. Seni öldürmez bunlar. şimdi nefes alamıyormuşsun gibi hissediyorsun ama alıyorsun. Sonsuza kadar ağlayacak-*

sın sanıyorsun ama elbet bırakacaksın ağlamayı.

Göğsünü sıkan mengene nihayet yavaş yavaş gevşeyince bir kez daha nefes alabildiğini fark etti. Tamamen gitmiyordu işte. Bunu kabulleneli uzun zaman olmuştu. Bu keder onu ölene kadar bırakmayacaktı. İstemiyordu da bırakmasını. Bırakırsa Janie de silinip gidecek diye korkuyordu.

İlk yıl aldıkları Noel tebrik kartları geldi aklına. *Sevgili Rachel, Ed ve Rob, size mutlu bir yıl dileriz.*

Sanki önce Janie yazıp sonra silmişlerdi. Bir de utanmadan *mutlu* bir yıl diliyorlardı. Herkes kafayı yemişti galiba. Her bir zarfı açtıktan sonra küfrü basıp kartı paramparça ediyordu.

“Anne mazur gör insanları, başka diyecek bir şey bulamıyorlar işte,” derdi Rob ona. Henüz on beş yaşındaydı ama yüzü bir süredir elli yaşındaki insanlar gibi üzgün ve solgundu.

Rachel yatak örtüsüne dökülen kırıntıları elinin tersiyle silkeledi. Ed görse, “Kırıntı! Yüce Tanrım, her yer kırıntı olmuş!” derdi herhalde. Adam yatakta yemek yemenin ahlaka sığmadığına inanıyordu. Bir de şifoniyerin üzerindeki televizyonu görse kesin küplere binerdi. Ed’e göre yatak odalarında televizyon olan insanlarla kokain bağımlıları arasında bir fark yoktu; ikisi de zevk düşkünü, zayıf karakterli insanlardı. Onun için yatak odası dua edilen bir yerdi. Dizlerinin üzerine çöküp başını parmak uçlarına dayayarak ve dudaklarını hızla hareket ettirerek tabii ki. (Ona göre duayı fazla uzatıp yukarıdakinin zamanını çalmak da yanlıştı.) Ve ardından seks (mümkünse her gece), ondan sonra da uyku.

Uzaktan kumandayı alıp televizyona doğrulttu, kanalları gezmeye başladı.

Berlin Duvarı hakkında bir belgesel.

Hayır. Fazla üzücü.

Şu dedektifli dizilerden biri daha.

Asla.

Aile *sitcom*'u.

Bir süre kaldı o kanalda, ama birbirine bağırıp çağıran karıkocanın seslerinden rahatsız olunca yine değiştirip bir yemek programı açtı, sesini de iyice kıstı. Yalnız yaşamaya başladığından beri televizyon açık yatıyordu. Böylece, bazen bütün benliğini saran korku hissini, yanıp sönen ışıkların ve alışıldık insan seslerinin rahatlığıyla uzak tutabiliyordu kendinden.

Gözlerini kapatınca gözünün önüne Jacob geldi. Bir New York sokağında, üstünde kot tulumu, tombul parmaklarını dizlerine dayayarak çömelmiş, yoldan çıkan buharı inceliyordu. O buhar gerçekten sıcak oluyor muydu acaba?

Az önce Janie için mi, yoksa aslında Jacob için mi ağlıyordu, bilemiyordu. Tek bildiği, Jacob'ı ondan alırlarsa hayatın eski katlanılmaz haline geri döneceğiydi. Hatta daha da kötüsü, katlanacaktı hayata, öldürmeyecekti hayat onu. Janie'nin asla göremeyeceği muhteşem gündeğumları ve günbatımlarıyla dolu yıllar gelip geçecekti.

Beni mi çağırdın Janie?

Bu düşünce gidip gelip bir bıçağın ucu gibi saplanıyordu böğrüne.

Bir keresinde, yaralı askerlerin savaş alanında ölürken sadece morfin ve annelerini görmek için yalvardıklarını okumuştı. Özellikle de İtalyan askerlerinin. Zavallı çocuklar, “Mamma mia!” diye inliyorlardı can verirken.

Ani bir hareketle doğrulup Ed’in pijamalarıyla fırladı yataktan. (Pijamaları o öldükten sonra giymeye başlamış, bir daha da bırakmamıştı. Artık onun gibi kokmuyorlardı belki, ama Rachel ara sıra o kokuyu hatırlıyordu.)

Şifoniyerin önünde diz çöküp naylon cildi solmaya yüz tutmuş eski bir fotoğraf albümü çıkardı. Sonra yatakta oturup albümün sayfalarını karıştırmaya başladı. Janie gülerken. Janie dans ederken. Janie yemek yerken. Janie suratını asmış. Janie arkadaşlarıyla.

O bile vardı. O çocuk. Kafasını, az önce zekice ve komik bir şey duymuş gibi merakla fotoğraf makinesinden Janie’ye çevirmişti. Janie ona ne demişti acaba? Her seferinde merak ediyordu bunu. Ona ne dedin Janie?

Rachel parmak uçlarını kızın gülümseyen, çilli yüzünün üzerinde gezdirirken yaşlılık lekeleriyle dolu, eklemleri iltihaplı eli kıvrılıp bir yumruk olmuştu.

6 Nisan 1984

O serin nisan sabahı Janie Crowley, yataktan kalkar kalkmaz ilk iş, içeri kimse girmesin diye sandalyeyi kapı tokmağına dayadı. Sonra yatağın yanında dizüstü çöküp şiltenin altından açık mavi renkli bir kutu çıkardı. Yatağa oturdu Janie ve küçük, sarı bir hapı paketinden çıkarıp parmak uçlarının arasında tuttu. Bir süre hapın kendisini ve temsil ettiği şeyleri düşündükten sonra komünyon ekmeğiymiş gibi saygıyla yerleştirdi dilinin ortasına. Ardından kutuyu tekrar şiltenin altına saklayıp sıcak yatağına yattı, örtüyü üzerine çekip radyoyu açtı. Madonna'nın "Like a Virgin"i çalıyordu.

Küçük hapın kimyasal, tatlı ve günahkâr bir tadı vardı.

"Bekâretini bir lütuf gibi gör. Onu her karşına çıkana verme," demişti annesi bir keresinde, soğukkanlılığını elinden geldiğince korumaya çalışarak. Sanki evlilik öncesi seksin her türlü şekli mübahmış gibi, babası günahsız kızına yabancı bir elin değdiğini duyacak olsa dizlerinin üzerine

çöküp binlerce kez bağışlanma dilemeyecekmiş gibi.

Onu herhangi bir kişiye vermeye Janie'nin de niyeti yoktu. Bir başvuru sürecinden geçilmişti ve bugün başarılı adaya kararını bildirmesi gerekiyordu.

Radyoda haberler başladı. Çoğunlukla bir kulağından girip diğerinden çıkan, onu zerre ilgilendirmeyen sıkıcı haberlerdi. Bir tek Kanada'nın ilk tüp bebeğinin doğduğunu duyunca kulak kabarttı. Avustralya'da tüp bebekler doğal epey olmuştu! Gördün mü bak, kim kazandı Kanada! Ha ha. (Zarafetleri ve Amerikalıya benzemeyen aksanlarının karşısında ezildiği Kanadalı kuzenleri vardı.) Kalkıp oturdu yataкта, okul günlüğünü çıkardı ve boş bir sayfaya, bir tüpün içinde uzun, ince bir bebek resmi çizdi. Bebeğin ağzı açık, *Çıkarın beni, çıkarın beni!* diye bağıırıyordu. Okulda kızlar görünce kesin çok güleceklerdi. Sonra ani bir hareketle kapattı günlüğünü. Tüp bebek fikri ona nedense iğrenç gelmeye başlamıştı. Fen dersinde öğretmenin, kadının "yumurtalıklarını" anlatışını hatırlamıştı. İğrenç! Bununla kalsa iyiydi. Fen öğretmenleri erkekti bir de. Kadınların yumurtalıklarından söz eden bir erkek. Olacak şey değildi bu. Janie ve arkadaşları bu duruma uyuz oluyorlardı. Bir de adam galiba gömleklerinden içeri bakmaya çalışıyordu. Onu hiç suçüstü yakalayamamışlardı ama en azından böyle bir niyeti olduğuna eminlerdi.

Janie'nin hayatının, sırf uslu durmadığı için sekiz saate kadar sona erecek olması ne kötüydü. Başından beri hayran olunası bir bebek, dünya tatlısı küçük bir kız, utangaç ve se-

vimli bir ergen olmuştu, ama geçen mayıs, on yedinci yaş gününden itibaren değişmeye başlamıştı. Bütün bunların ne kadar korkunç olduğunun yeni yeni farkına varıyordu. Ama bu onun suçu değildi ki. Her şey ona korku veriyordu (üniversite, araba sürmek, kuaförden randevu almak). Hormonlarıysa delirtiyordu onu. Bütün bunlar yetmezmiş gibi oğlanlar da ilgi duymaya başlamıştı. Güzel olsa neyse, anlardı, ama değildi ki. Aynaya baktığında sıradan, iğrenç suratından ve uzun, ince, garip vücudundan başka bir şey göremiyordu. Resmen peygamberdevelerine benziyordu. Bunu okuldaki kızlardan biri söylemişti ve doğruydı. Kolları ve bacakları çok uzundu. Özellikle de kolları. Orantısız, şekilsiz şemalsiz bir vücudu vardı yani.

Ayrıca son zamanlarda annesinde de tuhaflıklar olmaya başlamıştı. Şu ana kadar o gıcık otoriterliğiyle yakasından düşmemişti ama bugünlerde onu da bırakmıştı. (Kadın kırk yaşındaydı! Hayatında değişen bir şey olabilir miydi ki?) İlgi ve alakanın o parlak spot ışıklarının birdenbire sönmesi rahatsız ediciydi. Rahatsız ediciden de öte, kırıcı olmaya başlamıştı. Bunu kabullenmese de, çoğu zaman kırıldığının farkına varamıyor olsa da böyleydi.

Janie yaşasaydı annesi her zamanki sert, buyurgan haline geri dönebilirdi. Hatta on dokuzuncu yaş gününe yaklaşırken, çocukluğundaki gibi, yeniden güzel bir kız olup çıkar, annesiyle iyi kötü yakınlaşırlar ve sonunda toprağa verilen değil toprağa veren Janie olurdu.

Janie yaşasaydı hafif uyuşturucuları ve sert erkekleri de-

neyebilir, su aerobiğine ve bahçe işlerine merak salabilirdi. Kim bilir, belki de botoksa ve tantracı sekse bile sarardı. Hayatı boyunca üç kez hafif araba kazası, otuz dört kez grip, iki kere de büyük ameliyat geçirirdi. Yaşasaydı başarılı bir grafik tasarımcı, ürkek bir scuba dalgıcı, mızımız bir kampçı, hevesli bir gezgin, iPod, iPhone ya da iPad'i ilk deneyenlerden biri olabilirdi. Yaşasaydı ilk kocasını boşar, ikincisiyle tüp bebek yapar, Facebook'ta fotoğraflar paylaşır Kanadalı kuzenleriyle dalga geçerdi. Yirmi yaşına geldiğinde ismini Jane olarak değiştirir, otuzunda Janie'ye geri dönerdi.

Janie Crowley yaşasaydı bütün dünyayı gezer, diyet yapar, dans eder, yemek pişirir, güler, ağlar, sürekli televizyon seyreder ve hayatta elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırdı.

Ama bunların hiçbiri olmayacaktı, çünkü bu, hayatının son sabahıydı. Mezarının başında, birbirlerine sarılıp salya sümük ağlayan arkadaşlarını izlemek de eğlenceli olabilirdi, ama hayatın ona sunacaklarının tadını çıkarmayı her zaman tercih ederdi.

SALI

6. BÖLÜM

Cecilia, Rahibe Ursula'nın cenaze töreni boyunca çoğunlukla seks düşündü.

Fakat sapıkça bir seks değildi bu. Normal, sıradan, papanın onayladığı tarzda evli çift seksiydi. Ama yine de... Rahibe Ursula duysa büyük ihtimalle ayıplardı onu.

"Rahibe Ursula, hayatını St. Angela'nın çocuklarına adamıştı." Peder Joe elleriyle kürsünün iki kenarını kavramış, karşıdaki yaşlı küçük kalabalığa sesleniyordu. (Peki ama gerçekten yaşlı mıydı bu kalabalık? Koca kilisede Rahibe Ursula için yas tutacak bir kişi olsun çıkar mıydı?) Pederin gözleri bir an, onay beklermiş gibi Cecilia'nın gözlerine kilitlendi. Cecilia da kafasını hafifçe eğip gülümsedi.

Peder Joe henüz otuz yaşındaydı ve hiç de fena bir tipi yoktu. Onun yaşında biri, hem de bu çağda, neden pederliği seçerdi ki? Daha da önemlisi, neden evlenmeme yemini ederdi?

Dön dolaş, yine geldik sekse. Affedersin Rahibe Ursula.

Seks hayatlarında bir sorun olduğunu ilk kez geçen Noel fark etmeye başlamıştı. O ve John-Paul yatağa eskisi gibi aynı saatte girmiyorlardı. Ya John-Paul geç saate kadar oturup çalışıyor, internette geziniyor, o yatmaya geldiğinde Cecilia çoktan uyumuş oluyordu; ya da çok yorgunum deyip saat dokuzda vuruyordu kafayı. Günler, haftalar böyle sürerken Cecilia ara sıra, “Ne çok zaman oldu,” diye düşünüyor, ama hemen ardından unutup gidiyordu.

Sonra şubatın o gecesi geldi aklına. Cecilia, dördüncü sınıf annelerinin bazılarıyla yemeğe çıkmış, dönüşte arabayı nasıl olsa Penny Maroni sürecekt diye her zamankinden fazla içmişti. Yatağa girerken şehvetliydi ama John-Paul onu elinin tersiyle itip, “Çok yorgunum. Beni rahat bırak sarhoş kadın,” diye homurdanmıştı. Bu ona komik gelmiş, gülmüştü ve hemen sonrasında da uyuyakalmıştı zaten. Bir dahaki sefere, John-Paul istekli olduğunda bu kez o elinin tersiyle itecek, “Şimdi de sen istiyorsun demek,” gibi, şakayla karışık bir laf edip intikamını alacaktı. Ama böyle bir fırsat hiç geçmedi eline. İşte günleri de ondan sonra saymaya başlamıştı. Bir şeyler oluyordu, ama ne?

Şimdiyse aradan neredeyse altı ay geçmişti ve zaman ilerledikçe Cecilia’nın kafası daha çok karışmaya başlamıştı. Ama yine de, ne zaman, “Hey tatlım, neler oluyor?” diye soracak olsa bir şey engel oluyordu ona. Seks onlar için, başka pek çok çiftte olan türden bir sorun teşkil etmemişti şimdiye kadar. Seksi hiçbir zaman bir silah ya da bir pazarlık aracı olarak kullanmamışlardı. Adı konulmamış, doğal, güzel bir

şeydi bu ve Cecilia bunu mahvetmek istemiyordu.

John-Paul'ün cevabını duymak istemiyordu belki de.

Veya, daha da kötüsü, cevapsızlığını. John-Paul geçen yıl bir ara küreğe merak sarmıştı. Adam bu etkinliği o kadar sevmişti ki, her pazar eve geldiğinde yaşadıklarını ballandıra ballandıra anlatıyordu. Ama sonra, nedense, beklenmedik bir şekilde bıraktı küreği. Cecilia gittikçe artan bir merakla sebebini sormaya başlayınca sonunda, “Bu konuda konuşmak istemiyorum,” deyip kestirip atmıştı. “Daha fazla uzatma.”

John-Paul bazen böyle tuhaf oluyordu işte.

Ama bunun üzerinde fazla durmaya gerek yoktu, bütün erkeklerin öyle ya da böyle tuhafıkları oluyordu nasıl olsa.

Ayrıca, altı ay o kadar da uzun bir süre değildi, öyle değil mi? Hele ki orta yaşlı, evli bir çift için. Hem Penny Maroni ne demişti? Onlar da yılda bir yapmıyorlar mıydı? O da şansları yaver giderse.

Cecilia bütün bu düşüncelerine rağmen, daha geçenlerde kendini sürekli seks düşünen ergen oğlanlar gibi hissetmişti. Durduk yere aklına, hafifmeşrep pornografik görüntüler geliyordu. Mesela okulun bahçesinde diğer velilerle yapacakları Canberra gezisi hakkında konuşurlarken, John-Paul'ün onu Canberra'daki bir otelde, doktorun ayak bileği için egzersiz yapsın diye verdiği mavi plastik bantla yatağa bağladığını hatırlamıştı.

Ve sonrasında o mavi bandı otelde bırakışlarını.

Cecilia'nın ayak bileği, belli bir tarafa çevirdiğinde hâlâ çıtlıyordu.

O değil de, Peder Joe nasıl idare ediyordu? Cecilia kırk iki yaşımda, üç çocuk annesi, üstünde yılların yorgunluğunu taşıyan, menopozun göz kırpmaya başladığı bir kadın olmasına rağmen seks için yanıp tutuşuyorsa; başında aile sorunları olmayan, zinde genç bir adam olan Peder Joe Mackenzie ne zorluk çekiyordu kim bilir?

Mastürbasyon yapıyor muydu acaba? Katolik rahiplere mastürbasyon izni var mıydı, yoksa cinsel perhize o da dahil miydi?

Bir saniye, mastürbasyon herkes için günah değil miydi ki? Katolik olmayan arkadaşları bu sorunun cevabını bilmediğini duysalar onu nasıl ayıplarlardı. Herkes ondan ayaklı İncil olmasını bekliyordu ne de olsa.

Ama işin aslı, artık Tanrı'ya eskisi kadar bağlı değildi galiba. En azından üzerindeki etkisi azalmıştı. Dünyanın dört bir yanında çocukların başlarına neler geliyordu neler. Hem de her gün. Bu kabul edilir gibi değildi.

Küçük Örümcek Adam.

Gözlerini kapatıp zihninde canlanan görüntüyü kormaya çalıştı.

Cecilia, özgür irade ile Tanrı'nın hikmeti arasındaki bağlantı hakkında söylenenleri umursamıyordu. Yukarıda bir departman müdürü olsaydı, o meşhur şikâyet mektuplarından birini çoktan göndermiş olurdu. *Bir müşsterinizi kaybettiniz.*

Peder Joe'nun mütevazı, pürüzsüz yüzüne baktı. Adam ona bir keresinde, "insanların, inançlarını sorgulamalarına" çok şaşırdığını söylemişti. Ama Cecilia'nın şüpheleri sayıl-

mazdı. Azize Angela'ya inanıyordu o. Okula, kiliseye, temsil ettiği cemaate. “Birbirinizi sevin” mesajının, insanın hayatını düzenlemeye yetecek kadar güzel bir ahlak kuralı olduğuna inanıyordu. Ayinleri seviyordu, ölümsüz törenlerdi onlar. Katolik Kilisesi bir takım olsa, başka takım tutmazdı. Ancak iş Tanrı'nın yaptıklarına gelince, o başka meseleydi işte.

Ama yine de kime sorsan onun süper bir Katolik olduğunu söylerdi.

Cecilia geçen akşam yemekte önümüzdeki yıl Polly'nin ilk kez günah çıkartacağını söyleyince Bridget ona, “Sen nasıl oldu da bu kadar Katolik oldun çıktın?” diye sormuştu. Sanki kendisi okul yıllarında bütün hocaların gözbebeği değilmiş gibi.

Cecilia, kız kardeşi için hiç düşünmeden böbreğini bile verirdi ama doğrusu, bazı zamanlar tepesine çıkıp onu bir yastıkla falan boğmamak için kendini zor tutuyordu. Çocukken haddini bilsin diye az yapmamıştı bunu. Ama maalesef insan büyüyünce gerçek hislerini gizlemek zorunda kalıyordu.

Gerekirse Bridget da verirdi ona böbreğini. Tabii nekahet evresinde sürekli mızımızlanmayı, bunu her fırsatta başına kakmayı ve bütün masrafları Cecilia'ya ödetmeyi ihmal etmeden.

Bu arada Peder Joe konuşmasını bitiriyordu. Kilisenin sağına soluna dağılmış insan öbekleri, çekingen iç geçirişler, bastırılmış öksürükler ve çatırdayan dizler eşliğinde son ilahi için ayağa kalktı. Cecilia bir an koridorun karşısındaki Melissa McNulty'yle göz göze geldi. Kadının yüzünde, “Rahibe Ursula gibi şirret bir hatun için bile işi gücü bırakıp geldiğimize göre harika insanlarız biz, öyle değil mi?” der gibi bir ifade vardı.

Cecilia ise ona, “Her zamanki halimiz,” dermiş gibi, üzgünce omuz silkerek baktı.

Arabada Melissa’nın Tupperware siparişi vardı, cenazeden sonra unutmayıp vermesi lazımdı. Bir de öğleden sonra Polly’yi baleye götürür müsün diye soracaktı kadına. Cecilia’nın hem Esther’i konuşma terapisine, hem de Isabel’i kuaföre götürmesi gerekiyordu. Kuaför demişken, Melissa’nın da dipleri gelmişti bu arada. Aslında Cecilia’nın böyle şeylere dikkat etmesi doğru değildi ama ne yapsın? Geçen ay kantinde konuşurlarken Melissa’nın kocası günaşırı seks yapmak istiyor diye şikâyet ettiğini hatırlayınca ister istemez görmüştü böyle bir ayrıntıyı.

İlahiyi söylerken bir yandan da Bridget’in yemekte onunla dalga geçişini düşündü. Bunun onu neden bu kadar rahatsız ettiğini şimdi anlamıştı.

Hep seks yüzündendi. Seks olmazsa orta yaşlı, demode, sıradan bir anneden farkı kalmayacaktı. Bu arada, sıradan falan değildi Cecilia. Daha dün bir kamyon şoförü, kişniş almak için yolun karşısına geçerken ışıktaki ona uzun uzadıya korna öttürmemiş miydi?

Kornanın onun için olduğuna emindi. Etrafta ondan daha genç, daha çekici bir kadın var mı diye bakmıştı da oradan biliyordu. Geçen hafta kızlarla alışveriş merkezinde gezerlerken birileri ıslık çalmış, Cecilia kafasını kızlara çevirmiş ve Isabel’in, yanakları kızarmış halde, dümdüz ileri bakmakta olduğunu görmüştü. Isabel aniden serpilip büyümüştü. Boyu şimdiden Cecilia’ya yetişmişti ve belinin, kalçalarının, göğüslerinin kıvrımları belli olmaya başlamıştı. Son

zamanlarda saçlarını arkadan atkuyruğu yapıyor, önüneysel gözlerine kadar inen perçemler bırakıyordu. Kız büyüyordu ve bunu tek fark eden annesi değildi.

Başlıyor, diye düşündü Cecilia üzgün bir şekilde. Keşke kızına, erkeklerin ilgisinden korunsun diye şu çevik kuvvetlerin kullandıkları gibi bir kalkan verebilseydi. Sokakta yürürken her türlü süzölmeye, arabalardan abuk sabuk laflar işitmeye, yiyecekmiş gibi bakışlara hazırlıklı olması gerekiyordu. Isabel'le oturup bu konuda konuşmak istiyor, ama her seferinde ne diyeceğini bilemeyip vazgeçiyordu. Bu sıkıntıdan henüz kendi de tam olarak kurtulabilmiş değildi de ondan. Belki o kadar da büyütölecek bir mesele değildi. Yok, yok, böyle bir meseleyi ne kadar büyötsen azdı aslında. Kimsenin size bunları yaşatmaya hakkı yoktu. Belki de kızına şöyle demeliydi: Şimdilik görmezden gel, kırkına geldiğinde dönüp bakan da kalmayacak nasıl olsa. O zaman kurtulacaksın bu dertten. Ama özleyeceksin de. Bir kamyon şoförü yoldan geçerken sana korna çaldığında, *Hadi canım, benim için mi gerçekten?* diye düşünmeden edemeyeceksin.

Amma da takmıştı o kornaya canım. Bu kadar çok düşünmesi biraz utanç vericiydi doğrusu.

Neyse, her şey bir yana, John-Paul'ün bir ilişkisi olduğuna dair en ufak bir endişesi yoktu. Mümkün değildi bu. Mümkün olamazdı. Adamın kaçamak yapmaya bile vakti yoktu ki! Ne ara yapacaktı?

Gerçi evet, ara sıra seyahatlere çıkıyordu. O ara yapabiliirdi işte.

Rahibe Ursula'nın tabutu, geniş omuzlu, takım elbiseli

ve kravatlı, saçları başları dağılmış dört genç adam tarafından kilisenin dışına taşınıyordu. Kadının yeğenleriydi bunlar. Bak sen şu işe! Rahibe Ursula'nın böyle çekici genç çocuklarla aynı DNA'yı paylaştığına inanmak gücü doğrusu. Muhtemelen onlar da cenaze boyunca seks düşünüp durmuşlardı. Bu yaştaki oğlanların libidosu tavan yapardı. Şu uzun boylu olan epey bir yakışıklıymış canım...

İsa aşkına. Şimdi de Rahibe Ursula'nın yeğenlerinden biriyle seks yapmanın hayalini mi kuruyordu gerçekten? Daha çocuktu bir kere. Hâlâ lisede okuyordu herhalde. Düşünceleri günahı ve ayıbı aşmış, düpedüz yasadışılığa kaymaya başlamıştı. (İyi de düşünmek yasak mıydı bakalım? Onu, ilkokul üçüncü sınıf hocasının yeğenini arzuluyor diye suçlayabilirler miydi?)

John-Paul Chicago'dan döndükten sonra her gece seks yapacaklardı. Hatta cinsel hayatlarını yeniden keşfedeceklerdi. Harika olacaktı, harika. Birbirleriyle ne de uyumlulardı. Öyle ki Cecilia bu yüzden cinsel hayatlarının diğer bütün çiftlerden iyi olduğuna inanırdı.

John-Paul nereden bulacaktı öyle seksi? (Cecilia konuyla ilgili bir sürü kitap okumuş, bu profesyonel bir görevmiş gibi kendini hep güncel tutmaya çalışmıştı.) Kaçamak ilişkilere falan ihtiyacı yoktu kocasının. Hem John-Paul dünyanın en ahlaklı, en saygılı insanıydı bir kere. İstasyonlardaki sarı çizgileri milyon dolar bile verseniz geçmezdi. Sadakatsizlik ona göre değildi. Böyle şeyler yapmazdı o.

Ayrıca o mektubun bir ilişkiiyle alakası da yoktu. Hatta

mektup Cecilia'nın aklının ucundan bile geçmiyordu! İçi bu kadar rahattı işte. Dün gece telefonda konuşurlarken adamın yatakta olduğunu hayal etmişti ama adı üstünde, bir hayaldi bu. Kocasının mektupla ilgili şaşkınlığı da uzun mesafe telefon görüşmelerine özgü bir şaşkınlıktan ibaretti aslında. İnsan rahat edemiyordu telefonda. Dünyanın bir ucundan, günün en olmadık saatinde konuşunca insan sesini bile ayarlayamıyordu. Bir taraf neşeli ve zinde olurken diğer taraf durgun ve mahmur oluyordu.

Mektubu açacak olsa, öyle şok edici bir gerçekle falan karşılaşmayacaktı kesin. John-Paul'ün gizli gizli sahiplendiği bir ailesi olacak değildi ya! Bir kere John-Paul iki ilişkiyi aynı anda yürütebilecek kadar kabiliyetli bile değildi. Böyle bir şey yapmış olsa çoktan açık ederdi kendini. Bir eve gidiyorum derken bir başkasına giderdi mesela. Karılarına yanlış isimlerle hitap ederdi. Ya da eşyalarını evlerden birinde unutup dururdu.

Tabii telefondaki çaresizliği, çevirdiği alaverelerin bir göstergesi değilse.

Belki de eşcinseldi, hatta seksi de bu yüzden bırakmıştı. Bunca senedir heteroseksüel numarası yapıyordu. Şayet öyleyse iyi rol kesiyordu. Cecilia'nın aklına ilk yıllarında günde üç dört kez seviştikleri gelmişti ister istemez. İnsan bu kadar da numara yapamazdı herhalde.

John-Paul müzikalleri seviyordu. *Cats*'e bayılıyordu mesela. Ayrıca kızların saçlarını ondan daha iyi örüyordu. Polly'nin ne zaman bir bale gösterisi olsa saçlarını ille de babası topuz yapsın isterdi. Polly'yle her türlü bale hareketleri

hakkında, Isabel'le futbol hakkında, Esther'le de *Titanik* hakkında konuşabiliyordu. Bu arada, annesine de tapıyordu. Eşcinsel erkekler annelerine bilhassa düşkün olmuyorlar mıydı? Yoksa söylenti miydi o?

Adamın turuncu renkli bir polo tişörtü vardı ve onu hep kendi ütülerdi.

Evet, muhtemelen eşcinseldi.

İlahi bitti. Rahibe Ursula'nın tabutu kiliseden çıktıktan sonra insanlar, iyi bir şey yapmış olmanın huzuruyla çantalarını, ceketlerini alıp kapıya yönelmeye başladılar.

Cecilia ilahi kitabını bıraktı. Tanrı aşkına. Kocas eşcinsel falan değildi. John-Paul'ün geçen hafta sonu Isabel'in futbol maçını, kenarda hop oturup hop kalkarak seyredişi geldi hatırına. Yüzünde bir günlük kirli sakalıyla birlikte, her bir yanağında mor renkli birer balerin çıkartması da vardı. Polly onları oraya yapıştırırken nasıl da keyiflenmişti. Cecilia şimdi düşününce bile içi sevgiyle dolmuştu. John-Paul'de kadınsılıktan eser yoktu. Sadece rahat ve kendiyle barışık bir adamdı. Kendini ispat etme ihtiyacı duymuyordu.

Mektubun da son zamanlardaki seks orucuyla bir ilgisi yoktu. Hatta hiçbir şeyle ilgisi yoktu. Dosya dolabında, vasiyetnamelerinin de olduğu kırmızı zarfın içinde güvendeydi mektup.

Bir de onu açmamaya söz vermişti. Açamazdı, açmayacaktı.

7. BÖLÜM

“Kim ölmüş, biliyor musun?” diye sordu Tess.

“Nasıl?” diye sordu annesi, gözleri kapalı, yüzü güneşe dönük halde.

St. Angela İlkokulu’nun bahçesindeydiler. Tess’in annesi, mahalledeki eczacıdan ödünç aldıkları tekerlekli sandalyedeydi. Tess, annesi tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkmaktan rahatsız olur sanmıştı ama aksine, kadın bu işten keyif alıyor gibiydi.

Liam okulun bahçesini keşfe çıkınca bir süre sabah güneşinin altında durdular. Çocuğun kayıt işlemleri için sekreterle olan randevularına hâlâ vakit vardı.

Tess’in annesi her şeyi bu sabah ayarlamıştı. Liam’ı St. Angela’ya yazdırmalarında hiçbir sorun çıkmayacağını söylemişti gururla. İsterlerse hemen bugün bile halledebilirlerdi! “Aceleye gerek yok,” demişti Tess de ona. “Paskalya’dan sonrasını bekleriz.” Annesinden okulu aramasını o isteme-

mişti yani. Zaten ortalıkta en az yirmi dört saat falan üzgün ve süzgün dolaşmayı hak etmemiş miydi? Oysaki annesi her şeyi geri dönüşü olmayan bir yola sokmaya pek de hevesli görünüyordu. Sanki bu kâbus gibi şaka gerçekten oluyormuş gibi.

“İstersen randevuyu iptal edebilirim,” demişti Lucy kahramanca bir edayla.

“Bir de randevu mu aldın?” diye sormuştu Tess. “Bana sormadan?”

“Bir an önce başlayalım dedim.”

“Peki o zaman,” diye iç geçirdi Tess, “gidelim bari.”

Doğal olarak Lucy de onlarla gelmek istemişti. Tess küçükken ve utangaçlıktan ne diyeceğini bilmez haldeyken yaptığı gibi, şimdi de onun adına, sorulara cevap vermek için gelmek istemişti herhalde. Galiba annesi onun adına konuşma alışkanlığından hiçbir zaman vazgeçmemişti. Beş yıldızlı otellerdeki hizmet gibiydi bu; aynı anda hem utanç verici, hem de rahatlatıcıydı. Sırtüstü yatarken pis işlerini başkalarına yaptırmak gibisi var mıydı?

“Kim ölmüş, biliyor musun?” diye sordu Tess yeniden.

“Ölmüş mü?”

“Ee... cenaze var ya,” dedi Tess.

Okul bahçesiyle St. Angela Kilisesi’nin avluları yan yanaydı ve Tess dört genç adamın kiliseden bir tabut çıkardıklarını görebiliyordu.

Birilerinin yaşamı sona ermişti. Birileri yüzünü bir daha güneşe çeviremeyecekti. Bu düşünce içinde bulunduğu acıyı biraz olsun hafifletir sandı ama öyle olmuyordu. Will’le Fe-

licity şu anda, onun yatağında sevişiyorlar mıdır diye düşünmeden edemiyordu. Vakit henüz öğlen olmamıştı ve o ikisinin gidecek başka bir yerleri de yoktu. Bir an bunu enste benzetti. Sapkıncaydı ve yanılttı. İçi ürperdi. Bütün gece ucuz şarap içmiş gibi genzi yandı. Gözleri sızladı.

Hava da zorlaştırıyordu işini. Acısıyla dalga geçermiş gibi güzel bir sabahı. Bütün Sidney altın sarısı bir pusun içine gömülmüştü. Okulun önündeki Japon akçaağaçları rengârenkti, kamelyalar kıpkırmızı çiçek açmıştı. Sınıfların dışında sarı, turuncu, kırmızı, beyaz begonyalar diziliydi. St. Angela Kilisesi'nin kumtaşından uzun çizgileri göğün mavisini delip geçiyordu. "Dünya o kadar güzel ki," diyordu Sidney Tess'e. "Sen hâlâ nelerin peşindesin."

"Kimin cenazesi olduğunu bilmiyor musun?" diye sordu Tess, sesi pürüzlü çıkmasın diye gayret göstererek.

Aslında kimin cenazesi olduğu umurunda değildi. Sırf birkaç kelime bir şey duymak için sormuştu bunu. Sırf, Will'in ellerinin, Felicity'nin yeni, incecik bedeninde dolaşırkenki hallerini düşünmesin diye. Felicity'nin porselen teni. Tess'in cildi baba tarafına çektiği için daha esmerdi. Anlatılanlara bakılırsa Tess doğmadan önce ölen Lübnanlı bir büyük büyükannesini vardı.

Will onu bu sabah cepten aramıştı. Hiç bakmaması gerekirdi aslında, ama ekranda onun ismini görünce ister istemez içinde bir umut kıvılcımı çakmış, hemen açmıştı telefonu. Bütün bunlar büyük bir hataydı demek için arıyordu herhalde. Tabii canım, başka ne için arayacaktı ki?

Ama onun yeni, ağırbaşlı, durgun sesini duyar duymaz bütün umutları suya düşmüştü. “Sen iyi misin?” diye sormuştu Will. “Liam iyi mi?” Sanki yakın zamanda hayatlarına, onun hiçbir suçu günahı olmayan bir trajedi girmiş gibi konuşuyordu.

Tess gerçek Will’e, bu yeni Will’in, bu ruhsuz zalimin ona neler yaptığını, kalbini nasıl tuzla buz ettiğini anlatmayı o kadar çok istiyordu ki. Gerçek Will onun sorunlarını çözmeye her zaman hazırды. Gerçek Will hemen telefona sarılır, karısının gördüğü kötü muamele dolayısıyla şikâyetle bulunur, zararlarının karşılanması talep ederdi. Gerçek Will ona çay demler, banyoyu hazırlar, allem edip kallem eder, başına gelenlerin komik bir yanı olduğunu görmesini sağlardı.

Ama bu kez komik bir şey yoktu.

Annesi gözlerini açıp Tess’e döndü. “Şu cadaloz rahibenin cenazesi galiba.”

Tess’in kaşlarının şok içinde kalktığını görünce adeta kendiyle gurur duyar halde sırttı. Tess’i mutlu görmeye o kadar hevesliydi ki, seyircileri oturdukları yere mıhlamak için türlü şaklabanlıklar yapan animatörler gibi çırpınıp duruyordu. Mesela bu sabah, açılmamakta direnen bir kavanozla boğuşurken ağır bir küfür etmiş, mesaj yerine gitsin diye her bir hecenin üstüne basa basa söylemişti.

Evet, annesi, sırf Tess öfkeden için için yanıyor diye, kendine hiç yakışmayacak kadar ağır bir küfür almıştı ağzına. Annesinden bunu duymak; kurallara saygılı, namuslu bir vatandaşın bir anda eli silahlı bir hayduda dönüşmesini

seyretmek kadar sarsıcıydı. Kadın, telefona da bu yüzden sarılmıştı böyle aceleyle. Tess anlamıştı durumu. Annesi harekete geçmek istiyordu. Kızı için bir şey, herhangi bir şey yapmaya can atıyordu.

“Hangi cadaloz rahibeymiş o?”

“Liam nerede?” Annesi tekerlekli sandalyede beceriksizce dönüp arkasına bakmaya çalıştı.

“Orada, bak,” dedi Tess. Liam etrafta dolaşıp altı yaşındaki bir uzmanın bezgin bakışlarıyla oyun alanını inceliyordu. Kocaman, sarı renkli, baca şeklindeki bir kaydırağın önünde diz çöküp, güvenlik şartlarını yerine getirip getirmediklerine bakarmış gibi kafasını içeri uzattı.

“Bir an göremeyince...”

“Onu sürekli gözünün önünde tutmak zorunda değilsin,” dedi Tess yumuşak bir şekilde. “O benim görevim.”

“Elbette.”

Bu sabah kahvaltıda ikisi de birbirlerine hizmet etmek için yarışa girmişlerdi, ama Tess’in iki ayak bileği de sağlam olduğu için avantaj açık ara ondaydı tabii. Annesi koltuk değnekleriyle ayağa kalkana kadar o suyu kaynatmış, çayı koymuştu bile.

Tess bir süre Liam’ın, Felicity’yle ve Eloise Bungonia’yla birlikte oturup öğlen yemeklerini yedikleri incir ağacının etrafında dönüşünü seyretti. Onları peynirli makarnayla tanıştıran Eloise olmuştu. (Felicity gibi birinin metabolizma hızı için büyük bir hataydı bu.) Bayan Bungonia çoğu zaman üçüne yetecek kadar koyardı kızın yanına. Tabii bu, çocuk

obezitesinin konuşulmadığı zamanlardaydı. O makarnaların tadı Tess'in damağındaydı hâlâ. İlahi bir lezzetti.

Eski okulunda olmak biraz huzurunu kaçırmıştı galiba. Zamanın bir battaniye gibi katlandığını, farklı zamanların üst üste gelip birbirilerini ezdiklerini hissetti.

Bayan Bungonia'nın makarnalarını Felicity'ye de hatırlatmak lazımdı.

Ama hayır. Tabii ki yapmayacaktı öyle bir şey.

Liam aniden etrafında dönüp çöp tenekesine bir karate tekmesi atınca tangirtisiyle irkildiler.

"Liam," dedi Tess, ama çocuğun duyamayacağı kadar alçak sesle söylemişti bunu.

Bu kez, "Liam! Şşşt!" diye seslendi annesi, parmağını dudağına götürüp kiliseyi işaret ederek. Küçük bir grup toplanmış, cenazeye katılan insanlara özgü ölçülü ve vakur bir şekilde konuşuyorlardı.

Liam çöpe bir tekme daha atmadı. Uslu bir çocuktu o. Onun yerine bir sopa alıp bir makineli tüfekmiş gibi iki eliyle tutarak bütün bahçeyi sessizce taradı. Aman Tanrım, diye düşündü Tess, nereden öğrenmişti ki bunu? Oğlunun gözlerini bir asker gibi kısarak nişan alması hoşuna gitse de, oynadığı bilgisayar oyunlarını yeniden gözden geçirmek gerektiğini anlamıştı. Bunu Will'e de söylemek lazımdı. Duyunca kim bilir nasıl gülecekti.

Hayır, Will'e söylemeyecekti bunu. Ne şimdi, ne de daha sonra.

Beyni bu yeni habere bir türlü alışamamış gibiydi. Dün

gece de, yatakta sürekli Will'in tarafına doğru dönmüş, onun yerini boş buldukça sıçrayarak uyanmıştı. Will'le ikisi birlikte ne de rahat uyurlardı. Ne bir horlama, ne bir battaniye kavgası. Çıkmaya başlamalarından birkaç ay sonra Will, "Sensiz doğru düzgün uyuyamıyorum," demişti. "Sen en sevdiğim yastığım gibisin. Artık nereye gidersem seni de götürmem gerekecek."

Tess bir kez daha, "Cadaloz rahibelerin hangisiymiş ölen?" diye sordu annesine, gözlerini yaşlı grubun üzerinden ayırmadan. Şu eski hatıralardan bir an önce kurtulmak gerekiyordu.

"Rahibeler aslında o kadar cadaloz değildi," diye karşılık verdi annesi. "Hatta çoğu sevecen insanlardı. Senin onuncu yaş günü partine gelen Rahibe Margaret Ann'i hatırlasana. Ne güzel kadındı. Hatta baban ondan epey bir hoşlanıyordu galiba."

"Cidden mi?"

"Yok canım, o kadar da değil." Güzel rahibelere kapılmamak, eski kocasının beceriksizliklerinden bir diğeriymiş gibi omuz silkti annesi. "Neyse, bu, Rahibe Ursula'nın cenazesi olmalı. Öldüğünü geçen haftaki kilise bülteninde okumuştum. Sizin sınıfa girmemişti değil mi? Bildiğim kadarıyla, çocukları tüylü toz süpürgesinin sapıyla pataklıyordu. Bugünlerde tüylü toz süpürgesi kullanan pek kalmadı galiba. Peki dünya daha tozlu bir yer mi oldu? Orası şaibeli işte."

"Rahibe Ursula'yı hatırladım sanırım," dedi Tess. "Kırmızı suratlı, tırtıl kaşlı bir kadındı. Oyun bahçesi nöbeti onda

olduğunda kaçacak delik arardık.”

“Okulda derslere giren rahibe kalmadı sanırım,” dedi annesi. “Soyları tükenmek üzere.”

“Aynen,” dedi Tess.

“Aslında öyle demek istemedim...” dedi annesi kıkırdayarak. Sonra kilisenin girişinde bir şey görüp aniden sustu. “Pekâlâ tatlım, sıkı dur. Cemaatten kadınlara yakalandık.”

“Ne?” Tess nedense birden keskin nişancıya yakalanmışlar gibi ürkmüştü.

Ufak tefek, sarışın bir kadın, küçük kalabalığın arasından sıyrılmış, onlara doğru hızlı adımlarla gelmekteydi.

“Cecilia Fitzpatrick bu,” dedi annesi. “Bell’lerin kızı. Fitzpatricklerin en büyüğü John-Paul’le evli. Gerçi hepsi az çok birbirine benziyor ama aralarında en yakışıklısı oydu bence. Yanlış bilmiyorsam Cecilia’nın, kendinden küçük bir de kız kardeşi vardı. Hatta o da sizin sınıftaydı galiba. Adı neydi sahi? Bridget Bell’di galiba.”

Tess net olarak hiçbirinin adını duymadığını söyleyecekti ki, zihninde Bell kızlarıyla ilgili bir hatıra belirmeye başladı. Yüzlerini tam canlandıramıyordu ama okul bahçesinde koşururken arkalarında salınan sarı örgülerini hatırlıyordu.

“Cecilia Tupperware satıyor,” dedi Tess’in annesi. “Kim bilir ne kadar para kaldırıyor.”

“Ama o bizi tanı mıydı, değil mi?” dedi Tess, arkasına dönüp Cecilia’ya el sallayan birileri mi var diye bakarak. Arkalarında kimse yoktu. Kadın, Tupperware sunumu yapmaya mı geliyordu acaba?

“Cecilia herkesi tanır,” dedi annesi.

“Şimdi kaçsak kurtulamaz mıyız?”

“Çok geç artık,” diye karşılık verdi. Otuz iki dişiyile birden, en sosyalinden bir sırtış sergilerken Tess’e doğru yarım ağızla söylemişti bunu.

“Lucy!” dedi Cecilia önlerine gelince. Kadın, Tess’in beklediğinden hızlı davranmıştı. Hızlı falan değil, ısınlanmıştı adeta. Eğilip Tess’in annesini öptü. “Ne yaptın kendine böyle?”

Anneme Lucy diyemezsin sen, diye düşündü Tess. Nedenise ısınamamıştı kadına. Şimdi tam karşısında durduğu için yüzünü de hatırlamaya başlamıştı. Küçük, düzgün bir kafası vardı kadının. Örgülerin yerini son moda bir topuz almıştı. Hafif dişlekti, komik derecede büyük gamzeleri vardı. Hevesli, açık ifadeli bir kadındı. Sevimli, küçük bir gelincik gibi. (Ama bak, Fitzpatricklerden birini kapmayı başarmıştı.)

“Kiliseden çıkar çıkmaz gördüm seni. Rahibe Ursula’nın cenazesi vardı. Vefat ettiğinden haberin var mıydı? Neyse, seni görünce dedim ki, Lucy O’Leary değil mi bu? Terkerlekli sandalyede ne işi var? Meraklı turşucunun teki olduğum için de kalkıp geldim. Sandalyen kaliteli bir şeye benziyor. Eczacıdan mı kiraladın? Onu bunu boş ver de ne oldu onu söyle Lucy? Ayak bileğin, değil mi?”

Yüce İsa. Tess bütün benliğinin eriyip gittiğini hissediyordu. Geveze, enerjik insanlar hep bunları hissettiriyordu ona.

“Ciddi bir şey değil, sağ ol Cecilia,” dedi Tess’in annesi. “Ayak bileğimi kırdım.”

“Ah olamaz, bu mu ciddi değil canım? Nasıl yapıyorsun, nasıl ediyorsun? Unutmayayım da sana lazanya getireyim. Yok, yok, hiç itiraz etme, getireceğim. Sen vejetaryen değildin, öyle değil mi? Bu arada, sen de bu yüzden buradasın herhalde?” Cecilia hiç uyardıktan, birdenbire Tess’e dönmüştü. Tess’in ise kafası vejetaryenlik kısmına takılmıştı. “Annene bakmak için geldin, değil mi? Hatırlamamışsındır diye söyleyeyim, ben Cecilia’yım.”

Tess’in annesi, “Cecilia, bu benim kızım...” diye söze girecek oldu ama Cecilia hemen araya girdi.

“Bilmem mi? Tess’ti, öyle değil mi?” Kadın nedense bir işadamı gibi tokalaşmak için elini uzatmıştı. Tess, Cecilia’yı zihninde, annesinin çağından kalma, eski kafalı bir Katolik olarak canlandırdığı için, tanışma faslında erkekler gibi tokalaşmaktansa geride durup tatlı tatlı gülümser diye bekliyordu. Kadının eli küçüktü, kuruydu; Tess’in elini güçlü bir şekilde sıkıyordu.

“Bu da oğlun olmalı,” dedi kadın, Liam’ın olduğu tarafa bakıp ısıltı ısıltı gülümseyerek. “Liam mıydı?”

Tanrım. Liam’ın adını da biliyordu. Bu nasıl olurdu ki? Tess’in, Cecilia’nın çocukları olduğundan bile haberi yoktu oysaki. Hatta otuz saniye öncesine kadar varlığından bile haberi yoktu dense yanlış olmazdı.

Liam onlara dönüp sopayı Cecilia’ya doğrultarak hayali tetiği çekti.

Tess, “Liam!” derken Cecilia’nın acıyla inleyip göğsünü tutarak dizlerini büktüğünü gördü. Kadın öyle iyi numara ya-

pıyordu ki, Tess bir an gerçekten düşüp yerlerde yuvarlanacak sandı.

Liam ise sopayı ağzına götürüp namlusuna üfledikten sonra keyifli keyifli gülümsedi.

“Sidney’de ne kadar kalacaksınız?” diye sordu Cecilia, gözlerini Tess’e dikerek. Kadın, göz temasını gereğinden uzun tutan insanlardandı. Tess’in yüzde yüz zıttı yani. “Lucy ayaklanana kadar mı? Melbourne’de işleriniz vardı yanılmıyorsam. Fazla da kalamazsınız. Liam’ın okulu var bir de.”

Tess’in nutku tutulmuştu.

“Biz de Liam’ı St. Angela’ya yazdırmaya gelmiştik... kısa bir süreliğine tabii,” diye atıldı Lucy.

“A ne güzel!” dedi Cecilia. Gözleri hâlâ Tess’in üzerindeydi. Tanrı aşkına, bu kadın gözlerini hiç kırpmıyor muydu? “Hımm, dur bakayım, Liam kaç yaşında şimdi?”

“Altı,” dedi Tess, daha fazla dayanamayıp gözlerini kaçırarak.

“O halde Polly’yle aynı sınıfta olacaklar. Yıl ortasında çocuklarımızdan biri ayrıldığı için Liam’ı da bizim sınıfa alırlar. 1J’ye yani. Bayan Jeffers’in sınıfı. Mary Jeffers’in. Çok iyi bir öğretmendir. Sosyaldır, iyi kalplidir.”

“Harika,” dedi Tess cılız bir sesle.

“Liam! Beni vurduğuna göre gel bir merhaba de bana! Duyduğuma göre St. Angela’ya geliyormuşsun!” Cecilia el sallayınca Liam, sopası arkasında koşarak geldi yanlarına.

Cecilia dizlerini iyice büküp Liam’ın boyuna inerek, “Benim de seninle aynı sınıfta bir kızım var. Adı Polly. Pas-

kalya'dan sonraki hafta sonu doğum günü olacak. Sen de gelmek ister misin?" Liam'ın yüzüne hemen o anda boş bir ifade gelip oturmuştu.

"Bir korsan partisi düzenleyeceğiz," dedi kadın. Sonra doğrulup Tess'e dönerek, "Umarım gelirsiniz," diye devam etti. "Böylece bütün annelerle tanışmış olursun. Yetişkinler için de ayrı bir yer ayarlayacağız. Küçük korsanlar hoplayıp zıplarken, biz de rahat rahat şampanyalarımızı yudumlarız."

Şimdi o boş ifade Tess'in yüzüne de gelmişti. Liam bu donukluğu muhtemelen ondan almıştı. Yeni bir anne grubuyla tanışmak istemiyordu Tess. Kendi hayatı tıkrında giderken okul anneleriyle sosyalleşmeyi oldum olası beceremezdi zaten. Laklak, dedikodu, kahkaha, sıcaklık, sevecenlik (çoğu anne epey bir sevecen oluyordu nedense) ve alttan alta bir yırtıklık iması. Melbourne'deyken çok görmüştü bunları. İçerideki sosyal çemberin dışlarına sürüklenmiş birkaç kadınla arkadaşlık kurmuştu ama bunu bir daha yapmak istemiyordu. En azından şimdi. O gücü bulamıyordu kendinde. Gripten yeni kalkmış birine maraton koş demeye benziyordu bu.

"Harika," dedi. Nasıl olsa sonradan bir bahane uydururdu.

"Ben Liam'a korsan kostümü de yaparım," dedi Tess'in annesi. "Gözüne bant, kırmızı-beyaz çizgili bir ceket ve tabii ki bir de kılıç! Bir kılıcın olsun istersin, öyle değil mi Liam?"

Dönüp Liam'a bakındı ama çocuk çoktan gidip çitlerin orada yeni silahıyla nişan almaya başlamıştı bile.

"Tabii canım. Hatta partide seni de görmek isteriz Lucy," dedi Cecilia. Bu Cecilia epey gıcık bir kadındı ama

sosyal becerilerine diyecek yoktu doğrusu. Tess onu, keman çalan birini seyreder gibi hayranlıkla seyrediyordu.

“Ah, çok teşekkürler Cecilia!” dedi Tess’in annesi keyifle. Kadın partileri seviyordu. Özellikle de yemek kısmını tabii. “Ne lazımdı? Hah, kırmızı-beyaz çizgili korsan ceketini demiştik değil mi? Çocuğun korsan kostümü var mıydı Tess?”

Cecilia kemancıysa, Tess’in annesi de sürekli aynı şarkıyı çalmaya çalışan, iyi niyetli bir halk sanatçısıydı bu durumda.

“Ben sizi tutmayayım. Rachel’la görüşmeye geldiniz herhalde,” dedi Cecilia.

“Okul sekreteriyle randevumuz vardı,” dedi Tess. Kadının adını bilmiyordu.

“Evet, Rachel Crowley işte,” dedi Cecilia. “Çok beceriklidir. Bütün okulu o çekip çevirir. Gerçi benim kayınvalidemle aynı işi yapıyorlar ama aramızda kalsın, bence bütün işi Rachel yapıyor. Virginia’nın işi gücü laklak.”

“Rachel nasıl oldu sahi?” diye sordu Tess’in annesi bütün ciddiyetiyle.

Bunu duyan Cecilia’nın suratı bir anda düştü. “Ben onu pek tanımam ama güzeller güzeli, küçük bir torunu olduğunu biliyorum. Jacob. İki yaşında olmuştur şimdi.”

“Ah,” diye iç geçirdi Lucy, bütün sorunlar ortadan kalkmış gibi. “Bunu duyduğuma sevindim. Jacob demek.”

“Pekâlâ, seninle tanıştığıma memnun oldum Tess,” dedi Cecilia, gözlerini bir kez daha ona dikerek. “Ben kaçayım. Zumba dersine yetişmem lazım. Yolun sonundaki spor salo-

nuna gidiyorum bu arada, harika bir yer, sana da tavsiye ederim, çok zevkli oluyor. Sonra da Strathfield'a gidip parti için malzeme alacağım, yol biraz uzak ama her türlü zahmete değer çünkü orada fiyatlar acayip hesaplı oluyor. Düşünsene bir helyum balon setini elli dolardan ucuza bulabiliyorsun, hem yanında yüz tane de balon veriyorlar. Şu önümüzdeki birkaç ay bir sürü parti düzenleyeceğim; Polly'nin korsan partisi var, velilerin birinci yıl partisi var, ki ona da davetlisin elbette. Neyse, oradan sonra da gidip birkaç Tupperware siparişini teslim edeceğim. Bu arada ben Tupperware temsilcisiyim Tess, bir ihtiyacın olursa haberim olsun. Neyse sonra da gidip çocukları okuldan alacağım. Bu işler böyle, bilirsin.”

Tess gözlerini kırptırdı. Bir ayrıntı çığının altında kalmış gibi olmuştu. İnsan hayatı böyle küçük, binlerce lojistik manevradan oluşuyordu. Aslında sıkıcı falan değildi ama sözlere dökülünce sıkıcı geliyordu kulağa. Özellikle de o sözler Cecilia gibi birinin ağzından dökülüyorsa.

Tanrı'ya şükür sustu, diye düşündü Tess, hemen sonra da irkilerek sıranın kendisine geldiğini fark etti.

“İşin çok,” dedi nihayet. “Gerçekten çok meşgulsün.” Bu son sözlerini söylerken gülümsemeye de çalışmıştı.

“Seninle korsan partisinde görüşürüz!” diye seslendi Cecilia, Liam'a. Liam ona seslenildiğini anlayınca dönüp kadına, Tess'in ara sıra fark ettiği ve her seferinde Will'e benzettiği o komik, anlaşılmaz, erkeksi ifadeyle baktı.

Cecilia ise elini kanca gibi bükerek, “Kendine iyi bak tayfa!” diye bağırdı.

Tess, Liam'ın kendine engel olamıyormuş gibi sırtıttığını görünce her ne pahasına olursa olsun oğlunu o partiye götürceğini anlamıştı.

“Of, Tanrım,” dedi Tess’in annesi, Cecilia duyus menzilerinden çıkar çıkmaz. “Annesi de böyle işte. İyi kadın, hoş kadın ama yoruyor insanı. Onunla konuştuktan sonra bir fincan çay içip uzanma ihtiyacı hissediyorum.”

“Bu Rachel Crowley’nin hikâyesi ne peki?” diye sordu Tess, sekreterliğe doğru giderlerken.

“Janie Crowley ismini hatırlıyor musun?” diye sordu annesi yüzünü buruşturarak.

“Şu tespih boncuklarıyla buldukları kız mı yoksa?”

“Ta kendisi. İşte o, Rachel’in kızıydı.”

Rachel, Lucy O’Leary ve kızının, küçük çocuklarını St. Angela’ya yazdırmaya geldiklerinde Janie’yi akıllarından çıkaramadıklarını anlamıştı. İkisi de kendilerinden beklenmedik derecede konuşkandı. Tess pek göz teması kuramamıştı ama Lucy, yaşıtı kadınlara özgü şefkatli bakışlarını bir an olsun eksik etmemişti.

Masasındaki fotoğrafı gösterip torunun mu diye sorduktan sonra Lucy ve kızı, Jacob için gereğinden fazla iltifatta bulunmuşlardı. Gerçi evet, güzel bir fotoğraftı hakikaten, ama o esnada akıllarından neler geçtiğini anlamak için nükleer fizikçi olmaya da gerek yoktu: *Kızının yıllar önce bir cinayete kurban gittiğini biliyoruz. Bu küçük çocuk onun yerini*

tutuyor mu? Lütfen tutuyor de ki biz de böyle tuhaf ve sıkılgan olmayalım!

Yazıcıdan belgeleri çıkarırken, “Haftada iki gün ben bakıyorum ona,” dedi Rachel. “Ama işler değişti. Dün akşam, annesi ile babasının onu da alıp New York’a gideceklerini öğrendim.” Sesi bir an istemsiz bir şekilde çatlayınca boğazını temizleme ihtiyacı duydu.

Şimdi onlardan da, sabahdan beri duyup durduğu tepkiler göstermelerini bekliyordu. “Ne heyecan verici bir şey!” “Büyük fırsat!” “Ziyaretlerine gidersin artık!”

“Yok artık!” diye patladı Lucy, dirseklerini tekerlekli sandalyenin kolçaklarına vurarak. O esnada bir form doldurmakta olan kızı kafasını kaldırıp ona baktı ve kaşlarını çatı. Tess kısa, erkeksi saçları ve sert yüz hatları olan, sade görünümlü bir kadındı ve insanı bazen çarpan el değmemiş bir güzelliği vardı. Bu arada, altın renkli gözlerinin dışında, annesine epey bir benzeyen küçük çocuk da dönüp baktı büyükannesine.

“Evet, bu oğlun ve gelinin için heyecan verici bir fırsat ama,” dedi Lucy, dirseklerini ovuşturarak, “sen de çok çektin Rachel. Janie’yi kaybettiğin yetmezmiş gibi hemen arkasından kocan da gitti. Kusura bakma, ismini şu an hatırlayamadım ama onu da kaybettin işte. Şimdiyse bu tuz biber ekliyor.”

Konuşması biter bitmez yüzü kızarmıştı Lucy’nin. Rachel, kadının şu anda kendinden nefret ettiğini anlayabiliyordu. İnsanlar kızının ölümünü hatırlatmamak için çırpınıp duruyorlardı. Sanki Rachel bunu bir an olsun unutupmuş gibi.

“Çok üzgünüm Rachel, öyle demek istemedim ama...” diye devam etti Lucy perişan halde.

Rachel ise bunun üzerine, kadın bir de özür faslına girişmesin diye elini sallayarak, “Üzülme,” dedi ona. “Teşekkür ederim. Bu bence de tuz biber ekti. Oğlanı fena özleyeceğim.”

“Oo, kimler gelmiş böyle?”

Okulun müdiresi, Rachel’ın patronu Trudy Applebee, kemikli omuzlarını örten tığ işi şalı, yüzünün etrafında uçuşan kıvrır kıvrır, kır saçları ve sol yanağında kırmızı bir boya lekesiyle içeri süzülürmüştü. Muhtemelen sınıfların birinde, anaokulu çocuklarıyla birlikte boya falan yapmaktan geliyordu. Bakışları Lucy ve Tess O’Leary’ye fazla takılmadan doğruca Liam’a yöneldi. Kadın hep böyleydi, yetişkinlerle arası yoktu ve batışına neden de bu olacaktı. Rachel, sekreterliği boyunca üç müdür görmüştü ve deneyimleri, bir okulun yetişkinleri görmezden gelerek yönetilemeyeceğini söylüyordu. Hem idari hem de politik bir işti müdürlük.

Ayrıca Trudy bu iş için yeterince Katolikmiş gibi de durmuyordu. Tamam, on emre karşı falan gelmiyordu ama, mesela ayinler sırasında dinsizlere özgü bir pırıltı geliyordu gözlerine. Rahibe Ursula, ölmeden önce (ki Rachel onu, Janie’yi zamanında toz süpürgesinin sapıyla dövdüğü için hiçbir zaman affetmemiş, cenazesine de bu yüzden katılmamıştı) Vatikan’a mektup yazıp onu şikâyet etmişti muhtemelen.

“Sözünü ettiğim çocuk bu,” dedi Rachel. “Liam Curtis. Birinci sınıflara alacağız.”

“Tabii, tabii. St. Angela’ya hoş geldin Liam! Ben de az

önce merdivenleri çıkarken, ismi L'yle başlayan biriyle tanışacağım diye heyecanlanmıştım. Ki L, benim en sevdiğim harflerden biridir. Pekâlâ Liam, söyleyeceğim şu üç şeyden en çok hangisini seviyorsun? Dinozorlar mı? Uzaylılar mı? Yoksa süper kahramanlar mı?”

Liam bu soruyu epey ciddiye almış gibiydi.

Lucy O'Leary, “Dinozorları çok sevi...” diyecek oldu, Tess elini onun koluna bastırarak susturdu.

“Uzaylılar,” dedi Liam nihayet.

“Uzaylılar ha!” dedi Trudy başını sallayarak. “Bunu akıldan çıkarmayacağım Liam Curtis. Bunlar da annen ve büyükkannen olmalı, öyle değil mi?”

“Evet, ben büyük...” diye söze girdi Lucy O'Leary.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” diye araya girdi Trudy, onlara doğru belli belirsiz gülümseyerek. Hemen ardından, bir kez daha Liam'a döndü. “Okulumuza ne zaman başlıyorsun Liam? Yarın mı yoksa?”

“Hayır!” diye atıldı Tess endişeyle. “Ancak Paskalya'dan sonra.”

“Aa, fazla kalmamış, bak!” dedi Trudy. “Paskalya yumurtalarını sever misin Liam?”

“Evet,” dedi Liam göğsünü gere gere.

“Yarın okulda büyük bir yumurta avı düzenlemeyi düşünüyoruz da ondan sordum.”

“Ben yumurta avında bir numarayım bir kere,” dedi Liam.

“Demek bir numarasın! Harika! O zaman ben de oyunu

biraz zorlaştırayım bari.” Trudy dönüp Rachel’a bakarak, “Her şey kontrol altında Rachel. Gerisini sen halledersin,” dedi, evrakları göstererek.

“Her şey kontrol altında,” diye tekrar etti Rachel da. St. Angela’da okuyan çocuklar, periler ülkesinden gelme müdirelerinden mahrum kalmasınlar diye Trudy’ye elinden gelen desteği veriyordu.

“Güzel, güzel! Ben sizi tutmayayım o zaman!” dedi Trudy. Ardından kendi odasına geçip kapısını kapattı. Kapıyı muhtemelen, klavyeye peri tozu dökerken kimse görmesin diye kapatıyordu.

“Vay canına, Rahibe Veronica-Mary nerede, bu nerede,” dedi Lucy alçak sesle.

Rachel ise onu onaylamak için hafifçe güldü. 1965-1980 arasında müdürlük yapan Rahibe Veronica-Mary’yi herkes-ten iyi tanırdı o.

Kapı çalınınca Rachel kafasını kaldırıp baktı. Buzlu cam panelin arkasında bir süre siluet halinde duran uzun boylu, iri cüsseli adam nihayet kafasını kapının arkasından uzattı.

Oydu bu. Rachel onu görünce, karşısındaki oldukça sıradan görünümlü bir adam değil de, tüylü siyah bir örümcekmiş gibi irkilmişti. (Evet sıradan bir tipti işte. Başka kadınlar onu yakışıklı bulsa da, Rachel’a göre basbayağı sıradan bir tipi vardı adamın.)

“Affedersiniz, ee, Bayan Crowley.”

Adam, içindeki okul çocuğundan kurtulup Rachel’a diğer herkesin seslendiği gibi hitap edemiyordu bir türlü. İki-

sinin gözleri bir an kesişti ve her zamanki gibi bakışlarını başka yerlere kaçıran, adam oldu.

Gözleri yalan dolu, diye düşündü Rachel, onu her gördüğünde düşündüğü gibi, sürekli tekrar ettiği bir duanın sözleriymiş gibi. *Gözleri yalan dolu*.

“Kusura bakmayın, rahatsız ediyorum,” dedi Connor Whitby. “Şu tenis kampıyla ilgili formları almaya gelmiştim de.”

Çavuş Rodney Bellach yıllar önce, kafası hâlâ kıvrır kıvrır siyah saçlarla doluyken, “Şu Whitby bizden bir şeyler saklıyor,” demişti. “Oğlanın gözleri yalan dolu.”

Rodney Bellach emekli olmuştu şimdi. Ve bir dağsıçanı kadar keldi. Her yıl Janie’nin doğum günlerinde arar, Rachel’a son hastalıklarından söz ederdi. İnsanlar yaşılanıyordu ama Janie hâlâ on yedi yaşındaydı.

Rachel tenis kampı formlarını uzatırken Connor’ın gözleri Tess’e takılmıştı.

“Tess O’Leary!” Adamın yüzü bir anda şekil değiştirmiş, Janie’nin fotoğraf albümündeki haline bürünmüştü.

Tess kafasını kaldırıp ona bakarken yüzünde temkinli bir hava vardı. Connor’ı hatırlayamamıştı belli ki.

“Connor!” diye atıldı adam, geniş göğsüne vurarak. “Connor Whitby!”

“Ah, Connor, tabii ya. Seni gördüğüme...” Tess ayağa kalkmaya çalışırken annesinin tekerlekli sandalyesine takılıp gerisin geri oturmak zorunda kaldı.

“Kalkma, kalkma,” dedi Connor. Hemen atılıp yanına

gitti ve Tess tam yerine otururken eğilip yanağından öptü. Aslında yanağından öpeyim derken dudakları kadının kulağına değmişti.

“Sen ne yapıyorsun burada?” diye sordu Tess. Connor’ı gördüğüne pek de memnun olmuş gibi durmuyordu.

“Burada çalışıyorum ben,” dedi adam.

“Muhasebeci misin?”

“Hayır, hayır, birkaç yıl önce bir kariyer değişikliğine gittim. Artık beden eğitimi öğretmeniyim.”

“Sahi mi?” dedi kadın. “Şey, bu...” dedi, sonra bir an tereddüt etse de, “harikaymış,” diye tamamladı sözünü.

Connor ise boğazını temizleyip, “Seni tekrar gördüğüme çok sevindim,” dedi. Sonra Liam’a baktı, bir şey diyecek gibi oldu ama fikrini değiştirip tenis formlarını alırken, “Teşekkürler, Bayan Crowley,” dedi.

“Rica ederim Connor,” dedi Rachel soğuk bir şekilde.

Connor çıktıktan sonra Lucy kızına dönüp, “Kimdi o?” diye sordu.

“Eskiden tanıdığım biri. Yıllar öncesinden.”

“Onu hatırladığımı sanmıyorum. Sevgilin falan mıydı?”

“Anne,” dedi Tess, Rachel’ı ve önündeki evrakları işaret ederek.

Lucy de suçlu suçlu gülümseyip, “Affedersin!” dedi. Liam ise o esnada kafasını tavana çevirmiş, bacaklarını ileri uzatmış, esniyordu.

Büyükanne, anne ve torunun, üçünün de üst dudaklarının dolgun olduğunu fark etti Rachel. Bu ufak bir hile gibiy-

di. O arı sokmuş gibi dudaklar, onları olduklarından daha güzel gösteriyordu.

Nedense, birdenbire onlara karşı büyük bir öfkeyle doldu içi.

“Şuradaki alerjiler ve kullanılan ilaçlar kısmını da imzala,” dedi Tess’e, formun üzerine parmak ucunu hızla vurarak. “Hayır, orayı değil. Şurayı. Onu da hallettik mi siz sağ ben selamet.”

Tess anahtarı marşa takmıştı ki ceptelefonu çaldı. Telefonu konsoldan alıp kimin aradığına baktı. Sonra ekrandaki ismi görünce kaldırıp annesine gösterdi.

Annesi telefona bakıp yüzünü buruşturdu, omuz silkti. “Ona söylemem gerekiyordu. Hayatında olup bitenden onu da haberdar edeceğime söz verdim.”

“O sözü ben on yaşındayken vermiştin!” dedi Tess. Sonra cevap verip vermemekte kararsız bir halde kaldırdı telefonu.

“Babam mı?” diye sordu Liam arka koltuktan.

“Hayır, *benim* babam canım,” dedi Tess. Onunla öyle ya da böyle konuşması gerekecekti. Belki de zamanı gelmişti. Derin bir nefes alıp telefonu kulağına götürdü. “Merhaba baba.”

Bir an sessizlik olmuştu. Her zaman bir sessizlik olurdu.

“Merhaba aşkım,” dedi babası.

“Nasılsın?” diye sordu Tess, babası için bir kenara ayırdığı yürekten ses tonuyla. En son ne zaman konuşmuşlardı?

Noel’de falan olmalıydı.

“Çok iyiyim,” dedi babası keyifsiz bir şekilde.

Bir sessizlik daha.

Tess, “Ben de şimdi arabada...” diye söze girdi, ama babası, “Annen söyledi,” diyerek tamamladı onu.

Sonra ikisi de sustu. Hep böyle acı verici oluyordu işte. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, babasıyla sohbet ederken bir uyum yakalayamıyordu. Yüz yüze olduklarında bile doğal bir ritim tutturamıyorlardı. Annesi ile babası hiç ayrılmamış olsaydı ilişkileri daha düzgün olur muydu acaba? Bunu hep merak etmişti.

Babası boğazını temizledi. “Annen söyledi, şu sıralar başında bir... bela varmış.”

Sessizlik.

Babası, “Duyunca çok üzüldüm,” derken aynı anda Tess de, “Sağ ol baba,” dedi.

Tess, annesinin gözlerini devirmeye başladığını görünce, zavallı, çaresiz babasını annesinin dırdırından korumaya çalışmış gibi hafifçe sırtını çevirip cama döndü.

“Yapabileceğim bir şey olursa,” dedi babası, “söylemen yeter.”

“Tabii ki,” dedi Tess.

Sessizlik.

Tess, “Neyse, kapatmam gerekiyor,” derken, babası da, “O oğlanı severdim,” dedi.

“Söyle ona, sözünü ettiğim şarap tanıma kursunun linkini attım,” dedi annesi.

“Şşşt,” dedi Tess elini Lucy’ye doğru sallayarak. “Ne diyordun baba?”

“Will,” dedi babası, “iyi bir çocuğa benziyordu. Gerçi bunun senin için bir önemi kalmadı artık, öyle değil mi aşkım?”

“Ben ne dersem diyeyim, o kursa katılmaz, biliyorum,” diye söyleniyordu annesi, bir yandan tırnaklarını incelerken. “Adam mutlu olmak istemiyor işte.”

Tess tam, “Aradığın için teşekkürler baba,” diyordu ki babası, “Küçük adam ne yapıyor bakalım?” diye sordu bu kez.

“Liam da çok iyi,” dedi Tess. “O da burada. Konuşmak ister mi...”

“Ben seni tutmayayım aşkım. Kendinize iyi bakın.”

Kapatmıştı. Hep böyle aniden, sanki telefonu polis tarafından inceleniyormuş da, yerini belli etmemek için kısa kesiyormuş gibi aceleyle kapatırdı zaten. Yerinin gizli kapaklı bir yanı da yoktu bu arada. Batı Avustralya’da küçük, düzlük, ağaçsız bir kasabada yaşıyordu ve beş yıldır oradaydı.

“Sana bir sürü tavsiye falan vermiştir herhalde, ha?” dedi Lucy.

“Adam elinden geleni yapıyor anne,” dedi Tess.

“Eminim yapıyordur,” dedi annesi tatmin olmuş bir halde.

8. BÖLÜM

“Duvarı bir pazar günü dikmişler. Bu yüzden o güne Dikenli Tel Pazarı diyorlarmış. Nedenini bilmek ister misiniz?” diye sordu Esther arabanın arkasından. Öylesine sorulmuş bir soruydu bu. Elbette bilmek isterlerdi. “Çünkü insanlar bir sabah uyandıklarında şehrin ortasından geçen, uzun, dikenli telleri olan bir duvarla karşılaşmışlar da ondan.”

“Ee? Ne var bunda?” dedi Polly. “Dikenli telleri olan duvarlar gördüm ki ben.”

“Ama bu duvarı geçmek yasak!” dedi Esther. “Olduğun yerde kalıyorsun! Şimdi biz Pasifik Otoyolu’nun bu tarafında oturuyoruz, büyükannem de öbür tarafında oturuyor ya?”

“Evet?” dedi Polly temkinli bir şekilde. Kimin ne tarafta oturduğunu bilmiyordu ne de olsa.

“İşte Pasifik Otoyolu boyunca bir dikenli tel çektiklerini ve bizim büyükannemi ziyarete gidemeyeceğimizi düşün şimdi.”

“Bak bu hiç hoş olmazdı,” diye mırıldandı Cecilia, yolda şerit değiştirmeden önce dönüp omzunun arkasından bakarken. Bu sabah, Zumba dersinden sonra annesine gitmiş, yirmi dakika boyunca anaokuluna giden yeğeninin çalışma dosyalarına bakmıştı. Bridget, Sam’i özel ve çok pahalı bir anaokuluna gönderiyordu ve Cecilia’nın annesi bu konuda ne düşüneceğini bilemez haldeydi. Bununla gurur mu duy-sun, yoksa bundan nefret mi etsin bilemediği için sonunda histerik davranmaya karar vermişti.

“Eminim senin kızların gittiği o sıradan anaokulunda böyle dosya görmemişsindir,” demişti annesi, Cecilia sayfaları hızla çevirirken. Kızları okuldan almadan önce gidip pazar günkü parti için alışveriş yapması gerekiyordu.

“Yanlış bilmiyorsam, son zamanlarda bütün anaokullarında oluyor bunlardan,” demişti Cecilia, ama annesi o anda Sam’in parmaklarıyla yaptığı “otopotre”sini incelemekle meşguldü.

“Düşünsene anne,” dedi Esther arka koltuktan, “biz çocuklar hafta sonu Batı Berlin’de yaşayan büyükannemi ziyaret etmiş olsak, Duvar’dan sonra babamla sen Doğu Berlin’de bir başınıza kalmış olacaktınız. Hatta muhtemelen bize, ‘Çocuklar, siz büyükannenizde kalacaksınız! Sakın buraya dönmeyin! Orada daha özgürsünüz!’ diyecektiniz.”

“Ne korkunç,” dedi Cecilia.

“Ben yine de anneme dönerdim,” dedi Polly. “Büyükannem bize bezelye yedirip duruyor.”

“Tarih böyle yazıyor anne,” dedi Esther. “Bunlar ger-

çekten yaşanmış şeyler. Herkes ayrılmış ama kimsenin umurunda değilmiş. Şu resme baksana! İnsanlar bebeklerini havaya kaldırıp öbür taraftaki akrabalarına gösteriyorlar.”

“Şu an gözümü yoldan ayıramam,” diye mırıldandı Cecilia.

Esther’in sayesinde Cecilia son altı ayını, *Titanik* batarken Atlantik’in buz gibi sularından çocuklarını kurtardığını hayal ederek geçirmişti. Şimdiyse istikamet Berlin’di ve bu kez Duvar yüzünden çocuklarından ayrılıyordu.

“Babam Chicago’dan ne zaman dönecek?” diye sordu Polly.

“Cuma sabahı!” dedi Cecilia dikiz aynasından Polly’ye gülümseyerek. Neyse ki konuyu değiştirmek için bir bahane bulmuştu. “Paskalya’dan önceki cuma dönüyor. Hem Paskalya yortusu olacak, hem babanız dönecek. Güzel bir cuma olacak yani.”

Arka koltukta mutsuz bir sessizlik olmuştu. Kızları bu tarz yetişkin muhabbetlerine hiçbir zaman ilgi göstermiyorlardı.

Her zamanki okul sonrası aktivite çılgınlığının tam ortasındaydılar. Cecilia, Isabel’i kuaföre bırakmış, şimdi de Polly’nin bale dersine ve Esther’in konuşma terapisine doğru gidiyorlardı. (Esther’in, Cecilia’nın o çok hoşuna giden peltekliği günümüz dünyasında pek kabul görmüyordu demek ki.) Oradan sonra koştur koştur eve dönüp akşam yemeğini hazırlayacak, çocukların ev ödevleri yapılacak, sonra çocukları annesine bırakıp Tupperware partisine katılacaktı.

“Babama söyleyeceğim bir sırrım daha var,” dedi Polly.

“Hele bir dönsün, o zaman söyleyeceğim.”

“Adamın biri dairesinin penceresinden aşağı inmeye çalışırken takılı kalmış. Bunun üzerine Batı Berlin’den itfaiyeciler onu ağla kurtarmaya çalışmışlar, ama adam ağı tutturamayınca düşüp ölmüş.”

“Sırrım şu: Korsan partisi istemediğime karar verdim,” dedi Polly.

“Adam otuz yaşındaymış,” dedi Esther. “Yeterince iyi bir hayatı olmuştur herhalde.”

“Ne?” dedi Cecilia.

“Dedim ki adam otuz yaşındaymış,” dedi Esther. “Düşüp ölen adam yani.”

“Sana demedim, Polly’ye dedim!”

Cecilia, ileride kırmızı ışığın yandığını görünce frenlere asıldı. Aslında Polly’nin artık korsan partisi vermek istemiyor olması, (*tam otuz yaşındaki!*) zavallı adamın yere çakılmasının yanında çok önemsiz kalırdı ama Cecilia şu anda durup adamı saygıyla anacak halde değildi, çünkü bir parti- nin temasının son dakikada değiştirilmesi kabul edilmez bir şeydi. İnsanlar özgür olduklarında böyle oluyordu işte.

“Polly,” diye söze girdi Cecilia, makul davranmaya kararlı bir halde, “herkese davetiyelerini gönderdik. Korsan partisi istedin, korsan partisi yapacağız.”

Şarkıcı ve Dansçı Korsan Penelope’ye iadesi olmayan bir kaparo ödemişlerdi bile. Bir tanecik parti için istedikleri para düpedüz korsanlık, haydutluktu.

“Bu sır sadece babam için bir kere,” dedi Polly. “Senin için değil.”

“Neyse ne. Partinin temasını değiştirmiyorum, haberin olsun da.”

O korsan partisinin kusursuz olmasını istiyordu. Nendense özellikle de şu Tess O’Leary’yi etkileme ihtiyacı duyuyordu. Cecilia’nın, Tess gibi gizemli ve zarif insanlara karşı mantık dışı bir zaafı vardı. Arkadaşlarının çoğu konuşkan kadınlardı. Bir araya geldiklerinde, herkes birbirinin lafını keserek kendi hikâyesini anlatmaya can atardı. “Oldum olası nefret etmişimdir sebzededen... benim çocuk sebze namına bir tek brokoli yiyor... benimki çiğ havuca bayılıyor... çiğ havuca ben de bayılırım!” Konuşmak istiyorsanız sohbetin ortasına atlamak zorundaydınız, yoksa sıra hiç gelmeye bilirdi. Ama Tess gibi kadınlar, hayatlarının sıradan ayrıntılarını anlatmaya pek de hevesli olmuyorlardı ve bu yüzden Cecilia onları daha yakından tanımaya can atıyordu. *Onun çocuğu da brokoli seviyor muydu mesela?* Bu sabah, Rahibe Ursula’nın cenazesinden sonra karşılaştıklarında hep o konuşmuştu. *Boşboğazlık*. Yaptığı buydu işte. Her neyse.

Cecilia bir süre, Esther’in iPad’inde seyrettiği YouTube videosundan gelen Almanca sesleri dinledi. Ne dediklerini anlamıyordu ama belli ki insanlar birbirlerine heyecanlı heyecanlı bağıyorlardı.

Hayatın bu sıradan anında, Pasifik Otoyolu’nda Hornsby’ye doğru yol alırken, tarihin çalkantılı anlarını yeniden yaşamak olağanüstü bir şeydi. Ama insanın içinde bir yandan da bir tatminsizlik hissi uyandırıyordu. Cecilia çalkantılı bir şeyler yaşamak istiyordu. Bazen hayatı ona o kadar *küçük* geliyordu ki.

İstediği bir felaket miydi, sıradan hayatının değerini daha iyi anlasın diye, şehrin ortasına bir duvar mı dikmeleri gerekiyordu? Yoksa Rachel Crowley gibi trajik bir şahsiyet mi olmak istiyordu? Rachel, kızının başına gelenlerden sonra şekil değiştirmişti sanki. Cecilia bazen onu gördüğünde, karşısında nefes kesen elmacıkkemikleri olan bakımlı bir kadın değil de, bir yangında bütün vücudu yanmış bir kazazede varmış gibi bakışlarını ondan kaçırmamak için büyük çaba gösteriyordu.

İstediğin bu mu, Cecilia? Şöyle büyük, heyecan verici bir trajedin mi olsun istiyorsun?

Tabii ki öyle bir şey istemiyordu.

Esther'in bilgisayarından gelen Alman sesleri kulaklarını tırmalamaya başlamıştı.

"Şunu kapatabilir misin lütfen," dedi Cecilia, Esther'e. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Şunu da seyrede..."

"Kapat dedim! Sizden bir şey istendiğinde neden ilk seferinde yapmıyorsunuz? Hep pazarlık mı yapmak zorundayım? Bir kez olsun laf dinleyin."

Ses kesilmişti.

Dikiz aynasından Polly'nin kaşlarını çatıldığını, Esther'in de omuz silkip ellerini havaya kaldırdığını görebiliyordu. *Ona ne oluyordu böyle? Hiç fikri yoktu.* Bir an aklına, annelerinin arabasının arka koltuğunda Bridget'la yaptıkları sessiz konuşmaları geldi.

"Kusura bakmayın kızlar," dedi Cecilia birkaç saniye sonra. "Ben sadece..."

Ben sadece... babanızın bana bir konuda yalan söylediğinden şüpheleniyorum mu? Ben sadece... seks istiyorum mu? Ben sadece... keşke bu sabah okulun bahçesinde Tess O’Leary’ye boşboğazlık yapmasaydım mı? Ben sadece... menopoza girmek üzereyim mi?

“... babanızı özledim,” diye tamamladı lafını. “Amerika’dan döndüğünde ne iyi olacak, değil mi? Sizi gördüğüne o kadar sevinecek ki!”

“Tabii ki sevinecek,” dedi Polly. Sonra bir an durup, “Isabel’i de tabii,” diye ekledi.

“Elbette,” dedi Cecilia. “Isabel’i gördüğüne de sevinecek.”

“Babam Isabel’e garip garip bakıyor,” dedi Polly birdenbire.

Bu da nereden çıkmıştı?

“Nasıl yani?” diye sordu Cecilia. Polly bazen böyle tuhaf şeyler söyleyebiliyordu.

“Öyle ama,” dedi Polly. “Hep garip garip bakıyor.”

“Hayır, bakmıyor,” dedi Esther.

“Evet, bakıyor. Ona bakmak gözlerini yoruyormuş gibi bakıyor hem de. Aynı anda hem kızgın, hem üzgünmüş gibi. Özellikle de şu yeni eteğini giydiği zamanlar.”

“Ama bu söylediğin çok saçma,” dedi Cecilia. Çocuk ne demek istiyordu acaba? Emin olmasa, John-Paul’ün Isabel’e *cinsel* bir niyetle baktığını söylediğini düşünecekti.

“Belki de babam Isabel’e bir şey yüzünden çok kızmıştır,” dedi Polly. “Ya da öyle bir kızı olduğu için üzülmüyordur. Anne sen biliyor musun, babam Isabel’e neden kızmış? Kötü bir şey mi yaptı?”

Cecilia'nın boğazı bir panik hissiyle düğümlenmişti.

“Herhalde babam televizyonda kriket izlemek istedi,” diye devam etti Polly, “Isabel de başka bir şey izlemek istedi. Öyle değilse ben de bir şey bilmiyorum.”

Isabel son zamanlarda çok aksiydi, sorulara cevap vermiyor, kapıları çarpıp duruyordu, ama on iki yaşındaki bütün kızlar böyle yapmıyor muydu?

Cecilia'nın aklına şimdi de gazetelerde okuduğu cinsel istismar hikâyeleri gelmişti. *Daily Telegraph*'ta gördüğü, annelerin “Hiçbir fikrim yoktu,” dediği, Cecilia'nın da, *Nasıl olur da anlamazsınız?* diye düşündüğü tarzda haberler. Öyle haberleri hep üstünlük taslayarak okurdu. *Bu, benim kızları-mın başına kesinlikle gelemez.*

John-Paul de bazen çok dalgın oluyordu. Öyle zamanlarda yüzü taş kesiliyor, hiç laftan anlamıyordu. Ama ara sıra bütün erkekler yapmıyor muydu bunu? Babasının öfkeli an-ları geldi aklına; annesinin, kız kardeşinin ve onun, ayağının altında dolaşmamak için nasıl köşe bucak kaçtıkları geldi. Ama eskidendi onlar. Adam yaşlandıkça yumuşamıştı. Zamanı geldiğinde John-Paul de yumuşayacaktı elbet. Cecilia bunu sabırsızlıkla bekliyordu.

Ancak John-Paul, kızlarına *asla* zarar vermezdi. Bu çok saçmaydı. Böyle şeyler ancak televizyondaki şu aptal tartışma programlarında olurdu. John-Paul, Cecilia'nın zihninden böyle bir şüphenin geçmesine neden olduğu için utanmalıydı kendinden. Ama hayır, Cecilia, John-Paul'ün kızlarına zarar vermeyeceğine adı gibi emindi.

Ya o kadar da emin değilse?

Yüce Tanrım, şimdi ne yapması gerekiyordu? Isabel'e, "Baban sana hiç dokundu mu?" diye sorsa mıydı? Kurbanlar yalan söylerdi bir kere. Onları istismar eden insanlar yalan söylemelerini tembih ederdi. Bu işlerin nasıl olduğunu biliyordu Cecilia. O iğrenç haberleri az okumamıştı. Hatta gazeteyi katlayıp çöpe atmadan önce gözlerinin biraz dolması hoşuna bile gidiyordu. Böyle hikâyeler onda hastalıklı bir memnuniyet yaratıyordu, ama John-Paul onları okumayı her zaman reddediyordu. Bu, suçlu olduğunu gösteren bir delil olabilir miydi? Vay be! Hasta insanların hikâyelerini okumayı sevmiyorsan sen de hastasın demektir!

"Anne!" dedi Polly.

John-Paul'le böyle bir meselede nasıl yüzleşebilirdi ki? "Kızlarımıza uygunsuz bir harekette bulundun mu hiç?" Buna benzer bir şeyi John-Paul sorsa onu hiçbir zaman affetmezdi. Akıllarda böyle şüpheler uyanıyorsa bir evlilik nasıl devam edebilirdi ki? "Hayır, kızlarımızı hiç taciz etmedim. Fıstık ezmesini uzatabilir misin lütfen?"

"Anne!" dedi Polly bir kez daha.

John-Paul muhtemelen, "Bunu bana sormayacaktın!" gibisinden bir şey derdi. Cevabı bilmiyorsan beni de bilmiyorsun demektir.

Ama Cecilia biliyordu cevabı. Emindi hatta.

İyi de diğer aptal anneler de emin değiller miydi cevaptan?

Madem öyle, o mektubu sorduğunda John-Paul telefonda neden öyle tuhaf konuşmuştu? Bir konuda yalan söy-

lüyordu kesin. Cecilia Buna emindi.

Bir de seks meselesi vardı tabii. Belki de artık Isabel'in değişen genç bedenini arzuladığı için soğumuştur Cecilia'dan. Gülünç bir şeydi bu. İğrenç bir şeydi. Mide bulandırıcıydı.

“Anne ya!”

“Hı?”

“Baksana, sokağı geçtin! Geç kalacağız!”

“Affedersiniz. Lanet olsun. Affedersiniz.”

Frene asılıp U dönüşü yaptı. Arkasından korkunç bir korna sesi gelince yüreği hop etti. Dikiz aynasından baktı, arkada kocaman bir kamyon vardı.

“Kahretsin.” Elini özür mahiyetinde kaldırdı. “Affedersiniz. Evet, evet, farkındayım!”

Kamyon şoförü onu affedememiş olacak ki elini kornadan çekmemişti.

“Affedersiniz!” U dönüşünü tamamladıktan sonra özür amaçlı yeniden kaldırdı elini. (Arabasının bir tarafında Tupperware arması vardı. Şirketin itibarını zedelemek istemiyordu.) Şoför ise camını açıp yarı beline kadar sarkmış, yüzü öfkeden kızarmış halde, yumruğunu avuç içine vurup duruyordu.

“Yüce Tanrım,” diye mırıldandı Cecilia.

“Galiba bu adam seni öldürmek istiyor anne,” dedi Polly.

“O adam *yaramazlık* ediyor Polly,” dedi Cecilia sert bir şekilde. Bütün aynaları sürekli kontrol ederek dans stüdyosuna doğru ağır ağır yol alırken kalbi hâlâ küt küt atıyordu.

Polly stüdyoya doğru koşarken o da camı açıp onu izledi. Pembe tülден tütüsü nasıl da bir aşağı bir yukarı sallandı.

nıyordu; narin kürekkemikleri, mayosunun askılarının altından nasıl da kanat gibi çıkmışlardı.

Melissa McNulty çıktı kapıya, Polly'yle ben ilgilenirim dermiş gibi el salladı. Cecilia da ona el salladıktan sonra oradan ayrıldı.

“Burası Berlin olsaydı, Caroline’in muayenehanesi de Duvar’ın öbür tarafında kalsaydı konuşma terapisine gide-mezdim,” dedi Esther.

“Çok doğru,” diye karşılık verdi Cecilia.

“Ama Caroline’in kaçmasına yardım edebilirdik! Onu arabanın bagajına sakladık mesela. Ufak tefek bir şey zaten, rahat sığardı. Tabii babam gibi klostrofobisi yoksa.”

“Bana kalırsa Caroline gibi biri kendi kaçış planını organize edebilirdi,” dedi Cecilia. *Ona az para vermedik! Bir de Doğu Berlin’den kaçmasına yardım mı edeceğiz?* Esther’in konuşma terapisti, kusursuz sesli harflerle konuşan gıcık bir kadındı. Cecilia onunla ne zaman konuşsa kendi hecelerini de *dik-kat-li bir şe-kil-de* söylemeye başladığını fark ederdi.

“Babamın Isabel’e tuhaf baktığını düşünmüyorum ben,” dedi Esther.

“Öyle mi?” dedi Cecilia mutlu bir şekilde. Yüce İsa. Nasıl da melodram yapıyordu! Polly her zamanki acayip gözlemlerinden birini paylaşmış, Cecilia’nın aklıysa cinsel tacize kadar gitmişti. Son zamanlarda çok televizyon seyrediyordu galiba.

“Ama babamı geçen gün Chicago’ya gitmeden önce ağ-larken gördüm,” dedi Esther.

“Ne?”

“Duşta ağlıyordu,” dedi Esther. “Tırnak makasını almak için sizin banyoya girdim, babam duşta ağlıyordu.”

“Peki ona neden ağladığını sordun mu tatlım?” dedi Cecilia, cevabı ne kadar merakla beklediğini gizlemeye çalışarak.

“Yoo,” dedi Esther, gayet rahat. “Ben ağlarken başkalarının karışmasını istemem.”

Lanet olsun. Polly olsa hemen oracıkta duş perdesini açar, babasından acilen cevap vermesini talep ederdi.

“Ben de sana, babam neden ağlıyordu diye soracaktım,” dedi Esther, “ama sonra unuttum gitti. Kafam çok dolu tabii.”

“Bence ağlamıyordu. Muhtemelen... burnunu falan çekiyordu,” dedi Cecilia. John-Paul’ün duşta ağlıyor olması fazlasıyla garip, alışılmadık bir düşünceydi. Ortada korkunç bir şey yoksa neden ağlasındı ki? Sulugöz bir adam değildi o. Kızlar doğduğunda gözleri dolmuştu ve babası beklenmedik bir şekilde öldüğünde telefonu bırakıp az önce küçük bir şey yutmuş gibi bir ses çıkarmıştı; ama Cecilia, bunların dışında onu hiç ağlarken görmemişti.

“Hayır, burnunu çekmiyordu,” dedi Esther.

“Belki de migreni azmıştı yine,” dedi Cecilia, buna inanmıyor olsa da. Çünkü John-Paul’ün migreni azdığında yapacağı en son şeyin duş almak olduğunu bilirdi. Adam öyle zamanlarda karanlık ve sessiz bir odada yalnız kalıp yatmak isterdi.

“İyi de babam, migreni azdığında duş almaz ki anne,” dedi Esther. Babasını en az Cecilia kadar iyi tanıyordu.

Yoksa depresyon muydu bu? Şu sıralar herkes depres-

yondaydı. Geçenlerde gittikleri bir akşam yemeğinde konukların yarısı Prozac kullandıklarını itiraf etmişti. John-Paul'ün de bazı dönemleri oluyordu. Özellikle de migren ataklarından sonra. Bir hafta kadar ruh gibi dolaşıyordu. Gerçi çoğu zaman normal konuşuyor, işine gücüne devam ediyor, ama gözlerinde boş bir ifade oluyordu. Sanki gerçek John-Paul aralarından bir süreliğine ayrılmak zorunda kalmış, yerine de aslına çok benzeyen bir taklidini bırakmış gibi. Öyle zamanlarda Cecilia ona, “İyi misin?” diye sorar, o da birkaç saniyelik bir aranın ardından, “Tabii, tabii, iyiyim,” derdi.

Ama neyse ki bu dönemler kalıcı olmuyordu. Adam birdenbire normale ve ailesine dönüyor, onu ve kızları yeniden pürdikkat dinlemeye başlıyordu. Cecilia da o zaman bunların, migrenin uzun süreli etkilerinden biri olduğunu düşünüyordu.

Ama duşta ağlamak başkaydı. Ağlayacak ne vardı ki? Her şey yolunda gidiyordu.

John-Paul bir keresinde intihara kalkışmıştı.

Bu gerçek bir kez daha belirmişti Cecilia'nın zihninde. Oysaki çok sık düşünmemek için elinden geleni yapıyordu.

Üniversitenin ilk senesinde, John-Paul onunla çıkmaya başlamadan önce olmuştu bu. Bir süreliğine kafayı oynatmış olmalı ki sonunda bir şişe uyku hapi içmişti. Hafta sonu ailesini ziyarete giden ev arkadaşı beklenmedik bir şekilde erken dönmüştü de o bulmuştu John-Paul'ü. “O sırada ne düşünüyordun?” diye sormuştu Cecilia, hikâyeyi ilk kez duyduğunda. “Her şey çok zor geliyordu,” demişti John-Paul de. “Ve sonsuza kadar uyumak daha kolay bir seçenektir.”

Cecilia, kocasının hayatının bu dönemine dair daha fazla bilgi alabilmek için sonraki yıllarda da ara sıra gündeme getirmişti konuyu. “Peki ama *neden* o kadar zor geliyordu? Zor olan neydi?” diye sorardı, ama John-Paul bir türlü tam anlamıyla açıklayamazdı. “Klasik ergen bunalımıydı herhalde,” derdi mesela. Cecilia ise, onun hiç ergen bunalımları olmadığı için anlam veremezdi buna. Ama yapabileceği bir şey olmadığı için sonunda pes edip John-Paul’ün intihar girişimini geçmişe ait bir anormallik olarak saymak zorunda kalırdı. “Sadece doğru kadına ihtiyacım varmış,” derdi John-Paul bazen. Cecilia’dan önce ciddi bir ilişkisi olmadığı doğrudu. Öyle ki kardeşlerinden biri, “Eşcinsel olduğunu sanmaya başlamıştım,” diye bir itirafta bile bulunmuştu.

Eşcinsellik mevzusu yine çıkmıştı ortaya.

Tamam da John-Paul’ün kardeşi şaka yapıyordu.

Ergenlik zamanlarından kalma, açıklanamayan bir intihar girişimi yetmezmiş gibi, yıllar sonra bir de duşta ağlamalar çıkmıştı.

“Bazen yetişkinlerin kafası bir sürü sorunla dolu olur,” dedi Cecilia, Esther’e. Öncelikle Esther’i korkutup endişelendirmemek gerekiyordu. “Demek istediğim, eminim babanın da...”

“Anne, Amazon’da Berlin Duvarı’yla ilgili bir kitap gördüm, alabilir miyim?” diye sordu Esther. “Hemen şimdi sipariş verebilirim. Bütün yorumlar beş yıldız!”

“Hayır,” dedi Cecilia. “Kütüphaneden ödünç alırsın.”

Neyse ki Berlin Duvarı kurtarmıştı onu.

Arabayı, konuşma terapistinin muayenehanesinin altındaki otoparka soktuktan sonra arabadan inmeden, camı açıp diyafonun düğmesine bastı.

“Buyurun?”

“Caroline Otto’ya geldik,” dedi Cecilia. Sekreterle konuşurken bile hecelerine dikkat etme ihtiyacı duyuyordu.

Arabayı park ederken, o ana kadar düşündüğü her şeyi birer birer gözden geçirdi.

John-Paul, Isabel’e “kızgın ve üzgün” bakıyordu.

John-Paul dušta ağlıyordu.

John-Paul seksten soğumuştı.

John-Paul yalan söylüyordu.

Her şey fazlasıyla garip ve endişe vericiydi, ama bir yandan, alttan alta, pek o kadar da sevimsiz sayılamayacak, hatta Cecilia’da ufak da olsa bir merak uyandıran başka bir şey daha vardı.

Motoru kapattı, el frenini çekti ve emniyet kemerini çözdü.

Sonra da Esther’e, “Hadi çıkalım,” deyip arabanın kapısını açtı. Onda tatlı bir heyecan uyandıran şeyin ne olduğunu anlamıştı. Bir karar vermişti çünkü. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Onu ahlak dışı bir şey yapmaya iten ahlaki bir zorunluluğun içine düşmüştü. Kötünün iyisiydi bu. Buna hakkı vardı.

Bu gece, kızlar yatar yatmaz, başından beri yapmak istediği şeyi yapacak, o lanet olası mektubu açacaktı.

9. BÖLÜM

Kapı çalınıyordu.

“Bakma,” dedi Tess’in annesi kafasını okuduğu kitaptan kaldırmadan.

Liam, Tess ve Lucy evin salonunda, herkes ayrı ayrı koltuklarda oturmuş, kucaklarında çikolatalı kuru üzüm, kitap okuyorlardı. Tess küçükken de böyle yaparlardı: Annesiyle birlikte oturur, bir yandan çikolatalı kuru üzüm yerken bir yandan kitaplarını okurlardı.

“Babamdır,” dedi Liam kitabını bırakarak. Tess oğlunun oturup kitap okumaya itiraz etmemesine şaşırmıştı. İşin sırrı çikolatalı kuru üzümde olmalıydı. Yoksa normalde okul ödevi olarak bile kitap okutamıyordu çocuğa.

Şimdi bir de yeni bir okula başlayacaktı. Hem de *yarın*. O acayip görünüşlü kadının Liam’ı, Paskalya yumurtası avı vaadiyle okula hemen ertesi gün başlamaya ikna etmiş olması rahatsız ediciydi.

“Daha birkaç saat önce konuştun babanla. Melbourne’deydi ya,” dedi Tess, kayıtsız görünmeye çalışarak. Liam babasıyla yirmi dakika konuşmuş, sonrasında telefonu ona uzattığındaysa, “Ben onunla sonra konuşurum,” demişti Tess. Will’le o sabah bir kez konuşmuştu zaten. Değişen bir şey yoktu. Adamın yeni, ciddi ses tonunu duymak istemiyordu. Hem ne diyecekti ki ona? St. Angela’da eski sevgililerinden birine rastladığını mı? Kışkandın mı diye de sorsaydı bari.

Connor Whitby. Onu en son on beş yıl önce görmüş olmalıydı. Flörtleri bir sene sürmemişti. Ve şimdi, onu ofise girdiğinde tanıyamamıştı bile. Adamın saçları gitmiş, Tess’in hatırladığı halinden çok daha iri, çok daha geniş bir versiyonuna dönüşmüştü. Keşke onunla yanlarında kızı bir cinayete kurban gitmiş bir kadın varken karşılaşmasalardı.

“Ne belli, belki de bize sürpriz yapmak için uçağa atlayıp buraya gelmiştir,” dedi Liam.

Tess’in başının ucundaki pencere tıklatıldı bu kez. “Hepiniz oradasınız, biliyorum!” dedi bir ses.

“Tanrı aşkına,” dedi Tess’in annesi kitabını pat diye kapatarak.

Tess dönüp baktığında teyzesinin yüzünü cama bastırmış olduğunu, içeriği daha iyi seçebilmek için elini gözlerine siper ettiğini gördü.

“Mary, sana gelme demiştim ya!” Lucy’nin sesi birkaç oktav tizleşmişti. İkiz kardeşiyle ne zaman konuşsa böyle kırk yaş gençleşiyordu zaten.

“Aç şu kapıyı!” diye seslendi Mary Teyze cama yeniden vurarak. “Tess’le konuşmam lazım!”

“Ama Tess seninle konuşmak istemiyor!” dedi Lucy, koltuk değneğini kaldırıp Mary’ye doğru sallayarak.

“Anne,” dedi Tess.

“O benim yeğenim! Konuşmak benim hakkım!” diye bağırdı Mary Teyze bu kez.

“Hakkıymış!” dedi Tess’in annesi burun kıvrarak. “Git hakkını bir yerine...”

“Onu neden içeri almıyorsunuz ki?” diye sordu Liam kaşları çatılmış bir halde.

Bunun üzerine Tess ve annesi birbirlerine baktılar. Liam’ın önünde nasıl konuşacaklarına dikkat etmeleri gerekiyordu.

“Neden almayalım canım,” dedi Tess kitabı bir kenara koyarken. “Büyükannen şaka yapıyor.”

“Evet Liam, zevzeklik ediyorum işte!” dedi Lucy tatlı tatlı.

“Lucy, aç şu kapıyı! Yoksa şuracıkta düşüp bayılırim ona göre!” diye bağırdı Mary Teyze. “Hem de değerli gardenyalarının üzerine!”

“Ne eğlenceli, öyle değil mi?” diye kıkırdadı Lucy bu kez. Onu o halde görünce Tess’in aklına annesinin Noel Baba’yla ilgili anlattıkları gelmişti. Kadın bu gezegenin en kötü yalancısıydı.

“Hadi onları içeri alalım,” dedi Tess, Liam’a. Sonra camdaki Mary Teyze’ye dönüp kapıyı işaret etti. “Geliyoruz.”

Mary Teyze bahçenin ortasından paldır küldür çıkagelmmişti. “Hay aksi papatya.”

“Ben sana papatyaları gösterirdim ya neyse,” diye homurdandı Lucy.

Tess, annelerinin dahil olduğu bu sahneyi Felicity’yle

paylaşamayacağını düşününce içinde keskin bir acı hissetti. Gerçek Felicity, eski şişman vücuduyla birlikte kaybolup gitmişti sanki. Sahi, gerçekten öyle biri var mıydı? Felicity diye biri yaşamış mıydı gerçekten?

“*Tatlım*,” dedi Mary, Tess’i kapıda görünce. “Liam! Ne kadar büyümüşsün öyle! Nasıl yapıyorsun bunu?”

“Merhaba Phil Enişte.” Tess eniştesiyle yanak yanağa öpüşmek için eğilmişti ki, adam onu aniden kendine doğru çekip kucakladı ve o esnada kulağına, “Kızımdan utanıyorum,” diye fısıldadı.

Sonra hemen doğrulup, “Siz kızlar konuşurken biz de Liam’la takılırız,” dedi.

Liam’la Phil Enişte televizyonun önüne kurulunca Mary, Lucy ve Tess mutfak masasına geçip çay koydular.

“Buraya gelmemeni söylemiştim sana,” dedi Tess’in annesi. Mary’nin getirdiği nefis çikolatalı brownieleri görünce kızgınlığı biraz geçmişti sanki.

Mary gözlerini devirdi, dirseklerini masaya dayadı ve Tess’in elini kendi sıcak, tombul avuç içlerinin arasına aldı. “Tatlım, başına böyle bir şey geldiği için çok üzgünüm.”

“Bu, *başına* gelen bir şey değil ki!” diye patladı Lucy.

“Demek istediğim, bence Felicity’nin bir seçme şansы yoktu,” dedi Mary.

“Ah! Nasıl da fark etmemişim bunu! Zavallı Felicity! Demek kafasına silah dayayıp tehdit etmişler!” dedi Lucy, işaretparmağını namlu yapıp kafasına dayayarak. Tess ise o sırada annesinin tansiyonuna en son ne zaman baktırdığını düşünüyordu.

Mary, kız kardeşini kararlı bir şekilde görmezden gelip Tess'e döndü. "Tatlım, sen de biliyorsun ki böyle bir şeyin olmasını Felicity de istemezdi. Bu onun için tam bir işkence. Basbayağı işkence işte."

"Şaka mı bu?" dedi Lucy, brownienden kocaman bir parça ısırıdıktan sonra. "Sen şimdi ciddi ciddi Tess'in Felicity adına üzülmesini mi bekliyorsun?"

"Ben sadece onu affetmeni umuyorum." Mary, Lucy orada değilmiş gibi yapmakta epey ustaca bir iş çıkarıyordu.

"Tamam, yeter bu kadar," dedi Lucy. "Bir kelime daha duymak istemiyorum."

"Lucy, bazen aşk böyle çarpar insanı!" dedi kadın, nihayet kız kardeşine dönerek. "Olur böyle şeyler! Ve nasıl olduğunu anlamazsın bile!"

Tess çay fincanına bakıp tabağın ortasında döndürdü. Bu, nasıl olduğunu anlamadan mı olmuştu gerçekten? Yoksa hep oradaydı, gözlerinin önündeydi de o mu fark etmemişti? Felicity ve Will daha ilk tanışmalarından itibaren iyi anlaşmışlardı. "Kuzenin çok şamata," demişti Will ona, üçü birlikte çıktıkları akşam yemeğinden sonra. Tess ise, Felicity onun canı ciğeri olduğu için bunu bir iltifat olarak görmüştü. Ayrıca Will'in Felicity'yi böyle kabullenmiş olması (ki Tess'in bütün sevgilileri hoşlanmamıştı ondan) onun hanesine bir artı puan olarak yazılmıştı.

Felicity de hoşlanmıştı Will'den. Hatta hemen ertesi gün, "Bak, bununla evlenebilirsin," demişti Tess'e. "Aradığın adam budur. Daha da bir şey söylemiyorum."

Felicity, Will'e daha o zamandan abayı yakmış olabilir miydi? Bu kaçınılmaz bir sonuç muydu yani? Öngörülebilir bir şey miydi?

Will'le Felicity'yi tanıştırdıktan sonraki gün yaşadığı coşkuyu hatırladı Tess. Sanki yüce bir hedefe, bir dağın zirvesine ulaşmış gibi sevinmişti. "Mükemmel biri, öyle değil mi?" demişti Felicity'ye. "Bizi anlıyor. Bizi gerçekten anlayan ilk erkek o."

Bizi anlıyor bu arada. Beni değil.

Annesi ve teyzesi, Tess'in tek bir söz etmemiş olmasına aldırmandan devam ediyorlardı konuşmaya.

"Bu bir aşk hikâyesi değil Mary!" dedi Lucy eliyle gözlerini örterek. Sonra da elini çekip kız kardeşine, karşısında insanlık suçu işlemiş biri varmış gibi kafasını salladı. "Senin neyin var böyle? Gerçekten diyorum, neyin var senin? Tess'le Will evliler. Bilmem farkında mısın ama bir de çocuk var ortada. Benim *torunum* yani."

"İyi ama Will'le Felicity her şeyi düzeltmek için çırpınıp duruyor," dedi Mary. Sonra Tess'e dönerek, "İkisi de seni çok seviyor," diye ekledi.

"Ne güzel," dedi Tess.

Son on yıl boyunca Will, Felicity onlarla çok fazla vakit geçiriyor diye bir kez olsun şikâyet etmemiştir. Bu bir işaret sayılabılırdi herhalde. Tess'in Will için yeterli olmadığını işareti. Hangi normal koca, karısının şişman kuzeninin yaz tatilini onlarla birlikte geçirmesine ses etmezdi ki? Tabii o şişman kuzene âşık değilse. Tess böyle bir şeyi göremeyerek

ne büyük aptallık etmişti. Will’le Felicity’nin geyik muhabbetlerini, tartışmalarını, birbirleriyle dalga geçmelerini seyretmek hoşuna gidiyordu. Ve onların yanında kendini hiç dışarıda kalmış gibi hissetmiyordu. Felicity ortalıktayken her şey daha güzel, daha eğlenceli, daha zekice, daha çılgınca oluyordu. Felicity onu herkesten daha iyi tanıdığı için, o ortalıktayken Tess daha fazla kendi gibi olabiliyordu. Felicity’ydi Tess’in ışık kaynağı. Onun şakalarına en yüksek sesle Felicity gülerdi. Onun kişiliğini şekillendirmesini, Will’in onu olduğu gibi görmesini Felicity sağlamıştı.

Ve Felicity ortalıktayken Tess kendini daha güzel buluyordu.

Soğuk parmak uçlarını yanmakta olan yanaklarına bastırdı. Bu utanç vericiydi ama doğrudu. Felicity’nin şişmanlığını hiçbir zaman kötü karşılamamıştı ama o yanındayken kendini hep daha ince ve kıvrak hissetmişti.

Felicity zayıfladıktan sonra da bir değişiklik olmadı Tess’in gözünde. Will’in Felicity’ye o gözle bakabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Bu tuhaf, üçlü gruptaki konumundan çok emindi de ondan. Kendini bu üçgenin tepe noktası olarak görüyordu. Will en çok onu seviyordu. Felicity en çok onu seviyordu. Nasıl da bencilce düşünmüştü?

“Tess?” dedi Mary.

“Başka şeylerden konuşalım,” dedi Tess elini teyzesinin koluna bastırarak.

O anda Mary’nin pembe, pudralı yanaklarından iki koca damla gözyaşı süzüldü. “Phil gelmemi istemedi,” dedi, yü-

zünü kırış buruş bir peçeteyle silerken. “Yarardan çok zarar verirsin dedi, ama ben her şeyi düzeltmenin bir yolu olduğuna inanıyorum. Bütün gün Felicity’yle senin küçüklük fotoğraflarınıza bakıp durdum. İkiniz birlikteyken ne de çok eğlenirdiniz! İşte canımı en çok acıtan da bu. Birbirinizden ayrı düşmenize dayanamam.”

Teyzesinin kolunu sıvazladı. Onun gözleri kuru ve beraktı. Yüreğiyse bir yumruk gibi sıkılmıştı.

“Bana kalırsa buna dayanmak zorunda kalacaksın,” dedi.

10. BÖLÜM

Rachel birkaç hafta önce Marla'yla kahve içip sohbet ederlerken, "Benim ciddi ciddi bir Tupperware partisine katılmamı beklemiyorsun herhalde," dedi.

"Sen benim en iyi arkadaşısın," diye karşılık verdi Marla da, kafeinsiz kapuçinosunun şekerini karıştırırken.

"Benim kızım öldürüldü," dedi Rachel. "Bu bana, hayatımın geri kalanı boyunca partilerden muaf olma hakkı verir."

Marla kaşlarını kaldırdı. Kaşları hep böyle konuşkan olmuştu.

Ve kaşlarını kaldırmaya her türlü hakkı vardı Marla'nın. İki polis memuru Rachel'ın kapısına geldiğinde Ed iş dolaşısıyla Adelaide'daydı. (Adam sürekli iş için bir yerlere gidip duruyordu zaten.) Rachel'la morga Marla gitmiş; o sıradan, beyaz örtüyü kaldırıp Janie'nin yüzünü gösterirlerken o durmuştu yanında. Rachel'ın dizlerinin bağı çözülüp yere yığıl-

mak üzereyken yakalayıp, bir eliyle dirseğinden, diğeriyle kolundan tutarak ayağa kaldıran da Marla olmuştu. Ebeydi Marla. İriyarı kocaları, yere yığılmadan önce yakalamakta ustalaşmıştı.

“Kusuruma bakma artık,” dedi Rachel.

“Janie olsa gelirdi benim partime,” dedi Marla. Gözleri dolmuştu. “Janie severdi beni.”

Doğru söylüyordu. Janie, Marla’ya hep hayran olmuştu. Öyle ki annesine sürekli Marla gibi giyinsin diye baskı yapar dururdu. Ve sonra, Rachel nihayet Marla’yla birlikte aldıkları bir elbiseyi giydiği gün neler gelmişti başına.

“Ben Janie’nin Tupperware partilerinden hoşlanacağını sanmıyorum,” dedi Rachel, yanlarındaki masada orta yaşlı bir kadının ilkokul öğretmeniyle tartışmalarını seyrederken. Janie’yi kırk beş yaşında bir kadın olarak hayal etmeyi hiçbir zaman beceremiyordu. Bazen alışveriş sırasında Janie’nin eski arkadaşlarıyla karşılaştığında, o on yedi yaşındaki kızların şişmiş, sıradan, orta yaşlı kadınlara dönüştüklerini görmek hep şok edici oluyordu onun için. Öyle ki onlara, “Tanrı aşkına, nasıl da yaşlanmışsınız!” diye bağırmamak için zor tutuyordu kendini.

“Hatırladığım kadarıyla Janie epey derli toplu bir kızdı,” dedi Marla. “Tertipli olmayı seviyordu. Haliyle Tupperware de ilgisini çekerti.”

Marla’yla konuşmanın en iyi yanı, Rachel’ın onunlayken, Janie yaşasaydı nasıl bir yetişkin olurdu, kaç tane çocuk yapardı, nasıl bir erkekle evlenirdi gibi şeylerden rahatlıkla

söz edebiliyor olmasıydı. Bu, Janie’yi bir süreliğine de olsa hayatta tutuyordu. Ed varsayımsal konuşmalardan nefret ettiği için Rachel’in bu ihtiyacını anlayamıyor, ne zaman konu açılrsa çekip gidiyordu. Rachel da arkasından, “Pardon ama konuşuyordum burada!” diye bağırmak zorunda kalıyordu.

“Lütfen Tupperware partime gel,” dedi Marla.

“Peki,” dedi Rachel. “Ama hiçbir şey almam, ona göre.”

İşte bu konuşmanın ardından, şimdi Marla’nın salonunda oturmuş, koltukları dolduran kadınların kokteyllerini içişlerini seyrediyordu. Rachel kanepelerden birinde, Marla’nın, New York’a gitmek gibi bir planları olmayan hamile gelinleri Eve ve Arianna’nın arasına sıkışmıştı.

“Ben acıya dayanamıyorum,” diyordu Eve, Arianna’ya. “Doktoruma da söyledim. ‘Bak, benim acıya toleransım sıfır, ona göre. Bana bunlarla gelme,’ dedim.”

“Kim hoşlanır ki acıdan?” diye karşılık verdi Arianna. Eve’e ağzından çıkacak hiçbir şeye inanmıyormuş gibi bakıyordu. “Mazoşistler hariç tabii.”

“Kabul edilir şey değil bu,” dedi Eve. “Hele ki bu çağda. Direkt karşıyım. Her türlü acıya, hayır ben almayayım diyorum.”

Ah, demek ben de orada hata etmişim, diye düşündü Rachel. Ben de acıya, hayır ben almayayım demeliymişim.

“Bakın kim geldi hanımlar!” Marla, bir elinde sosisli kanepede dolu bir tepsi, yanında Cecilia Fitzpatrick’le birlikte salonun kapısında belirmişti. Cecilia gıcır gıcır kıyafetleri ve arkasında sürüklediği siyah bavuluyla çok şık duruyordu.

Cecilia gibi meşgul birini partinize katılmaya ikna etmek bu âlemde büyük başarı sayılıyor olmalıydı. Kayınvalidesinin anlattıklarına bakılırsa, kadının “altında çalışan” altı tane Tupperware temsilcisi vardı ve sık sık denizaşırı memleketlerdeki partilere çağırılıyordu.

“Pekâlâ Cecilia,” dedi Marla, kasım kasım kasılarak, “bir içki alır mıydın?”

Cecilia çantasını düzgün bir yere bıraktıktan sonra, “Bir bardak su alabilirim Marla,” dedi. Ardından Marla’nın elinden tepsiyi alıp, “İstersen bunları ben dağıtayım. Hem herkesle tanışmış olurum. Merhaba, ben Cecilia, sen de Arianna olmalısın. Kanepe alır mıydın?” Arianna sosisli kanepeyi alırken Cecilia’nın yüzüne boş boş baktı. “Kız kardeşin, kızım Polly’ye bale dersi veriyor. Birazdan size, bebekleriniz için hazırladığınız püreleri dondurabileceğiniz harika kaplar göstereceğim! Bu arada Rachel, seni görmek ne güzel! Küçük Jacob nasıl?”

“İki yıllığına New York’a gidiyorlar,” dedi Rachel, sosisliyi alıp Cecilia’ya hınzırca gülümseyerek.

Cecilia onu duyar duymaz durdu ve “Ah Rachel, ne fena,” dedi ama hemen sonra kendine yakışanı yapıp çözüm moduna geçti. “Olsun ama, sen de ziyaretlerine gidersin olur biter. Geçenlerde bir arkadaşım anlattı, New York’ta bazı daireler çok hesaplı oluyormuş. Hatta istersen bana gönderdiğini sana da atarım.” Rachel’ı geçip yoluna devam etti. “Merhaba, ben Cecilia. Sosisli alır mıydınız?”

Bu şekilde bütün odayı dolaşıp herkesi o tuhaf, delici

bakışlarıyla hipnotize etti, kanepeler ve türlü iltifatlar ikram etti. Sıra sunumuna geldiğinde bütün dizler ona çevrilmiş, yüzler merakla gerilmiş, herkes Tupperware'lerini almaya hazır hale gelmişti.

Rachel böyle bir partiden bu kadar keyif alacağını tahmin etmemişti. İşin sırrı biraz da Marla'nın kokteyllerindeydi tabii, ama bu daha çok Cecilia ve vaaz tadındaki ürün tanıtımı sayesinde olmuştu. ("Ben tam bir Tupperware manyağım," demişti onlara. "Bu şeylere *âşığım*." Rachel onun bu samimi tutkusunu etkileyici bulmuştu. Ve kıskırtıcı! Onun da havuçları daha uzun süre taze kalsa iyi olmaz mıydı?!) Ve tabii bir de bilgi yarışması vardı. Soruları bilen her konuk ödül olarak bir çikolata para alıyor, gecenin sonunda en çok parası olansa bir hediye kazanıyordu.

Soruların bazıları Tupperware'le ilgiliydi. Rachel mesela, dünyanın dört bir yanında, her 2,7 saniyede bir Tupperware partisi düzenlendiğini bilmiyordu; daha doğrusu pek de bilmek istemiyordu bunu. ("Bir saniye, iki saniye... bir yerlerde bir Tupperware partisi daha başladı!" diye şakıyıyordu Cecilia.) Ya da meşhur "geğiren kapak"ın Earl Tupper adında bir adam tarafından yaratıldığını. Ama onun dışında genel kültürü iyi olduğu için önünde biriken altın paralar heyecanlandırmıştı onu.

Sonlara doğru yarış Rachel ile Marla'nın ebelik günlerinden arkadaşı Jenny Crusie'nin arasında geçmiş; Rachel, "*Oğullar ve Kızlar* dizisinde Fare Pat rolünü kim oynamıştır?" sorusuna doğru cevap vererek bir farkla kazanınca yum-

ruğunu havaya savurarak sevinmişti.

Rachel, Janie küçükken o aptal diziyi takıntı derecesinde sevdiği için sorunun cevabını gayet iyi biliyordu (Rowena Wallace). Kazanınca içinden Janie'ye teşekkür etti.

Ve sonra, kazanmayı bu kadar sevdiğini unuttuğunu fark etti.

Hatta o kadar coşmuştu ki, sonunda üç yüz dolarlık Tupperware siparişi vermişti. Cecilia'ya bakılırsa onların sayesinde mutfağı ve hayatı değişecekti.

Gecenin sonunda Rachel iyice çakırkeyif olmuştu. Sadece o da değil, Marla'nın hamile gelinlerinin haricinde herkes biraz kafayı bulmuştu galiba. Cecilia ise sürekli Tupperware sarhoşuydu zaten.

Bir ara bütün telefonlar çıkarıldı, kocalar arandı, kimin kimi nereye bırakacağını planları yapıldı. Rachel ise mutlu mesut oturmuş, önündeki çikolata paraları yemekle meşguldü.

“Sen ne yapacaksın Rachel? Eve kim bırakacak seni?” diye sordu Cecilia, Marla kapıda tenis arkadaşlarına güle güle derken. Kadın bütün Tupperware'lerini siyah bavuluna yerleştirmiş, yanaklarındaki iki top pembeliğin haricinde, gecenin başlangıcında nasılsa şimdi de aynı şıklıktaydı.

“Ben mi?” Rachel son konuğun kendisi olduğunu ancak etrafına bakınca anladı. “İyiyim ben. Kendim giderim.”

Nedense eve dönmenin bir yolunu bulmak zorunda kalabileceği gelmemişti aklına. Bu biraz da, herkesten farklı oluşundan kaynaklanıyordu. Sanki diğerlerini endişelendiren

şeyler onu endişelendiremezmiş, hayatın sıradanlıklarına karşı ayrıcalıklıymış gibi.

“Saçmalama!” dedi Marla içeri girer girmez. “Bu halde araba kullanamazsın, deli kız! Limiti çoktan aşmışsındır. Mac bırakır seni. Başka ne işi var ki?”

“Sorun değil, taksi de bulabilirim.” Başı dönmeye başlamıştı. Mac’in onu eve bırakmasını istemiyordu. Tupperware partisi boyunca çalışma odasından çıkmayan Mac, Ed’le çok iyi anlaşıyordu ama kadınlarla birebir sohbetlerde can sıkıcı derecede utangaç oluyordu. Onunla aynı arabada yalnız olmak tam bir eziyete dönüşebilirdi.

“Sen Wycombe Yolu’ndaki tenis kortlarının orada oturmuyor muydun Rachel?” diye sordu Cecilia. “Ben seni bırakırım. Yolumun üstü zaten.”

Çok geçmeden Marla’yla vedalaştıktan sonra Cecilia’nın, yanında kocaman bir Tupperware logosu olan Ford Territory’sine bindiler. Araba oldukça rahat, sessiz ve temizdi; içerisi çok da güzel kokuyordu. Cecilia, diğer her şeyde olduğu gibi direksiyonun başında da becerikli ve atikti. Rachel başını arkaya yaslayıp Cecilia’nın St. Angela’dan, eşya piyangolarından, kermeslerden, karnavallardan söz etmesini bekledi.

Ama sessiz duruyordu Cecilia. Rachel yan gözle onun profilini inceledi. Altdudağını ısırtıyor, gözlerini kısarak bakıyordu. Sanki kafasını meşgul eden ciddi bir sorunu varmış gibiydi.

Evliliği mi sorunluydu? Yoksa konu çocuklar mıydı? Rachel’in aklına seks, disiplinsiz çocuklar ve yanlış anlaşıl-

malarla evin masrafları ve parayla ilgili sorunlara ayırdığı zaman geldi.

Böyle sorunların artık önemsiz olduğunu düşünmüyordu. Aksine, böyle sorunları olmasını diliyordu. Bir anne ve bir eş olarak hayatla mücadele etmeyi özlüyordu. Başarılı bir Tupperware partisinden sonra evine, çocuklarına dönmek ve endişelenmekte çok haklı olduğu bir meseleye gömülmek harika olmalıydı.

Sonunda sessizliği bozan Rachel oldu. “Bu akşam çok eğlendim,” dedi. “Çok iyi bir iş çıkardın. Bu kadar başarılı olmana şaşmamalı.”

Cecilia hafifçe omuz silkti. “Teşekkür ederim. Seviyorum bu işi.” Gülümsedi. “Kız kardeşim bu konuda az dalga geçmiyor benimle.”

“Kıskanıyordur,” dedi Rachel.

Cecilia omuz silkti ve esnedi. Marla’nın evindeki sahne sanatçısından ve St. Angela’da oraya buraya koşturan kadından eser kalmamıştı şimdi.

“Senin mutfağını da görmek isterdim,” dedi Rachel, biraz da sesli düşünerek. “Eminim her şey etiketlenip uygun kaplarına yerleştirilmiş haldedir. Benim mutfak tam bir afet bölgesi.”

“Mutfağımla gurur duyarım,” dedi Cecilia gülümseyerek. “John-Paul mutfağı bir yiyecek arşivine benzetiyor. Zavalı küçükler bir şeyi yanlış yere koyduklarında epey gürültü çıkarıyorum.”

“Kızların nasıllar sahi?” diye sordu Rachel.

Rachel, kadının yüzünden bir an karanlık bir gölgenin geçip gittiğini görür gibi oldu ama, “Harikalar,” dedi Cecilia. “Hızla büyüyorlar. Bazen delirtiyorlar beni.”

“Büyük kızın Isabel,” dedi Rachel. “Geçen gün dikkatimi çekti de, biraz benim kızıma, Janie’me benziyor.”

Cecilia bir şey demedi.

Bunu ona neden söyledim ki? diye düşündü Rachel. *Sandığımdan daha sarhoşum herhalde.* Evladının boğularak öldürülen bir kıza benzediğini hangi kadın duymak isterdi ki?

Ama sonra Cecilia, gözlerini yoldan ayırmadan, “Biliyor musun, kızınla ilgili sadece bir tane anım var,” dedi.

11. BÖLÜM

“Biliyor musun, kızınla ilgili sadece bir tane anım var.”

Doğru olanı mı yapıyordu? Ya söyleyecekleri Rachel’ı ağlatırsa? Kadın bugün “ısıt ve ye seti” kazanmıştı ve halinden gayet memnun görünüyordu.

Cecilia, Rachel’ın yanında hiçbir zaman rahat olamamıştı. Onun yanında kendini önemsiz hissediyordu, ki bu da çok normaldi galiba; çünkü çocuğunu o şekilde kaybeden bir kadının yanında bütün dünya önemsiz kalıyor olmalıydı. Bunu, yani bu önemsizlik hissini Rachel’a da anlatabilmeyi çok isterdi. Yıllar önce, televizyondaki bir programda, kederli anne babaların başkalarının çocuklarıyla ilgili anlattıkları hatıraları dinlemeyi sevdiklerini öğrenmişti. Yeni hatıralar olamayacağından, eskileri tekrar tekrar paylaşabilecekleri birilerini bulmak bir nimetti onlar için. O zamandan beri Cecilia, Rachel’ı ne zaman görse aklına Janie’yle ilgili hatırası gelir, bunu onunla nasıl paylaşabilirim diye düşünürdü. Ama bunun için hiç fırsatı olmamıştı. Okulda, üniformaların alı-

nacağı mağazaları ya da tenis çalışma saatlerini tartışırken araya böyle bir şeyi sıkıştırmak doğru olmazdı.

Ama şimdi o fırsat gelmişti. Belki de tek fırsat.

“Yani aslında onu doğru düzgün tanıımıyordum,” dedi Cecilia. “Benden dört yaş büyüktü ama bir hatıram var onunla.” Bir an duraksadı.

“Anlat o zaman,” dedi Rachel, oturduğu yerde doğrularak. “İnsanların Janie’yle ilgili hatıralarını dinlemeyi çok seviyorum.”

“Aslında pek de önemli bir şey değil,” dedi Cecilia. Şimdi de doğru düzgün anlatamayacak diye korkmaya başlamıştı. “Ben ikinci sınıftaydım. Janie altıya gidiyordu. Kırmızılarının kaptanı olduğu için adını biliyordum.”

“Ah, değil mi ya?” dedi Rachel gülümseyerek. “Her şeyi kırmızıya boyardık. Hatta bir keresinde Ed’in iş gömleklereinden biri de kazara kırmızıya boyanmıştı. İnsan nasıl da unutuyor böyle şeyleri.”

“Sanırım okul karnavalı yaklaşıyordu. Eskiden karnaval zamanı nasıl yürürdük, hatırlar mısın? Her sınıfın, ovalin etrafında uygun adım yürümesi gerekiyordu. Connor Whitby’ye söyleyip duruyorum şu marş olayını tekrar yapalım diye. Gü-lüyor bana.”

Cecilia göz ucuyla baktığında Rachel’in gülümsemesinin solmaya başladığını gördü. Bu onu rahatsız mı ediyordu acaba? Yoksa ilgisini mi çekmiyordu?

“Ben o marş işini fazlasıyla ciddiye alırdım. Kırmızılarının kazanmasını çok istiyordum ama yürürken bir ara takılıp

düştüm. Ben düşünce diğer bütün çocuklar üstüme çıktı haliyle. Rahibe Ursula deliler gibi bağıırıyordu; Kırmızıların işi bitmişti. Ben oracıkta hıçkırma hıçkırma ağlarken Janie Crowley, senin Janie yanıma gelip beni ayağa kaldırdı, üniformamın arkasını silkeledi ve kulağıma usulca, ‘Takma kafana. Altı üstü aptal bir gösteri işte,’ dedi.”

Rachel hiçbir şey söylemedi.

“Bu kadar,” dedi Cecilia mahcup bir şekilde. “Dedim ya, pek önemli bir şey değil ama ben her zaman...”

“Teşekkür ederim tatlım,” dedi Rachel. Cecilia’ya bir yetişkinin karton ve parlak kâğıttan kitap ayracı yapmış bir çocuğa teşekkür etmesi gibi gelmişti bu. Ardından Rachel elini birine sallayacakmış gibi kaldırdı ve sonra Cecilia’nın omzuna hafifçe dokundurup gerisin geri kucığına indirdi. “Tam Janie’lik bir davranışmış. ‘Aptal bir gösteri işte.’ Ne diyeceğim bak; bunu galiba ben de hatırlıyorum. Bütün çocuklar yuvarlanıp yere kapaklanmıştı. Marla ve ben ne gülmüştük.”

Bir an durdu. Cecilia’nın midesi kasıldı. Kadın şimdi gözyaşlarına boğulacaktı herhalde.

“Şu anda biraz sarhoşum galiba,” dedi Rachel. “Güya tek başıma dönecektim. Ya yolda birine çarpsaydım?”

“Çarpmazdın canım,” dedi Cecilia.

“Bu akşam çok eğlendim,” dedi Rachel. Kafası dönük olduğu için arabanın camıyla konuşuyor gibiydi. Alnını hafifçe cama vurdu. Bu daha çok, içkiyi fazla kaçırmış bir genç kadının yapacağı türden bir davranıştı. “Dışarı daha sık çıkmalıyım.”

“E yani!” dedi Cecilia. Bu işler ondan sorulurdu. O hal-

lederdi. “Paskalya’dan sonraki hafta sonu Polly’nin doğum günü var, sen de gelmelisin! Cumartesi öğleden sonra ikide. Korsan partisi olacak.”

“Çok sağ ol ama Polly’nin partide bana ihtiyaç duyacağını sanmıyorum,” dedi Rachel.

“Yok, yok, gelmelisin! Başka bir sürü insan olacak. John-Paul’ün annesi var. Benim annem var. Lucy O’Leary de Tess ve oğlu Liam’la gelecek. Sen de torununu getir. Tabii ya, Jacob’ı getirsene! Kızlar ortalıkta onun gibi bir ufaklığın olmasından hoşlanır.”

Rachel’in yüzü parlamıştı birden. “Rob ve Lauren, New York’a daire bulmaya gidecekler, ben de Jacob’a bakacağım. Olabilir yani.”

Cecilia arabayı kırmızı kiremitten bir bungalovun önünde durdurdu. Evin bütün ışıkları açık kalmış gibiydi.

“Beni bıraktığın için teşekkürler.” Rachel arabadan, tıpkı Cecilia’nın annesinin yaptığı gibi kalçasını yan yan kaydırarak inmişti. Bir yaştan sonra insanlar vücutlarına eskisi kadar güvenmedikleri için böyle titrek ve kararsız oluyorlardı. “Okula bir davetiye gönderirim!” diye seslendi Cecilia camı açarak. Bir yandan da Rachel’ı kapıya kadar geçirse miydin diye düşünüyordu. Böyle bir şey yapacak olsa kendi annesi kızar, gücenirdi. John-Paul’ün annesi ise, bunu teklif etmezse gücenirdi.

“Sevinirim,” dedi Rachel, Cecilia’nın düşüncelerini okumuş gibi hızlı ve zinde bir şekilde. O haliyle, sağ ol ama o kadar da yaşlanmadım, der gibiydi.

Cecilia çıkmaz sokağın sonunda arabanın burnunu geri çevirene kadar Rachel içeri girmiş, ön kapıyı da kapatmıştı.

Cecilia bir an camın arkasında kadının silüetini görmeyi bekledi ama hiçbir şey göremedi. Rachel şimdi içeride neyle meşguldü? Ne hissediyordu? Koca evde, kızının ve kocasının hayaletlerinin dışında yapayalnız ne yapıyor, ne ediyordu?

Şimdi de eve yerel bir şöhreti bırakmış gibi bir his doğmuştu içinde. Kadınla Janie hakkında bile konuşmuşlardı! Çok da iyi geçmişti konuşmaları. Rachel'a bir hatıra hediye etmişti. Önce uzun zamandır ertelediği bir görevi yerine getirmenin başarı ve tatmin hissi uyandı içinde; ama hemen sonra, Rachel'ın trajedisıyla bağlantılı herhangi türlü bir mutluluk hissettiği için utandı kendinden.

Bir trafik ışığında durduğunda gündüzki kamyon şoförü geldi aklına, ardından kendi hayatına ani bir dönüş yaptı. Rachel'ı eve bırakırken geçici bir süreliğine de olsa her şeyi unutmuştu. Polly ve Esther'in, John-Paul'le ilgili anlattıkları, mektubu açma kararı, her şey uçup gitmişti aklından.

Peki ama, buna hâlâ hakkı olduğunu düşünüyor muydu bakalım?

Konuşma terapisinden sonra hayat eski sıradanlığına dönmüştü. Kızları başka tuhaf açıklamalarda bulunmadılar ve saçlarını kestirdikten sonra Isabel'in keyfi yerine gelmiş gibiydi. Epey kısa kestirmişti saçlarını. Kızın saçlarını taşıyışına bakılırsa, böyle daha gizemli bir havaya büründüğünü sanıyor olmalıydı. Oysaki sadece daha genç ve daha tatlı durmuştu.

Posta kutusunda John-Paul'ün kızlara attığı bir kartpos-

tal bulmuşlardı. Adam her gittiği yerden komik kartpostallar atıyordu; aralarında bir şakaydı bu. Bugünkü kartpostalın üzerindeyse derisi kırış buruş, kafasında taç, boynunda boncuk, yaşlı görünümlü bir köpek resmi vardı. Aptal bir resimdi ama amacına ulaşmıştı; kızlar görür görmez gülmekten yerlere yatmışlar, sonra da hemen buzdolabına asmışlardı.

“Yapma şunu ya,” dedi Cecilia arabanın biri onun şeridine çıkınca. Kornaya basmak için elini kaldırdı ama hemen vazgeçti.

Gördün mü bak, ben deli gibi bağırıp çağırmıyorum, diye düşündü, öğleden sonra karşısına çıkan psikopat kamyon şoförüne cevaben. Şimdi önünde duran arabaysa bir taksiydi. Adam bütün taksicilerin yaptığı gibi zırt pırt frenlerini kontrol ediyordu.

Aman ne güzel. Onunla aynı yöne gidiyordu bir de. Sonra taksi Ceciliaların sokağına saptı ve hiçbir sinyal ya da işaret vermeden Ceciliaların evinin önündeki kaldırımda durdu.

Hemen ardından arabanın iç ışıkları yandı. Müşteri önde oturuyordu. Kingstonların oğlanlardan biridir herhalde, diye düşündü Cecilia. Kingstonlar sokağın karşısındaki evde oturuyorlardı ve yirmili yaşlarda üç erkek çocukları vardı. Çocuklar pahalı özel eğitim haklarını sonuna kadar kullanıp diploma üstüne diploma almak ve şehirdeki barlarda kafayı bulmaya devam etmek için hâlâ o evde yaşıyorlardı. “Şu Kingstonlardan herhangi birini bizim kızların yanında görürsem,” derdi John-Paul, “tüfeği kaptığım gibi yanlarında biterim.”

Cecilia arabayı kendi parklarına çekti, uzaktan kuman-

dayla garajın kapısını açtı ve arabayı içeri soktu. Bunları yaparken bir yandan da dikiz aynasından onları seyrediyordu. Taksici bagaj kapağını açtıktan sonra takım elbiseli, geniş omuzlu bir adam çıkıp bagajdan bavulunu aldı.

Kingstonlardan biri değil, John-Paul'dü bu. Cecilia onu beklenmedik bir anda, üstünde iş kıyafetleri varken görse hemen tanıyamazdı zaten. Sanki o hâlâ yirmi üç yaşındaymış, John-Paul ise onsuz yaşlanıp kır saçlı bir adama dönüşmüş gibi.

John-Paul eve üç gün erken dönmüştü.

Buna hem sevinmiş, hem de kızmıştı.

Böylece şansını kaybetmiş oluyordu. Artık mektubu açamazdı. Motoru kapattı, el frenini çekti, emniyet kemerini çözdü, arabanın kapısını açtı ve koşarak kocasını karşılamaya gitti.

12. BÖLÜM

“Alo?” dedi Tess annesinin ev telefonunu temkinli bir şekilde açarken.

Saat akşamın dokuzuydu. Bu saatte bir pazarlamacı arıyor olamazdı.

“Benim.”

Felicity’ydi. Tess’in midesi kasıldı. Felicity gün boyu cepten arayıp durmuş, Tess’in dinlemediği, okumadığı sesli sessiz mesajlar bırakmıştı. Felicity’yi görmezden gelmek tuhaftı; kendi doğasına aykırı bir şey yapıyor gibiydi.

“Seninle konuşmak istemiyorum.”

“Aramızda bir şey olmadı,” dedi Felicity. “Hâlâ yatmadık.”

“Tanrı aşkına,” dedi Tess gülerek. Sonra kendi de şaşırdı güldüğüne. Bu, acı bir kahkaha bile değildi. Basbayağı, hakiki, içten bir kahkahaydı. Çok da saçmaydı. “Gecikmişsiniz.”

Ama sonra yemek masasının arkasındaki aynada kendi yüzünü gördü. Gülümsemesi, hain bir şakanın yeni yeni far-

kına varan biri gibi solmaya başlamıştı.

“Senden başka bir şey düşünemiyoruz,” dedi Felicity. “Bir de Liam’ı tabii. Bedstuff’ın internet sitesi işi yattı bu arada. Neyse, seni iş için aramadım zaten. Şu anda kendi evimdeyim. Will de sizde. Adam harap oldu.”

“Haliniz içler acısı,” dedi Tess, yüzünü aynadan çevirirken. “Ağlanacak durumdasınız.”

“Biliyorum,” dedi Felicity. Sesi o kadar cılız geliyordu ki, Tess onu duyabilmek için telefonu kulağına bastırmak zorunda kalıyordu. “Ben orospunun tekiyim. Nefret ettiğimiz kadınlar vardı ya, ben oyum işte.”

“Seni duymıyorum!” dedi Tess sinir olmuş bir şekilde.

“Ben orospunun tekiyim dedim!” diye tekrar etti Felicity.

“Bir şey dememi beklemiyorsun herhalde.”

“Beklemiyorum,” dedi Felicity. “Tabii ki beklemiyorum.”

Bir sessizlik oldu.

“Ama bunu kafaya takmayayım istiyorsun,” dedi Tess. O ikisini de gereğinden fazla tanıyordu. “Öyle değil mi? Yine her şey benim üzerime kalacak.”

Bu onun işiydi. Üçlü ilişkilerinde ona düşen rol buydu. Will’le Felicity’nin görevi ortalığı yaygaraya vermek, müşterilerden gıcık kapmak, yabancılar tarafından incitilmek, direksiyona vurup, “Sen ne yaptığını sanıyorsun?!” diye bağırıp çağırmak olmuştu hep. Tess’in göreviyse onları sakinleştirmek, neşelendirmek; bardağın yarısı dolu, hallederiz, sabaha bir şeyiniz kalmaz gibi şeyler söylemekti. O olmadan, kendi başlarına yasak bir ilişkiyi bile yürütemiyorlardı. İlle

Tess yanlarında olacak, “Bu senin hatan değil!” gibi bir şeyler söyleyecekti.

“Senden böyle bir şey beklemiyorum,” dedi Felicity. “Hatta hiçbir şey beklemiyorum. Siz iyi misiniz bu arada? Liam iyi mi?”

“İyiyiz biz,” dedi Tess. Önce müthiş bir yorgunluk hissetti üzerinde, ardından bu gerçeklikten kopmaya başladığını fark etti. Bu koca koca duygu lokmaları onun için çok fazlaydı. Yemek masasının sandalyelerinden birini çekip oturdu. “Liam yarın St. Angela’ya başlıyor.” *Bakın sizensiz nasıl idare ediyorum.*

“Yarın mı? Bu acele niye?”

“Paskalya yumurtası avı varmış.”

“Hee,” dedi Felicity. “Çikolata. Liam’ın gizli zaafı. Onu da bizim gibi psikopat rahibeler mi yetiştirecek şimdi?”

Tess düşündü: *Benimle her şey normalmiş gibi gevezelik etme!* Ama nedense konuşmaya devam ediyordu. O kadar yorgun düşmüş, ruhu o kadar incinmişti ki. Kaldı ki hayatı boyunca her gün konuşmuştu Felicity’yle. Karşısındaki kişi en iyi arkadaşıydı. Tek arkadaşıydı.

“Bütün rahibeler ölmüş,” dedi nihayet. “Ama beden öğretmeni tanıdık. Connor Whitby. Hatırladın mı onu?”

“Connor Whitby,” diye tekrar etti Felicity. “Melbourne’e gelmeden önce çıktığın depresif, sinsi herif değil miydi o? Onun muhasebeci olduğunu sanıyordum.”

“Sonradan kariyer değiştirmiş. Sinsi biri miydi ki o?” dedi Tess. Bilakis çok nazik biri değil miydi? Ellerini beğ-

nen sevgilisi de oydu; şimdi hatırlamıştı. Ne garip. Meğerse adamı daha dün gece düşünüyormuş. Bak hemen ertesi gün çıkmıştı karşısına.

“Sinsiydi,” dedi Felicity kararlı bir şekilde. “Ayrıca yaşlıydı da.”

“Benden on yaş büyüktü.”

“Onu bunu bilmem ama adamda beni ürküten bir şey vardı. Eminim şimdi daha da ürkütücü olmuştur. Beden eğitimi öğretmenlerinden oldum olası hoşlanmam zaten. Eşofmanları, düdükleri, ellerinde not panoları falan.”

Tess’in elleri telefonun ahizesini daha sıkı tutmaya başlamıştı. Felicity’nin kendini beğenmişlikleri. Hep böyle her şeyi biliyormuş, insanları en iyi o tanırmış, Tess’ten daha sofistike ve yetenekliymiş havaları.

“Demek ki Connor Whitby’ye âşık değilmisin,” dedi Tess bu kez kırılgan ve huysuz bir şekilde. “Demek gönlünü ilk Will’e kaptırmışsın.”

“Tess...”

“Hiç zahmet etme,” diye kesip attı Tess. Boğazı bir kez daha öfke ve acıyla düğümlenmişti. Yutkundu. *Nasıl olabildi böyle bir şey?* İkisini de sevmişti. Hem de o kadar çok sevmişti ki. “Başka bir şey var mıydı?”

“Liam’a iyi geceler dememe izin vermezsin herhalde,” dedi Felicity, kendine yakışmayacak kadar kısıp, zayıf bir sesle.

“Evet,” dedi Tess. “Uyudu zaten.” Uyanıktı aslında. Biraz önce odasının (Tess’in babasının eski çalışma odasının) oradan geçmişti; yatağa uzanmış Nintendo oynuyordu.

“Aradığımı ona da söyle lütfen,” dedi Felicity, kontrol alanı dışında bir belaya düşmüş de bütün cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi.

Liam Felicity’ye hayrandı. Özellikle onun için ayırdığı küçük, özel kahkahaları vardı.

Tess’in içindeki öfke patlamak üzereydi.

“Tabii, söylerim,” dedi ahizeye. “Ailesini dağıtmaya çalıştığını da söyleyeyim mi? Dur bak, söyleyeyim sahiden.”

“Tanrım, Tess, ben o kadar...”

“Üzgünüm deme bana. Sakın ha bir kez daha üzgünüm deme bana. Bunu sen istedin. Buna sen sebep oldun. Bunu bana ve Liam’a yapan sensin.” Bir çocuk gibi öne arkaya sallana sallana ağlamaya başlamıştı.

“Tess? Neredesin?” Annesi evin öteki ucundan ona sesleniyordu.

Tess hemen doğrulup elinin tersiyle gözyaşlarını silmeye girişti. Lucy’nin onu bu şekilde ağlarken görmesini istemiyordu. Kendi acısının bir de annesinin yüzüne yansımış halini görmeye dayanamazdı.

Ayağa kalktı. “Kapatıyorum.”

“Ben...”

“Will’le yatmışsınız, yatmamışsınız, umurumda değil,” dedi Tess, Felicity’nin lafını keserek. “Hatta yatsanız daha iyi bence. Yapın kurtulun. Ama şu kadarını söyleyeyim, Liam’ın boşanmış bir annesi ve babası olmasına izin vermeyeceğim. Annemle babam ayrıldıklarında sen de yanımdaydın. Neler çektiğimi biliyorsun. Biraz da bu yüzden inanamıyorum ya...”

Göğsünün tam ortasında dayanılmaz bir acı belirdi, elini oraya götürdü. Felicity sessizce bekliyordu karşı tarafta.

“Will’le sonsuza kadar mutlu olamazsınız,” dedi Tess. “Bunu biliyorsun, değil mi? Ben bu iş sona erene kadar beklemeye hazırım. Evet efendim, sen bu ilişkiyi bitirene kadar bekleyeceğim.” Derin ve titrek bir nefes aldı. “Kaçamak mıdır nedir, ne yaşıyorsanız yaşayın, sonra da kocamı geri ver bana.”

7 Ekim 1977: Duvar’ın yıkılmasını isteyen protestocularla Doğu Alman polisi arasında çıkan çatışmada üç genç öldü. İlk çocuğuna hamile olan Lucy O’Leary bu haberi gördüğünde çok ağladı. Yine ilk çocuğuna hamile olan ikiz kardeşi Mary ertesi gün onu arayıp habere sen de ağladın mı diye sordu. Bir süre dünya üzerinde yaşanan trajedilerden konuştuktan sonra onlar için çok daha ilginç olan bebek mevzularına geldiler.

“Sanırım ikimizin de oğlu olacak,” dedi Mary. “Ve hep çok iyi arkadaş kalacaklar.”

“Bence aksine, birbirlerinden nefret edecekler,” dedi Lucy.

13. BÖLÜM

Rachel buharları tüten sıcak banyoda otururken iki eliyle kenarlara tutundu. Başı dönüyordu. Tupperware parti-sinden çakırkeyif halde dönmüşken banyo yapmak iyi bir fikir değildi galiba. Muhtemelen küvetten çıkarken kayıp bir yerlerini kıracaktı.

Ya da bu iyi bir taktikti belki de. Böylece Rob ve Lauren ona bakmak için New York işini iptal edip Sidney’de kalırlardı. Bak Lucy O’Leary’ye. Kızı, annesinin ayak bileğini kırdığını duyar duymaz kalkıp ta Melbourne’den gelmişti. Gerçi düşününce biraz abartılı geliyordu ama olsun, oğlunu okulundan bile almıştı.

O’Learyleri düşünürken aklına Connor Whitby geldi, bir de adamın Tess’i görür görmez değişen yüz ifadesi. Lucy’yi uyarmalı mıydı acaba? “Bilgin olsun diye söylüyorum, Connor Whitby seri katil olabilir.”

Ya da olmayabilir. Adam belki de dünyanın en harika

beden eğitimi öğretmeniydi, ne belli?

Rachel bazı günler onu bahçede çocuklarla birlikte, güneş tepelerinde, düdüğü boynunda, elinde bir kırmızı elmayla gördüğünde şöyle düşünürdü: *Böyle iyi bir adamın Janie'ye zarar vermiş olmasına imkân ve ihtimal yok.* Ama bazen, özellikle kapalı havalarda, onu yüzünde duygusuz bir ifadeyle yalnız başına yürürken gördüğünde, *Kızıma ne olduğunu herkesten daha iyi biliyorsun,* diye düşünürdü.

Başını küvetin arkasına dayadı, gözlerini kapadı ve Connor Whitby'yle ilgili ilk hatırasını düşündü. Çavuş Bellach, Janie'yi canlı en son gören kişinin devlet lisesinden Connor Whitby adında bir genç olduğunu söylediğinde Rachel, *Ama nasıl olur? Adını ilk defa duyuyorum,* diye düşünmüştü. Janie'nin bütün arkadaşlarını ve onların annelerini tanırdı ne de olsa.

Ed, Janie'ye, liseyi bitirene kadar ciddi bir ilişkisi olmayacağını bildirmişti. Epey de abartarak söylemişti bunu. Janie karşı çıkmayınca da Rachel kızının erkeklere henüz pek ilgi duymadığı sonucuna varmıştı.

O ve Ed, Connor'la ilk kez Janie'nin cenazesinde karşılaştılar. Çocuk Ed'le tokalaştı, soğuk yanaklarını Rachel'ın yanaklarına bastırdı. Connor bu kâbusun bir parçasıydı ve en az gözlerinin önünde duran tabut kadar sahte ve yanlıştı. Rachel aylar sonra, fotoğraf albümünde Janie'yle ikisinin bir partide çekilmiş o tek resmini bulmuştu. Çocuk, Janie'nin söylediği bir şeye gülüyordu.

Ve sonra, uzun yılların ardından Whitby, St. Angela'da

öğretmenlik yapmaya başlamıştı. Rachel başvuru formunda ismini görmese tanıyamayacaktı onu.

“Beni hatırlar mısınız bilmem, Bayan Crowley,” demişti adam ona, işe başladığından kısa bir süre sonra ikisi sekreterlikte yalnızken.

“Seni hatırlıyorum,” diye karşılık vermişti Rachel, buz gibi bir sesle.

“Janie’yi hâlâ düşünüyorum,” demişti adam bu kez. “Hem de sürekli.”

Rachel ise ne diyeceğini bilememişti. *Onu neden düşünüyorsun? Öldürdüğün için mi?*

Adamın gözlerinde kesinlikle suçluluğa benzer bir şey vardı ve bunu kafasından uydurmadığına da emindi. On beş yıldır okul sekreterliği yapıyordu. Connor’da müdürün odasına gönderilmiş bir çocuğun ifadesi vardı. Peki ama bu bir cinayet pişmanlığı mıydı? Yoksa bambaşka bir şey miydi?

“Umarım burada çalışmam size rahatsızlık vermez,” demişti Whitby.

“Hiç sorun değil,” diye karşılık vermişti Rachel kısaca ve konuyla ilgili son konuşmaları olmuştu bu.

Ama Rachel istifa etmeyi bile düşünmüştü. Janie’nin okuduğu ilkokulda çalışmak bile yeterince zor geliyordu ona. Bazen oyun bahçesinde yanından koşup geçen çırpı bacaklı küçük kızları gördüğünde Janie’yi görmüş gibi oluyordu; sıcak yaz günlerinde, çocuklarını almaya gelmiş anneleri seyrederken yıllar önceki yaz günlerini, Janie’yle Rob’u okuldan alıp dondurma yemeye götürdüğü zamanları hatırlar-

lıyordu. Janie öldüğünde lisede okuyor olduğu için Rachel'ın St. Angela'yla ilgili anıları cinayetle lekelenmemiştir. Ta ki Connor Whitby ortaya çıkana, o korkunç motosikletiyle Rachel'ın yumuşacık, sepya renkli hatıralarını çiğneyip geçene kadar.

Sonunda sırf inattan kalmaya karar vermişti. Yaptığı işi seviyordu. Neden bırakıp giden o oldu ki? Daha da önemlisi, Janie için kaçmaması gerektiğini, kalıp her gün bu adamla ve zamanında yaptığı şeyle yüzleşmesi gerektiğini hissediyordu.

İyi ama bu Connor, Janie'yi öldürmüş olsa annesiyle aynı yerde çalışmaya yanaşır mıydı? Ya da “onu hâlâ düşünüyorum” der miydi?

Rachel gözlerini açtığında öfkenin boğazına bir yumruk gibi oturduğunu hissetti, yutkundu. Hep bilmemekten oluyordu böyle. Lanet olası bilgisizlikten.

Banyoya biraz soğuk su akıttı. Çok sıcak olmuştu.

Evet, şu cinayet mağdurları destek grubundaki ufak tefek kadın da böyle demişti: “Hep bilmemekten.” Toplantılarına Ed'le birkaç kez katılmışlar; Chatswood'un buz gibi bir belediye salonunda, titreyen ellerinde plastik kahve bardakları, katlanılır sandalyelerde oturup insanları dinlemişlerdi. Ufak tefek kadının oğlu, kriket antrenmanından dönüşte öldürülmüştü. Bir şey duyan olmamıştı. Bir şey gören olmamıştı. “Hep bu lanet olası bilgisizlik yüzünden,” demişti kadın.

Bunun üzerine, çember boyunca bir duygu dalgası oluşmuştu. Kadının tatlı, keskin bir sesi vardı.

“Bunu söylemek istemem ama bilmek de yetmiyor,” de-

mişti, kızının katili ömür boyu hapse mahkûm edilmiş olan kırmızı suratlı, bodur adam.

Rachel ve Ed'in içinde o kırmızı suratlı adama karşı öyle şiddetli bir nefret uyanmıştı ki, sırf onun yüzünden destek grubunu bile bırakmışlardı.

Herkes trajedilerin insanı daha bilgeleştirdiğini, ruhsal anlamda daha yüksek bir seviyeye taşıdığını düşünüyordu, ama Rachel'a tam tersi olmuştu. Ona göre trajedi insanı küçültüyor, nefretle dolduruyordu. Öyle aman aman bir bilgi ve hoşgörü de vermiyordu. Hayatla ilgili, başına buyruk ve acımasız olmasının haricinde başka hiçbir şey bilmiyordu. Bazıları cinayetten bile yırtarken, bazıları yaptıkları küçücük bir hatanın bedelini çok acı ödüyordu.

Bir yüz havlusunu alıp soğuk suyun altına tuttu, sonra da katlayıp alnına bastırdı.

Yedi dakika. Onun hatası işte böyle, dakikalarla ölçülebilir bir şeydi.

Bunu bilen bir tek kişi vardı, o da Marla, Ed'in hiç haberi olmamıştı bundan.

Janie sürekli çok yorgun olduğunu söyleyip duruyordu. Rachel da, "O zaman biraz hareket et," diyordu. "Bu kadar geç yatma. Daha iyi beslen!" Kız o kadar zayıf ve uzun boyluydu ki. Sonra belinin arkasında bir ağrı olduğundan şikâyet etmeye başladı. "Anne ciddiym bak, salgı bezlerimde iltihaplanma olduğunu düşünmeye başladım." Rachel, sırf Janie'ye bir rahatsızlığı olmadığını söylesin ve annesinin istediği şeyleri yaptırsın diye Dr. Buckley'den randevu almıştı.

Janie normalde otobüsle gidip gelir, hem Wycombe Yolu'ndaki durağa, hem de duraktan eve yürürdü. O günse Rachel onu lisenin oradaki köşeden alıp Dr. Buckley'nin Gordon'daki muayenehanesine götürecekti. Sabah öyle konuşmuşlardı.

Ama Rachel yedi dakika geç kalınca, köşeye gittiğinde Janie'yi bulamamıştı. Parmaklarını direksiyonda tıkladıp beklerken unuttu herhalde diye düşünmüştü. Ya da beklemekten sıkılmıştı kız. O kadar sabırsız bir çocuktaki ki, muhtemelen Rachel'a, zamanında gelmemiş bir toplu taşıma aracıymış gibi kızıp gitmişti. O zamanlar cep telefonu da olmadığı için Rachel mecburen arabada bir on dakika daha beklemiş (beklemeyi o da sevmiyordu), sonra da eve dönüp Dr. Buckley'nin sekreterini arayarak randevuyu iptal etmişti.

Endişelenmemişti. Kızmıştı daha çok. Janie'nin bir rahatsızlığı olmadığına emindi. Randevu alma zahmetine katlanan yine o olmuştu ama bu Janie'nin umurunda değildi. Ancak çok sonra, Rob ağzı sandviçle dolu halde, "Janie nerede?" diye sorunca bakmıştı Rachel mutfaktaki saate ve ilk o zaman hissetmişti korkunun buz gibi nefesini.

Janie'yi köşede beklerken gören olmamıştı ya da gören olduysa bile çıkıp da bunu söyleyen olmamıştı. Durum böyle olunca Rachel da o yedi dakikanın neyi değiştireceğini asla öğrenememişti.

Sonradan polisin soruşturmasından öğrendiği kadarıyla Janie saat üç buçuk gibi Connor Whitby'nin evine gitmiş, birlikte video seyretmişler (Dolly Parton'ın *Dokuzdan Beşe*

adlı filmini), sonra Janie, Chatswood'da bir işi olduğunu söyleyince Connor onu istasyona kadar bırakmıştı. Onu canlı gören başka kimse olmamıştı. Trende ya da Chatswood'da görüp de hatırlayan bir Allah'ın kulu çıkmamıştı.

Cesedi ertesi sabah Wattle Valley Park'ta BMX bisikletleriyle dolaşan dokuz yaşında iki çocuk tarafından bulunmuştu. Çocuklar oyun alanına gittiklerinde Janie'nin kaydıracağın dibinde yattığını görmüşlerdi. Okul ceketi, sanki onu sıcak tutsun diye üzerine örtülmüştü ve iki elinde birer tane tespih vardı. Boğularak öldürülmüştü. "Travmatik boğulma" yazmışlardı ölüm nedeni olarak. Tırnaklarının arasından hiçbir şey çıkmadığına bakılırsa karşı koymaya çalışmamıştı. Üzerinde işe yarar bir parmak izi ya da bir kıl parçası, DNA testi yapılacak hiçbir şey bulunamamıştı. Bilinen hiçbir şüpheli de yoktu.

"Peki ama nereye gidiyormuş?" diye sorup durmuştu Ed, sanki bu soruyu yeterince sorarsa Rachel nihayet hatırlayacakmış gibi. "Parkta ne işi varmış?"

Bazen, yine böyle arka arkaya sorular yağdırdıktan sonra öfkeden ve çaresizlikten ağlamaya başlardı Ed. Rachel ise onu o halde görmeye dayanamıyordu. Onun kederini istemiyordu çünkü. Bilmek de, hissetmek de, paylaşmak da istemiyordu. Onun acısı ona yeterdi. Bir de kocasınınkini taşıyamazdı.

Şimdilerde, birbirlerinin acısını neden paylaşamadıklarını merak ettiği oluyordu. Birbirlerini seviyorlardı, bunu biliyordu, ama Janie öldükten sonra, çok geçmeden birbirlerini

ağlarken görmeye katlanamaz hale gelmişlerdi. Evet, birbirlerine sarılmışlardı ama doğal bir afete maruz kalmış iki yabancı gibi; bedenleri kaskatı, ellerini nereye koyacaklarını bilemez halde. Zavallı küçük Rob ise tam anlamıyla arada kalmış, her şeyi düzeltmek için sahte gülücüklere ve neşeli yalanlara başvurma yolunu seçmişti. Emlakçı olmasına şaşmamak gerekirdi.

Su şimdi de çok soğuk olmuştu.

Rachel titremeye başlayınca küvetin iki yanından tutup ayağa kalkmaya çalıştı.

Ama becerememişti. Artık bütün gece burada kalmaya mahkûmdu. Kollarında, o ölü beyazı, çırpı gibi kollarında derman kalmamıştı. Bu işe yaramaz, cılız, damarları çıkmış vücutla bir zamanların esmer, sağlam ve güçlü vücudu aynı kişiye ait olabilir miydi?

“Nisan ayına göre iyi bronzlaşmışsın,” demişti o gün Toby Murphy ona. “Güneşi seviyorsun ha Rachel?”

İşte bu yüzden yedi dakika gecikmişti. Çünkü Toby Murphy’ye cilve yapmakla meşguldü. Toby, Rachel’in arkadaşı Jackie’yle evliydi. Adam tesisatçıydı ve dükkâna bir yardımcı arıyordu. Rachel da iş görüşmesi için Toby’nin dükkânına gitmiş, orada bir saatten fazla kalıp cilve yapmıştı. Toby tam bir çapkındı; Rachel’in üzerinde de Marla’yla birlikte aldıkları yeni ve hafif mini elbisesi vardı. Hal böyle olunca Toby gözlerini Rachel’in bacaklarından alamamıştı. Rachel Ed’i asla aldatmazdı; Toby de karısına âşıktı zaten. Yani herkesin evliliği güvendeydi ama Toby onun bacaklarına bakıp

durmuştu ve bu Rachel'ın hoşuna gitmişti.

O işi alsaydı bile Ed gitmesine izin vermezdi herhalde. Ama yaptıkları iş görüşmesinden haberi olduğu için değil, sadece Toby'nin yanında hırslanıyordu adam. Toby'nin bir işadamı, onunsa daha önemsiz bir ilaç temsilcisi olduğundandı belki de. İkisi tenis oynarlardı ve genelde kaybeden Ed olurdu. Bu pek umurunda değilmiş gibi davransa da Rachel adamın içine dert olduğunu anlayabiliyordu.

Kısacası, Toby'nin bacaklarına bakmasından hoşlanması adice bir şeydi aslında.

O günkü günahları böyle sıradan şeylerdi işte. Kibir. Vurdumduymazlık. Biraz ihanet Ed'e. Biraz ihanet Jackie Murphy'ye. Ama ne belli, bu küçük sıradan günahlar, belki de günahların en beteriydi. Janie'yi öldüren kişi muhtemelen hasta ruhlu, kafayı yemiş biriydi; oysaki Rachel elbisesinin, dizlerinin biraz üzerine sıyrılmasına izin verirken akli başındaydı, kendindeydi ve ne yaptığını gayet iyi biliyordu.

Küvete döktüğü vücut şampuanı suyun yüzeyinde yağ damlaları gibi toplanmaya başlamıştı. Rachel bir kez daha kalkmaya çalıştı ama yine beceremedi.

Önce suyu boşaltsa daha iyi olacaktı galiba.

Ayak parmaklarıyla tıpayı kaldırıncı su giderden aşağı bir ejderha gibi kükreyerek akmaya başladı. Rob bu sestən çok korkardı. Janie de bunu bildiğinden ellerini pençe yaparak, "Raaaa!" diye bağıırdı. Su tamamen boşaldıktan sonra Rachel sırtını dışarı verecek şekilde döndü, doğrulup ellerinin ve dizlerinin üzerinde kalktı. Dizkapakları bir an ağırlığa

dayanamayıp parçalanacak gibi olmuştu.

Ardından, yanlardan güç alarak hafifçe ayağa kalktı ve dikkatli bir şekilde, önce bir bacağını, sonra diğer bacağını attı dışarı. Çıkmıştı işte. Kalbi normale döndü. Tanrı'ya şükür bir yerlerini kırmamıştı.

Bu belki de son banyosu olacaktı.

Havluyla kurulandıktan sonra kapının arkasına astığı geceliğini aldı. Ne güzel, yumuşacıktı kumaşı. Lauren'in hediyeledi. Evi Lauren'in aldığı hediyelerle doluydu zaten. Mesela banyo dolabında, cam kabının içinde duran vanilya kokulu şu mum gibi.

Ed olsa, "Ne kadar büyük bir mummuş öyle," derdi.

Ed'i hep böyle olmadık zamanlarda özlüyordu. Onunla tartışmayı özlüyordu. Seksi özlüyordu. Janie öldükten sonra seks yapmaya devam etmişlerdi. İkisi de şaşırmıştı buna; vücutlarının hâlâ aynı tepkileri verdiğini görmek iğrendirmişti onları; ama yine de yapmaya devam etmişlerdi.

Rachel herkesi özlüyordu aslında. Annesini, babasını, kocasını, kızını. Her birinin yokluğu kendi acımasız yaralarını bırakmıştı içinde. Hiçbirinin ölümü adil değildi. Ecelin de canı cehenneme, Janie'nin katilinin de.

Sıcak bir şubat sabahı Ed'in dizlerinin üzerine yığıldığı anda Rachel'in zihninde beliren ilk düşünce, *Sakin ha*, olmuştu. *Sakin ha beni burada, kendi acımla baş başa bırakma*. Kocasının öldüğünü o an anlamıştı. Doktorlar büyük bir kalp krizi geçirdiğini söylemişlerdi ama aslında Ed'in de, Rachel'in annesinin ve babasının da ölüm nedenleri kalp kırı-

rıklığıydı. Doğru olanı yapmaya sadece Rachel'ın kalbi karşı çıkmış, bu zamana kadar atmaya devam etmişti. Seks arzusu nasıl utandırıyorrsa bu da utandırıyordu onu. Janie toprağın altında çürürken o nefes almaya, yemek yemeye, sevişmeye, yaşamaya devam etmişti.

Avuç içini buğulu aynanın üzerinde gezdirdi ve su damlalarının arkasından yansıyan bulanık görüntüsüne baktı. Jacob'ın onu, küçük ve tombul ellerini yanaklarına bastırıp kocaman masmavi gözleriyle gözlerinin içine bakarak nasıl öptüğünü ve kendisinin de her seferinde, kırış buruş yüzü hâlâ böyle bir hayranlık uyandırabiliyor diye nasıl mutlu olduğunu düşündü.

Ardından, sırf bir şey yapmış olmak için dolapta duran mumu dürtükleyerek rafın ucuna kadar getirdi, mumun yere inmesiyle birlikte her yer vanilya kokulu cam kırıklarıyla doldu.

14. BÖLÜM

Cecilia, kocasıyla sevişiyordu. Bir kez daha sevişiyorlardı. Yaşasın!

“Tanrım,” dedi John-Paul üstten, gözleri kapalı halde.

“Tanrım,” dedi Cecilia onu onaylayarak.

Sanki aralarında hiç sorun olmamış gibiydi. Bu gece yatağa girmişler ve eski günlerdeki gibi doğal bir şekilde birbirlerine dönmüşlerdi. Sevişmeden uyumadıkları o ilk sevgililik zamanlarında olduğu gibi.

“Yüce Tanrım,” dedi John-Paul, başını zevkle geriye yatırarak.

Cecilia ise kendisinin de çok mutlu olduğunu belirtmek için inledi.

Çok. İyi. Seks. Çok. İyi. Seks. Sözcükleri, bedenlerinin ritmiyle birlikte tekrar edip duruyordu.

O neydi öyle? Hemen kulak kabarttı. Kızlardan biri mi sesleniyordu? Hayır. Ses falan yoktu. Lanet olsun. Konsant-

rasyonunu yitirmişti şimdi de. Bir an kopunca her şey bitiyor, başladığı yere dönüyordu. Miriam’a kalırsa en iyisi tantra usulü seksti. Hah, bir Miriam eksikti. İyiye kopmuştu artık.

“Tanrım, Tanrım.” John-Paul belli ki odaklanmayla ilgili bir sorun yaşamıyordu.

Eşcinselmiş! Hadi oradan!

Şimdiye çoktan uyumuş olmalarına rağmen her zaman-
kinden geç yatan kızlar, babalarının eve erken döndüğünü
görünce sevinçten havaya uçmuşlardı. Adamcağızın tepesine
çıkılmışlar, hepsi bir ağızdan konuşmuşlar, bir türlü rahat bı-
rakmamışlardı onu. Konuştukları konular da belliydi; *The
Biggest Loser*, Berlin Duvarı, Harriet’in geçen gün balede
söylediği aptalca bir laf, annelerinin onlara ne kadar çok ba-
lık yedirdiği falan.

John-Paul, yeni saç modelini daha iyi görmek için Isa-
bel’e arkasını dönmesini söylediğinde Cecilia da oradaydı
ve adamın bakışlarında bir tuhaflik sezmemişti. Uzun bir
uçak yolculuğu yapmıştı yorgundu, gözlerinin altında karan-
lık halkalar belirmişti. (Uzunca bir süre Auckland’da bekle-
miş, nihayet Yeni Zelanda üzerinden gelen bir uçağa atlayıp
gelmişti.) Ama mutlu görünüyordu, onlara sürpriz yaptığı
için keyifliydi. Dušta gizli gizli gözyaşı döken bir adama
benzemiyordu yani. Şimdi de sevişiyorlardı! Hem de ne se-
vişme! Her şey yolundaydı. Endişe edecek bir şey yoktu.
Mektubun lafı geçmemişti. Sözünü bile etmeye yeltenmedi-
ğine göre o kadar da önemli bir şey değildi demek ki.

“Süper.”

John-Paul bir an titredikten sonra Cecilia'nın üzerine düştü.

“Sen az önce *süper* mi dedin?” diye sordu Cecilia. “Yaşlıların böyle mi konuşuyor?”

“Evet, doğru duymuşsun,” dedi John-Paul. “Ne kadar tatmin olduğumu anlatmak için öyle dedim. Tatmin olmak demişken, sanki sen...”

“İyiyim ben,” dedi Cecilia. “Gerçekten süperdi adamım.” Şimdi değilse bile bir dahakine olurdu nasıl olsa.

John-Paul gülüp üstünden kalktı, Cecilia'yı kendine doğru çekti, kollarını beline dolayıp ensesinden öptü.

“Ne zamandır yapmıyorduk,” dedi Cecilia, bir şey ima etmeden.

“Farkındayım,” dedi John-Paul. “Neden öyle oldu sahi? Eve de bu yüzden erken geldim, biliyor musun? Fena halde azmıştım.”

“Ben de Rahibe Ursula'nın cenazesi boyunca seksten başka bir şey düşünmedim,” dedi Cecilia.

“En uygun yeri bulmuşsun,” dedi John-Paul uykulu bir şekilde.

“Geçen gün bir kamyon şoförü arkamdan ıslık çaldı. Bende hâlâ iş olduğunu bilesin diye söylüyorum.”

“Karımda iş olup olmadığını bir kamyon şoföründen öğrenecek değilim. Üstünde spor şortun vardı herhalde.”

“Aynen.” Bir an durdu. “Geçenlerde alışveriş yaparken Isabel'e de ıslık çaldılar bu arada.”

“Küçük şeytan,” dedi John-Paul, nispeten sakın bir şe-

kilde. “Yeni saç modeliyle daha da küçük duruyor.”

“Biliyorum ama sakın ona söyleme.”

“Herhalde yani.” Birazdan uykuya dalacak gibi konuşuyordu.

Her şey yolundaydı. Cecilia nefesinin yavaşlamaya başladığını hissedebiliyordu. Gözlerini kapattı.

“Berlin Duvarı ha?” dedi John-Paul.

“Evet.”

“*Titanik*’ten gına gelmişti artık.”

“Bana da.”

Cecilia da kendini uykuya bırakmaya başlamıştı. *Her şey rayına girdi. Her şey olması gerektiği gibi. Yarın yapacak bir ton iş var.*

“O mektubu ne yaptın?”

Gözleri birden açılmıştı Cecilia’nın, karanlığı yarıp geçmek ister gibi bakıyorlardı.

“Tavan arasına geri koydum. Ayakkabı kutularının birinin içinde.”

Yalandı. Bir hediye aldığında ya da seks sırasında hissettiği mutlulukla ilgili yalanları beyazsa, bu resmen kapkara bir yalandı. Dudaklarından ne de kolay dökülüvermişti. Mektup koridorun sonundaki çalışma odasında, dosya dolabının içindeydi.

“Açtın mı?”

Adamın sesinde bir şey vardı. Aslında alabildiğine uyanıktı ama uykulu ve ilgisizmiş gibi konuşmaya çalışıyordu. Cecilia, kocasının vücudundan bir elektrik akımı gibi yayılan gerilimi hissedebiliyordu.

“Hayır açmadım,” dedi. Şimdi o da sesi uykuluymuş gibi çıksın diye uğraşmaya başlamıştı. “Açma dedin... ben de açmadım.”

Adamın onu saran kolları biraz yumuşar gibi olmuştu.

“Teşekkür ederim. Utanıyordum da.”

“Saçmalama.”

Nefes alıp veriş i yavaşlamaya başlayınca Cecilia ona uymak için kendi nefesini de yavaşlattı.

Yalan söylemişti çünkü mektubu okuma fırsatını kaçırmak istemiyordu. Tabii onu okumaya karar verirse. Artık aralarında duran gerçek bir yalan vardı. Kahretsin. O aptal mektubu unutabilmeyi o kadar çok istiyordu ki.

Yorgundu, uykusu gelmişti. Bunları yarın düşünürdü artık.

Aradan ne kadar zaman geçti bilinmez ama Cecilia uyandığında yatakta yalnızdı. Yatağın başındaki dijital saate baktı ama gözlükleri olmadığı için göremedi.

“John-Paul?” dedi, dirseklerinin üzerinde doğrulurken. Ebeveyn banyosundan da ses gelmiyordu. Normalde böyle uzun bir uçuşun ardından kütük gibi uyuması gerekirdi.

Sonra üstten bir ses geldi.

Doğrulup oturduğunda tamamen uyanmış ve kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Tavan arasındaydı. *Tavan arasına hiç çıkmaz ki o.* Bir klostrofobi krizine girdiğinde nasıl boncuk boncuk terlediğine şahit olmuştu. Yukarı çıkmayı bile göze aldığına göre o mektubu kim bilir ne kadar çok istiyordu.

Bir keresinde, “Ucunda bir ölüm kalım meselesi yoksa hayatta çıkmam oraya,” diyen o değil miydi?

Mektup bir ölüm kalım meselesi mi oluyordu şimdi?

Cecilia bir an bile tereddüt etmeden kalkıp karanlık koridorun sonundaki çalışma odasına gitti. Sonra masa lambasını yaktı, dosya dolabının en üst çekmecesini ve üzerinde *Vasiyetler* yazan kırmızı zarfı çıkardı.

Ardından deri koltuğa oturdu, koltuğu masaya doğru çevirdi ve masa lambasının küçük, sarı ışığı altında kırmızı zarfı açtı.

Karım Cecilia Fitzpatrick’e

Ben öldükten sonra açılmak üzere

Çekmeceyi açıp mektup açacağını çıkardı.

Üstten gergin ayak sesleri geliyordu, sonra bir şey düşürmüş gibi bir ses duydu. Delirmiş bir adam vardı yukarıda. Cecilia’nın aklına başka bir şey gelmişti şimdi. Adam bu şekilde erkenden Avustralya’ya dönebildiğine göre, dün geceki telefon konuşmalarının hemen ardından doğruca havaalanına gitmiş olmalıydı.

Tanrı aşkına John-Paul, neler oluyor?

Hızlı ve acımasızca, tek bir harekette yırttı zarfın ağzını. Elle yazılmış bir mektup çıkmıştı ortaya. Bir an gözleri seçemedi yazanları. Sözcükler önünde dans ediyordu sanki.

küçük bebeğimiz Isabel

sana böyle bir şey bıraktığım için çok üzgünüm

bana, hak ettiğimden daha büyük bir mutluluk yaşattın

Cecilia şimdi mektubu doğru düzgün okumak için çaba sarf ediyordu. Soldan sağa. Cümle cümle.

15. BÖLÜM

Tess aniden ve keskin bir şekilde uyandı. Sonra yatağın yanındaki saate bakıp homurdandı. Saat daha on bir buçuktu. Bu kez başucu lambasını açıp tavanı seyretmeye koyuldu.

Burası onun eski odasıydı ama içeride ona çocukluğunu hatırlatacak fazla bir şey kalmamıştı. Tess neredeyse kapıdan dışarı adımını atar atmaz annesi odayı bir yatak, ona uygun komodinler ve abajurlarla zarif bir misafir odasına çevirmişti. Bu, Felicity'nin odasını aynen koruyan Mary Teyze'nin tam tersi bir tavidir. Felicity'nin odası, duvarlarındaki eski posterleri de dahil çok iyi şekilde korunmuş bir arkeoloji alanından farksızdır.

Tess'in odasında dokunulmamış tek yer ise tavadır. Gözleri beyaz kornişlerin girintili çıkıntılı deseninde dolaşırken eskileri hatırladı. Bazı pazar sabahları yatakta uzanıp tavanı seyrederken, önceki gece katıldığı partide söylediklerini ya da söylemediklerini veyahut da söylemesi gerekenleri

düşünürdü. Partiler o zamanlar da korkutuyordu onu, şimdi de. Asıl sorun belirli bir şablonun olmaması, rasgelelik, nereye oturacağını bilememezlik gibi şeylerdi. Felicity olmasa hiçbirine gitmezdi; Felicity ise partilere gitmeye dünden razıydı. Kız Tess’le bir köşede dikilip konuklarla ilgili sivri yorumlarda bulunmaya ve onu güldürmeye bayılıyordu.

Felicity onun kurtarıcısı olmuştu her zaman.

Doğruydı bu, öyle değil mi?

Bu akşam, annesiyle oturup bir kadeh brendi ve gereğinden fazla çikolata (“Baban beni terk ettiğinde çikolata sayesinde ayakta kaldım,” diyordu Lucy. “İlaç niyetine yemek lazım.”) eşliğinde sohbet ederlerken konu bir ara Felicity’nin telefonuna geldi, sonra da Tess annesine, “Geçen gece meselelerin Will’le Felicity olduğunu nasıl anladın öyle?” diye sordu.

“Felicity hiçbir şeye tek başına sahip olmana katlanamadı da ondan,” diye karşılık verdi annesi.

“Nasıl?” dedi Tess şaşkın bir şekilde. “Doğru değil bu.”

“Sen piyano çalmayı öğrenmek istedin, Felicity de istedi. Sen voleybol oynuyordun, Felicity de oynuyordu. Ama sen voleybolda çok iyi olup, Felicity geride kalmaya başlayınca bir baktık ki voleybola senin de ilgin kalmamış. Sen reklamcılık işine girdin. O da ne? Felicity de girmesin mi?”

“Ah anne,” dedi Tess. “Bilemedim şimdi. Senden duyunca her şey hesaplı kitaplı yapılmış gibi geliyor. Oysa biz sadece aynı şeyleri yapmaktan hoşlanıyorduk. Ayrıca Felicity bir grafik tasarımcısı. Bense reklam müdürüyüm. Arada bayağı fark var.”

Bana bunlarla gelme dermiş gibi dudaklarını büzüp

brendisinin geri kalanını kafaya diken annesi bir fark görmiyordu anlaşılan. “Bak, bütün bunları kasıtlı olarak yapıyordu demiyorum. Fakat kız seni resmen boğuyordu! Sen doğduğunda, bir ikizin olmadığı için hayatını kendi başına, kimseyle karşılaştırılmadan, kimseyle rekabet etmeden yaşayabileceğin için Tanrı’ya şükrettim. Ama sen ve Felicity sonunda Mary’yle benim gibi, yani ikiz gibi olup çıktınız! Hem bu ikizden de beterdi. Biliyor musun, ben hep Felicity ensende olmasa nasıl biri olurdu, nasıl bir çevren olurdu diye merak etmişimdir.”

“Çevre mi dedin? Çevrem mevrem olmazdı ki! Ne kadar çekingen olduğumu sen de biliyorsun. Hâlâ öyleyim.” Hemen sonra oto-teşhis yapmaktan vazgeçip durdu.

“Seni böyle sıkılgan yapan da Felicity’ydi,” dedi annesi. “Yoksa sen o kadar da çekingen değildin.”

Şimdi Tess yatakta, yastıkla boğuşmaya başlamıştı. Çok sertti bu yastık, kendi yastığını özlüyordu. Annesinin söyledikleri doğru muydu bu arada? Hayatının büyük bölümünü kuzeniyle kurduğu arızalı bir ilişki yüzünden heba mı etmişti gerçekten?

Annesiyle babasının ayrıldığı o iğrenç, garip, sıcak yazı hatırladı bir an. Uzun sürmüş bir hastalığı hatırlamak gibi bir şeydi bu. Hiçbir şeyden şüphelenmemişti. Annesiyle babasının sürekli birbirlerini kışkırttıklarının farkındaydı. Başkalarından farklıydı onlar, ama neticede onun annesi ve babasıydılar işte. Tanıdığı herkes evde bir anne ve bir babayla birlikte yaşıyordu. Arkadaş ve aile çevresi o kadar küçük, o

kadar dar, o kadar Katolikti ki. “Boşanma”nın ne demek olduğunu biliyordu, ama boşanma lafının “deprem”le aynı ciddiyette kullanıldığının da farkındaydı. Öyle bir şey onun başına gelecek değildi ya. Ancak ne olduysa olmuş, annesiyle babası durumu anlattıktan beş dakika sonra babası giysilerini tatile giderken aldıkları bavula koyup, içi eski moda eşyalarla dolu, küf kokan bir apartman dairesine taşınmış; annesiye sonraki sekiz gün boyunca üstündeki biçimsiz elbiseyi çıkarmadan, evde bir ileri bir geri yürüyüp kendi kendine gülerек, ağlayarak ya da “Sen sağ ben selamet” gibi şeyler mırıldanarak dolaşıp durmuştu. Tess henüz on yaşındaydı. Ve Tess o yazı Felicity sayesinde atlatmıştı. Onu civardaki havuza götürüp onunla birlikte güneşin altında yatan (ki Felicity çok beyaz olduğu için güneşlenmekten nefret ederdi) da o olmuştu, sırf kendini daha iyi hissetsin diye *kendi parasıyla* bir best of albüm alan da o olmuştu, Tess kanepede oturup ağlarken ona üstü çikolata kaplı dondurmalar getiren de.

Tess bekâretini kaybettiğinde, girdiği ilk işten atıldığında, ilk kez terk edildiğinde, Will ona “Seni seviyorum” dediğinde, Will’le ilk ciddi kavgalarını yaptıklarında, ona evlilik teklif ettiğinde, suyu geldiğinde, Liam ilk adımlarını attığında, her şeyde ilk aradığı Felicity olmuştu hep.

Hayatları boyunca her şeylerini paylaşmışlardı. Oyuncaklarını. Bisikletlerini. Büyükannelelerinin evinde duran bebek evlerini. İlk arabalarını. İlk dairelerini. İlk denizaşırı tatillerini. Tess’in kocasını.

Felicity’nin Will’den de bir parça almasına izin vermişti.

Tabii ki izin verecekti. Nasıl ki Felicity'nin Liam'a annelik etmesine izin vermişse, Will'e eşlik etmesine de izin verecekti haliyle. Ne de olsa bütün hayatını paylaşmıştı onunla. Çünkü Felicity, kendine bir koca ve bir hayat bulamayacak kadar şişmandı. Tess alttan alta böyle mi düşünmüştü acaba?

Peki sonra ne oldu? Felicity açgözlülük edip Will'in tamamını istemişti.

Felicity değil de başka bir kadın olsa, "Ne yaşıyorsanız yaşayın, sonra kocamı bana geri ver," demezdi Tess. Söylenecek şey miydi bu? Ama işin içinde Felicity olunca durum değişiyordu. Acaba? Buna gerçekten inanıyor muydu? Felicity'yle diş fırçasını bile paylaşıyordu, kocasını kullanmasına mı izin vermeyecekti? İyi de bu, ihaneti çok daha beter bir hale sokmuyor muydu?

Dönüp sırtını çevirdi, yüzünü yastığa gömdü. Felicity'yi daha fazla düşünmenin manası yoktu. Asıl Liam'ı düşünmesi gerekiyordu. (Kendisi on yaşındayken, "Ben ne olacağım?" diye düşünüp durmuştu. "Benim söz hakkım yok mu?" Kendini, onların dünyalarının merkezinde sanıyorken aslında hiç söz hakkı olmadığını, hiç etkisi olmadığını acı bir şekilde keşfetmişti.)

Çocuklar açısından iyi bir boşanma diye bir şey olamazdı. Bunu birkaç hafta önce, henüz bunları yaşamamışken okumuştur bir yerde. Ayrılık ne kadar dostça olursa olsun, anne baba bunu hissettirmemek için ne kadar çabalarsa çabalasın çocuklar acı çekiyordu.

İkizden de beter, demişti annesi. Belki de haklıydı.

Üstünden örtüyü atıp yataktan kalktı. Bir yerlere gitmesi,

bu evden ve kafasındaki bu düşüncelerden bir şekilde kurtulması gerekiyordu. *Will. Felicity. Liam. Will. Felicity. Liam.*

Annesinin arabasına atlayıp gizecekti. Üstündeki çizgili pijama altına ve tişörtüne baktı. Giyinse miydi? İyi de giyecek bir şeyi yoktu ki. Yanında yeterince giysi getirmemişti. Ne önemi vardı ki zaten? Arabadan çıkmayacaktı nasıl olsa. Ayağına düz bir ayakkabı çekip çıktı odadan, koridordan sessiz sessiz geçti. Evde çıt çıkmıyordu. Yemek odasındaki lambayı açıp olur da uyanırsa merak etmesin diye annesine bir not yazdı.

Sonra cüzdanını buldu, kapının arkasındaki kancadan annesinin araba anahtarlarını aldı ve yumuşak, tatlı gece havasına çıktı.

Annesinin Honda'sıyla Pasifik Otoyolu boyunca, camları tamamen açıp radyoyu kapatarak dolaştı. Sidney'in Kuzey Sahili sessizdi, ıssızdı. Muhtemelen geç vakte kadar çalıştığı için trenle dönmüş olan, iş çantalı bir adam evine doğru hızlı hızlı yürüyordu.

Bir kadın bu saatte istasyondan eve kadar yürüyemezdi herhalde. Will bir keresinde ona, gece vakti bir kadının arkasında yürümekten nasıl nefret ettiğini anlatmıştı. Kadın ayak seslerini duyup onu baltalı katil sanmasın diye, "Korkacak bir şey yok! Ben baltalı katil değilim!" diye seslenmek istemiş. Tess de bunun üzerine ona, "Biri bana böyle bir şey söylese var gücümle kaçırdım oradan," demişti. Will de, "Ne yapsak yaranamıyoruz işte," diye karşılık vermişti.

Kuzey Sahili'nde ne zaman kötü bir şey olsa gazeteler haberi "Sidney'in balta girmemiş Kuzey Sahili'nde" diye ve-

rirdi ki insanlar daha da ürkün.

Tess bir trafik ışığında durduğunda benzin göstergesinin kırmızı yandığını fark edip, “Lanet olsun,” dedi.

Hemen ilerideki 24 saat açık benzin istasyonuna çekip arabadan indi. Pompaların öbür ucunda, motosikletinin üzerine oturmuş, kaskını düzeltmekte olan bir adamın dışında kimse yoktu ortalıkta.

Tess tam benzin deposunu açmış, hortumun ağzını kapağa sokuyordu ki, “Merhaba,” dedi bir erkek sesi.

Tess olduğu yerde sıçrayıp hızla arkasına döndü. Adam motosikletiyle yanına kadar gelmiş, arabanın öteki tarafında duruyordu. Sonra kaskını kaldırdı. Benzin istasyonunun parlak ışıkları gözüne vurduğu için adamı tam göremiyordu.

Gözleri bir an içerideki boş tezgâha çevrildi. Allah’ın cezası görevli neredeydi? Kolları ister istemez sutyensiz göğüslerine gitti. Felicity’yle birlikte izledikleri bir program geldi aklına. Bir polis memuru kadınlara, yanlarına birileri gelip sarkıntılık etmeye çalıştığında ne yapmaları gerektiğini anlatmıştı. Adamın söylediğine göre, elinden geldiğince saldırgan davranıp, “Hayır! Git buradan! Bela çıksın istemiyorum! Git! Git!” falan diye bağırarak girecekti. Hatta sonrasında Felicity bir süre, Will ne zaman odaya girse böyle bağırarak az eğlenmemişti.

Tess boğazını temizledi ve bir karate hareketine hazırlanıyormuş gibi yumruklarını sıktı. Keşke sutyeni de olsaydı. Bak o zaman nasıl saldırganlaşırdı.

“Tess,” dedi adam. “Benim. Connor. Connor Whitby.”

16. BÖLÜM

Rachel yakalayamadan uçup giden bir rüyadan uyandı. Hatırlayabildiği tek şey bir panik hissiydi. Suyla ilgili bir şeydi. Janie'nin küçüklüğünü görmüştü. Yoksa Jacob mıydı gördüğü?

Yatakta oturup saate baktı, gecenin bir buçuğu olmuştu. Evin içinde mide bulandırıcı bir vanilya kokusu vardı.

Tupperware partisinde içtiği içkiler yüzünden ağzı kurumuştı. Sanki aradan saatler değil de yıllar geçmiş gibi hissetti bir an. Yataktan kalktı. Artık uykuyu beklemenin anlamı kalmamıştı. Şafağın ilk ışıkları sökene kadar evde ruh gibi dolanacaktı yine.

Çok geçmeden ütü masasını kurdu, elinde kumanda, karnallar arasında gezmeye başladı. Bu saatte seyredecek fazla bir şey yoktu tabii ki.

O da kalkıp televizyonun altındaki dolabı açtı, video kasetlere göz attı. Eski videosu hâlâ kurulu olduğu için film ko-

leksiyonunu istediği zaman seyredebiliyordu. Rob ona sürekli, “Anne bütün bu filmlerin DVD’si var artık,” deyip duruyordu, sanki videodan seyretmek suçmuş gibi. Parmaklarını kaset kapaklarının sırtlarında gezdirdi, ama Grace Kelly, Audrey Hepburn ya da Cary Grant seyredecek havada değildi.

Kasetleri rasgele çıkarıp bakarken, sırtındaki beyaz kâğıda elyazısıyla bir sürü şey karalanmış bir kutu buldu. Ed’in, Janie’nin, Rob’un ve kendinin elyazıları vardı. Herkes birbirinin çektiği televizyon programının üzerine kendi çekimlerini yapmıştı. Zamane çocukları bunu antika bir eser olarak görürdü herhalde. Onlar artık televizyon programlarını, dizileri “indiriyorlardı,” öyle değil mi? Sırtta yazan program isimlerine baktı. Hepsi seksenlerden kalmaydı. Galiba kaseti en son kullanan Janie olmuştu. Kargacık burgacık yazısıyla *Oğullar ve Kızlar* yazıyordu.

Ne garip. Akşamki yarışmayı da *Oğullar ve Kızlar* sayesinde kazanmamış mıydı? Janie’nin salonda yüzüstü yere yatıp o aptal diziye nasıl kilitlendiğini, o suluzırtlak jenerik müziğine nasıl eşlik ettiğini hatırladı. Sahi nasıldı melodisi? Biraz uğraşsa çıkarırdı kesin.

Kaseti farkında olmadan videoya taktı ve farkında olmadan play’e bastı.

Ardından yere oturup bir margarin reklamının sonunu izledi. Ve sonra *Oğullar ve Kızlar* başladı. Rachel dizinin müziğini ezberden söylemeye başlayınca buna kendi de şaşırdı. İşte Fare Pat de çıkmıştı. Hayret, aklında kalan haline göre daha genç ve çekici gelmişti şimdi. Sonra erkek başrol

oyuncusunun kaşları çatık, acı çeken yüzü geldi ekrana. Adam hâlâ oynuyordu televizyon dizilerinde. Herkesin hayatı devam ediyordu. *Oğullar ve Kızlar*’ın yıldızlarının bile. 1984’te kalan bir tek Janie vardı.

Tam kaseti çıkarmak için hamle yapmıştı ki Janie’nin, “Açık mı bu?” diyen sesini duydu.

Rachel’ın kalbi o anda durdu. Eli havada donup kalmıştı.

Janie’nin kameraya neşeyle ve biraz da şımarık şımarık bakan yüzü doldurdu ekranı. Gözüne yeşil bir kalem çekmiş, bol bol da rimel sürmüştü. Burnunun bir kenarında da küçük bir sivilcesi vardı. Rachel, kızının yüzünü ezbere bildiğini sanırdı ama şimdi anlıyordu ki, unuttuğunun farkında olmadığı bazı şeyler hâlâ vardı. Janie’nin dişlerinin ve burnunun gerçek hali gibi. Aslında Janie’nin dişlerinin ve Janie’nin burnunun aman aman bir güzelliği yoktu, ama olsun, *Janie*’nindiler ya, bir kez daha karşısına çıkmışlardı ya. Sol köpek-dişi hafif içeri dönüktü. Burnu azıcık uzundu. Bunların hari-cinde –ya da bunların sayesinde– güzel bir kızdı; hem de Rachel’ın hatırladığından çok daha güzel.

Evlerinde hiç video kamera olmamıştı bu arada. Ed o parayı vermeye değmez diye düşünmüştü. Janie’nin olduğu ellerindeki tek görüntü, bir arkadaşının düğününde çekilmiş olandı.

“Janie.” Rachel elini televizyon ekranına koydu.

“Kameraya fazla yaklaşma,” diyordu arkadan bir erkek sesi.

Rachel hemen çekti elini.

Janie geri çekildi. Yüksek belli bir kot pantolonu, metalik gümüş rengi bir kemeri ve uzun kollu, mor renkli bir bluzu vardı. Rachel o mor bluzu az ütülememişti. Özellikle de kat kat plilerden oluşan kollarını ütülerken zorlanırdı.

Janie gerçekten çok güzeldi; kuşlar gibi, mesela balıkçıl kuşları gibi narindi. İyi de bu çocuk bu kadar zayıf mıydı ki? Kolları, bacakları nasıl da uzundu. Bir rahatsızlığı mı vardı acaba? Anoreksik miydi yoksa? Rachel nasıl olmuştu da fark etmemişti bunu?

Janie tekli bir yatağın ucuna oturdu. Rachel'in daha önce hiç görmediği bir odadaydı. Yatağın üzerinde kırmızı-mavi çizgili bir çarşaf, arkadaki duvarlarda boydan boya, koyu kahverengi lambriler vardı. Janie çenesini aşağı indirip yalancıkta ciddi ciddi kameraya baktı, ardından bir kalemi kaldırıp mikrofonmuş gibi ağzına tuttu.

Rachel, kızı o halde görünce yüksek sesle güldü ve ellerini dua edermiş gibi bir araya getirdi. Nasıl olduysa bunu da unutmuştu. Janie böyle muhabir gibi davranmayı severdi. Mutfağa gelir, bir havuç alıp, "Evet Bayan Rachel Crowley, gününüz nasıl geçti acaba? Olağan mıydı, yoksa olağanüstü müydü?" diye sorardı. Sonra Rachel da havuca iyice eğilerek, "Olağan," derdi.

Tabii ki olağan diyecekti. Günleri o kadar olağan geçiyordu ki.

"İyi akşamlar, ben Janie Crowley, şu anda Connor Whitby adında kaçkın bir genç adamla röportaj yapmak için Turramurra'ya gelmiş bulunuyoruz."

Rachel nefesini tutmuş izlerken bir ara kafasını çevirip “Ed” dedi. *Ed. Gel. Bunu görmem lazım.* Yıllar öncesinden gelen bir yankı gibi çıkmıştı sesi.

Janie kaleme konuşmaya devam ediyordu. “Bay Whitby, biraz daha yaklaşın ki seyirciler görsün sizi.”

“Janie.”

“Connor,” dedi Janie, onun sesini taklit ederek.

Üstünde sarı-mavi çizgili bir ragbi forması, altında şortuyla geniş omuzlu, siyah saçlı bir genç gelip yatağa, Janie’ nin hemen yanına oturdu. Bir an kameraya baksa da huzursuz olup hemen kaçırdı gözlerini. Janie’nin annesi, onu otuz yıl sonra da olsa seyreder diye çekiniyordu sanki.

Connor’da bir yetişkinin vücudu ve bir çocuğun suratı vardı. Rachel, çocuğun alnında bir dizi sivilce olduğunu görebiliyordu. Gözlerindense, ergen çocuklara özgü ürkek ve somurtkan bir ifade okunuyordu. Sanki hem duvara bir yumruk atmaya, hem de okşanmaya ihtiyacı varmış gibi bir bakış. Otuz yıl önceki Connor, vücuduyla şimdiki gibi barışık değildi. Ellerini kollarını nereye koyacağını bilemiyordu. Şimdi de bacaklarını öne doğru uzatıp bir elinin avucunu yumruk yaptığı diğer eline hafifçe vurmaya başlamıştı.

Rachel bir yandan kendi nefes alıp verişini duyabiliyordu. Televizyona doğru atılıp Janie’yi oradan çekip almak için kendini zor tutuyordu. Kızının ne işi vardı orada? Büyük ihtimalle Connor’ın odasındaydılar. Tek başına oğlanların yatak odalarına girmesi yasaktı bir kere. Ed duysa küplere binerdi.

Janie Crowley, küçükhanım, hemen şimdi eve geliyorsun.

“Benim görünmem gerek var mı ki?” diye sordu Connor gözlerini yeniden kameraya çevirerek. “Ben kadraj dışında otursam olmaz mı?”

“Röportaj yapılan kişinin kadraj dışında kaldığı görül-müş şey mi?” dedi Janie. “İleride *60 Dakika*’ya falan başvuru-rken lazım olacak böyle şeyler.” Ardından Connor’a gül- lümsedi, Connor da ona gülümsedi vurgun vurgun.

Vurgun, en doğru tabirdi. Çocuk kızına vurgundu. Oy- saki polise, “Sadece iyi arkadaşlık,” demişti. “Sevgilim de- ğildi,” demişti. Rachel ise, “Ama ben kızımın bütün arkadaş- larını tanırım,” demişti polise. “Hepsinin annesini tanırım.” Bunları anlatırken insanların yüzlerinde beliren şüphe gözün den kaçmamıştı. Ve yıllar sonra, Janie’nin yatağını nihayet elden çıkarmaya karar verdiğinde, şiltenin altında bir doğum kontrol hapı bulmuştu. Nasıl da az tanımıştı kızını.

“Pekâlâ Connor, bana biraz kendinden bahset,” dedi Janie kalemi oğlana doğru tutarak.

“Ne anlatayım ki?”

“Ne istersen. Mesela sevgilin var mı?”

“Bilmem ki,” diye karşılık verdi Connor. Janie’ye ilgiyle bakarken yetişkin insanlara özgü bir ifade gelip oturmuştu yü- züne. Sonra eğilip kaleme konuştu. “Sevgilim var mı sahiden?”

“Bu sana bağlı.” Janie şimdi saçlarını parmağına dola- maya başlamıştı. “Karşındakine sunacak neyin var? Güçlü yanların neler? Zayıf yanların neler? Demek istediğim, ken- dini biraz satman gerekiyor.”

Sesi tizleşmiş, mızızlaşmış, zevzek bir ruh haline bü-

rünmüştü. Bir an Rachel'in içi titredi. *Ah Janie, tatlım kes şunu! Doğru konuş. Onunla böyle konuşamazsın.* Ergenler yalnızca filmlerde, akli başında insanlar gibi flört ediyorlardı. Gerçek hayatta, onları o haldeyken görmekse tam bir işkenceydi.

“Yapma ama Janie, bana *hâlâ* doğru düzgün bir cevap veremiyorsun. Lanet olsun ya!”

Connor yataktan kalkarken Janie'den önce kibirli, küçük bir kahkaha çıktı, hemen sonrasındaysa yüzü bir çocuğunki gibi buruştu. Ama Connor sadece kahkahasını duymuştu. Dosdoğru kameraya gidip elini ekrana uzattı.

Rachel ona engel olmak için elini kaldırdı. Hayır, kapatma. Onu benden alamazsın.

Ekranda karıncalar görününce Rachel bir tokat yemiş gibi geri attı kafasını.

Piç. Katil piç.

İçi hem adrenalin ve heyecanla, hem de öfkeyle dolmuştu. Bu resmen *delildi!* Onca yılın ardından yeni bir delil çıkmıştı ortaya.

“Aklınıza bir şey gelirse, istediğiniz zaman arayabilirsiniz Bayan Crowley. Gecenin bir yarısında da olsa fark etmez,” demişti Çavuş Bellach; hem de arka arkaya kim bilir kaç kez.

Daha önce böyle bir bahanesi olmamıştı, şimdiyse çavuşa anlatacağı bir şey çıkmıştı. O çocuğu hemen enseleyeceklerdi. Gözünün önünde hemen bir mahkeme salonu canlandı. Hâkim, Connor Whitby'yi suçlu bulmuştu.

Parmakları Çavuş Bellach'ın numarasını çevirirken yerinde duramıyor, hop oturup hop kalkıyordu. Janie'nin üzgün yüzü ise gözlerinin önünden gitmiyordu.

17. BÖLÜM

“Connor,” dedi Tess. “Ben de benzin almaya gelmiştim.”

“Hadi canım,” dedi Connor.

Tess’in espriyi anlaması birkaç saniye sürdü. “Korkuttun beni,” dedi, utanmanın da verdiği hafif bir alınganlıkla. “Seni baltalı katil falan sandım.”

Connor, hortumu yerinden çıkarırken kaskı koltuğunun altında, bir şey bekliyormuş gibi hiç hareket etmeden duruyordu. Eh, bu kadar laklak yeterdi herhalde. Hadi sen motora bakayım, kış kış. Tess, geçmişindeki insanların geçmişinde kalmasını tercih ediyordu. Eski sevgililer, okul arkadaşları, ahbablar... Onlara bir lüzum kalmış mıydı ki? Hayat devam ediyordu. Tess eskiden tanıdığı insanları düşünmeyi seviyordu, ama onlar yanında değilken. Benzin göstergesini kontrol ettikten sonra Connor’a temkinli bir şekilde gülümsedi. O anda ilişkilerinin nasıl bittiğini hatırlamaya çalışı-

yordu. Felicity'yle Melbourne'e taşındıktan sonra mıydı? O da diğer erkek arkadaşlardan biriydi işte. Genelde önce Tess ayrılırdı. Tabii Felicity onlarla bir güzel dalgasını geçtikten sonra. Hep bir öncekinin yerini alacak yeni bir sevgili oluyordu ve Tess bunu, fazla göz korkutucu olmamasına bağlıyordu. Onunla çıkmak isteyen herkese evet diyor, hayır demek aklının ucundan bile geçmiyordu.

Connor'ın ondan daha hevesli olduğunu hatırlıyordu. Fazla yaşlı ve fazla ciddiye. Tess üniversiteye daha yeni başlamıştı, henüz on dokuz yaşındaydı ve kendinden büyük bir adamın ilgisi hoşuna gitmişti.

Galiba adama epey kötü davranmıştı. Gençken kendine güveni o kadar diplerdeydi ki, başkalarının onun hakkında ne düşündüklerine, ona nasıl zarar vereceklerine fazlasıyla takıyordu. Öyle ki sonrasında o insanların duygularını nasıl incitebileceğini akıl edemiyordu bile.

“Ben de seni düşünüyordum,” dedi Connor. “Seni bu sabah okulda gördükten sonra yani. Hatta oturup bir kahve içmek, geçen yılların acısını çıkartmak ister misin diye soracaktım.”

“Ah!” dedi Tess. Connor Whitby'yle oturup bir kahve içmek. Bu, işi başından aşkınken Liam'ın yanına gelip birlikte yapboz yapmayı teklif etmesi kadar saçma ve yersiz gelmişti şimdi. Hayatının tam ortasına bir bomba düşmüşken! Ergenlik çağından kalma bu eski sevgiliyle, sevimli ama özünde epey sıkıcı olan adamla kahve içmeye falan gitmeyecekti.

Evliydi Tess, bunu da mı bilmiyordu? Benzin pompasını

tutan elini alyansı görünecek şekilde çevirdi. Kendini hâlâ aşırı derecede evli hissediyordu.

Bu arada eve dönmek, Facebook’a girmek gibi bir şeydi. Orta yaşlı eski sevgililer, ahşap döşemeden fırlayan karafatmalar gibi ortaya çıkıp birer içki içmeyi teklif ediyorlar, niyetlerini belli etmek için beğenmeleri ve dürtmeleri esirgemiyorlardı. Connor da evli miydi acaba? Bir yüzük görme umuduyla baktı ellerine.

“Yanlış anlama, senden bir *randevu* istiyor değilim,” dedi Connor.

“Ben de öyle anlamadım zaten.”

“Evli olduğunu biliyorum yani. Ablamın oğlu Benjamin’i hatırlar mısın? Her neyse, bu Benjamin üniversiteyi yeni bitirdi ve reklamcılık işine atılmak istiyor. Sen de o camiadansın, öyle değil mi? İşte ben de bu konuda senin profesyonel uzmanlığından faydalanabileceğimi düşündüm.” Bir an durup yanağının içini ısırdı. “Faydalanmak pek doğru bir kelime olmadı galiba.”

“Benjamin üniversiteyi mi bitirdi?” dedi Tess şaşkınlıkla. “Nasıl olur? Anaokulundaydı o!”

Hatıralar yine sökün etmişti. Oysaki daha birkaç dakika önceye kadar, yeğenin ismi bir yana, Connor’ın bir yeğeni olduğunu bile hatırlayacak durumda değildi. Ama şimdi Benjamin’in odasının duvarlarının nasıl soluk bir yeşile boyandığını bile görebiliyordu.

“On altı yıl önce anaokulundaydı, evet,” dedi Connor. “Şimdiyse 1,90 boyunda, saçlı sakallı, ensesinde barkot döv-

mesi olan genç bir adam. Şaka yapmıyorum bu arada. Gerçekten bir barkot dövmesi var.”

“Onu hayvanat bahçesine götürmüştük,” dedi Tess gülümseyerek.

“Orada bıraksaymışız keşke.”

“Ablan uyuyordu.” Kanepede kıvrılıp uyuyan, koyu renk saçlı bir kadın gelmişti gözünün önüne. “Hastaydı.” Kadın da onun gibi kocasından ayrılmamış mıydı? Tess böyle bir şeyi o zamanlar takdir edecek halde değildi elbette. “O nasıl?”

“Şey, onu birkaç yıl önce kaybettik,” diye karşılık verdi adam, özür diler gibi süklüm püklüm. “Kalp krizi. Henüz elli yaşındaydı. Ama çok dinç ve sağlıklıydı. Yani hepimiz için büyük şok oldu. Ben de Benjamin’e göz kulak olmaya çalışıyorum.”

“Tanrım, çok üzıldüm Connor.” Tess’in sesi bu beklenmedik haber karşısında titreyerek çıkmıştı. Dünya nasıl da umutsuz ve hazin bir yerdi. Yanlış hatırlamıyorsa Connor ablasına çok düşküncü. Neydi kadının adı? Lisa mıydı? Evet, evet, Lisa’ydı.

“Kahve iyi bir fikir,” dedi Tess birdenbire, neredeyse içgüdüsel olarak. “Başımın etini yiyebilirsin. İzin veriyorum.” Tek acı çeken o değildi işte. İnsanlar sevdiklerini kaybediyordu. Kocalar başka kadınlara âşık oluyordu. Ayrıca şu anki hayatıyla yakından uzaktan ilgisi olmayan biriyle oturup kahve içmek, kafasını dağıtmak için en uygun yollardan biri sayılabilirdi. Connor Whitby o kadar ürkütücü bir tip değildi. “Çok sevinirim,” dedi Connor gülümseyerek. Böyle çekici

bir gülümsemesi olduğunu hatırlamıyordu Tess. “Seni ararım. Olmadı mail atarım,” dedi adam kaskını kaldırırken.

“Telefon numaramı biliyor...”

Benzin pompası, deponun dolduğunu göstermek için klik edince Tess hortumu çıkarıp yerine taktı.

“Sen de artık bir St. Angela annesisin,” dedi Connor. “İzini bulurum.”

“Ah. Anladım.” Bir St. Angela annesi. Elinde araba anahtarları ve cüzdanıyla dönüp Connor’a bakarken nedense kendini çıplakmış gibi hissediyordu.

“Pijamalarını beğendim bu arada,” dedi adam gülümseyerek, onu tepeden tırnağa süzerken.

“Sağ ol,” dedi Tess. “Ben de motorunu beğendim. Eskiden bunlara binmiyordun sanki.” Ufak tefek, sıkıcı bir arabası yok muydu?

“Benim orta yaş krizim bu.”

“Sanırım kocam da bunun gibi bir şey alacak,” dedi Tess.

“Umarım çok pahalıya patlamaz,” dedi Connor.

Tess omuz silkti. Ha ha. Sonra yeniden motora bakarak, “Bir keresinde, ben on yedi yaşındayken, annem, çocukların motosikletlerine binmeyeceğime dair bir sözleşme imzalarsam bana beş yüz dolar vermeyi teklif etmişti,” dedi.

“İmzaladın mı?”

“Evet.”

“Sözleşmeyi hiç bozdun mu peki?”

“Hayır.”

“Ama ben kırk beş yaşındayım,” dedi Connor. “Pek

çocuk sayılmam yani.”

O anda gözleri buluştu. Bu konuşma yavaş yavaş bir flörte dönüşmeye mi başlamıştı? Bir an Tess’in aklına, vızır vızır akan bir trafiğe bakan, sade, beyaz bir odada, onun yanında uyanışı geldi. Yatağı da bu arada *su* yatağıydı. Felicity’yle buna ne gülmüşlerdi ama! Adamın bir de boynunda Aziz Christopher madalyası vardı ki, o madalya sevişirlerken Tess’in yüzüne değip durmuştu. Nasıl da iğrenmişti bu yaptığından. Bu ilişki büyük bir hataydı.

Connor, Tess’in ruh halindeki değişimi sezmiş gibi, “Neyse Tess, bir ara şu kahve meselesiyle ilgili olarak rahatsız ederim seni,” dedi. Sonra kaskını taktı, motora bir-iki gaz verdi ve siyah eldivenli elini havaya kaldırıp bastı gitti.

Tess orada öyle durmuş onu izlerken ilk orgazmını o aptal su yatağında yaşadığını hatırlayıp irkildi. Hatta yanlış hatırlamıyorsa aynı yerde başka ilkler de yaşamıştı. Yatak nasıl da foş foş ederdi. Özellikle de Tess gibi Katolik bir kız için seks, henüz kaba, kirli ve çok yeni bir şeydi.

Benzinin parasını ödemek için içeri girerken güvenlik aynasında kendine baktı. Yanakları pespembe olmuştu.

18. BÖLÜM

“Demek okudun mektubu,” dedi John-Paul.

Cecilia kocasına onu ilk defa görüyormuş gibi bakıyordu. Bir zamanlar çok yakışıklı olan ve onun için hâlâ cazibesini kaybetmemiş orta yaşlı bir adam. John-Paul’ün dürüst, güvenilir bir yüzü vardı. Mesela ikinci el araba alacak olsanız gider John-Paul’dan alırdınız. Bir de şu meşhur Fitzpatrick çenesi yok mu? Bütün Fitzpatrick erkeklerinin güçlü çeneleri vardı. John-Paul’ün saçları hâlâ gürdü. Beyazlaşmaya başlamıştı ama olsun, eskisi kadar kuvvetliydiler. Onu kardeşlerinden ayıran ve onun da epey gurur duymasını sağlayan saçlarıydı yine. Şimdi üstünde mavi-beyaz çizgili şortu ve kırmızı tişörtüyle çalışma kapısının önünde duruyordu. Yüzüyse yediği bir şeyden zehirlenmiş gibi solgun ve terden sıırılsıklamdı.

Cecilia onun tavan arasından indiğini ya da koridorda yürüdüğünü duymamıştı. Kendi orada ne kadardır oturduğunun, kocasınınsa kapıda ne kadardır dikildiğinin bile farkında değildi.

“Evet, okudum,” dedi Cecilia.

Sonra da kâğıdı yavaşça kaldırıp bir kez daha baktı. Sanki mektup ona John-Paul de karşısındayken bambaşka şeyler söyleyecekmiş gibi.

Çizgili kâğıda, mavi tükenmezkalemle yazılmıştı. Körler alfabesi gibi kabarık kabarıktı harfler. Her bir sözcüğü kâğıda kazımak istermiş gibi bastıra bastıra yazmıştı herhalde. Bir paragraf ya da satır boşluğu yoktu. Sözcükler arka arkaya, nefes almadan sıralanmıştı.

Sevgili Cecilia,

Sen bu satırları okurken, ben çoktan ölmüş olacağım... Bu şekilde, kelimelere dökünce çok dramatik geliyor insana, ama herkes öyle ya da böyle ölüyor işte. Sen şu anda küçük bebeğimiz Isabel’le birlikte hastanedesin. Kızımız bu sabah erken saatlerde doğdu. Öyle güzel, öyle minicik, öyle çaresiz bir şey ki. Onu ilk kez kucağıma aldığımda hissettiklerimi tarif edemem. Başına bir şey gelecek diye şimdiden tasalanmaya başladım. Ve bunları da sırf bu yüzden yazmak zorundayım. Bana bir şey olursa, en azından yazdım demek için. En azından düzeltmek uğruna bir şey yaptım demek için. Bu arada birkaç bira içtim. Kafam çok yerinde olmayabilir. Muhtemelen bu mektubu yırtıp atacağım zaten. Cecilia, sana, on yedi yaşındayken Janie Crowley’yi öldürdüğümü söylemek zorundayım. Annesi babası hâlâ yaşıyorsa, lütfen onlara çok üzgün olduğumu ve yaşananların bir kaza olduğunu söyle. Hiçbir şey planlı değildi. Bir an kendimi kaybettim.

Daha on yedi yaşındaydım ve aptalın tekiydim. Böyle bir şey yaptığıma hâlâ inanamıyorum. Hâlâ bir kâbus gibi geliyor. Sanki uyuşturucunun ya da alkolün etkisi altındaymışım da ondan yapmışım gibi. Ama doğru değil bu. Ayıktım ve kendimdeydim. Birden tepem attı sadece. Hani şimdiki gençler diyor ya, beynim döndü. Bahaneler uydurarak kendimi haklı çıkarmaya çalıştığımı sanma sakın. Böyle akıl almaz bir şeyi yapan bendim ve inan bana, aklım hâlâ daha almıyor. Ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum, Cecilia. Senin için her şey siyah ve beyazdan ibaret. Şu anda muhtemelen bunu neden itiraf etmediğimi merak ediyorsundur. Ama sen de biliyorsun ki hapse giremezdim. Parmaklıkların arkasında yaşayamazdım. Biliyorum, korkağın tekiyim ben. On sekiz yaşındayken intihara kalkıştım ve korkaklığım yüzünden onu bile elime yüzüme bulaştırdım. Ed ve Rachel Crowley'ye, kızlarını düşünmeden bir gün bile geçirmediğimi söyle lütfen. Bir de her şeyin çok ani ve hızlı olup bittiğini. Öyle ki birkaç saniye öncesinde Janie kahkahalarla gülüyordu. Son anına kadar mutluydu. Bunun sana ne denli korkunç geldiğini tahmin edebiliyorum. Haklısın, korkunç gerçekten. Ama bunu onlara anlatma. Olanlar bir kazaydı Cecilia. Janie başka bir çocuğa âşık olduğunu söyleyip yüzüme gülmüştü. Yaptığı tek şey buydu, ama aklımı kaybetmeme yetmişti. Lütfen Crowleylere ne kadar üzgün olduğumu anlat. Lütfen Ed Crowley'ye söyle, artık ben de baba olduğum için, yaptığım şeyin ne kadar korkunç olduğunu daha iyi anlıyorum. Bu suçluluk, bu pişmanlık beni bir tümör gibi yiyip durdu; şimdiyse daha da

kötü oldu. Sana böyle bir şey bıraktığım için üzgünüm Cecilia, ama bununla başa çıkacak kadar güçlü olduğumu da biliyorum. Seni ve bebeğimizi çok seviyorum. Bana, hak ettiğimden çok daha bü- yük bir mutluluk yaşattın. Ben hiçbir şey hak etmezken dünyalar benim oldu. Çok üzgünüm.

Tüm kalbimle,

John-Paul

Cecilia öfkenin nasıl bir şey olduğunu bildiğini sanırdı, ama asıl şimdi anlıyordu gerçek öfkenin neye benzediğini. Akkor haline gelmiş, tertemiz bir histi bu. Çılgınca, delice, müthiş bir histi. Uç deseler uçacak haldeydi; bir iblis gibi, uçarak kapıya kadar gidip John-Paul'ün yüzüne kanlı pençelerini saplayacak haldeydi.

“Doğru mu bu?” diye sordu Cecilia. Sesi neden böyle cılız çıkmıştı ki sanki? Nereye gitmişti o öfke?

“Doğru mu bu?” diye sordu yeniden, bu kez daha güçlü bir şekilde.

Aslında doğru olduğunu biliyordu ama doğru olmaması için duyduğu istek o kadar güçlüydü ki, bir kez daha sormak zorunda kalmıştı. Doğru olmaması içinse her şeyi yapmaya hazırdı.

“Üzgünüm,” dedi John-Paul. Kan çanağına dönmüş gözleri, ürkmüş bir at gibi kocaman açılmıştı.

“Ama sen böyle bir şeyi...” dedi Cecilia. “Yapmazsın. Yapamazsın ki.”

“Ben de anlayamıyorum.”

“Sen Janie Crowley’yi tanımaz...” Durup düzeltti kendini. “Yani onu tanıdığını bilmiyordum. Bana ondan hiç bahsetmemiştin.”

Janie’nin adı geçince John-Paul zangır zangır titremeye başladı, sonra düşmemek için kapıya tutunmak zorunda kaldı. Onu böyle titrerken görmek, yazdığı sözcüklerden bile daha sarsıcıydı.

“Sen ölmüş olsaydın,” diye söze girdi Cecilia. “Ve ben bu mektubu bulmuş olsaydım...”

Durdu. Öfke nefesini kesmişti.

“Bana böyle bir şeyi nasıl bırakırsın? Benden böyle bir şeyi yapmamı, Rachel Crowley’nin kapısına gidip bunu... bu şeyi söylememi nasıl istersin?” Ayağa kalkıp elleriyle yüzünü örterek odada dolanmaya başladı. Çıplak olduğunu da ancak o zaman fark etti. Sevişirlerken tişörtü kim bilir nerelelere gitmişti? “Bu gece Rachel’ı eve bıraktığımı biliyor muydun? Onu eve bıraktım! Onunla Janie hakkında konuştum! Bu mektup burada dururken ben ona Janie’yle ilgili bir hatıramı anlattım diye övünüyordum bir de.” Ellerini yüzünden çekip ona baktı. “Ya bunu kızlardan biri bulsaydı, John-Paul?” Bu şimdi gelmişti aklına, ama nasıl korkunç bir ihtimal olduğunu vurgulamak için bir kez daha söyledi. “*Ya bunu kızlardan biri bulsaydı?*”

“Biliyorum,” dedi adam fısıltı halinde. Şimdi odaya girmiş, sırtını duvara dayamış, idam mangasının ateş emri vermesini bekliyor gibiydi. “Üzgünüm.”

Cecilia, adamın dizleri çözülüp yerdeki halıya yığılırken

hiçbir şey yapmadan seyretti onu.

“Ne diye yazdın bunu?” dedi, mektubu bir ucundan tutup bırakarak. “Böyle bir şeyi nasıl olur da yazıya dökebilirsin?”

“İçkiliydim. Ertesi gün bulup yırtayım dedim ama bulamadım.” Gözleri dolu dolu bakıyordu Cecilia’ya. “Kaybettim işte. Ararken kafayı yiyecektim. Demek ki o sıralar vergi iadeleriyle uğraşıyormuşum; bu da faturaların arasına karışmış. Oysaki her yere baktım...”

“Kes şunu!” diye bağırdı Cecilia. Sanki bu mektup ödenmemiş bir kasko faturasından farksız, sıradan bir şeymiş gibi konuşmasına, her zamanki çaresiz ve şaşkın tavırlarına katlanacak halde değildi.

John-Paul parmağını dudaklarına götürdü. “Kızları uyandıracaksın.”

Onun gerginliği Cecilia’nın midesini bulandırmaya başlamıştı. *Erkek ol biraz*, diye bağırarak istiyordu. *Hallet şu meseleyi. Kurtar beni bundan!* Bu iğrenç, çirkin, korkunç yaratığı ortadan kaldırması gerekiyordu. Kaldıramayacağı kadar ağır bir yükü bu; omuzlarından alınması şarttı.

Koridorda küçük bir ses duyuldu. “Babacığım!”

Kızların arasında uykusu en hafif olan Polly’ydi bu. Her zaman önce babasını çağırırdı. Cecilia işe yaramazdı ne de olsa. Yalnızca babası kovabilirdi canavarları. Yalnızca babası. On yedi yaşında bir kızı öldüren babası. Kendisi de bir canavar olan babası. Bu şeytani sırrı onca yıldır içinde taşıyan babası.

Cecilia, bu kez de hissettiği şok yüzünden nefessiz kalınca siyah deri koltuğa gömüldü.

“Babacığım!”

“Geliyorum, Polly!” John-Paul duvardan güç alarak yavaşça ayağa kalktı, Cecilia’ya çaresiz bir bakış attı, sonra da Polly’nin odasına doğru yollandı.

Cecilia ise nefes alıp vermeye çalışıyordu. Burundan al. Janie Crowley’nin on iki yaşındaki yüzü geldi gözlerinin önüne. “Aptal bir gösteri işte.” Ağızdan ver. Sonra Janie’nin gazetelerin ilk sayfalarında çıkan siyah beyaz resmini, omzuna düşen uzun, sarı, örgülü saçlarını hatırladı. Bütün cinayet kurbanları birbirlerine benziyordu; güzel, masum ve kadersiz. Burundan al. Rachel Crowley’nin alnını arabanın camına hafifçe vuruşu geldi aklına. Ağızdan ver. Ne yapacaktı şimdi? Bu işi nasıl çözecekti? Nasıl düzeltercekti? Sorunları çözmek onun işiydi. Yolunda gitmeyen şeyleri düzeltmek. Bunun için birkaç telefon etmesi, internete girmesi, gerekli formları doldurması, doğru insanlarla konuşması, iadeleri, geri ödemeleri, değişimleri ayarlaması yeterliydi.

Ama Janie hariç. Hiçbir şey onu geri getiremezdi. Zihni dönüp dolaşıp bu gerçeğe; aşılması imkânsız dev bir duvar gibi önünde dikilen bu soğuk, inatçı, korkunç gerçeğe yapışıp kalıyordu.

Mektubu küçük parçalara ayırmaya başladı.

İtiraf. Evet, John-Paul’ün itiraf etmesi gerekecekti. Burası çok açıktı bir kere. Kurallara uyacaktı. Kanunlara teslim olacaktı. Hapse girmek zorunda kalacaktı. Cezasını çekecekti. Parmaklıkların arkasına atılacaktı. Ama bir yerlere kapanıp kalmaya dayanamazdı o. Aklını yitirirdi. Sonra da

gelsin ilaçlar, gelsin terapiler. Cecilia'nın yine insanlarla görüşmesi, araştırma yapması gerekecekti. Klostrofobisi olan tek mahkûm o değildi ya? şu yeni hücreler  pey geniş ve ferah olmuyor muydu? Bir de fiziksel egzersizler için bahçeler de vardı artık, öyle değil mi?

Bu arada, klostrofobi  ld rm yordu insanı. Sadece nefes alamıyormuş gibi oluyordunuz.

Ama boğaza sarılmış iki el öldürebilirdi insanı.

John-Paul boğmuştu Janie Crowley'yi. Kızın boğazını elleriyle kavramış, sonra da sıkmıştı. Bu onu kötü yapmıyor muydu? Evet. Cevabın evet olması gerekiyordu. K t yd  John-Paul.

Mektubu bir süre parçalamaya, parçaları daha da ufak parçalara ayırmaya devam ettikten sonra kalanları avucunun içinde küçük bir topak haline getirdi.

Kocas  kötü bir insandı. Bu yüzden de hapse girmesi gerekiyordu. Cecilia bir mahkûm karısı olacaktı. Böyle kadınlar için de sosyal kulüpler var mıydı acaba? Yoksa da ilkini o açardı. Histerik bir şekilde kıkırdadı. A acaktı tabii, Cecilia'ydı o! Kurucusu olduğu Mahk m Eşleri Birliği'ne başkanlık edip, mesela zavallı kocalarının hücrelerine havalandırma üniteleri yerleştirilmesi için bağış kampanyaları düzenleyecekti. Hapishanelerde klima oluyor muydu bu arada? Yoksa sadece ilkokullarda mı olmuyordu? Bir an, metal dedektörlerinin önünde beklerken diğer kadınlarla ayaküstü sohbet ettiğini hayal etti. “*Seninki neden içeride? Oo, banka soygunu ha? Gerçekten mi? Benimki cinayetten şekerim. Evet,*

bir kızı boğmuş. Buradan çıkıp doğruca spor salonuna gideceğim, ya sen?”

“Uyudu,” dedi John-Paul. Çalışma odasına dönmüş, Cecilia’nın karşısına dikilmiş, yorgun olduğunda yaptığı gibi elmacık kemiklerini ovuşturuyordu.

Ama kötü bir insana benzemiyordu. Kocasıydı işte. Tıraşsız. Saç baş dağılmış. Gözlerinin altı kararmış. Kocasıydı işte. Çocuklarının babasıydı.

Peki, daha önce birini öldürdüyse bunu yeniden yapmayacağı ne belliydi? Cecilia az önce resmen, Polly’nin odasına gitmesine izin vermişti. Yani bir katilin kızının odasına girmesine izin vermişti.

Tamam da *John-Paul’dü* bu! Babalarıydı. Babacıklardı.

Peki John-Paul’ün yaptıklarını kızlara nasıl anlatacaktı?

Babanız hapse giriyor.

Zihni bir an tamamen durdu.

Bunu kızlara söyleyemezlerdi.

“Çok üzgünüm,” dedi John-Paul. Kollarını Cecilia’ya sarılmak istemiş gibi uzattı, ama aralarında böyle dipsiz bir uçurum varken imkânsızdı bu. “Hayatım, çok üzgünüm ben.”

Cecilia kollarını kendi çıplak bedenine sardı. Tir tir titremeye başlamıştı. Dişleri takırdıyordu. *Şu anda bir sinir krizi geçiriyorum*, diye düşündü içi rahatlamış bir halde. *Aklımı yitirmek üzere olmam güzel, çünkü bu mesele kesinlikle düzeltilemez. Bu mümkün değil.*

19. BÖLÜM

“İşte! Bak!”

Rachel pause tuşuna basıp Connor Whitby’nin öfkeli suratını dondurdu. Bir canavarın suratıydı bu. Gözleri şeytani birer kara delikti. Dudakları kuduz köpekler gibi ayrılmıştı. Rachel bu görüntüleri şimdiye kadar dört kez izlemiş, her seferinde daha çok emin olmuştu. Ona göre her şey çok açıktı. Bunu jüriye göster, kırsınlar kalemî; öyle açıktı işte.

Dirseklerini dizlerine dayayıp öne doğru eğilmiş, kanepede oturan emekli Çavuş Rodney Bellach’a baktı Rachel. Adam tam o anda esnemesini gizlemek için elini ağzına bastırmakla meşguldü.

Gecenin bir yarısıydı ne de olsa. Rachel aradığında Çavuş Bellach –ki ona sürekli, “Artık bana sadece Rodney diye hitap edebilirsin,” deyip duruyordu– uykudaydı herhalde. Telefonu karısı açmış, kadının onu uyandırmak için söylediklerine Rachel da kulak misafiri olmuştu. “Rodney.

Rodney. Seni arıyorlar!” Adam ahizeyi nihayet eline aldığı anda sesi kalın ve uyku mahmuru çıkmıştı. Olanları dinledikten sonraysa, “Hemen geliyorum Bayan Crowley,” demişti. Rachel bu kez de kadının, telefon kapanmadan önceki son sözlerini duydu. “Nereye Rodney? *Hemen* nereye gidiyorsun acaba? Neden sabahı bekleyemiyor?”

Karısının sesi eski tip dırdırcı ihtiyarlarınkine benziyordu biraz.

Rachel şimdi Rodney’nin esnememek için nasıl mücadele verdiğini, gözlerini nasıl ovuşturup durduğunu görünce sabahı bekleyebilirdi aslında, diye düşündü. Hem o zaman daha uyanık olurdu. Zaten pek de iyi görünmüyordu. Geçenlerde tip 2 diyabet teşhisi konunca beslenme şeklinde radikal değişimler yapmak zorunda kalmıştı. Bütün bunları videoyu seyretmek üzere otururlarken anlatmıştı. “Şekeri tamamen kestim,” demişti. “Tatlı niyetine dondurma bile yok.”

Çavuş Bellach nihayet görüntüleri elinden geldiğince inceledikten sonra, “Bayan Crowley,” diye girdi söze, “buradan yola çıkarak Connor’ın cinayet için bir sebebi olduğunu ispatlayabileceğinizi düşünüyorsunuz ama açık konuşayım, bence bu, davaya yeniden bakılmasını sağlamaya yeterli olmayacaktır.”

“Ama çocuk âşıkmiş kızıma!” dedi Rachel. “Onu seviyormuş, kızım da onu reddediormuş.”

“Ama kızınız çok güzeldi,” dedi Çavuş Bellach. “Ona âşık olan bir sürü çocuk olduğuna eminim.”

Rachel afallamıştı. Rodney’nin bu kadar aptal, bu kadar

kalın kafalı olduğunu nasıl fark etmemişti? Yoksa diyabet adamın zekâsını da mı etkilemişti? Ya da dondurmasızlık beynine mi vurmuştu?

“Tamam da Connor herhangi bir çocuk değildi ki. Kızımı en son gören çocuktuk o,” dedi Rachel yavaşça ve tane tane, Çavuş daha iyi anlasın diye.

“Connor’ın o saatte oralarda olmadığına dair kanıtları vardı.”

“Kanıt dediğiniz tek bir şahitti, o da annesiydi!” dedi Rachel. “O da kesin yalan söylüyordu!”

“Ama bunu, annesinin sevgilisi de onayladı,” dedi Rodney. “Daha da önemlisi, Connor’ı akşam beş sularında çöpü çıkarırken gören bir de komşu var. Komşu çok sağlam bir tanıktı bu arada. Üç çocuk babası bir avukattı. Gördüğünüz gibi, Janie’nin vakasıyla ilgili her ayrıntıyı hâlâ hatırlıyorum. İnanın, elle tutulur bir şey bulmuş olsaydık...”

“Gözleri yalan dolu!” diye araya girdi Rachel. “Connor Whitby’nin gözlerinin yalan dolu olduğunu söylemişsiniz. Haklıymışsınız işte! Hem de çok haklıymışsınız!”

“Ancak bu sadece aralarında küçük bir tartışma çıktığını gösterir,” dedi Rodney.

“Küçük bir tartışma mı?” dedi Rachel yüksek sesle. “Şu çocuğun suratına bir bakın! Kızımı o öldürdü! Onun öldürdüğünü *biliyorum*. Hem kalbim hem aklım hem de...” Tam “vücudum” diyecekti ki kafayı üşüttüğünü sanmasın diye sustu. Ama yalan değildi. Vücudu ona Connor’ın yaptıklarını bir bir anlatıyordu gerçekten. Mesela şimdi de yanıyordu

bütün vücudu. Parmaklarının ucu bile.

“O halde şöyle söyleyeyim, ben elimden geleni yapacağım Bayan Crowley,” dedi Rodney. “Bir yere varır mıyız bilemem ama en azından bu videonun doğru ellere ulaşmasını sağlayacağıma emin olabilirsiniz.”

“Teşekkür ederim. Daha ne isterim ki?” Yalandı tabii. İsteyebileceği o kadar çok şey vardı ki. Mesela hemen şu dakikada bir polis arabasının sirenlerini öttüre öttüre Connor Whitby’nin evine gitmesini istiyordu. Mesela iriyarı bir polis memuru haklarını okurken Connor’ın kelepçelenmesini istiyordu. Ancak o polis memurunun, Connor’ı arabanın arkasına sokarken başını kapıya çarpmasın diye korumasını istemiyordu. Çünkü istiyordu ki Connor’ın kafası o kapıya defalarca, defalarca çarpsın; ta ki beyni akıp gidene kadar.

“Torununuz nasıl bu arada? Büyüyordur ha?” Rachel kaseti çıkarırken Rodney de Jacob’ın şöminenin üstünde duran bir resmini inceliyordu.

“New York’a gidiyor,” dedi Rachel kaseti ona teslim ederken.

“Cidden mi? Benim en büyük torun da New York’a gidiyor. Daha yeni on sekizine bastı. Küçük Emily. Büyük bir üniversitede burs kazanmış. Oralara Büyük Elma diyorlar, değil mi? İyi de neden öyle diyorlar?”

Rachel ona hastalıklı bir şekilde gülümsedikten sonra kapıya kadar geçirdi. “Hiçbir fikrim yok Rodney. Hem de hiç.”

17 Nisan 1984

Janie Crowley, hayatının son gününün sabahında, Connor Whitby'yle otobüste yan yana oturuyordu.

Nedense zor nefes alıp vermeye başlamıştı. Sakinleşip diyaframdan yavaşça ve derin nefesler almaya çalışsa da işe yaramıyor gibiydi.

Sakin ol, dedi kendi kendine.

“Söylemem gereken bir şey var,” dedi Connor’a.

Çocuksa hiçbir şey demedi. Ne zaman doğru düzgün konuştu ki zaten, diye düşündü Janie. Connor’ın dizlerinin üzerinde duran ellerini incelemekte olduğunu görünce Janie de katıldı ona. Ellerinin kocaman olduğunu fark ettiğinde içini korku ya da beklentiye dayalı bir ürperti aldı. Kendi elleri buz kesmişti. Nedense elleri hep böyle soğuk olurdu. Isıtmak için kazağının içine soktu.

“Bir karar verdim,” dedi nihayet.

Bunu duyunca Connor kafasını hızla ona çevirdi. Tam

o esnada otobüs bir viraja girince vücutları üst üste bindi, gözleri gözlerine değecek kadar yaklaştılar.

Janie şimdi o kadar hızlı nefes alıp vermeye başlamıştı ki, acaba bir rahatsızlığım mı var diye düşündü.

“Söyle bakalım,” dedi Connor.

ÇARŞAMBA

20. BÖLÜM

Alarm Cecilia'yı sabah altı buçukta acımasızca uyardı. O sırada yüzü John-Paul'e dönük halde yan yatmıştı ve sesle birlikte ikisinin de gözleri aynı anda açıldı. Burunları neredeyse birbirine değecek haldeydi.

John-Paul'ün gözlerinin beyazına çizilmiş kırmızı damarlara, burnundaki gözeneklere, güçlü, sert, dürüst çenesinde çıkmış sakallara baktı Cecilia.

Kimdi bu adam?

Dün gece yatakta karanlıkta yatıp tavanı seyrederken John-Paul konuşmuştu. Nasıl da konuşmuştu. Ondan bilgi almak için bir şey sormaya gerek kalmamıştı. Adam konuşmak, her şeyi anlatmak istiyordu. Kısık ve heyecanlı, inip çıkmayan, tekdüze bir sesle konuşmuştu; söylediklerinde tekdüze denebilecek bir şey olmamasına rağmen. Karanlıkta yatıp onun sonu gelmez hırıltılarını ve fısıltılarını dinlemek bir kâbus gibiydi. Cecilia ona, *Kes sesini, kes sesini, kes se-*

sini! diye bağtırmamak için dudaklarını ısıtıp durmuştu.

Janie Crowley'ye âşıktı John-Paul. Hem de delicesine, takıntı derecesinde âşıktı. İnsan ergenken nasıl âşık oluyorsa öyle âşık olmuştu. Onunla bir gün Hornsby'deki McDonald's restoranlarından birinde, part-time iş başvurusu yapmaya gittiklerinde tanışmışlardı. Janie onu birlikte gittikleri ilkokuldan hatırlamıştı. İkisi de St. Angela'da okumuştı ama farklı sınıflarda. John-Paul, Crowley soyadını duymuş olsa da Janie'yi çıkaramamıştı. Başvuru yapmalarına rağmen ikisi de işe girememişti. Janie bir kuru temizlemeciye girmiş, John-Paul ise bir dondurma tezgâhında iş bulmuştu; ama o gün aralarında nasıl güzel ve şahane bir sohbet geçtiyse artık, sonunda Janie ona telefonunu vermiş, John-Paul de ertesi gün aramıştı.

John-Paul onu sevgilisi olarak görüyordu. Bekâretini onunla kaybetmenin hayallerini kuruyordu. Ama o işi son derece gizli bir şekilde yapmaları şarttı; çünkü Janie'nin babası şu çılgın Katolik babalardan biriydi ve on sekizine kadar erkek arkadaşı olmasını yasaklamıştı. Kısacası ilişkileri tamamen bir sır olarak kalmalıydı. Ve bu, işi daha da heyecanlı bir hale sokuyordu. Onların evini aradığında, telefonu Janie'nin dışında biri açacak olursa hemen kapatması gerekiyordu. Herkesin ortasında el ele tutuşamazlardı. Arkadaşları bile bilmiyordu bu ilişkiyi. Janie bu konuda da ısrarlıydı. Bir kere sinemaya gitmiş, karanlıkta el ele tutuşmuşlardı. Trende, boş bir vagonda öpüşmüşlerdi. Wattle Valley Parkı'ndaki banklara oturup sigara içmişler, üniversiteden önce Avrupa'yı gezme hayalleri kurmuşlardı. Hepsi bu kadardı. Olan

biten buydu gerçekten. Ama bütün bunlar John-Paul'ün onu gece gündüz düşünmesine engel değildi. Onun için göstermeye utandığı şiirler bile yazıyordu.

Bana hiç şiir yazmadı, diye düşünmeden edemedi Cecilia onu dinlerken.

O akşam Janie onunla, daha önce de bir kez gittikleri Wattle Valley Parkı'nda buluşmak istedi. Orası hep boş oluyordu, banklarda oturup öpüşebilirlerdi. Ona söylemek istediği bir şey vardı, böyle demişti Janie. John-Paul de kızın bir aile planlama merkezine gittiğini, hap kullanmaya başladığını söyleyeceğini sanmıştı ama anlatacağı şey bu değildi; Janie başka bir çocuğa âşık olmuştu. John-Paul şaşkına dönmüştü. Afallamıştı. Başka bir çocuğun olduğundan bile haberi yoktu! “Ama biz, *sevgili* olduğumuzu düşünüyordum!” dedi. Janie de güldü ona. Kız o kadar mutluydu ki, yani onun sevgilisi olmadığı için o kadar mutluydu ki, John-Paul utanmış, küçük düşmüş, ezilmiş, sonunda içi inanılmaz bir öfkeyle dolmuştu. Hiç değilse gururuydu söz konusu olan. Kendini aptal gibi hissetmiş ve onu *bu yüzden* öldürmek istemişti.

John-Paul, Cecilia'nın bu kısmı iyi anlamasını istiyordu. Kendini haklı çıkarmaya, pazarlık yapmaya ya da her şey bir kazaymış gibi davranmaya niyeti yoktu. Çünkü birkaç saniyeliğine de olsa öldürme isteğini duymuştu içinde.

Ellerini kızın boğazına sarmaya nasıl karar verdiğini anlamamıştı, ama ellerinin arasında incecik bir kız boynu bulduğu anı gayet iyi hatırlıyordu. Kardeşlerinden biri değildi boğuştuğu. *Resmen bir kıza zarar veriyordu.* Hemen sonra-

sında, *Ne bok yiyorum ben?* diye düşünüp ellerini çektiğini de hatırlıyordu. Hatta kendine zamanında engel olup onu öldürmediği için rahatlamıştı bile. Ama öyle olmamıştı. Kız hareketsiz bir halde kollarına yığılınca hayır, olamaz diye düşünmüştü. Bu sadece bir saniyelik, bilemedin iki saniyelik bir öfke patlaması olmalıydı; onu böyle kısa bir zamanda öldürmüş olamazdı.

Yaptığına inanamıyordu. Şimdi bile. Aradan geçen onca yıla rağmen. Hâlâ şoktaydı, dehşet içindeydi.

Janie hâlâ sıcaktı ama John-Paul'ün kızın öldüğüne dair en ufak bir şüphesi yoktu.

Gerçi sonradan yanılmış olabileceğini de düşünmüştü. Neden onu hayata döndürmeye çalışmamıştı ki? Bu soruyu kendine herhalde milyon kere sormuştu. Ama o anda emindi. Ölmüş olmalıydı. Ölmüştü.

Sonra kızı kaydırağın dibine yatırdı; gece soğuk olacağı için okul ceketini örttü üzerine. Yanında o günkü sınav için uğur getirsin diye taşıdığı, annesinin tespihlerini dikkatle Janie'nin ellerine tutuşturdu. Janie'ye ve Tanrı'ya ne kadar üzgün olduğunu göstermenin bir yoluydu bu. Sonra da kaçtı. Nefessiz kalana kadar koştu, koştu.

Aslında yakalanacağından emindi. İriyarı bir polis memurunun kocaman elini omzuna atacağı anı az beklemedi.

Fakat onu sorguya çeken bile olmamıştı. Tabii Janie'yle aynı okula gitmiyor, aynı arkadaş grubuyla takılmıyorlardı. Ne ailelerinin, ne de arkadaşlarının haberi vardı bundan. Anlaşılan onları birlikte gören de olmamıştı. Sanki bütün bunlar

hiç yaşanmamış gibiydi.

Ama polis onu sorguya çekmiş olsa hemen itiraf ederdi her şeyi. Ya da cinayetten başka biri suçlanmış olsa hemen teslim olurdu. Bu yüzden başka kimsenin yanmasına izin veremezdi. *O kadar da kötü biri değildi o.*

Ama işte, kimse ona bir şey sormamış, o da kimseye cevap vermemişti.

Doksanlı yıllarda, suçların artık DNA kanıtlarıyla çözülebildiğini gördükçe arkasında kendinden bir parça bırakıp bırakmadığını az merak etmemişti. Ama öyle bile olsa, birlikte çok az vakit geçirmiş, gizli oyunlarını büyük bir başarıyla sürdürmüşlerdi. Yani kimse Janie’yi tanıdığını bilmediğinden, ondan DNA testi için bir örnek istemek akıllarına gelmezdi. Neredeyse o bile inanacaktı Janie’yi tanımadığına ya da bütün bunların yaşanmadığına.

Sonra yıllar geçip gitti, o günün hatırasının üzeri kapandıkça kapandı. Bazen aylarca, kendini nispeten normalmiş gibi hissedebiliyordu; ama kalan zamanlarda başka hiçbir şey düşünemez oluyor, çıldıracağından korkuyordu.

“Sanki kafamın içinde bir canavar var,” diye hırıldadı. “Ve o canavar bazen serbest kalıp ortalığı ayağa kaldırıyor. Onu bir süre sonra zincire vurup kontrol altına almayı başarıyorum. Demek istediğimi anlıyor musun?”

Hayır, diye düşünüyordu Cecilia. Hayır, hiçbir şey anlamıyorum.

“Ve sonra seninle tanıştım,” dedi John-Paul. “Sende bir şey vardı. Benliğine işlemiş bir iyilik. İşte bu iyiliğine vurul-

dum ben. Sana bakmak, güzel bir göl manzarasını seyretmek gibiydi. Beni arındırıyordun.”

Cecilia şaşırmişti. *Ben iyi değilim ki*, diye düşünüyordu. *Bir kere esrar bile içtim! Eskiden az sarhoş olmazdık! Ben de sanıyordum ki bu güzel vücuduma, keyifli sohbetime, mizah anlayışıma âşık oldun; iyiliğime falan değil!*

John-Paul bütün bu düşüncelerden habersiz konuşmaya, Cecilia’ya her türlü ayrıntıyı anlatmaya devam etti.

Rachel ve Ed Crowley’ye ne yaptığını en iyi Isabel doğup da ilk kez baba olduğunda anlamıştı.

“Bell Caddesi’nde oturduğumuz dönemde, benim işe gittiğim saatlerde Janie’nin babası da köpeğini gezmeye çıkarırdı,” diye devam etti John-Paul. “Ve adamın yüzü... nasıl anlatsam bilemiyorum. Sanki onu yerlere yatıracak kadar büyük bir fiziksel acı çekiyor gibiydi. Onu o halde gördükçe bunu ona benim yaptığımı düşünüyordum. O acının sorumlusu bendim. Evden farklı zamanlarda çıkmayı, farklı yollar-
dan gitmeyi denedim, ama onunla mutlaka karşılaşıyordum.”

Isabel küçükken Bell Caddesi’ndeki evlerinde oturuyorlardı. Dolayısıyla Cecilia’nın Bell Caddesi’yle ilgili bütün anıları bebek şampuanı, pişik kremi ve muz püresi kokuyordu. O ve John-Paul bebeklerine âşıktı. Öyle ki John-Paul’ün bazen yatakta Isabel’le daha çok vakit geçirebilmek için işe geç gittiği bile oluyordu. Ama bunun da doğru olmadığını anlamıştı Cecilia. O sadece, öldürdüğü kızın babasıyla karşılaşmamak için öyle yapıyordu.

“Ed Crowley’yi ne zaman görsem, *Yeter artık, gidip iti-*

raf etmeliyim, diye düşünüyordum,” dedi John-Paul. “Ama sonra sen ve bebeğimiz geliyordu aklıma. Bunu size nasıl yapabiliirdim, nasıl anlatabiliirdim? Seni bebekle tek başına nasıl bırakabiliirdim? Bir ara Sidney’den ayrılmanın hayalini de kurdum, ama anneni babanı bırakıp gitmek istemeyeceğini düşünüp vazgeçtim. Bir de böyle kaçıp gitmek olmazdı. Kalıp ara sıra da olsa Janie’nin annesi ve babasıyla karşılaşmalı, bu cezayı çekmeliydim. İşte o zaman aklıma bir fikir geldi. Kendimi cezalandırmanın ve başkalarına acı çektirmeden acı çekmenin bir yolunu bulmak zorundaydım. Günahımın bedelini ödemeliydim.”

Böylece bir şey ona çok fazla zevk vermeye başladığı anda bırakmaya karar vermişti. Küreği de o yüzden bırakmıştı. Çok sevdiği ve Janie hiçbir zaman kürek çekemeyeceği için bırakmıştı. Aynı şekilde Janie hiçbir zaman araba süremeyecek diye o sevdiği Alfa Romeo’sunu da satmıştı.

Ayrıca yargıç ona kamu hizmeti cezası vermiş gibi kendini topluma adamıştı.

Cecilia da onun “hayırsever” olduğunu, hatta bunun ortak bir noktaları olduğunu sanıyordu. Tanıdığını sandığı o John-Paul hiç var olmamıştı oysaki. Bildiğin uydurmasyondur adam. Bütün hayatı tiyatroydu, Tanrı’ya yaranmak için, Tanrı onu affetsin diye uydurulmuş bir tiyatro gösterisiydi.

Ama John-Paul için bu kamu hizmetleri de şaibeliydi. Ya onlardan da zevk almaya başlarsa, o zaman ne yapacaktı? Örneğin gönüllü itfaiyeciliğe –arkadaşlıklara, gırgırına şamatasına, adrenaline– bayılıyordu ama ya bu kişisel hazları,

topluma yaptığı hizmetlerin önüne geçiyorsa? Sürekli Tanrı'nın ondan ne beklediğinin, daha fazla ne kadar bedel ödemesi gerektiğinin hesabını kitabını yapıyordu. Bütün bunların yeterli olmadığını, öyle ya da böyle cehennemi boylayacağını farkındaydı elbette. *Adam ciddi*, diye düşünüyordu Cecilia onu dinlerken. *Gerçekten cehenneme gideceğine inanıyor. Oysaki cehennem gerçek bir yer değil, soyut bir fikir sadece.* John-Paul'un Tanrı'yla ilişkisinde tüyler ürpertici bir sıradanlık vardı. Onlar bu tarz bir Katolik değillerdi ki. Evet Katoliklerdi, sürekli kiliseye gidiyorlardı ama Tanrı şahitti ya, o kadar da *dindar* değillerdi. Tanrı gündelik konuşmalarına pek girmezdi.

Ama bu, gündelik bir konuşma değildi tabii.

John-Paul'un anlatacaklarının sonu gelmiyordu bir türlü. Cecilia'nın aklına bir şehir efsanesi geldi. Efsaneye göre egzotik bir kurtçuk vardı ve bu kurtçuk vücudunuza girdiğinde yapılacak tek bir şey oluyordu. Önce kendinizi bir güzel aç bırakıyordunuz, sonra önünüze nefis bir yemek koyuyordunuz, kurtçuk yemeğin kokusunu alınca boğazınızdan yukarı yavaşça tırmanıp ağzınızdan çıkıyordu. İşte John-Paul'un sesi de bu kurtçuk gibiydi; bütün iğrençliğiyle çıkıp duruyordu ağzından.

Sonra kızlar büyümeye başlayınca pişmanlığının nasıl dayanılmaz bir hal aldığını anlatmaya başladı. Kâbusları, migren atakları, ondan saklamaya çalıştığı depresif dönemleri, yaptığı bu şey yüzündendi aslında.

"Bu yılın başlarında Isabel'de Janie'yi görmeye başladım," dedi John-Paul. "Saçının modelinden midir nedir artık,

gözlerimi ondan alamıyordum. Korkunç bir şeydi bu. Isabel'e ne zaman baksam birilerinin ona, tıpkı benim gibi... tıpkı benim Janie'ye yaptığım gibi zarar vereceğini düşünmeden edemiyordum. O zaman, Janie'nin ailesine yaşattığım acıyı benim de çekmem gerektiğini anladım. Onun ölmüş halini hayal etmeye çalıştım, ama gözümün önüne geldikçe ağlıyordum. Duşta. Arabada. Bazen hıçkıra hıçkıra.”

“Esther, Chicago'ya gitmeden önce seni ağlarken görmüş,” dedi Cecilia. “Duşta.”

“Öyle mi?” dedi John-Paul gözlerini kırıştırarak.

Bu yeni bilgiyi hazmetmeye çalışırken bir anlığına da olsa güzel bir sessizlik olmuştu.

Tamam, diye düşündü Cecilia, *bu kadar. Nihayet bitti konuşması.* Tanrı'ya şükür. Doğum sancılarından beri hissetmediği bir yorgunluk, bir ağırlık çökmüştü üzerine.

“Seksi de bıraktım,” dedi John-Paul.

Tanrı aşkına, lütfen.

Geçen kasım ayında kendini cezalandırmak için yeni yöntemler bulmaya çalışırken gelmişti aklına ve seksi altı aylığına bırakmıştı. Hatta bunu daha önce neden düşünemedim diye az hayıflanmamıştı. Hayatının en büyük zevklerinden biriydi seks. Cecilia onun başkasıyla ilişkisi olduğunu düşünebilirdi ama yapacak bir şey yoktu; ona gerçek nedenini söyleyemezdi ya.

“Ah John-Paul,” dedi Cecilia, karanlıkta iç geçirerek.

Bunca yıldır sürdürdüğü bu bağışlanma çabaları şimdi Cecilia'ya o kadar saçma, çocukça, anlamsız ve o kadar keyfi geliyordu ki.

“Bu arada Rachel Crowley’yi Polly’nin partisine davet ettim,” dedi birkaç saat önce yaptığı aptallığı hayretle hatırlayarak. “Bu gece onu eve bıraktım. Janie hakkında konuştuk. Ben de sandım ki...”

Sesi çatlamıştı birden.

John-Paul’ün de derin, titrek bir nefes aldığını duydu.

Sonra, “Çok üzgünüm,” dedi adam. “Bundan başka bir şey söylemediğimin farkındayım, ama, ne kadar faydasız olduğunu bilsem de çok üzgünüm.”

“Sorun değil,” dedi Cecilia. Az daha bu yalanı yüzünden gülecekti.

O konuşmalarından hatırladığı son şey buydu. Sonrasında ikisi de derin bir uykuya dalmıştı herhalde.

Şimdiyse alarmla birlikte burun buruna uyanmışlardı.

“İyi misin?” diye sordu John-Paul. “Kendini iyi hissediyor musun?”

Adamın ağız kokusu geldi Cecilia’nın burnuna. Kendi ağzı da kurumuştı. Baş ağrıyordu. Akşamdan kalma gibiydi, perişan haldeydi. Sanki ikisi dün gece iğrenç, müstehcen bir şeyler yapmışlar gibi utanç içindeydi.

Parmak uçlarını alnına bastırıp gözlerini kapadı. Ona daha fazla bakamayacaktı. Ters yatmıştı herhalde, boynu da ağrıyordu.

“Her şeye rağmen...” dedi, ama sonra aniden durdu John-Paul. Sonra boğazını temizleyip fısıltıyla devam etti: “Benimle hâlâ beraber olabilecek misin?”

Cecilia gözlerine baktığında saf, ilkel bir korku gördü.

Yaptığınız bir şey sizi sonsuza kadar esir edebilir miydi? Gençken yaptığınız kötü bir şey yirmi yıllık evliliğinizi, hem de örnek evliliğinizi, neredeyse kusursuz kocalığınızı ve babalığınızı gölgede bırakabilir miydi? Bir kez cinayet işleyince sonsuza kadar katil mi kalıyordunuz? Bu başkaları için, yani yabancılar için, mesela gazetede okuduğunuz insanlar için geçerli olabilirdi; ama Cecilia aynı kuralların John-Paul için de geçerli olup olmadığına henüz karar verememişti.

Önce koridorda pıtır pıtır ayak sesleri duyuldu, ardından küçük, sıcak bir beden kendini yatağa attı.

“Günaydın anne,” dedi Polly kıvrılıp aralarına sokulurken. Başını yastığına koyunca simsiyah saçları Cecilia’nın burnunu gıdıkladı. “Merhaba babacığım.”

Cecilia en küçük kızına ilk defa görüyormuş gibi baktı. Pürüzsüz cildi, upuzun kirpikleri, masmavi gözleri. Ne kadar da saf ve narindi.

Sonra John-Paul’le ikisinin gözleri tarifsiz bir anlayışla birleşti. Nedeni buydu işte.

“Günaydın Polly,” dedi ikisi de aynı anda.

21. BÖLÜM

Liam, Tess’e duyamayacağı kadar alçak bir sesle bir şey söyledikten sonra elini bıraktı ve St. Angela’nın kapısında durdu. Tam önlerine veli ve çocuklardan oluşan bir engel çıkınca etrafından dolanmak zorunda kalmıştı. Tess, Liam’ın önünde diz çöktüğü anda birinin dirseği kafasına çarptı.

“Ne oldu?” diye sordu Liam’a başını ovuştururken. O da epey gergin ve aksiydi. Okul saatleri Melbourne’de olduğu gibi burada da yeterince kötüydü, öyle ki Tess gibi biri için cehennemden farksızdı. İnsanlar, insanlar, kafanı nereye çevirsen insanlar.

“Ben eve dönmek istiyorum,” dedi Liam gözlerini yere dikerek. “Babamı istiyorum.”

“Nasıl?” diye sordu Tess, oğlunu duymuş olmasına rağmen. Elini tutmaya çalıştı. “Önce bir ayak altından çekilelim, öyle.”

Böyle bir şey olacağını tahmin etmişti. Şimdiye kadar her şey gereğinden fazla kolay ilerlemişti. Liam bu ani, plansız

okul değişikliğini tuhaf bir şekilde soğukkanlılıkla karşılamıştı. “Çok uyumlu bir çocuk o,” demişti Tess’in annesi, ama Tess işin içinde yeni bir okula başlamanın hevesinden çok, eski okulunda yaşadığı sorunların olmasından şüpheleniyordu.

Liam kolundan çekistirince Tess bir kez daha önünde çömelmek zorunda kaldı.

“Sen, babam ve Felicity kavga etmeyi bırakın,” dedi elini Tess’in kulağına siper ederek. Nefesi sımsıcaktı, diş macunu kokuyordu. “Birbirinizden özür dileyin bitsin. Öyle demek istememiştim deyin. Yoksa eve dönemeyeceğiz.”

Tess’in kalbi duracak gibi olmuştu.

Aptal. Aptal, aptal, aptal. Böyle bir meseleyi Liam’dan saklayabileceğini mi sanıyordu? Hem de çoğu zaman, etrafında olup bitenden bir şekilde haberdar olduğu için gurur duyduğu oğlundan?

“Büyükannem de gelip bizimle Melbourne’de kalabilir,” dedi Liam. “Ayağı iyileşene kadar biz bakarız.”

Komik. Tess’in hiç aklına gelmemişti bu. Sanki onun Melbourne’deki hayatıyla annesinin Sidney’deki hayatı başka başka gezegenlerde yaşanıyordu.

“Havaalanında tekerlekli sandalyeler var,” dedi Liam gayet ciddi bir şekilde. Tam o anda yanından geçen küçük bir kızın sırt çantası yüzüne, tam gözünün köşesine çarpınca yüzü buruştu Liam’ın, o güzelim altın gözlerine yaşlar doldu.

“Tatlım,” dedi Tess, ağlamamak için çaba göstererek. “Bak. Okula gitmek zorunda değilsin. İyi bir fikir değildi...”

“Vay, güneydin Liam. Ben de bu çocuk nerede kaldı di-

yordum!” Şu kaçık okul müdiresinin sesiydi bu. Kadın gelip Liam’ın yanında çocuklar gibi kışının üstünde çömeldi. Herhalde yoga yapıyor, diye düşündü Tess. Liam’la aynı yaşlarda bir oğlan yanlarından geçerken kadının kıvrır kıvrır, gri saçlarını okşadı. Karşısındaki okul müdürü değil de okulun maskotuymuş gibi, “Merhaba, Bayan Applebee!” dedi.

“Günaydın Harrison!” Trudy, Harrison’a elini kaldırarak selam verirken şalı omuzlarından kayıp düştü.

Tess, “Affedersiniz, burada trafiği fena sıkıştırdık...” diye söze girecek oldu, ama Trudy sadece hafifçe gülümsedi, ardından şalını düzeltip tekrar Liam’a döndü.

“Öğretmenin Bayan Jeffers’la dün öğleden sonra ne yaptık biliyor musun?”

Liam omuz silkip gözündeki yaşları sildi.

“Sizin sınıfınızı başka bir gezegene çevirdik.” Kadının gözleri ışıldıyordu. “Paskalya yumurta avımızı uzayda yapacağız.”

Liam burnunu çekiştirip şüpheci bir şekilde baktı ona. “Nasıl ki?” dedi. “Nasıl yaptınız?”

“Gel de kendin gör.” Trudy ayağa kalkıp Liam’ın elini tuttu. “Annene hoşça kal de. Öğleden sonra uzayda kaç tane yumurta bulduğunu ona da anlattırın.”

Tess, oğlunun kafasının tepesini öptü. “Pekâlâ tatlım. Sana iyi dersler, konuştuğumuz gibi...”

“Tabii bir de uzay gemisi var. Peki kaptanı kim olacak biliyor musun?” dedi Trudy, onunla birlikte giderken. Tess, Liam’ın bir an kafasını kaldırıp okul müdiresine baktığını,

yüzünün merak ve umutla karışık bir ışıkla parladığını gördü. Ardından ikisi birden mavi beyaz üniformalardan oluşan bir kalabalığın içinde kayboldular.

Tess dönüp sokağa baktı. Liam'ı bir başkasına emanet ettiği zamanlarda hissettiği şeyin aynısını hissediyordu; o boşluk, yerçekimsizlik hissini. Şimdi tek başına ne yapacaktı? Bugün okuldan sonra oğluna ne diyecekti? Her şey yolunda gibi bir yalan söyleyemezdi, ama doğruyu da söyleyemezdi, öyle değil mi? *Babanla Felicity birbirlerine âşık olmuşlar. Oysaki babanın en çok beni sevmesi gerekiyordu. Bu yüzden kızgınım onlara. Duygularımı incittiler.*

Belki de doğruyu söylemek en iyisiydi.

Bu işte biraz acele mi etmişti ne? Başta her şeyi Liam için yaptığına inanmıştı. Çocukcağızı evinden, okulundan, yaşantısından koparmıştı. Peki bunu kimin için yapmıştı? Sırf kendi istediği içindi galiba. Will ve Felicity'den olabildiğince uzaklara gitmek istemişti ve şimdi Liam'ın mutluluğu, Trudy Applebee adında tuhaf görünümlü bir kadının ellerindeydi.

Bu işler hallolana kadar Liam'm eğitime evde devam etseler olmaz mıydı? Çoğu dersi Tess kendi bile öğretebilirdi ona. İngilizce, coğrafya. Eğlenceli bile olurdu! Peki ya matematik? İşte orada dur. Matematik onun yumuşak karnıydı. Tess'in okul hayatı boyunca matematikten çıkmamasını sağlayan da, şimdi Liam'a derslerinde yardım eden de Felicity olmuştu. Felicity geçenlerde Liam liseye başladığında iki bilinmeyenli denklemleri yeniden keşfetmek zorunda kalacağı

için sevindiğini söylemişti de Tess’le Will birbirlerine bakıp nasıl da gülmüşlerdi. Bu Felicity ve Will hep mi *normal* davranmıştı canım? Küçük sırlarını hep mi başarıyla saklamışlardı?

Okuldan çıkmış, sokakta annesinin evine doğru yürürken arkasından birinin ona seslendiğini duydu.

“Günaydın Tess.”

Cecilia Fitzpatrick’ti bu. Nasıl olduysa birden belirmişti yanında. Ama yürüyüşünde bir gariplik vardı. Sanki biraz topallıyor gibiydi.

Tess derin bir nefes alıp, “Günaydın!” dedi.

“Liam’ı ilk gününde yalnız bırakmadın ha?” dedi Cecilia. Gözünde güneş gözlükleri olduğu için Tess kadının o korkunç göz temasından kurtulmuştu. “Sorun çıkardı mı? İlk günler hep zor olur.”

“Ah şey, aslında pek sayılmaz, ama Trudy...” dedi ve durdu. Bir an dikkati Cecilia’nın ayakkabılarına kaymıştı. Kadının ayakkabılarının biri ayrı biri ayırıyordu. Bir ayağına siyah bir babet giymişti, diğerineyse topuklu bir sandalet. Böyle topallıyor gibi yürümesine şaşmamak lazımdı. Tess bozuntuya vermeyip konuşmaya devam etti. “Ama Trudy ona çok iyi davranıyor.”

“Ah evet, Trudy gibilerine milyonda bir rastlanır,” dedi Cecilia. “O değil de, arabam burada.” Epey parlak beyaz, yanında Tupperware logosu bulunan bir dört çekeri işaret ediyordu. “Bugün Polly’nin beden eğitimi olduğunu unutmuşuz. Pek olmaz aslında ama... neyse unutmuşuz işte. O yüzden şimdi eve gidip kızın spor ayakkabılarını getirmem gerekiyor. Polly

beden eğitimi öğretmenine âşık olduğu için başım belada. Ayakkabılarını zamanında yetiştiremezsem beynimin etini yer.”

“Connor, değil mi?” dedi Tess. “Connor Whitby. Beden eğitimi öğretmeni o olmalı.” Bir an gözünün önüne, adamın dün gece benzin istasyonundaki hali, koltuğunun altında kasıyla duruşu gelmişti.

“Evet o. Küçük kızların hepsi âşık ona. Hatta annelerin de epey bir kısmı diyeyim.”

“Sahiden mi?” Su yatağı foş foş ediyordu kulaklarında.

“Günaydın Tess. Merhaba Cecilia.” Onlara seslenen Rachel Crowley’ydi. Ayaklarında beyaz koşu ayakkabıları, üstünde ipektен gömleği ve resmi görünümlü eteğiyle onlara doğru geliyordu. Tess, Rachel’ı görüp de aklına Janie Crowley gelmeyen var mıdır diye düşündü. Bir zamanlar Rachel’ın da sıradan bir kadın olduğuna, onu bekleyen trajediyi kimsenin tahmin edememiş olmasına inanmak o kadar güçtü ki.

Rachel gelip önlerinde durdu. Yeni bir muhabbet başladı. Sonu hiç gelmeyecek gibiydi. Kadın yorgun ve solgun duruyordu; beyaz saçları dünkü kadar düzgün görünmüyordu. “Beni dün gece eve bıraktığın için tekrar teşekkür ederim,” dedi kadın Cecilia’ya. Sonra da dönüp Tess’e gülümsedi. “Dün Cecilia’nın Tupperware partisine katıldım da. İçkiyi fazla kaçırmışım. Hatta bugün bu yüzden tabanvayım böyle.” Kafasıyla ayakkabılarını işaret etti. “Utanç verici, öyle değil mi?”

Beklenmedik bir sessizlik olmuştu. Tess, Cecilia’nın bir şeyler söylemesini bekledi ama kadın uzaklarda bir yere

dalıp gitmiş gibiydi. Bu sessizlik tüyler ürperticiydi doğrusu.

“Anlaşılan keyifli bir akşam olmuş,” dedi Tess nihayet. Sesi fazlasıyla yüksek ve gürültücü çıkmıştı. Neden normal insanlar gibi konuşamıyordu ki sanki?

“Öyleydi gerçekten.” Rachel dönüp hâlâ bir şey söylememiş olan Cecilia’ya hafifçe çattı kaşlarını. Hemen ardından dikkatini tekrar Tess’e çevirdi. “Liam’ı sınıfına yerleştirdin mi?”

“Bayan Applebee onu kanatları altına aldı,” dedi Tess.

“Güzel,” dedi Rachel. “Sorun çıkmaz, merak etme. Trudy yeni gelen çocuklara özel ilgi gösterir. Ben artık gidip çalışayım. Hoşça kalın kızlar.”

“Sana da iyi...” diye söze girdi Cecilia, ama sesi hırıltılı çıkınca boğazını temizlemek zorunda kaldı. “Sana da iyi günler Rachel.”

Rachel, “Size de,” deyip ayrıldı onlardan.

“Ee,” dedi Tess.

“Eyvah,” dedi Cecilia, parmak uçlarını ağzına bastırarak. “Sanırım ben...” Bir şey arıyormuş gibi telaşla bakıyordu etrafa. “Kahretsin.”

Ve birden eğilip sokaktaki lağım çukuruna çıkarmaya başladı.

Ah Tanrım, diye düşünüyordu Tess, iğrenç öğürme sesleri bütün sokakta yankılanırken. Cecilia Fitzpatrick’i bir lağım çukuruna kusarken görmek istemiyordu. Akşamdan kalma mıydı, yoksa yediği bir şey mi dokunmuştu? Kız arkadaşların fazla tekila sonrasında gece kulübü tuvaletlerinde

yaptıkları gibi, o da şimdi kadının yanında çömelip saçlarını tutsa mıydı acaba? Yoksa Liam’a yaptığı gibi sırtına dairesel hareketlerle masaj mı yapsaydı? Hiç olmadı, onu umursadığını belli etmek için sakinleştirici, avutucu birkaç ses çıkarıyordu bari. Hiçbir şey yapmadan öylece dikilip kafasını çevirmekten daha iyi olduğu kesindi. İyi de doğru düzgün tanımıyordu ki kadını.

Tess, Liam’a hamileyken sabah bulantılarından az çekmemişti. Kamuya açık pek çok yerde kusarken tek bir dileği olurdu, o da yalnız bırakılmak. Belki o da aynısını yapıp sessizce sıvışmalıydı oradan. Ama zavallı kadını bırakıp gitmek de olmazdı ki şimdi. Başka bir okul annesine, nerede ne yapılacağını bilen becerikli bir kadına rastlarım diye çaresizce etrafına bakındı. Cecilia’nın okulda bir sürü arkadaşı vardı muhtemelen; ama şimdi sokakta ikisinden başka kimsecikler yoktu.

Sonra ani bir ilhamla birlikte kendine geldi; *kâğıt mendil*. Cecilia’ya hem yararlı hem de uygun bir şey sunabilme fikri içini neşeye pek bir benzeyen bir duyguyla doldurmuştu. Hemen çantasını karıştırmaya girişti ve çok geçmeden ortaya açılmamış bir mendil paketi ve bir şişe su çıkardı.

Will bir keresinde ilişkilerinin ilk zamanlarında, sine-madan çıkmış eve gideceklerken, karanlık bir sokakta arabasının anahtarlarını düşürdüğünde, Tess çantasından küçük bir fener çıkarınca, “İzci çocuklar gibisin,” demişti ona. “İssiz bir adaya düşecek olursak Tess’in çantası sayesinde hayatta kalabiliriz,” demişti Felicity de. O gece de yanlarındaydı tabii. Ne zaman olmamıştı ki?

“Aman Tanrım,” dedi Cecilia. Toparlanıp kaldırıma oturduktan sonra elinin tersiyle ağzını sildi. “Çok utandım.”

“Al lütfen,” dedi Tess mendili uzatırken. “Daha iyi misin? Yediğin bir şey dokundu herhalde.” Cecilia’nın elleri fena halde titriyordu ve yüzü bembeyaz kesilmişti.

“Bilmiyorum ki.” Cecilia mendile burnunu temizleyip Tess’e baktı. O parlak gözlerinin altında mor halkalar oluşmuş, gözkapaklarına küçük rimel lekeleri bulaşmıştı. Korkunç görünüyordu. “Kusura bakma lütfen. Sen gidebilirsin. Bir sürü işin vardır.”

“Yapacak bir işim yok,” dedi Tess. “Hem de hiç yok.” Şişenin kapağını açtı. “Biraz su ister misin?”

“Teşekkür ederim,” dedi Cecilia şişeyi alırken. Birkaç yudum su içtikten sonra ayağa kalktı, ama kalkar kalkmaz sendelemişti. Tess onu düşmeden yakalayıp koluna girdi.

“Özür dilerim, çok özür dilerim.” Kadın, dokunsan ağlayacak haldeydi.

“Sorun değil,” dedi Tess onu tutarken. “Hiç sorun değil. En iyisi, seni eve bırakayım.”

“Ah hayır, hayır, çok nazıksın ama ben iyiyim gerçekten.”

“Hayır, iyi falan değilsin,” dedi Tess. “Seni eve ben bırakacağım. Gidip biraz uzanırsın, kızının ayakkabılarını da ben getiririm.”

“Polly’nin lanet olası ayakkabılarını bir kez daha unuttuğuma inanamıyorum,” dedi Cecilia. Sanki Polly’nin hayatını tehlikeye atmış gibi hayret içindeydi.

“Hadi gel,” dedi Tess. Cecilia’nın elinden anahtarlarını alıp Tupperware arabasına tuttu, sonra da kilit düğmesine bastı. Bir anda sıra dışı bir amaç hissiyle dolmuştu.

“Bu yaptıkların için teşekkür ederim,” dedi Cecilia, Tess’in koluna girerken.

“Hiç sorun değil,” dedi Tess, kendinden beklenmeyecek kadar canlı ve kararlı bir sesle.

Aman ne kadar kibarsın! diye düşündü Felicity, *sen şimdi okul aile birliğine de girersin!*

Yürü git Felicity, dedi Tess kafasının içindeki sese, sonra da Cecilia’nın anahtarını marşa sokup çevirdi.

22. BÖLÜM

Cecilia'nın bu sabah nesi vardı öyle? Pek kendinde olmadığı kesindi, diye düşünüyordu Rachel St. Angela'ya doğru yürürken. O da her zamanki topukluların yerine bu düz taban spor ayakkabılarıyla bir tuhaf ve gergin hissediyordu kendini. Koltukaltları ve saç dipleri nemlenmeye başlamıştı, ama işe arabayla değil de yürüyerek gelmek biraz olsun açılmasını sağlamıştı. Gerçi sabah evden ayrılmadan önce bir an taksi çağırmayı da düşünmüştü, ama olsun, böylesi daha iyiydi. Rodney Bellach gittikten sonra oturup Janie'yle Connor'ın videodaki görüntülerini kafasında defalarca oynatıp durmuştu. Connor'ın yüzü aklına geldikçe kötü niyetine olan inancı daha da güçlenmişti. Belli ki Rodney onu fazla umutlandırmamak için böyle temkinli yaklaşmıştı. Adam iyice yaşlanmış, eski sertliğini yitirmeye başlamıştı. Zamanın o cevval, genç polis memuru olsa, videoyu seyreder seyretmez bağlantıları kurmaya başlardı oysaki.

Peki bugün okulda Connor Whitby'yle karşılaşacak olursa ne yapacaktı? Onunla yüzleşecek miydi? Onu suçlayacak mıydı? Bu düşünceler başını döndürüyordu. Duyguları, dağları tepeleri aşarak gürül gürül geliyordu.

Derin bir nefes aldı. Hayır, hayır, onunla yüzleşmeyecekti. Bu işi kitabına uygun şekilde halletmeye kararlıydı. Şimdi ona bir şeyler söyleyip erkenden uyandırmanın bir anlamı yoktu. Kim bilir, belki de sırf çenesini tutamadığı için kaçırabilirdi elinden. İçinde, mutluluk olmasa da ona yakın bir his doğmuştu. Umut muydu bu? Memnuniyet miydi? Evet, evet, memnuniyetti bu; Janie için bir şey yapıyordu ne de olsa. Kızı için bir şeyler yapmayalı, mesela soğuk bir gecede odasına gidip üzerine fazladan bir battaniye örtmeyeli; mesela onun en sevdiği peynirli turşulu sandviçlerden yapmayalı (ki kızı biraz şişmanlatmak için yağı bolca koyardı); hassas giysilerini elde yıkamayalı; durduk yere avucuna bir onluk sıkıştırmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Yıllardır bunun, yani Janie için yeniden bir şeyler yapabilmenin, hâlâ annesi olabilmenin, onu koruyup kollamanın özlemini çekiyordu ve şimdi o an gelmişti nihayet. *Onu yakalıyorum tatlım. Az kaldı.*

Tam o anda cep telefonu çaldı, çantasını karıştırmaya başladı. Aptal şey susup da sesli mesaja geçmeden yakalamak istiyordu. Arayan Rodney olmalıydı! Sabahın bu saatinde başka kim arardı ki? Yeni bir gelişme mi olmuştu yoksa? Ama çok erken değil miydi?

“Alo?”

Telefonu açmadan önce arayanın ismini görmüştü. “Ro” kısmını görünce epey umutlanmıştı ama Rodney değil, Rob’du arayan.

“Anne? Her şey yolunda mı?”

Rob’a, Rodney olmadığı için gücenmek olmazdı şimdi.

“Her şey yolunda aşkım. İşe gidiyorum. Senden n’aber?”

Rob uzunca bir hikâyeye girişince Rachel bir yandan konuşup bir yandan yürümeye koyuldu. Birinci sınıfların katından geçerken çocuk kahkahalarının baloncuklar halinde etrafa yayıldığını duydu. Sınıflardan birinden içeri şöyle bir baktı; patronu Trudy Applebee bir süper kahraman gibi elini havaya kaldırmış sınıfın içinde dolaşıyor, öğretmen de eliyle gözlerini örtmüş kıkır kıkır gülüyordu. İçeri bir de disko topu mu getirmişlerdi, o beyaz ışık da neydi öyle? Tess O’Leary’nin oğlunun okulun ilk gününde sıkılmayacağı kesindi. Peki ya Eğitim Bakanlığı’nın beklediği rapor ne olacaktı? Neyse, diye iç geçirdi Rachel. Trudy’ye saat ona kadar mühlet verip sonra yakasından tuttuğu gibi masasının başına getirmesi gerekecekti.

“Ne diyorsun şimdi?” dedi Rob. “Pazar günü Lauren’in annesine geliyor musun?”

“Nasıl?” dedi Rachel. Bu arada ofise ulaşmış, çantasını masaya bırakmıştı bile.

“Hem gelirken kremalı pasta da getirirsin. Tabii istersen.”

“Kremalı pastayı nereye getireceğim dedin? Ne zaman?” Neden söz ettiğini anlamamıştı.

Karşı taraftan Rob'un derin bir nefes aldığı duyuldu.

“Paskalya pazarını diyorum. Öğlen yemeğine diyorum. Laurenlerin ailesiyle diyorum. Biliyorum, sana geliriz diye konuşmuştuk ama herkesi aynı anda bir araya toplamak zor oluyor. Son zamanlarda New York telaşına düştük, biliyorsun. O yüzden düşündük ki sen de gelersen iki aileyle de görüşmüş oluruz.”

Lauren'in ailesi. Lauren'in annesi, en ihtiyaç duyulduğu zamanlarda kayboluyordu. Ya baleye ya operaya ya da tiyatroya gitmesi gerekiyor, hep bir *olağanüstülük*, hep *özel* durumlar çıkıyordu. Lauren'in emekli avukat olan babasıysa, Rachel'la ayaküstü iki satır hoşbeş eder, sonra yüzünde onu tanıımıyormuş gibi kibar ama şaşkın bir ifadeyle çekip giderdi. Masada hep tanımadık birileri, güzel ve egzotik görünümlü insanlar olurdu ve bu egzotik insanlar son zamanlarda Hindistan'a ya da İran'a yaptıkları muhteşem gezileriyle ilgili sonu gelmez muhabbetleriyle herkesi esir alırdı. Herkesi derken Rachel (ve Jacob) hariç herkesi demek daha doğruduydu. Rachel'in aynı kişilere iki kez rast gelmemesine bakılırsa, bu renkli konuklardan Lauren'in ailesinde bol bol vardı. Sanki böyle günler için özel misafir konuşmacı olarak yemeklere geliyorlardı.

“Peki,” dedi Rachel sonunda pes edip. Jacob'la bahçede oynarlardı. Jacob yanında olsun da neresi olursa olsun. “Peki, kremalı pasta getiririm.”

Rob kremalı pastaya bayılıyordu. Saf oğlan. Rachel'in getirdiği kıvrak kremalı pastaların o masada nasıl zevksiz

kaldığının farkında değildi tabii.

“Unutmadan söyleyeyim, Lauren şu geçen günkü şeylerden almasını isteyip istemediğini de sordu. Hani geçen akşam getirmiştik ya, neydi adı sahi?”

“Nezaketi için teşekkür ederim ama onlar benim için biraz fazla şekerliydi,” dedi Rachel.

“Ayrıca dün akşamki Tupperware partisinde eğlenip eğlenmediğini de merak ediyormuş.”

Lauren pazartesi günü Jacob’ı almaya geldiğinde buzdolabının üstünde Marla’nın davetiyesini görmüştü herhalde. Gösteriş budalası. *Bakın, kayınvalidemin küçük, ihtiyar hayatıyla nasıl ilgileniyorum!*

“Çok iyiydi,” dedi Rachel. Rob’a videodan bahsetse miydi? Bu onu üzer miydi, yoksa sevindirir miydi? Onun da bilmesi gerekmiyor muydu? Rachel bazen Rob’un çektiği acıya nasıl da kayıtsız kaldığını fark ediyordu. Ayakaltında dolaşmasın, odasına gidip televizyon seyretsin, yeter ki onu ağırlarken rahat bıraksın diye nasıl da uzaklaştırmıştı kendinden.

“Biraz sıkılmışsındır ha anne?”

“Hiç de bile. Hem eve geldikten sonra...”

“Hey! Dün Jacob’ın pasaportu için fotoğrafını çektiydik. Görsen nasıl tatlı çıktı.”

Janie’nin hiç pasaportu olmamıştı. Ama Jacob sadece iki yaşında olmasına rağmen ülkeyi canı istediğinde terk edip gitmesini sağlayacak bir pasaporta sahipti.

“Çok merak ettim şimdi,” dedi Rachel. Rob’a videodan söz etmeyecekti. Kendi meşgul, önemli, jet sosyete hayatı

dururken bir de kız kardeşinin cinayetiyle ilgilenemezdi.

Bir sessizlik oldu. Rob aptal değildi elbette.

“Cumayı unutmadık,” dedi. “Yılın bu zamanlarının senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Hatta hazır cuma demişken...”

Ondan da bir şey söylemesini bekliyor gibiydi. Yoksa bu telefon konuşmasının gerçek amacı bu muydu?

“Evet,” dedi Rachel sabırsız sabırsız. “Cuma demişken?”

“Lauren geçen akşam seninle bu konuda konuşmaya çalışmış. Bu onun fikri. Şey, hayır değil. Hem de hiç değil. Tamamen benim fikrim bu. Ama onun söylediği bir şey üzerine geldi benim de aklıma. Her neyse, parka gittiğini biliyorum. O parka yani. Ayrıca hep yalnız başına gidiyorsun. Ben de düşündüm ki belki biz de seninle gelebiliriz. Lauren ve Jacob yani. Tabii istersen.”

“Buna hiç ihtiyaç...”

“Bize ihtiyaç duymadığını ben de biliyorum anne,” diye araya girdi Rob. Sesi her zamankinden daha gergin çıkmıştı. “Ama bu kez yanında *ben de* olmak istiyorum. Janie için tabii. Onu ne kadar önemseyeceğimizi göstermek...”

Rob’un sesi titrek çıkmıştı.

Bu kez boğazını temizleyip bir daha girdi söze, daha kalın bir sesle.

“Sonra da istasyonun oradaki kafeye gideriz. Lauren’in söylediğine göre Paskalya arifesinde de açık oluyormuş. Gider birlikte kahvaltı ederiz.” Bir kez öksürdükten sonra aceleyle ekledi. “En azından bir kahve içeriz.”

Rachel, Lauren’i o parkta ciddi ama şık bir halde hayal etti. Muhtemelen üstüne krem rengi, beli iyice sıkılmış bir pardösü giyer; saçlarını, fazla oraya buraya savrulmasınlar diye kısa bir atkuyruğu yapar; dudaklarına özellikle fazla parlak olmayan pastel renkte bir ruj sürer; gerektiği yerde gerekeni söyler, gerekeni yapar; sonuç olarak “kocasının kız kardeşinin ölüm yıldönümünü” sosyal takvimine mükemmel idare edilmiş bir organizasyon olarak kaydederd.

Rachel, “Benim tercihim daha çok...” diye söze girdi, ama sonra Rob’un sesinin nasıl titrek çıktığını hatırlayıp sustu. Bütün bunlar şüphesiz Lauren tarafından organize edilmişti, ama böyle bir şeye Rob’un da ihtiyacı olabilirdi. Hatta belki de Rachel’dan daha çok onun ihtiyacı vardı.

“Pekâlâ,” dedi Rachel nihayet. “Bence sorun yok. Ben normalde çok erken kalkıyorum, saat altı gibi, ama son zamanlarda Jacob da horoz gibi erkenden dikiliyor galiba, öyle değil mi?”

“Evet! Aynen! Neyse, biz de orada olacağız o zaman. Teşekkür ederim. Bu benim için o kadar...”

“Bugün epey bir işim var benim, sakıncası yoksa...” Telefonda yeterince uzamıştı zaten. Rodney aramak isteyip de ulaşamamış olabilirdi.

“Hoşça kal anne,” dedi Rob üzgün üzgün.

23. BÖLÜM

Cecilia'nın bakımlı bir arka bahçeye ve yüzme havuzuna bakan boydan boya camlarından ışıkla dolan, sıcak ve güzel bir evi vardı. Bütün duvarlar sevimli aile fotoğrafları ve çocukların yaptığı resimlerle doluydu. Her yer pırıl pırıl ve derli topluydu ama aşırı resmiyete ve iticiliğe kaçmadan. Kanepeler yumuşak ve rahattı. Kitaplıklara her türden kitap ve biblo diziliydi. Evin her yerinde Cecilia'nın kızlarından izlere rastlanabiliyordu; spor malzemeleri, bir viyolonsel, bir çift bale pabucu... Ama her şey olması gerektiği yerdeymiş gibi duruyordu. Kısacası bütün ev, emlakçı tarafından "ideal aile evi" olarak pazarlanmaya aday ve zaten satılığa çıkarılmış gibi duruyordu.

"Evini çok sevdim," dedi Tess, Cecilia onu mutfığa götürürken.

"Şey... teşekkür ederim ama..." Lafını tamamlayamadan durmuştu mutfak kapısında. "Etraf biraz dağınık, kusura bakma."

Hemen arkasında duran Tess, “Şaka mı yapıyorsun?” dedi. Mutfak masasının üstünde birkaç kahvaltı kâsesi, mikrodalganın üzerinde yarıcı içilmiş bir bardak elma suyu, sağda solda birkaç kahvaltı gevreği ve bir sıra kitap duruyordu. Diğer her şey kusursuz, göz alıcı bir muntazamlıktaydı.

Cecilia mutfakta dolanırken Tess de hayran hayran onu izledi. Kadın birkaç saniye içinde bütün tabakları bulaşık makinesine, kahvaltılık gevrekleri devasa bir dolaba yerleştirmiş, şimdi de tezgâhı kâğıt havluyla siliyordu.

“Bu sabah epey bir geç kaldık,” dedi Cecilia tezgâhı ölmüne ovalarken. “Normalde her yer düzenlenip toparlanmadan hayatta evden çıkmam. Saçma bir şey, biliyorum. Kız kardeşime göre bu bir çeşit arızaymış. Nedir diye sorsan obsesif kompulsif bozukluk diyor. Bir adı bile varmış yani.”

Doğrusu, o kız kardeşe Tess de biraz hak veriyordu.

“Biraz dinlensen iyi olur,” dedi.

“Oturmaz mısın?” diye karşılık verdi Cecilia. “Çay, kahve alır mısın? Çörek ya da bisküvi de ikram...” dedi ama yine getiremedi lafın sonunu. Sonra elini alnına bastırıp kısa bir süreliğine gözlerini kapattı. “Tanrım. Ne diyordum ben?”

“Sanırım çay içmesi gereken kişi sensin.”

“Haklı olabilirsin,” dedi Cecilia, oturmak için bir sandalye çekerken. Sonra aniden durup gözlerini ayakkabılarına çevirdi.

“Birbirinden farklı ayakkabılar giymişim,” dedi sonra afallamış bir halde.

“Kimse fark etmemiştir, merak etme,” dedi Tess.

Cecilia oturup dirseklerini masaya dayadı, ardından Tess'e pişmanlık dolu, utangaç denebilecek şekilde gülümse-
di. "St. Angela'da bunun tam tersi bir ünüm vardır."

"Neyse ne canım," dedi Tess. Epey parlak renkli bir ke-
tıla su koyarken Cecilia'nın kusursuz evyesine birkaç damla
su sıçrattığını fark etti. "Sırrın bende güvende."

Ama sonra sözlerinin yanlış anlaşılacağından çekinip
hemen değiştirdi konuyu. "Kızlardan biri Berlin Duvarı üze-
rine ödev mi hazırlıyor?" dedi, masanın üzerindeki kitapları
işaret ederek.

"Kızım Esther'in onlar. Ödev değil, sırf merakı yüzün-
den okuyor," dedi Cecilia. "Sürekli değişik konulara çılgınca
merak sarıyor. Onun sayesinde biz de uzman oluyoruz. Ara
sıra yoruyor insanı ama olsun." Derin bir nefes alıp aniden
Tess'e döndü. "Sen hiç Berlin'e gittin mi, Tess?"

Sesinde tuhaf bir şey vardı. Yine kusacaktı galiba. Cecilia
uyuşturucu kullanıyor olabilir miydi? Ya da akıl hastası?

"Yok, hiç gitmedim." Cecilia'nın kiler dolabında poşet
çay ararken gördüğü manzara karşısında şaşkınlıktan ağzı
açık kalmıştı Tess'in. Bütün dolap, her türlü ebat ve şekilde,
üstleri muntazam şekilde etiketlenmiş kaplarla doluydu.
"Birkaç kez Avrupa'ya gittim ama benim kuzen, Felicity..."
Durdu. Kuzeni Felicity'nin Almanya'yı hiç merak etmedi-
ğini, dolayısıyla onun da gitmediğini söyleyecekti ki, son
anda bunun büyük bir saçmalık olduğunu fark etti. Sanki Al-
manya'yla ilgili kendi fikirleri pek bir önemsizmiş gibi. (Al-
manya'yla ilgili kendi fikirleri neydi bu arada?) Nihayet

dolabın bir yerinde, sıra sıra poşet çayların olduğu bir raf bulmuştu. “Vay canına. Burada yok yok. Nasıl çay istiyorsun?”

“Şey, Earl Grey olsun. Şekersiz, sütsüz. Bırak ben yapayım lütfen!”

“Otur sen,” dedi Tess, Cecilia’yı ezelden beridir tanıyormuş gibi rahat ve otoriter bir tavırla. Gariplik bir tek Cecilia’da değil, onda da vardı bugün.

Tess o anda bir şey hatırladı. “Polly’nin spor ayakkabıları gidecekti ya, acil miydi? Şimdi alıp götürüyüm mi?”

“Polly’nin beden eğitimi dersini *yine* unuttum! Aklımdan çıkıp gitmiş,” dedi Cecilia irkilerek.

Onun o afallamış halini görünce Tess elinde olmadan gülümsedi. Kadın sanki hayatında ilk kez bir şeyleri unutuyormuş gibiydi.

“Saat ondan önce çıkmazlar bahçeye,” dedi Cecilia ağır ağır.

“O halde seninle bir fincan çay içmeye vaktimiz var,” diye karşılık verdi Tess de. Sonra Cecilia’nın olağanüstü dolabından pahalı görünümlü bir çikolatalı bisküvi çıkarıp paketi açtı. Bu cüretkârlığına kendi de şaşırmıştı. Hayatı nasıl da sınırlarda yaşıyordu ama. “Bisküvi alır mısın?”

24. BÖLÜM

Cecilia, bir yandan Tess'in çay fincanını ağzına götürüşünü seyretti (bu arada kadın yanlış fincan almıştı. Cecilia o fincanları misafirlere hayatta çıkarmazdı), bir yandan da kendi fincanının üzerinden ona gülümsedi. Kafasının içinde sessiz ve derinden, tek taraflı, hararetli bir konuşmadır gidiyordu.

Dün gece ne öğrendim biliyor musun, Tess? Janie Crowley'yi kocam öldürmüş. Haklısın, haklısın. Büyük haber, ha? Evet, Rachel Crowley'nin kızı Janie Crowley. Hani şu beyaz saçlı, üzgün bakışlı kadının kızı. Bu sabah karşılaştık ya, hani gözlerimin içine bakıp gülümsemişti, işte o kadının kızı. Öyle işte! Şu an allak bullak olmuş haldeyim, Tess. Ne yapacağımı bilemiyorum, inan.

Cecilia bunları yüksek sesle söylese Tess ne derdi acaba? Cecilia bu zamana kadar Tess'in sohbet sırasındaki boşlukları doldurma ihtiyacı hissetmeyen, kendinden emin gizemli biri olduğunu düşünmüştü ama şimdilerde, utangaç bir

yapısı olmasından şüphelenmeye de başlamıştı. Cecilia'yla göz göze gelişinde, sırtı dik, düzgün duruşunda, bir misafirin evinde uslu uslu oturan küçük bir kızın havaları vardı.

Sokaktaki o utanç verici kusma olayından sonra iyilik edip onu eve kadar getirmişti. Peki ama Cecilia, Rachel Crowley'yi her görüşünde kusacak mıydı böyle? O zaman yanmıştı işte.

Tess kafasını yana yatırıp Berlin Duvarı'yla ilgili kitaplara baktı. “Şu kaçış hikâyelerini hep sevmişimdir.”

“Ben de,” dedi Cecilia. “Başarılı olanları tabii.” Kitaplardan birini alıp ortada fotoğrafların olduğu kısmı açtı. “Şu aileyi görüyor musun?” dedi sonra, genç bir adam ve bir kadın, yanlarında dört tane de çocuk olan siyah beyaz bir fotoğrafı göstererek.

“Bu adam bir tren kaçırmış. Hatta ona Füze Harry diye de bir isim takmışlar. Treni son sürat bariyerlere sürmüş. Onu o halde görünce kondüktör, ‘Delirdin mi yoldaş?’ demiş. Bütün yolcular, vurulmamak için koltukların altına saklanmak zorunda kalmış. Düşünebiliyor musun? Kendini kadının yerine koy. Annenin yani. Şu fotoğrafa ne zaman baksam kadının hali geliyor aklıma. Eteğinin dibinde dört tane çocuk, herkes yere yatmış, kurşunlar tepende vızır vızır. Kadın, çocukları oyalamak için bir peri masalı anlatmış. Dediğine göre daha önce hiç masal falan uydurmamış. Düşünüyorum da onu ben de beceremiyorum. Biraz yeteneksizim galiba. Eminim sen çocuklarına kafandan masallar yaratıyorsundur.”

“Ara sıra işte,” dedi Tess, başparmağının tırnağını kemirirken.

Çok konuşuyorum yine, diye düşündü Cecilia. Sonra da ona “çocuklarına” dediğini fark etti. Oysaki kadının sadece bir tane çocuğu vardı. Yaptığı hatayı düzeltmeye çalışsa mıydı? Yok, yok, ya başka çocuk da yapmak istiyor ama olmuyorsa?

Tess kitabı kendine çevirip fotoğrafa dikkatlice baktı. “İnsan, özgürlük için neleri göze alıyor. Bizim tuzumuz kuru.”

“Ama biliyor musun, o kadının yerinde ben olsam ‘ha-yır’ derdim.” Cecilia’nın sesi gerçekten böyle bir seçenekle karşı karşıya kalmış gibi heyecanlı çıkmıştı. Daha sakın olmaya çalışarak devam etti konuşmaya: “Ben o kadar cesur olamazdım yani. Bütün bunlara değmez diye düşünürdüm. Duvarın arkasında kalmışsak kalmışız, en azından hayattayız ya, çocuklarımız yaşıyor ya, ben ona bakarım. Özgürlük için ölmek fazlasıyla yüksek bir bedel bence.”

Peki John-Paul’ün özgürlüğünün bedeli neydi? Rachel Crowley miydi? O yaşlı kadın mıydı her şeyin bedeli? Kadının akıl sağlığı mıydı, huzuru muydu? Kızının başına ne geldiğini bilmemenin, sorumluların cezalandırıldığını görememenin ezikliği miydi? Cecilia bir keresinde Isabel’i ağlatan bir ana-okulu öğretmenine hâlâ kızgındı mesela. Isabel hiçbir şeyi hatırlamasa bile. Kim bilir Rachel neler hissediyordu. Cecilia’nın midesi kasıldı, fincanı masaya bıraktı.

“Rengin iyice gitti,” dedi Tess.

“Virüs falan kaptım herhalde,” dedi Cecilia. *O virüsü bana kocam bulaştırdı. O iğrenç virüsü.* Ha ha. Her şeye rağmen, böyle berbat bir espriye bile gülebiliyordu. “Virüs ya da soğuk algınlığı. Bir şeyim olduğu kesin.”

25. BÖLÜM

Tess, Polly'nin ayakkabılarını bırakmak için Cecilia'nın arabasıyla okula dönerken aklına bir şey geldi. Polly'nin beden dersi varsa Liam'ın da olmalıydı. İkisi aynı sınıfta değiller miydi? Ee, bu durumda Liam'ın spor ayakkabıları olmayacaktı. İyi de ona kimse söylememişti ki bugün beden dersi olduğunu? Belki söylemişlerdi de onun aklından çıkmıştı. Acaba annesinin evine uğrayıp Liam'ın ayakkabılarını da alsaydı mıydı? Kararsız kalmıştı. Annelik böyle bir şeydi işte; böyle binlerce küçük kararlardan ibaretti. Oysaki Tess, Liam'dan önce ne istediğini bilen biri olduğunu düşünürdü.

Saat de onu geçmişti bu arada. Polly'nin ayakkabılarını geç götürmek gibi büyük bir riski göze alamazdı. Cecilia'yı zor durumda bırakmak olmazdı. Belli ki kadın böyle şeyleri çok önemsiyordu. Zavallı kadın. Nasıl da kötü görünüyordu.

Cecilia ayakkabıları isterse Polly'nin sınıfına, isterse beden eğitimi öğretmenine teslim edebileceğini söylemişti.

“Ama muhtemelen Connor Whitby’yi bahçede bulursun,” demişti, “öylesi senin için de kolay.”

“Connor’ı tanıyorum ben,” demişti Tess de. Sonra bunu söylediğine kendi de şaşırmişti. “Hatta uzun zaman önce, bir süre çıkmışlığımız da var. Yıllar önce yani. Antik çağda falan.” Neden böyle bir şey demişti ki? Çok lüzumsuz, yapmacık bir laf olmuştu.

Ama bu haber Cecilia’nın ilgisini çekmişti galiba. “Kendisi şu anda St. Angela’nın en gözde bekâridir. Onunla eskiden çıkmış olduğunuzu Polly’ye söylememek lazım. Yoksa öldürür seni.”

Tess, Connor’ı bulduğunda adam bahçenin ortasına serdiği kocaman bir paraşüt bezine basket topalarını dizmekle meşguldü. Üstünde bembeyaz bir tişört, altındaysa siyah eşofman vardı ve dün geceki benzin istasyonu hadisesinden sonra Tess’in gözüne o kadar da korkunç görünmemişti.

“Tekrar merhaba,” dedi Connor, Tess ayakkabıları veririrken. “Liam için getirdin herhalde.”

Beni ilk kez kumsalda öpmüştün, diye düşündü Tess.

“Hayır, bunlar Polly Fitzpatrick’in. Cecilia biraz rahatsız olduğu için ben getirdim. Liam’ın spor malzemeleri yok. Bu yüzden ceza yazmazsın umarım.”

Yine aynı şey olmuştu. Sesine hafiften cilveli bir kıpırtı gelmişti yine. Onunla niçin cilveleşiyordu ki? İlk öpücüklerini unutamadığı için mi? Felicity ondan hiç hoşlanmadığı için mi? Evliliği çatırdarken hâlâ çekici olduğuna dair acil bir kanıtı ihtiyaç duyduğu için mi? Kızgın olduğu için mi?

Üzgün olduğu için mi? Ne içinse artık!

“Ona fazla yüklenmem, tamam,” dedi Connor, Polly’nin küçük ayakkabılarını paraşütün yanına yerleştirirken. “Liam spor yapmayı seviyor mu?”

“Koşmayı sever,” dedi Tess. “Sebepsiz yere koşmayı.”

O anda Will’i düşünüyordu. Adam tam bir futbol hastasıydı ve Liam’ı bebekliğinden itibaren maçlara götürmeye çok heves etmişti ama şu ana kadarki tavırlarına bakılırsa çocuğun bu konuya ilgisi sıfırdı. Will’in aslında nasıl bir hayal kırıklığına uğradığı açıktı ama yine de fazla üzerinde durmamış, gülüp geçmişti. Bir keresinde televizyonda birlikte bir maç seyredelerken Liam, “Hadi dışarı çıkıp koşalım baba!” demişti. Koşmaktan hiç haz etmeyen Will komik bir teslim olmuşluk havasıyla iç geçirmişti, ama yine de televizyon kapatılmış, ikisi arka bahçenin etrafında koşmaya çıkmışlardı.

Felicity’nin bu bağı mahvetmesine göz yummayacaktı. Liam’ın ileride bir gün, doğru düzgün tanımadığı bir babayla mesafeli bir şekilde sohbet etmesine izin vermeyecekti.

“Yeni bir okula başlamakla arası nasıl?” diye sordu Connor.

“Sorun etmediğini sanıyordum,” dedi Tess, Cecilia’nın anahtarlarıyla oynarken. “Ama sabah bir sıkıntı oldu. Babasını özlemiş. Babasıyla aramız biraz şey de... neyse, demek istediğim, Liam’ın her şeyden habersiz olduğunu sanıyordum ama yanlışmışım.”

“Çocuklar aslında o kadar zekiler ki,” dedi Connor. Ardından kılıfından iki tane basketbol topu alıp göğsünde tuttu.

“Ama arada sırada aptallıklarıyla da şaşırtıyorlar insanı. İçin rahat etsin diye söylüyorum, burası iyi bir okul. Öğrencileriyle bu kadar ilgilenilen bir okul daha görmedim ben. Hep müdire hanımın sayesinde tabii. Kadın çatlağın teki ama onun için varsa yoksa çocuklar.”

“Muhasebecilikten sonra bambaşka bir dünya olmalı,” dedi Tess, paraşüt bezinin parlak renklerinin rüzgârda hafifçe salınışlarını seyrederken.

“Hımm! Sen beni muhasebecilik günlerimden tanıyordun, değil mi?” dedi Connor. “Aklımdan çıkmış nedense.”

Tam o anda Tess’in aklına Clontarf Kumsalı geldi. *Beni ilk kez orada öpmüştün. Güzel bir ilk öpücüktü.*

“Aradan o kadar çok zaman geçti ki,” diye karşılık verdi sonra. Kalbi biraz öncekine göre daha hızlı atmaya başlamıştı. “Ben de çok şeyi unutmuşum.”

“Gerçekten mi?” dedi Connor. Sonra yere çömelip toplardan birini bezin kırmızılı kısmına yerleştirdi. “Ben epey bir şey hatırlıyorum,” dedi ardından, doğrulup Tess’e bir bakış atarak.

Ne demek istiyordu? İlişkileri hakkında mı epey bir şey hatırlıyordu, yoksa genel olarak doksanlar hakkında mı?

“Ben gideyim artık,” dedi Tess. Connor’la bir an göz göze gelse de fazlasıyla uygunsuz bir şey yapmış gibi hemen kaçırdı bakışlarını. “Ayak altında dolaşmayayım.”

Connor basket topunu ellerinin arasında gezdirirken, “Tamamdır,” diye karşılık verdi. “Kahve olayı hâlâ geçerli, değil mi?”

“Tabii ki,” dedi Tess, ortaya bir yere gülümseyerek. “Siz iyi eğlenceler. Paraşütle mi atlayacaksınız, ne yapacaksınız pek anlamadım ya, neyse.”

“Eğlence bizim işimiz. Ha bir de gözüm Liam’ın üzerinde olacak. Merak etme sen.”

Tess oradan yürüyerek uzaklaşırken aklına bu kez de Felicity’nin Will’le oturup futbol maçlarını seyretmekten ne kadar hoşlandığı gelmişti. Ortak noktalarından biri de buydu galiba. Onlar televizyonun karşısında bağırıp çağırırlarken Tess oturup kitabını okurdu. Hemen o anda dönüp Connor’a bakarak, “Şunu içki yapalım,” dedi, bu kez gözlerini kaçırmadan. “Kahve değil de içki olsun yani.”

“Bu akşam olsa nasıl olur?” diye karşılık verdi Connor, toplardan birini ayağıyla düzeltirken.

26. BÖLÜM

Cecilia mutfak dolabının dibine oturmuş, kollarını dizlerine sarmış ağlıyordu. Uzanıp alt raftan kâğıt havlu rulosunu aldı, bir parça koparıp burnunu sildi.

Buraya neden geldiğini hatırlamıyordu. Tupperware saklama kaplarına bakarak sakinleşebileceğini düşünmüştü belki de. İç içe geçen şekillerinin huzur veren geometrisine bakarak. İçine konan her şeyi temiz ve taze tutan o mavi, hava geçirmez kapaklarına bakarak. En azından mutfak dolabında çürümekte olan sırlar olmadığını bilmek güzeldi.

Burnuna hafiften bir susamyağı kokusu geldi. Susamyağı şişesini kullandıktan sonra güzelce silmeye dikkat ederdi ama hafif de olsa bir koku kalırdı her zaman. Şişeyi hepten atsa ne olurdu ki? Ama hayır, John-Paul susamlı tavuk seviyordu.

John-Paul'ün neyi sevip sevmediği çok da umurundaydı. Aralarındaki ilişki bütün dengesini yitirmişti. Bundan

böyle son söz hep Cecilia'da olacaktı.

Birden kapı çalınca yerinden sıçradı. İlk aklına gelen polis olmuştu.

Onca yılın ardından, sırf Cecilia yeni öğrendi diye, polis kapılarına dayanması için bir neden yoktu tabii. Ayağa kalkarken, *bana bunları yaşattığın için senden nefret ediyorum John-Paul*, diye düşünüyordu. Ön kapıya gitmeden önce susamyağı şişesini alıp çöpe attı.

Gelen polis değil, John-Paul'ün annesiydi. Cecilia karşısında onu görünce inanamamış gibi bakıp gözlerini kırptırdı.

“Banyoda mıydım?” diye sordu Virginia. “Ben de tam şu basamağa otursam mı diye düşünmeye başlamıştım.”

Virginia'nın en özel numarası, işte böyle, karşındakini olabildiğince kötü hissettirmektir. Kadının beş oğlu, beş tane de gelini vardı ve gelinlerin arasında Virginia'ya olan sinirinden ya da öfkesinden gözyaşlarına boğulmamış olan bir tek Cecilia'ydı. İşin sırrı, Cecilia'nın bir eş, bir anne ve bir ev kadını olarak becerilerine duyduğu sarsılmaz inancıydı. Bazen kadının gözleri, mesela John-Paul'ün ütülü gömlelerinin üzerinde ya da gram toz bulunmayan salonda dolaşırken, *elinden geleni ardına koyma, Virginia*, diye düşünürdü.

Virginia her çarşamba, *tai chi* dersinden sonra bir fincan çay içmek için uğrardı. Diğer gelinler, “Buna nasıl katlanıyorsun?” dese de Cecilia hiç durmuyordu üzerinde. Bu, hedefi belirsiz bir savaştı. Haftada bir kez katılıyordu ve genelde kazanan o oluyordu.

Bugün hariç tabii. Bugün katlanacak gücü yoktu.

“Bu koku ne?” diye sordu Virginia, öpülsün diye yanağını uzatırken. “Susamyağı mı yoksa?”

“Evet,” dedi Cecilia, ellerini koklarken. “İçeri gelsene. Ben ketıla su koyayım.”

“Susamyağının kokusunu hiç sevmiyorum,” dedi Virginia. “Fazlasıyla Asyalı tarzı, öyle değil mi?” Masaya oturur oturmaz gözleri mutfağı taramaya başlamıştı bile. “Dün gece John-Paul nasıldı? Sabah beni aradı. Söylediğinden önce gelmiş olması ne hoş. Kızlar mutlu olmuştur. Üçü de tam babalarının kızı, öyle değil mi? Ama öyle bir yolculuğun sabahında bile işe gitmek zorunda olmasına inanamadım doğrusu. İnsanda *jetlag* da mı olmaz? Zavallı çocuk.”

Aslında John-Paul evde kalmak istemişti. “Seni bununla yalnız başına bırakmak istemiyorum,” demişti. “Ofise gitmem, olur biter. Konuşuruz. Konuşmaya devam edebiliriz.”

Ama Cecilia için konuşmaya devam etmek kâbustan farksız olduğu için, işe gitsin diye bastırmış, hatta resmen kapının dışına itmişti. Ondan uzak durması, tek başına düşünmesi gerekiyordu. Bu arada adam sabahtan beri arayıp durmuş, deli saçması mesajlar bırakmıştı. Cecilia’nın bildiklerini polise anlatmasından korkuyordu belki de.

Kayınvalidesine çayı koyarken, “John-Paul’ün sağlam bir iş ahlakı vardır,” dedi. *Kıymetli oğlunun yaptıklarını bir bilsen. Ah bir bilsen.*

Virginia’nın gözlerinin kurnaz kurnaz üzerinde dolaştığını hissedebiliyordu. Bu Virginia, anasının gözüydü. İşte,

diğer gelinlerin hatası da buradan kaynaklanıyordu. Düşmanlarını hafife alıyorlardı.

“Pek iyi görünmüyorsun,” dedi Virginia. “Yorgunsun herhalde. Çok iş yükleniyorsun da ondan. Dün gece de parti düzenlemişsin, haberini aldım. Tai chi’de Marla’yla konuştuk, o anlattı. Epey de başarılı bir gece olmuş. Herkes çakırkeyifmiş herhalde. Rachel Crowley’yi eve sen bırakmışsın. Onu da söyledi.”

“Rachel çok iyi bir kadın,” dedi Cecilia, Virginia’nın önüne çayını ve hamurışlerini koyarken. (Virginia’nın belki de tek zaafı buydu ve Cecilia bu sayede üste çıkabiliyordu.) “Hatta önümüzdeki hafta sonu Polly’nin partisine onu da çağırdım.”

Aferin sana!

“Öyle mi?” dedi Virginia. Bir anlık suskunluğun ardından, “John-Paul’ün bundan haberi var mı peki?” diye sordu.

“Evet, var,” dedi Cecilia. “Ona da söyledim.” Virginia’dan beklenmeyecek bir soruydu bu. John-Paul’ün doğum günü partilerinin organizasyonlarına karışmadığını biliyor olması gerekirdi. Sütü dolaba geri koyduktan sonra dönüp Virginia’ya baktı.

“Neden sordun?”

“Bir şey söylemedi mi?” diye sordu Virginia bu kez.

“Ne söyleyecekti ki?” dedi Cecilia bir sandalye çekip masaya otururken. Birileri parmaklarını şakaklarından içeri sokuyormuş gibi hissediyordu. Virginia’yla göz göze geldiler. John-Paul ona çekmişti. Hâlâ güzel bir kadındı ve bu takdir edilmediğinde ortalığı ayağa kaldırabiliyordu.

Bakışlarını ilk kaçıran Virginia oldu. “Ne bileyim, kızının partisinde fazla ihtiyar olsun istememiştir diye düşündüm.” Kadının sesinde bir tuhafılık vardı. Bir kurabiye alıp ağzına götürdü ve çiğnemeye başladı ama gerçekte çiğnemiyor da çiğniyor numarası yapıyor gibiydi.

O da biliyor: Bu düşünce Cecilia’nın zihninin ortasına bir bomba gibi düşmüştü.

John-Paul başka kimse bilmiyor dememiş miydi? Başka kimsenin bilmediği konusunda epey bir ısrar etmemiş miydi?

Bir süre sessizce oturdular. Öyle ki buzdolabının hafif uğultusu bile duyuluyordu. Cecilia kalbinin küt küt atmaya başladığını hissetti. Virginia biliyor olamazdı, öyle değil mi? Aniden yutkunma ihtiyacı duydu.

“Dün gece Rachel’la kızı hakkında da konuştuk,” dedi Cecilia. Nefessiz kalmış gibiydi. “Yani Janie hakkında. Eve dönerken.” Durup sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Virginia da bu esnada kurabiyesini bırakmış, çantasını karıştırmaya başlamıştı. “Olanları hatırlıyor musun?” diye sordu kadına.

“Hem de gayet iyi hatırlıyorum,” dedi Virginia, çantasından çıkardığı kâğıt mendile burnunu silerken. “Gazeteler resmen haberin üzerine atlamışlardı. Sayfalar dolusu fotoğraf yayınladılar. Şeyin fotoğrafını bile...” Mendili avucunun içinde sıkıp boğazını temizledi. “Tespihlerin bile yani. Haç kısmı sedeftendi hatta.”

Tespih... Tabii ya. John-Paul o gün sınavı olduğu için, uğur getirsin diye annesinden tespihlerini aldığını söylemişti. Demek ki kadın o tespihleri tanımış ama bir şey söyleme-

mişti; daha doğrusu cevabı duymak istemediği için hiçbir şey sormamıştı ama biliyordu. Kesinlikle biliyordu. Cecilia bir an bir ürpertinin bacaklarından bütün vücuduna yayılmaya başladığını hissetti.

“Ama çok uzun zaman oldu,” dedi Virginia.

“Evet. Gerçi Rachel’a sorsan acısı hâlâ tazedir tabii,” dedi Cecilia. “Bilmemenin, o gün ne olup bittiğini bilememenin acısı.”

Masada karşılıklı oturmuş bakışıyorlardı şimdi. Ama Virginia bu kez kaçırmadı gözlerini. Cecilia, kadının, ağzının etrafındaki kırışıklara sürdüğü turuncu renkli pudranın küçük parçacıklarını bile görebiliyordu. Evin dışından mahallenin tanıdık sesleri geliyordu kulağına: kakadu papağanlarının gevezelileri, serçelerin cıvıldaşmaları, biraz daha uzaktan bir yaprak temizleme motorunun uğultusu, çarpılarak kapatılan bir araba kapısı.

“İyi de acı çekmek neyi değiştirir ki? Janie’yi geri getirir mi?” dedi Virginia, Cecilia’nın kolunu sıvazlayarak. “Senin başında yeterince dert var zaten. Aile her zaman önce gelir. Bir kocan var, kızların var. Önce onlar.”

Cecilia, “Tabii ki,” diye söze girdi ama sustu hemen. Mesaj gayet açıktı aslında. Evini günah kokusu sarmıştı. Susamağından beter bir günah kokusu.

Virginia tatlı tatlı gülümseyip kurabiyesini parmaklarının arasına aldı. “Bunu sana söylememe gerek yok zaten, öyle değil mi? Annesin sen. Çocukların için her şeyi yaparsın. Tıpkı benim gibi.”

27. BÖLÜM

İşgünü bitmek üzereyken Rachel okul bülteni üzerinde çalışıyordu. *Kantinimize suşi gelmiş bulunmaktadır. Hem sağlıklı hem de lezzetli! Kütüphanemizin kitaplarını elden geçirmek için daha fazla gönüllüye ihtiyacımız var. Yarınki Paskalya Yumurtası Geçidi'ni unutmak olmaz tabii. Bu arada, Connor Whitby, Rachel Crowley'nin kızını öldürmek suçundan tutuklanmıştır. Yaşasın! Bütün iyi dileklerimiz Rachel'la. Beden eğitimi öğretmenliği için başvurular açılmıştır.*

Hemen ardından yüzükparmağıyla silme tuşuna bastı. Sil, sil, sil.

Sonra bilgisayarın yanında duran cepte telefonu titreşti, kapıp açtı telefonu.

“Bayan Crowley, benim, Rodney Bellach.”

“Rodney,” dedi Rachel. “Benim için iyi haberlerin var mı?”

“Şey. Pek sayılmaz. Ben sadece, kaseti Çözülmemiş Ci-

nayetler Ekibi'nden bir arkadaşına verdiğimi söylemek için aramıştım,” dedi Rodney. Sesi telefon etmeden önce söyleyeceklerini prova etmiş gibi kasıntı çıkıyordu. “Emin ellerde yani.”

“Güzel,” dedi Rachel. “Bu daha başlangıç! Dosyayı yeniden açabilirler!”

“Şey, Bayan Crowley, Janie'nin dosyası kapatılmadı ki,” dedi Rodney. “Hâlâ açık yani. Gelişme olduğu sürece savcı dosyayı açık tutar. Demek istediğim, çocuklar kaseti inceleyecek. Orası kesin.”

“Peki Connor'la yeniden görüşecekler mi?” dedi Rachel. Telefonu kulağına iyice bastırmıştı.

“O da ihtimal dahilinde tabii,” dedi Rodney. “Ama lütfen fazla umutlanmayın, Bayan Crowley. Rica ediyorum.”

Rachel bir sınavdan başarısız olduğunu öğrenmiş gibi gücenmişti. Adam ona, “Yeterince iyi değilsin,” diyordu sanki. Kızına yardım etmeyi başaramamıştı. Yine başaramamıştı.

“Ama bakın, bu sadece benim fikrim. Hepsi genç, zeki çocuklar. Bu hafta Çözülmemiş Cinayetler Ekibi'nden birileri sizi arayıp ne düşündüklerini söyler.”

Rachel telefonu kapatıp bilgisayara dönerken gözleri dolmuştu. O kaseti bulmakla iyi bir şansı harekete geçirdiğine, hatta kasetin neredeyse Janie'yi geri getirebileceğine inanmış, bütün günü bunun tatlı beklentisi içinde geçmişti. İçindeki çocuk, kızının öldürülmesini hâlâ kabullenemiyordu. Saygın bir otorite devreye girip her şeyi düzeltecekti elbet. Hatta olaya bizzat Tanrı bile müdahale edebilirdi. Etmez miydi yoksa?

Tanrı'nın çok da umurundaydı. Tanrı, Connor Whitby'ye özgür irade vermiş, Connor o özgür iradesini Janie'yi boğmak için kullanmıştı.

Rachel masadan kalkıp camdan dışarıyı, okulun bahçesini izlemeye başladı. Bulunduğu yerden kuşbakışı her şeyi görebiliyordu. Çıkış saati gelmek üzereydi, veliler bahçeye doluşmuştu. Anneler küçük gruplar halinde toplanmış sohbet ediyorlar, tek tük babalarsa arkada bir yerlerde yalnız başlarına durmuş ceptelefonundan e-postalarını falan kontrol ediyorlardı. Babalardan birinin hızla ortaya, bir tekerlekli sandalyenin önüne çıktığını gördü. Lucy O'Leary'ydi sandalyedeki. Hemen arkasındaki de kızı Tess'di. Rachel onları seyrederken Tess eğilip annesinin söylediği bir şeyi dinledi, sonra da kafasını arkaya atarak kahkahayla güldü. Bu ikisinin arasında dipten ve derinden, sessiz, yıkıcı bir şey vardı.

Annelerle yetişkin kızlarının arasında, yetişkin oğullardan farklı bir ilişki, başka türlü bir dostluk oluyordu. İşte Connor'ın Rachel'in elinden aldığı da buydu; Janie'yle gelecekte kuracağı anne kız ilişkisi.

O ilk yıl Rachel kendine, *evladını kaybeden ilk anne ben değilim*, deyip durmuştu. *İlk değilim. Sonuncu da olmayacağım.*

Tabii hiçbir şeyi değiştirmemişti bu.

Son zilin çalmasıyla birlikte bütün çocuklar patır patır sınıflarından dışarı fırladı. Rachel'in kulağına tanıdık, gülen, ağlayan, bağırان çocuk sesleri geldi. Bahçede O'Leary'lerin küçük çocuğu, tekerlekli sandalyedeki büyükannesine doğru

koşuyordu. Elinde üzeri alüminyum folyo kaplı kocaman bir karton taşıdığı için az daha düşüyordu. Tess, annesinin yanında çömelince, çocuğun elindeki şeyi üçü birden incelemeye başladı. Neydi o sahi? Uzay gemisi falan mıydı? Kesin Trudy Applebee'nin işiydi bu. Müfredat kimin umurunda? Trudy, birinci sınıf öğrencileri o gün uzay gemisi yapacaklar dediyse uzay gemisi yapılacaktır. Konu kapanmıştır. Lauren ve Rob öyle ya da böyle New York'a gidecekti. Artık Jacob'ın bir Amerikan aksanı olacaktı. Kahvaltıda gözleme yiyecekti. Rachel onun, elinde alüminyum folyo kaplı bir şeyle okuldan koşarak çıktığını göremeyecekti. Polis video kasetten bir şey çıkaramayacaktı. Dosyaya ekleyeceklerdi, o kadar. Muhtemelen kaseti izleyecek bir videoları bile yoktu.

Rachel bilgisayarın başına dönüp tuşlara dalgın dalgın basmaya koyuldu. Yirmi sekiz yıl, olmayacak bir şey için beklemişti.

28. BÖLÜM

İçki önerisi hataydı. Ne geçiyordu ki aklından sanki? Gittikleri bar genç, güzel ve sarhoş insanlarla doluydu. Tess gözünü onlardan alamamıştı. Hepsi de hafta içi, bir barda eğlenceklerine evlerinde oturup ders çalışmaları gereken lise öğrencileri gibi gelmişti ona. Connor şans eseri bir masa bulmuştu ama masa dipdibe dizilmiş, parlak ışıkları yanıp sönen, bip bip sesler çıkarıp duran poker makinelerinin hemen yanındaydı ve birbirlerini doğru düzgün duyamıyorlardı. Tess bir kadeh, pek de kaliteli olmayan bir şarap içmişti ve şimdiden başı ağrımaya başlamıştı. Bütün gün Cecilia'nın tepedeki evine çıkıp inmekten bacakları sızlıyordu. Salı akşamları Felicity'yle spora gidiyorlardı ama hepsi o kadar. İş, okul ve Liam'ın etkinliklerinin arasında sıkışıp kaldığından egzersize fazla zaman ayıramıyordu. Birden aklına Liam'ın *bugün* Melbourne'de başlayacağı o dövüş sanatları kursu için yatırdığı yüz elli dolar geldi. *Lanet olsun, lanet olsun.*

Burada ne işi vardı gerçekten? Sidney'deki barların Melbourne'dekilere kıyasla ne kadar kötü olduklarını unutmuştu anlaşılan. İçeride, belki de bu yüzden, otuzunun üzerinde kimse yoktu. Kuzey Sahili'nde yaşayan bir yetişkin-seniz içkinizi evinizde içer, saat on demeden yatarsınız.

Melbourne'ü özlemişti. Will'i özlemişti. Felicity'yi özlemişti. Hayatını özlemişti.

Connor ona doğru eğilip, "Liam'ın el göz koordinasyonu oldukça iyi," diye bağırdı. Tanrı aşkına, buraya veli-öğretmen görüşmesi için mi gelmişlerdi?

Tess, Liam'ı öğleden sonra okuldan aldığı anda epey bir neşeliydi çocuk. Will'le ya da Felicity'yle ilgili bir şey sormamıştı. Onun yerine yumurta avında birinci olduğunu, yumurtalarının bazılarını Polly Fitzpatrick'le de paylaştığını, kızın harika bir korsan partisi vereceğini ve herkesin davetli olduğunu, bahçede paraşütle eğlenceli bir oyun oynadıklarını, ertesi gün Paskalya Geçidi düzenleneceğini ve öğretmenlerinin bir Paskalya yumurtası gibi giyineceğini anlatmıştı. Tess, oğlanın mutluluğunun yeni okul heyecanından mı, yoksa yediği çikolatalardan mı kaynaklandığını kestirememişti, ama eski hayatını aramıyordu ya, önemli olan buydu.

"Marcus'u özlemedin mi?" diye sormuştu ona.

"Pek sayılmaz," demişti Liam da. "Marcus biraz yaramaz."

Ayrıca kendi Paskalya şapkasını kendi yapmakta ısrar etmiş, Lucy'nin yapma çiçeklerini ve bir oyuncak tavşanı kullanarak ortaya tuhaf ama harika bir şapka çıkarmıştı. Sonra akşam yemeğinde tabağındakileri silip süpürmüş, banyo

yaparken keyifle şarkı söylemiş, saat yedi buçukta da yatağa girmişti. Ne olduysa olmuştu, Melbourne'deki okuluna geri dönmeyeceği kesindi.

“Babasına çekmiş,” dedi Tess iç geçirerek. “El göz koordinasyonunu diyorum.” Kötü şarabından büyükçe bir yudum aldı. Will onu böyle bir yere getirmezdi. Melbourne’ün en iyi barları ondan sorulurdu. Karşılıklı oturup sohbet edebilecekleri küçük, sofistike yerler nerededir o bilirdi. Bu arada, aralarındaki sohbet hızını hiç kaybetmemişti. Birbirlerini hâlâ güldürebiliyorlardı. Birkaç ayda bir dışarı çıkıyorlardı. Yalnızca ikisi oluyordu. Bir gösteri seyretmeye ya da yemek yemeye gidiyorlardı. Doğrusu da bu değil miydi? Evliliğe düzenli olarak bu tarz keyifli “randevu”larla yatırım yapmak gerekmiyor muydu? (Tess böyle tabirlerden nefret ediyordu.)

İkisi çıktıklarında Liam’a Felicity bakıyordu. Eve döndüklerinde oturup onunla da bir şeyler içerler, nasıl bir gece geçirdiklerinden konuşurlardı. Bazen, vakit geç olmuşsa eğer Felicity onlarda kalır, sabah kahvaltıyı hep birlikte ederlerdi.

Evet, Felicity o randevu gecelerinin de değişmez bir parçasıydı.

Gece misafir odasında yatarken keşke Tess’in yerinde ben olsaydım diye düşünüyor muydu acaba? Tess’in davranışları ona acımasızca geliyor muydu?

“Ne dedin?” Connor öne doğru iyice eğilip baktı ona.

“Dedim ki, el-göz koor...”

“İşte bu!” Poker makinelerinden birinin etrafında küçük bir kalabalık birikmişti.

Felicity'nin görse kesin "çok itici" diyeceği güzel, genç kızlardan biri, "Orospu seni!" diye bağırıp arkadaşının sırtına bir şaplak attı.

"İşte bu be!" Bir goril gibi göğsünü döverek gelen genç bir adam, Tess'in yanından geçerken ona hafifçe dokundu.

"Dikkat etsene," dedi Connor.

"Ah, kusura bakmayın, az önce parayı vurduk..." Çocuk dönüp onlara bakar bakmaz gözleri ışıldadı. "Bay Whitby! Hey millet, bakın bu benim ilkokuldan beden öğretmenim! Beden öğretmenlerinin kralıdır o!" Öğrencisi elini uzatınca Connor önce Tess'e özür diler gibi bir bakış attı, sonra da ayağa kalkıp tokalaştı.

"Hocam nasılsınız?" Çocuk, ellerini kotunun ceplerine sokmuş kafasını sallayarak bakıyordu Connor'a.

"Ben iyiyim, Daniel," dedi Connor. "Sen nasılsın bakalım?"

Genç adam ani bir düşünce şimşeğiyle çarpılmış gibi kendine geldi. "Bakın ne diyeceğim, size bir içki ısmarlamak istiyorum, Bay Whitby. Acayip zevk duyarım bundan. Ciddiyim. Bu arada saçmalıyor olabilirim, kusura bakmayın. Ne içersiniz, Bay Whitby?"

"Daniel, kalıp size katılmak isterdim ama biz de tam çıkıyorduk."

Connor elini uzatınca Tess ilişkileri yıllardır sürüyormuş gibi otomatikman çantasını alıp ayağa fırladı.

"Bayan Whitby mi bu yoksa?" Çocuk büyülenmiş bir halde tepeden tırnağa süzdü Tess'i. Sonra Connor'a dönüp

bariz bir şekilde göz kırparak başparmağını havaya kaldırdı. “Bayan Whitby,” diye devam etti Tess’e dönerek, “sizin bu kocanız, efsanedir. Bana her şeyi o öğretti. Uzun atlama, hokeydi, kriket, aklınıza ne gelirse artık. Ha, şunu da söyleyeyim, atletik görünümlü olduğumun farkındayım, öyleyimdir de ama işin garip yanı, benim sportif reflekslerim berbattır...

“Bizim artık çıkmamız gerekiyor dostum,” diyerek araya girdi Connor, çocuğun omzunu sıvazlayarak. “Seni görmüğüme sevindim.”

“Aynen ben de. Aynen yani.”

Sonra Connor, Tess’i bardan dışarıya, sessiz gece havasına çıkardı.

“Kusura bakma,” dedi bir süre sonra. “İçeride az daha kafayı yiyecektim. Sağır oldum herhalde. Sonra ortaya bir de sarhoş öğrencim çıkınca... off. Bu arada hâlâ elini tutuyorum galiba.”

“Galiba.”

Sen ne yapıyorsun, Tess O’Leary? Adamın elini hâlâ bırakmamıştı. Will Felicity’ye âşık olabiliyorsa, Felicity Will’e âşık olabiliyorsa, o da eski bir sevgiliyle birkaç saniye el ele tutuşabilirdi herhalde. Neden olmasın ki?

“Ellerini her zaman beğendiğimi hatırlıyorum,” dedi Connor. Sonra boğazını temizleyip, “Şu anda muhtemelen densizliğin sınırlarında dolaşıyorum,” diye ekledi.

“Boş ver,” dedi Tess.

Adam başparmağını onunkinin arasına öyle yavaşça geçirmişti ki Tess bunu neredeyse fark edememişti.

Bu hissi nasıl da unutmuştu? Uzun bir uykudan yeni uyanmışsın gibi, duyularının harekete geçtiği, nabzının hızlandığı bu anları; o ürpertiye, o ihtirası, içini eriten o heyecanı nasıl da unutmuştu? On yıllık bir evliliğin varsa bunlara daha fazla yer kalmıyordu. Bunu herkes bilirdi. İşin özünde vardı bu. Tess de kabullenmişti bu özü. Hiçbir zaman sorun etmemişti. Öyle ki bunu özlediğinin bile farkında değildi. Böyle şeyler ne zaman aklına gelse çocukça, aptalca bulur, aman boş ver deyip geçer, hemen ardından da ilgilenmesi gereken bir evladı ve işi olduğunu hatırlardı. Ama yine de böyle güçlü bir duyguyu hatırlamak güzeldi. Demek ki Tess sıradan, evli barklı hayatına gömülmüşken Will’le Felicity’nin hissettikleri de bunlardı.

Connor başparmağını biraz daha bastırınca Tess içinde bir ihtiras dalgasının yayılmaya başladığını hissetti.

Belki de Tess’in Will’i aldatmamasının tek nedeni buna hiç fırsat bulamamış olmasıydı. Ama bir saniye, o daha önceki sevgililerini de hiç aldatmamıştı ki. Son derece masum bir cinsel geçmişi vardı. Ne tanımadığı bir tiple bir gecelik ilişki yaşamış, ne sarhoşken bir başkasının sevgilisiyle öpüşmüş, ne de bir sabah büyük bir pişmanlıkla uyanmıştı. O hep doğru olanı yapmıştı. Peki neden? Ne için yani? Kimin umurundaydı ki bu?

Tess elini artık daha belirgin bir şekilde okşamakta olan başparmaktan gözlerini alamıyordu.

Haziran 1987, Berlin. ABD başkanı Ronald Reagan, Batı Berlin’de yaptığı bir konuşmada şöyle dedi: “Sayın

Genel Sekreter Gorbaçov, eğer barış istiyorsanız, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa için refah istiyorsanız, özgürlük istiyorsanız bu kapıya gelin! Bay Gorbaçov, açın bu kapıyı! Bay Gorbaçov, yıkın bu duvarı!”

Haziran 1987, Sidney. On yaşındaki kızları üst kattaki odasında uyurken Andrew ve Lucy O’Leary, mutfak masasında oturup kısık sesle konuştular. “Aslında seni affedemiyor değilim,” dedi Andrew. “Sadece umursamıyorum. Hem de hiç umursamıyorum.”

“Bunu sadece bana bakasın diye yaptım,” dedi Lucy. Ama Andrew’un gözleri onun arkasına, kapıya bakmaya başlamıştı bile.

29. BÖLÜM

“Neden kuzu eti yok?” diye sordu Polly. “Babam eve geldiğinde hep kuzu eti yeriz.” Çatalını tabaktaki fazla pişmiş balığa mutsuz bir tavırla saplayıp duruyordu.

“Akşam yemeği için neden balık yaptın anne?” diye sordu Isabel, Cecilia’ya. “Babam balıktan nefret ediyor.”

“Ben balıktan *nefret* etmiyorum,” dedi John-Paul.

“Ediyorsun,” dedi Esther.

“Sadece en sevdiğim yemek değil,” dedi John-Paul bu kez. “Ama bu oldukça güzelmiş.”

“Bence oldukça güzel değilmiş,” diye atıldı Polly. Ardından çatalını bırakıp iç geçirdi.

“Polly Fitzpatrick, terbiyeni takın,” dedi John-Paul. “Anneniz o kadar uğraşıp size yemek yapmış...”

“Kesin şunu.” Cecilia elini havaya kaldırıp herkesi susturdu.

Masada bir an bir sessizlik oldu. Herkes onun başka bir

şey daha söylemesini bekliyordu ama Cecilia çatalını bırakıp şarabından büyük bir yudum almakla yetindi.

“Perhiz için şarabı bıraktın sanıyordum,” dedi Isabel.

“Fikrimi değiştirdim,” diye kesip attı Cecilia.

“Öyle istediğin zaman fikrini değiştiremezsin ki!” Polly dehşete kapılmış gibiydi.

“Bugün herkesin günü iyi geçti mi bakalım?” diye sordu John-Paul.

“Evin içi susamyağı kokuyor,” dedi Esther etrafı koklayarak.

“Evet ya. Ben de susamlı tavuk yiyeceğiz sanmıştım,” dedi Isabel.

“Balık beynimiz için yararlıdır,” dedi John-Paul. “Daha zeki olmamızı sağlar.”

“Madem öyle neden Eskimolar dünyanın en zeki insanları değiller?” diye sordu Esther.

“Öyledirler belki,” diye karşılık verdi John-Paul.

“Bu balığın tadı gerçekten çok kötü,” dedi Polly.

“Nobel kazanmış bir Eskimo var mı?” diye sordu Esther.

“Tadı bana da bir garip geldi, anne,” dedi Isabel.

Bunun üzerine Cecilia ayağa kalkıp henüz yenmemiş tabakları toplamaya başladı. Kızlar şaşkınlık içindeydi. “Kendinize tost yapın o zaman.”

“Benimki dursun,” dedi John-Paul, kendi tabağını parmak uçlarıyla tutarak. “Ben sevdim.”

Tabağı elinden çekerken, “Hayır, sevmedin,” dedi Cecilia, yüzüne bakmadan. John-Paul eve döndüğünden beri

göz göze gelmemişlerdi. Normal davranması, hayatın eskisi gibi devam etmesine izin vermesi, her şeye göz yumduğunu ve razı olduğunu göstermez miydi? Ve bu, Rachel Crowley'nin kızına ihanet etmek anlamına gelmez miydi?

Peki ama o ne yapmaya karar vermişti? Hiçbir şey yapmamaya mı? John-Paul'e soğuk davranırsa ne olacaktı ki? Hayır, ne fark edecekti yani?

Sen hiç kafanı yorma, Rachel. Bak ben kızının katiline nasıl kötü davranıyorum, gör. Bundan böyle kuzu rosto yok ona! Yok diyorsam yok!

Kadehi yine boşalmıştı. Vay canına, ne de hızlı gidiyordu. Buzdolabından şarap şişesini çıkarıp kadehi ağzına kadar doldurdu.

Tess ve Connor sırtüstü yatmış, kesik kesik nefes alıyordu.

“Pekâlâ,” dedi Connor nihayet.

“Aynen,” dedi Tess.

“Koridorda mıyız ne?” dedi Connor.

“Öyleyiz galiba.”

“Bari salona geçebilseydik,” dedi Connor.

“Koridor da güzelmiş canım,” dedi Tess. “Pek bir şey göremedim ya neyse.”

Connor'ın karanlık apartman dairesinde, koridorun zemininde yatıyorlardı. Tess hemen altında ince bir halı olduğunu hissedebiliyordu. Onun da altında ahşap döşeme vardı

herhalde. Bütün daireye sarmısak ve çamaşır deterjanı karışımı tatlı bir koku hâkimdi.

Buraya annesinin arabasıyla gelmişti. Connor onu apartmanın girişinde, sonra merdivenlerde, sonra uzun uzun kapının önünde öpmüş; anahtarla kapıyı açar açmaz giysilerini yırtarcasına çıkarmaya, birbirlerini duvarlara çarpmaya başlamışlardı. Uzun süreli ilişkilerde fazla abartılı bulduğun, akşam televizyonda güzel bir şey varsa onca zahmete değmeyeceğini düşündüğün tarzda bir çılgınlıktı işte.

Connor ilerleyen bir anda Tess'in kulağına, "Ben bir prezervatif ayarlayayım," demiş, Tess ise, "Ben hap kullanıyorum, senden de bir şey bulaşmaz herhalde," diye karşılık vermişti. "Yani lütfen, lütfen, öyle devam et."

Connor da bunun üzerine, "Tamam o zaman," demiş ve öyle devam etmişti.

Şimdiyse Tess elbiselerini düzeltirken utanmayı bekliyordu. Evli bir kadındı o. Bu adama âşık değildi. Burada olmasının bir tek nedeni vardı, o da kocasının bir başkasına âşık olmasıydı. Çok değil, birkaç gün önce olsa böyle bir senaryoya anlam veremez, gülüp geçerdi. İyi ama, hal böyleyken kendinden nefret etmesi gerekmez miydi? Kendini iflah olmaz bir sürtük, bir günahkâr olarak görmesi gerekmez miydi? Oysaki şu anda hissettiği tek bir şey vardı, o da keyif. Evet, keyfi yerine gelmişti gerçekten. Akıl almaz bir keyifti bu. Bir an gözünün önüne Will ve Felicity'nin üzgün yüzleri ve o üzgün yüzlerine soğuk kahveyi fırlatışı geldi. Felicity'nin üstünde beyaz bir ipek bluz vardı. O kahve lekesi hayatta çıkmazdı.

Gözleri karanlığa alışmaya başlamıştı ama yanında yatmakta olan Connor'ı hâlâ bir siluet olarak görüyordu. Bedeninin sıcaklığıysa değdiği her yeri ısıtıyordu. Will'den daha iri, daha güçlü ve daha formda bir adamdı Connor. Will'in kısa ve gürbüz, kıllı vücudunu düşündü. Ne kadar tanıdık ve sevilesi, nasıl da aileden biri, ama bir yandan da ne kadar seksiydi. Tess, Will'in cinsel tarihinin son dönemi olduğunu sanmıştı. Hayatının geri kalanında başka hiçbir erkekle yatmayacağını sanmıştı. Bu hissi içinde ilk kez duyduğu o an, Will'le nişanlandıklarının sabahı geldi aklına. O ne muhteşem bir huzurdu. Bundan sonra tanımadık, yeni vücutlar olmayacaktı. Korunmakla ilgili yersiz muhabbetlere gerek kalmamıştı. Sadece Will vardı. Tek ihtiyacı ve tek istediği oydu.

Şimdiyse eski bir sevgilinin koridorunda yerde yatıyordu.

“Hayat insanı sürekli şaşırtır,” derdi büyükannesi. Gerçi o daha çok soğuk havaları, sebze meyveye gelen zamları kas-tederdi ama olsun, haklıydı işte.

“Biz neden ayrılmıştık?” diye sordu Connor'a.

“Felicity'yle Melbourne'a taşınmaya karar vermişsiniz,” dedi Connor. “Bana gelmeyi isteyip istemediğimi sormadın bile. İşte o zaman anladım terk edildiğimi.”

“Ne korkunç bir şey,” dedi Tess irkilerek. “Bu kadar korkunç muydum gerçekten?”

Connor acıklı bir ifadeyle, “Kalbimi kırmıştın,” dedi.

“Sahiden mi?”

“Muhtemelen,” dedi Connor. “Aşağı yukarı aynı zaman-

larda Teresa diye bir kızla da çıkmıştım. Kalbimi kıran ya sendin ya da o. İkinizi hep karıştırıyorum.”

Tess dirseğini Connor’ın böğrüne sapladı.

“Bende hep iyi hatıralar bıraktın,” dedi Connor, bu kez daha ciddi bir ses tonuyla. “Geçen gün yeniden karşılaştığımızda çok sevindim.”

“Ben de,” dedi Tess. “Seni gördüğüme sevindim.”

“Yalancı. Dehşete kapılmış gibiydin.”

“Şaşırmıştım diyelim. Bu arada hâlâ su yatağın var mı?”

“Su yatağım maalesef yeni milenyumü göremedi,” dedi Connor. “Zaten Teresa’yı da deniz tutuyordu.”

“Kes şu Teresa mevzusunu,” dedi Tess.

“Tamam, tamam. Daha rahat bir yere geçelim mi?”

“Ben böyle iyiyim.”

Kısa bir süre sessizce durduktan sonra üzerinde bir elin dolanmaya başladığını hisseden Tess, “Sen ne yapıyorsun acaba?” dedi.

“Aradığım şeyi bulabilecek miyim diye merak ettim de.”

“Tamam ama bu biraz kabalık olmuyor mu? Cinsiyet ayrımcılığı falan? Her neyse canım.”

“Bu hoşuna gitti mi, Teresa? Dur bir saniye, adım neydi demiştin?”

“Konuşmayı kes lütfen.”

30. BÖLÜM

Cecilia kanepede Esther'in yanına oturdu. Birlikte, Berlin Duvarı'nın yıkıldığı o soğuk ve berrak kasım akşamının videolarını seyrettiler. Duvar'ı Cecilia da takıntı yapmaya başlamıştı. John-Paul'ün annesi gittikten sonra kızları okuldan alma vaktine kadar mutfak masasında oturmuş, Esther'in kitaplarından birini okumuştı. Yapması gereken bir sürü iş vardı –Tupperware teslimatları, Paskalya'ya hazırlık, korsan partisi– ama Duvar hakkında bir şeyler okumanın, aslında düşünmekte olduğu şeyi düşünmüyormuş gibi yapmanın iyi bir yolu olduğunu keşfetmişti.

Esther sıcak süt, Cecilia ise *sauvignon blanc*'tan üçüncü –ya da dördüncü– kadehini içiyordu. John-Paul, Polly'nin okumasını dinliyordu. Isabel ise oturma odasındaki bilgisayarın başında iPod'una şarkı indiriyordu. Bütün ev, içi lamba ışığıyla aydınlatılmış bir aile baloncuğu gibiydi. Cecilia havayı kokladı. Susamyağı kokusu bütün eve yayılmıştı galiba.

“Bak, anne,” dedi Esther, dirseğiyle dürterek.

“Bakıyorum zaten,” dedi Cecilia.

1989’dan aklında kalan görüntüler böyle değildi. O daha çok Duvar’ın tepesine çıkıp dans eden, havaya yumruklar savuran insanları hatırlıyordu. David Hasselhof da gidip orada şarkı söylememiş miydi? Ama Esther’in bulduğu bu videolarda tuhaf bir sessizlik vardı. Doğu Berlin’den öte tarafa tek sıra halinde geçen insanlarda sakin bir şaşkınlık, mutlu bir durgunluk vardı. (Hepsi Almandı ne de olsa. Cecilia’yla aynı soydandılar.) Seksenler modeli saçlı erkek ve kadınlar şişeden şampanya içiyor, kafalarını arkaya yatırıp kameraya gülümsüyorlardı. Birbirlerine sarılıyor, ağlaşıyor, arabalarının kornalarını öttürüyorlardı; ama hepsinde başka türlü bir terbiye, davranışlarında belirgin bir ağırbaşlılık vardı. Duvara balyozlarla girişenlerde bile habis bir öfke değil, kontrollü bir şenlik havası hâkimdi. Cecilia bir süre kendi yaşlarında bir kadının deri ceketli, sakallı bir adamla daireler çizerek dans edişlerini seyretti.

“Neden ağlıyorsun, anne?” diye sordu Esther.

“Baksana ne kadar mutlular,” dedi Cecilia.

Mutlulardı çünkü böyle kabul edilmez bir şeye yıllarca dayanmışlardı. Çünkü Duvar’ın bir gün yıkılacağına diğerleri gibi o kadın da inanmıştı muhtemelen, ama bu anı ömrü hayatında göreceğini sanmazken görmüştü işte.

“Mutlu şeylere ağlıyor olman ne garip,” dedi Esther.

“Biliyorum,” dedi Cecilia.

Mutlu sonlar onu hep ağlatırdı.

“Çay ister misin?” Polly’nin okuması bitmiş, John-Paul yemek odasındaki masanın başında dikilmiş, endişeyle Cecilia’ya bakıyordu. Bütün akşam böyle çekingen, temkinli bakışlar atıp durmuştu zaten.

“Hayır,” dedi Cecilia sertçe yine yüzüne bile bakmadan. Kızlarının şaşkın bakışlarının onda olduğunu hissedebiliyordu. “Çay falan istemiyorum.”

31. BÖLÜM

“Felicity’yi hatırlıyorum,” dedi Connor. “Komik kızdı. Hazırcevaptı. Biraz da ürkütücüydü.”

Nihayet Connor’ın yatağına geçmişlerdi. Üzerinde mısır pamuğundan çarşaflar olan sıradan, büyük boy bir yataktı. Connor önceki akşam yaptığı makarnadan kalanları ısıtmıştı ve şimdi ikisi yatakta makarna yiyorlardı.

“Medeni insanlar gibi masada da yiyebiliriz,” demişti Connor. “Salata da yaparım.”

“Burada duralım,” demişti Tess de. “Sonrasında utanacak bir şey yapmak istemeyiz.”

“Haklısın.”

Makarna çok lezzetliydi. Tess aç kurtlar gibi saldırdı yemeğe. En son ne zaman böyle iştahla yemek yemişti? Liam bebekken ve Tess bütün gece uyumayıp onu emzirirkendi herhalde.

Ama Tess şimdi bütün gece oğlunu emzirmek yerine,

yarı yabancı bir adamla, hem de iki kez, gürültücü ve tatmin edici cinsel temaslar yaşamıştı. İştahını kazanması değil, tersine kaybetmiş olması gerekirdi.

“Demek o ve kocan bir ilişki yaşıyor,” dedi Connor.

“Hayır,” dedi Tess. “Birbirlerine âşık olmuşlar. Duyguları son derece saf ve temiz.”

“Bence sadece korkunç.”

“Biliyorum,” dedi Tess. “Ben de bu pazartesi öğrendim ve şimdi de burada...” Bir an durup çatalını odada ve kendi çıplak vücudu üzerinde gezdirdi. (Aslında cırılçıplak değildi. Connor hiçbir şey söylemeden çekmecedan bir tişört çıkarıp ona vermiş, sonra da mutfığa makarna hazırlamaya gitmişti. Tişört temiz kokuyordu.)

“Şimdi de burada makarna yiyorsun,” diye tamamladı Connor.

“Hem de müthiş bir makarna yiyorum,” dedi Tess onu onaylayarak.

“Şu Felicity biraz şey değil miydi...?” Connor o “şey”in doğrusunun ne olduğunu bulmaya çalışıyor gibiydi. “Nasıl söylesem? Biraz topluca bir kız değil miydi?”

“Bildiğin obezdi işte,” dedi Tess. “Ama bu yıl kırk kilo verince ortaya çok güzel bir hatun çıktı.”

“Hımm,” dedi Connor. “Peki sence şimdi ne olacak?”

“Hiç fikrim yok,” dedi Tess. “Geçen hafta evliliğimin iyi gittiğini sanıyordum. Bir evlilik nasıl iyi gidebilirse o kadar yani. Sonra bana bu haberi verdiler. Ben de şoka girdim. Hâlâ şoktayım ama üç gün sonraki halime bak bir de.

Üç gün de değil, *iki* gün sonra eski sevgililerimden biriyle resmen... makarna yiyorum.”

“Oluyor böyle şeyler,” dedi Connor. “Fazla takma kafana.”

Tess makarnayı bitirdikten sonra parmağıyla tabağın dibini sıyırdı. “Sen neden bekârsın bu arada? Yemek yapmayı biliyorsun, başka şeyleri de biliyorsun,” dedi yatağı işaret ederek, “hem de oldukça iyi biliyorsun.”

“Bunca yıl seni bekledim,” diye karşılık verdi Connor, gayet ciddi bir ifadeyle.

“Hadi oradan,” dedi Tess. “Beklememişsindir. Sahiden bekledin mi yoksa?”

Connor boş tabağı alıp kendi tabağının üzerine koydu, ikisini birden yatağın başındaki komodinin üzerine bıraktı, sonra da yastığa başını dayadı.

“Aslında seni bir süre bekledim,” dedi nihayet.

Tess’in keyifli hali kaybolmaya başlamıştı. “Üzgünüm, inan bak bilmi...”

“Tess,” diye araya girdi Connor, “rahat ol. Aradan çok zaman geçti ve ilişkimiz pek de uzun sürmemişti zaten. Hep aradaki yaş farkı yüzünden. Ben sıkıcı bir muhasebeciydim, sense maceralara açık bir genç kadındın. Ama sonradan, birlikte kalabilseydik nasıl olurdu diye düşünmedim desem yalan olur.”

Oysa Tess bunların hiçbirini merak etmemişti. Hem de bir kez bile. Connor’ı doğru düzgün düşündüğünü bile sanmıyordu.

“Peki hiç evlenmedin mi?” diye sordu.

“Bir kadınla uzunca bir süre beraber yaşadık. Avukattı. İkimiz hem bir iş ortaklığının hem de evliliğin yoluna girmiştik. Ama sonra ablam ölünce her şey değişti. Yeğenimle ilgilenmem gerekiyordu. Angela’nın bana olan ilgisinin bittiği dönemlerde benim de muhasebeciliğe olan ilgim bitmişti. Böylece beden eğitimi öğretmenliği yapmaya karar verdim.”

“Benim hâlâ anlayamadığım bir şey var. Mesela Liam’ın Melbourne’deki okulunda bekâr bir baba var ve bütün kadınlar, adamın üzerine *üşüşmüş* durumdalar. Abartmıyorum, inan. Onları o halde gördükçe ben utanıyorum.”

“Şey,” dedi Connor. “Benim de üzerime üşüşüyorlar sanırım.”

“Yani bunca yıldır sahadasın ve bir şey olmadı, öyle mi?” dedi Tess.

“Sayılır,” diye karşılık verdi Connor. Bir an bir şey diyecek gibi oldu ama vazgeçti.

“Ne oldu?”

“Yok bir şey.”

“Söyle hadi.”

“Bir itirafta bulunacaktım.”

“Heyecan verici bir şey mi?” dedi Tess. “Merak etme, kocam sevgiliyle aynı evde yaşamamı önerdiğinden beri her şeye açığım zaten.”

Connor onu anlıyormuş gibi gülümsedi. “O kadar da heyecan verici değil aslında. Bir yıldır bir terapistle gidiyorum diyecektim. Nasıl derler, düzeltmem gereken bazı şeyler var da.”

“Hımm,” dedi Tess dikkatli bir şekilde.

“O nasıl bir bakış öyle?” dedi Connor. “Deli değilim ben. Dedim ya, sadece düzeltmem gereken bir iki mesele var.”

“Ciddi meseleler mi bunlar?” diye sordu Tess, gerçekten bilmek isteyip istemediğine emin olmamasına rağmen. Her şey ona geride kalan bütün ciddi olaylara verilen bir mola, çılgın küçük bir kaçamak gibi görünmüştü. İçini döküp rahatlıyordu işte. (Gerçi bütün bunları tanımlamaya, kabul edilebilir şekilde paketlemeye çalıştığının da farkındaydı. Belki de kendinden nefret etme aşaması da sıradaydı.)

“Seninle çıktığımız zamanlarda,” diye söze girdi Connor, “Janie Crowley’yi canlı gören son kişinin ben olduğumu söylemiş miydim? Rachel Crowley’nin kızı Janie’yi demek istiyorum.”

“Onun kim olduğunu biliyorum,” dedi Tess. “Ama bana bunu anlatmadığına emin gibiyim.”

“Ben de öyle tahmin etmiştim,” dedi Connor. “Çünkü kimseyle konuşmadım. O kadar az insan biliyor ki. Bir tek polis ve Janie’nin annesi biliyor denilebilir. Biliyor musun, bazen Rachel Crowley’nin kızını benim öldürdüğüme inandığını düşünüyorum. Bana bakışlarından seziyorum bunu.”

Tess’in içi ürpermişti. Adam önce Janie Crowley’yi öldürmüştü, şimdi de sıra Tess’teydi. Lanet olsun. Eski bir sevgilisiyle yatağa girmek için kocasının romantik ilişkisini bahane ettiğini herkes öğrenecekti demek ki.

“Peki öldürdün mü?” diye sordu Tess.

Connor kafasını tokat yemiş gibi arkaya attı. “Tess! Hayır, tabii ki!”

“Affedersin,” dedi Tess rahatlayıp yastığa gömülürken. Tabii ki o yapmamıştı.

“Tanrım, böyle düşündüğüne inanamıyorum.”

“Pardon, pardon. Peki Janie arkadaşın mıydı? Sevgilin miydi?”

“Sevgilim olmasını istemiştım,” dedi Connor. “Ona epey tutulmuştım. Okuldan sonra bize gelirdi, yatakta oynasıldık. Ben sonra ciddileşir, öfkeyle, ‘Pekâlâ, bu sevgilim olduğunu gösterir, öyle değil mi?’ derdim. Bana bağlansın diye deli oluyordum. Her şey imzalanıp mühürlensin istiyordum. O benim ilk sevgilimdi ama o sürekli, ‘Şey, bilemiyorum, hâlâ karar veremedim,’ gibisinden şeyler söyleyip duruyordu. Tam da kafayı yemek üzereyken, öldüğü günün sabahında, nihayet kararını verdiğini söyledi. Tabiri caizse işi ben kapmıştım. Sevinçten deliye dönmüştüm. Büyük ikramiye bana çıkmış gibi olmuştum.”

“Connor,” dedi Tess. “Çok üzgünüm.”

“O gün öğleden sonra bize geldi, benim odamda balık patates yedik, saatlerce öpüştük, sonra onu tren istasyonuna bıraktım ve ertesi sabah radyodan, Wattle Valley Parkı’nda boğularak öldürülmüş bir kızın cesedinin bulunduğunu öğrendim.”

“Tanrım,” dedi Tess. Tıpkı geçen gün annesiyle birlikte Rachel Crowley’nin önünde oturmuş, Liam’ın başvuru formlarını doldururken hissettiği gibi ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemez haldeydi şimdi de. Connor’ın deneyimlerini, kendi hayatından benzer herhangi bir olayla bağdaştırama-

dığı için söyleyecek bir şey bulamıyordu.

“Birlikteyken bundan hiç bahsetmemiş olduğuna inanmıyorum,” dedi nihayet.

İyi de ne diye bahsedecekti ki? Altı ay gibi bir süre çıkmışlardı, o kadar. Evli çiftler bile paylaşmıyordu her şeylerini. Mesela Will’e sosyal anksiyetesiyle ilgili tespitini hiç anlatmamıştı. Ona böyle bir şeyi anlatmanın düşüncesi bile yetmişti utanmasına.

“Antonia’ya da kim bilir kaç yıl sonra anlattım,” dedi Connor. “Bu yüzden bana güvenmişti de. Hatta öyle güvenmişti ki, Janie’nin başına gelenleri bırakıp bu güvenmişliğini falan konuşmuştuk. Sanırım bu yüzden ayrıldık. Benim *paylaşma* beceriksizliğimden dolayı.”

“Galiba kızlar her şeyi bilmek istiyor,” dedi Tess.

“Ama hikâyenin Antonia’ya bile anlatmadığım bir kısmı daha var,” dedi Connor. “Kimselere söylemediğim bir şey. Terapistim hariç tabii. *Deli doktorum.*”

Durdu.

“Bana da anlatmak zorunda değilsin,” dedi Tess, bütün asaletini takınarak.

“Tamam, konuyu değiştirelim o zaman,” dedi Connor.

Tess şakacıktan bir dirsek attı ona.

Bunun üzerine Connor, “Annem benim için yalan söyledi,” dedi.

“Nasıl yani?”

“Sen annemle tanışma şerefine erişmedin tabii. Biz tanışmadan önce ölmüştü o.”

Connor’la birlikte oldukları zamanlara dair bir anısı daha canlanmıştı. Hatırlıyordu. Anne babasını sorduğunda Connor, “Babam ben daha küçükken terk etmiş bizi. Annemse ben yirmi bir yaşındayken öldü. Ayyaşın tekiydi annem. Onunla ilgili başka da bir şey söylenemez,” demişti. Tess bu konuşmalarını aktardığında Felicity ise, “Erkeklerin anne meseleleri işte,” demişti.

“Annem ve sevgilisi, polise o gün saat beşten itibaren onlarla birlikte olduğumu söylediler ama değildim. Evde yalnızdım. Onlar yine bir yerlere içmeye gitmişlerdi. Ama inan benim için yalan söylemelerini istemedim. Bu kararı annem verdi. Hoşuna da gitmişti; polise yalan söyleme kısmı yani. Memurlar gittikten sonra bana göz kırptığını hatırlıyorum. Evet, resmen göz kırptı! Sanki onunla sıkı fıkı arkadaşmışız gibi. Onu o halde görünce cinayeti kendim işlemişim gibi oldum. Ama elden ne gelirdi ki? Annem benim için yalan söyledi diyemezdim. Öyle bir şey yapsam bu kez gerçekten bir şey sakladığımı düşünürlerdi.”

“Ama annen bunu gerçekten yaptığını düşünmemiştir herhalde, öyle değil mi?” dedi Tess.

“Polisler gittikten sonra işaretparmağını bana doğru uzatıp, ‘Connor, yavrucuğum, bilmek istemiyorum,’ dedi. Sanki ben ona, ‘Anne, inan ben yapmadım,’ demişim, o da ‘Kes sesini, bana bir kadeh şarap doldur bakayım,’ diyormuş gibi. O günden sonra ne zaman körkütük sarhoş olsa, ‘Bana borçlusun, nankör köpek,’ diyordu. Yani onun sayesinde suçluluk hissim hiç dinmedi. Sanki gerçekten ben yapmışım gibi.” Ürperip to-

parlandı. “Neyse. Sonra büyüdüm. Annem öldü. Janie hakkında kimseyle konuşmadım. Kendimle bile. Sonra ablam da öldü, Ben’in bakımı bana kaldı, sonra öğretmenlik diplomamı aldım ve hemen St. Angela’ya girdim. Janie’nin annesinin de orada çalıştığını işe başladığımın ikinci günü öğrendim.”

“Zor oluyordur.”

“Onunla pek sık karşılaşmıyoruz. Başlarda onunla Janie hakkında konuşmaya çalıştım ama kadın bu konuda bir şey söylemek istemediğini gayet açıkça belirtti. Öyle işte. Sana bütün bunları neden bekâr olduğumu sorduğun için anlattım. Benim pahalı *terapistime* kalırsa mutlu olmayı hak etmediğimi düşündüğüm için ya da Janie’ye yapmadıklarından dolayı hissettiğim suçluluk psikolojisi yüzünden, bilinçaltım gönül ilişkilerini sabote edip duruyormuş.” Durup Tess’e utangaç bir tavırla gülümsedi. “Anlayacağın, aşırı derecede *yaralı* bir tipim ben. Sıradan bir beden eğitimi öğretmeni değilim yani.”

Tess, adamın elini tutup parmaklarını parmaklarına geçirdi. Az önce, çoğu insanın samimilikten çok ileride bulacağı türde şeyler yapmış olmasına rağmen şimdi, birbirine geçmiş ellerine baktığında, başka bir adamın elini tutuyor olmanın gerçekliğiyle irkilmişti.

“Üzüldüm,” dedi nihayet.

“Neye üzüldün ki?” diye sordu Connor.

“Janie’ye üzüldüm. Bir de ablanın ölmesine.” Bir an durdu. “Ve seninle o şekilde ayrıldığımı.”

Connor, Tess’in başının üstünde bir istavroz çıkardı. “Seni günahlarından arındırıyorum evladım. Ya da ne diyor-

larsa artık. Günah çıkartmayalı epey bir zaman oldu.”

“Ben de,” dedi Tess. “Ama sanırım önce bir ceza vermen gerekiyordu.”

“Orası kolay, bebeğim.”

Tess kıkırdayarak güldü, sonra da parmaklarını açıp çekti elini. “Ben gideyim artık.”

“Kendi ‘meselelerimle’ korkuttum seni,” dedi Connor.

“Hayır, korkutmadın. O yüzden değil. Sadece annemin meraklanmasını istemiyorum. Ben gelene kadar yatmaz ve bu kadar geç kalacağımı bilmiyordu.” Aniden asıl buluşma nedenleri geldi aklına. “Hey, yeğenin hakkında hiç konuşmadık ki. Benden kariyer tavsiyesi falan almayacak mıydın sen?”

“Ben’in bir işi var zaten,” diye karşılık verdi Connor gülümseyerek. “O seninle buluşmak için bir bahaneydi.”

“Gerçekten mi?” Tess’in içi mutlulukla ısınmıştı. İstiyor olmaktan daha güzel bir şey var mıydı? İnsanın tek ihtiyacı bu değil miydi?

“Evet, gerçekten.”

Birbirlerine baktılar.

“Connor...” diye söze girdi.

“Merak etme,” dedi Connor. “Herhangi bir beklentim yok. Bu yaşadığımızın ne anlama geldiğini biliyorum.”

“Ne anlama geliyormuş?” diye sordu Tess merakla.

“Pek emin değilim aslında. Terapistime sorayım, sana da söylerim.”

Tess burun kıvrıldı.

“Benim gerçekten gitmem gerekiyor,” dedi bir kez daha. Ama kıyafetlerini ancak yarım saat sonra giyebildi.

32. BÖLÜM

Cecilia ebeveyn banyosuna girdiğinde John-Paul dişlerini fırçalıyordu. O da kendi fırçasını aldı, üstüne macunu sürdü ve onunla aynada göz göze gelmemeye çalışarak dişlerini fırçalamaya başladı.

Derken aniden bıraktı fırçalamayı.

“Annen de biliyor,” dedi sonra.

John-Paul lavaboya eğilip tükürdü. “Nasıl yani?” Ardından doğrulup ağzını havluyla kuruladı, havluyu askısına gelişigüzel astı. Gören de havluyu bilerek düzgün koymadığını sanırdı.

“Biliyor işte,” dedi Cecilia yeniden.

“Ona *söyledin* mi?” dedi dönüp bakarak.

“Hayır ben...”

“Neden böyle bir şey yaptın ki?” John-Paul’ün beti benzi atmıştı. Öfkeden çok, hayret vardı bakışlarında.

“John-Paul, ben ona hiçbir şey söylemedim, tamam mı?”

Sadece Polly'nin partisine Rachel'ın da geleceğinden bahsettim. O da senin bunu nasıl karşıladığını sordu. İstesem oracıkta söylerdim.”

John-Paul'ün omuzları gevşemişti hemen. “Sen öyle yorumlamışsın demek ki.”

Kendinden emin görünüyordu. Bilgiye dayalı bütün tartışmalarda hep böyle kendinden emin olurdu zaten. Onun için yanılıyor olmak gibi bir ihtimal söz konusu bile olamazdı. Ve bu, Cecilia'yı çılgına çevirirdi. Öyle zamanlarda yüzüne bir tokat patlatmamak için zor tutardı kendini.

Mesele de buydu ya. Şimdi adamın bütün kusurları her zamankinden daha ağır geliyordu Cecilia'ya. Karşısındaki adam anlayışlı, kanunlara saygılı bir koca ve baba olsa başkaydı tabii. Olmadık zamanlarda sergilediği sabit fikirlilikleri, ara sıra (yine olmadık zamanlarda) ortaya çıkan depresif ruh halleri, tartışmalar sırasındaki inatçılığı, dağınıklığı, hep bir yerlerde bir şeylerini bırakıyor olması hoşgörülebilirdi. Zararsız, sıradan kusurlardı ne de olsa. Ama şimdi, bütün o kusurlar bir katile ait olduğuna göre iş değişmişti. Adamın iyi yanları gereksiz, hatta sahtekârca geliyordu artık. Ona bir daha aynı gözle nasıl bakabilirdi? Onu sevmeye nasıl devam edebilirdi? Onu tanımıyordu bile. Optik bir göz yanılmasına âşık olmuştu. Ona şefkatle, tutkuyla ve neşeyle bakmış olan o mavi gözler, Janie'nin ölmeden önceki son anlarında gördükleriyle aynı gözlerdi. Cecilia'nın küçük kızlarının yumuşacık, narin kafalarını okşayan eller, Janie'nin boğazına sarılanlarla aynıydı.

“Annen biliyor,” dedi ona bir kez daha. “Gazetelerde çıkan resimlerde tespihleri görüp tanımış. Bir de bana ne dedi biliyor musun? Bir anne, çocukları için her şeyi yaparmış ve benim de çocuklarım için aynısını yapmam gerekirmiş. Söyledikleri çok ürkütücüydü. *Senin annen ürkütücü bir tip zaten.*”

Bunu söyleyerek bir çizgiyi daha aşmış oluyordu. John-Paul, annesiyle ilgili eleştirileri pek hoş karşılamazdı. Cecilia da bunu bildiğinden, canı ne kadar sıkılmış olursa olsun hiçbir şeyden bahsetmezdi.

John-Paul lavabonun yanına çökerken diziyle askıdaki havluyu düşürdü. “Gerçekten bildiğine inanıyor musun?”

“Evet,” dedi Cecilia. “Gördün mü, bak. Neyse ki annesinin altın çocuğu cinayetden de yırttı.”

John-Paul gözlerini kırptırmaya başlayınca Cecilia bir an özür dileyecek gibi oldu ama hemen sonra bunun bulaşık makinesini boşaltmak gibi sıradan bir anlaşmazlık olmadığını hatırlayıp sustu. Kurallar değişmişti artık. Canı istediği kadar huysuzluk yapabilirdi.

Diş fırçasını yeniden alıp sert ve mekanik hareketlerle dişlerini fırçalamaya devam etti. Dişçisi daha geçen hafta onu çok sert fırçalıyor, mineye zarar veriyor diye uyarmamış mıydı? “Fırçayı, elinde bir keman yayı varmış gibi parmak uçlarınla tutmalısın,” demişti dişçi, nasıl yapacağını göstermeyi ihmal etmeden. Sonra Cecilia yine elektrikli diş fırçası alsam mı diye sormuş, adam onların sadece yaşlılara göre olduğunu belirtmiş, Cecilia o fırçaların daha iyi temizlediğini söylemiş, adam gerek olmadığında ısrar etmişti. Yaptıkları o

sohbete kendini nasıl da kaptırmış, dış bakımıyla ilgili bir meseleyi nasıl da önemsemişti. Tabii bütün bunlar geçen haftaydı.

Ağzını çalkalayıp tükürdükten sonra John-Paul'ün yere düşürdüğü havluyu alıp yerine astı.

“Bu bakışların var ya,” dedi adam. “O kadar...” Susup derin bir nefes aldı.

“Ne bekliyordun ki?” diye sordu Cecilia şaşırılmış bir halde.

“Çok üzgünüm,” dedi John-Paul. “Seni bu hallere düşürdüğüm için çok üzgünüm. Seni de bu işe alet ettiğim için çok üzgünüm. O mektubu yazmakla ne büyük aptallık etmişim. Ama ben hâlâ aynı benim, Cecilia. İnan bana. Beni bir canavar olarak görme lütfen. Daha on yedi yaşındaydım. Korkunç, çok korkunç bir hata yaptım.”

“Bedelini ödemediğin bir hata,” dedi Cecilia.

“Biliyorum,” dedi John-Paul, gözlerini onun gözlerine dikerek. “Hem de çok iyi biliyorum.”

Kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Siktir!” diye bağırdı Cecilia, elini başına vurarak. “Lanet olsun!”

“Ne oldu?” diye sordu John-Paul irkilerek. Cecilia hiç kötü konuşmazdı. Demek ki bunca yıldır kafasının bir yerinde, içi terbiyesiz laflarla dolu bir Tupperware kabı duruyordu ve o kap şimdi açılmış, sözcükler ilk günkü tazeliyle ortaya saçılmıştı.

“Paskalya şapkaları,” dedi Cecilia. “Polly ve Esther’e yarın için Paskalya şapkası lazımdı.”

6 Nisan 1984

Janie trenin penceresinden bakıp John-Paul'ün peronda onu beklediğini görünce az daha fikrini değiştirecekti. Uzun bacaklarını öne doğru uzatarak oturmuş, kitap okuyordu. Trenin geldiğini görünce ayağa kalkmış, kitabı arka cebine sıkıştırılmış, kısacık, neredeyse belli belirsiz bir hareketle saçlarını düzeltmişti. Ne kadar da yakışıklı görünüyordu.

Janie oturduğu yerden kalkarken dengesini sağlamak için direğe tutundu, sonra çantasını omzuna attı.

Çocuğun saçlarını düzeltişinde komik bir şey vardı; John-Paul gibi birine yakışmayacak derecede ezik bir tavır. Gören de Janie'yle karşılaşacak, onu etkileyecek diye gerilmiş sanırdı.

“Bir sonraki durak Asquith. Ondan sonra Berowra.”

Tren zangırdarak durdu.

Demek böyle olacaktı. Onunla bir daha görüşemeyeceğini bu şekilde söyleyecekti. İstese onu avucunda tutabilir, umut vermeye devam edebilirdi ama öyle bir kız değildi Janie.

sohbete kendini nasıl da kaptırmış, diş bakımıyla ilgili bir meseleyi nasıl da önemsemişti. Tabii bütün bunlar geçen haftaydı.

Ağzını çalkalayıp tükürdükten sonra John-Paul'ün yere düşürdüğü havluyu alıp yerine astı.

“Bu bakışların var ya,” dedi adam. “O kadar...” Susup derin bir nefes aldı.

“Ne bekliyordun ki?” diye sordu Cecilia şaşırılmış bir halde.

“Çok üzgünüm,” dedi John-Paul. “Seni bu hallere düşürdüğüm için çok üzgünüm. Seni de bu işe alet ettiğim için çok üzgünüm. O mektubu yazmakla ne büyük aptallık etmişim. Ama ben hâlâ aynı benim, Cecilia. İnan bana. Beni bir canavar olarak görme lütfen. Daha on yedi yaşındaydım. Korkunç, çok korkunç bir hata yaptım.”

“Bedelini ödemediğin bir hata,” dedi Cecilia.

“Biliyorum,” dedi John-Paul, gözlerini onun gözlerine dikerek. “Hem de çok iyi biliyorum.”

Kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Siktir!” diye bağırdı Cecilia, elini başına vurarak. “Lanet olsun!”

“Ne oldu?” diye sordu John-Paul irkilerek. Cecilia hiç kötü konuşmazdı. Demek ki bunca yıldır kafasının bir yerinde, içi terbiyesiz laflarla dolu bir Tupperware kabı duruyordu ve o kap şimdi açılmış, sözcükler ilk günkü tazeliyle ortaya saçılmıştı.

“Paskalya şapkaları,” dedi Cecilia. “Polly ve Esther’e yarın için Paskalya şapkası lazımdı.”

6 Nisan 1984

Janie trenin penceresinden bakıp John-Paul'ün peronda onu beklediğini görünce az daha fikrini değiştirecekti. Uzun bacaklarını öne doğru uzatarak oturmuş, kitap okuyordu. Trenin geldiğini görünce ayağa kalkmış, kitabı arka cebine sıkıştırılmış, kısacık, neredeyse belli belirsiz bir hareketle saçlarını düzeltmişti. Ne kadar da yakışıklı görünüyordu.

Janie oturduğu yerden kalkarken dengesini sağlamak için direğe tutundu, sonra çantasını omzuna attı.

Çocuğun saçlarını düzeltişinde komik bir şey vardı; John-Paul gibi birine yakışmayacak derecede ezik bir tavır. Gören de Janie'yle karşılaşacak, onu etkileyecek diye gerilmiş sanırdı.

“Bir sonraki durak Asquith. Ondan sonra Berowra.”

Tren zangırdarak durdu.

Demek böyle olacaktı. Onunla bir daha görüşemeyeceğini bu şekilde söyleyecekti. İstese onu avucunda tutabilir, umut vermeye devam edebilirdi ama öyle bir kız değildi Janie.

Söyleyeceklerini telefonda anlatabilirdi ama o da doğru olmazdı. Birbirleriyle telefonda görüşmüyorlardı ki zaten. İkinin de annesi telefonun etrafında adeta nöbet tutuyordu.

(Mümkün olsaydı da ona e-posta ya da mesaj atabilseydi. O zaman bütün sorunlar çözülmüş olurdu ama cepte telefonları ve internet daha çıkmamıştı işte.)

Janie aralarında tatsız bir konuşma geçer, John-Paul'ün gururu biraz kırılır, “Zaten ben de senden hoşlanmamıştım,” gibi hınç dolu bir şeyler söyler sanıyordu ama şimdi, saçını düzeltişini gördükten sonra onun duygularını gerçekten incitmek üzere olduğunu anlamıştı. Ve bunun düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

Trenden inince John-Paul elini kaldırıp gülümsedi. Janie de ona el salladı. Peronda ona doğru yürürken birdenbire Connor'dan, John-Paul'den daha çok hoşlanmadığını, aksine John-Paul'den çok daha fazla hoşlandığını fark etti. İşin aslı, onun gibi yakışıklı, zeki, eğlenceli ve kibar biriyle olmak çok zordu. John-Paul büyülüyordu onu. O da Connor'ı büyülüyordu. Ve büyüleme kısmı daha eğlenceliydi. Kızların asıl işi büyülemek olmalıydı.

John-Paul'ün ona ilgi gösteriyor olmasında hileli bir şey vardı sanki. Bir eşek şakası gibiydi bu. Janie'nin ona yetmeyeceğini anlamış olmalıydı. Kız arkadaşları her an ortaya çıkıp gülüşerek, “Seninle gerçekten ilgileneceğini mi sanmıştın?” gibi bir şeyler söylemesini bekliyordu. Arkadaşlarına da bu yüzden söz etmemişti John-Paul'le ilişkisinden. Connor'ı biliyorlardı tabii ki, ama John-Paul, Fitzpatrick'i bilen yoktu.

Kendi bile inanamazken arkadaşlarını nasıl inandıracaktı ki?

Otobüste giderlerken resmen sevgilisi olduğunu ilan ettiği anda Connor'ın yüzünde beliren zevzek sırıtışı hatırladı. Eskiden beri arkadaştılar. Bekâretini onunla kaybetmek biraz sevimli, biraz da komik olacaktı. Oysaki John-Paul'ün önünde soyunmaya bile utanırdı. Bunu düşündükçe kalbi duracak gibi oluyordu. Evet, evet. Çocuk, kendisinininkine daha çok yakışan bir kızla birlikte olmalıydı. Janie'nin tuhaf, cılız, beyaz vücudunu görünce dayanamayıp gülerdi kesin. Kollarının vücuduna göre nasıl orantısız olduğunu hemen fark ederdi. Göğüs çukurunu görünce burun kıvrır, alay ederdi herhalde.

“Selam,” dedi Janie.

Çocuk da, “Selam,” deyip göz göze geldiklerinde Janie'nin yine nefesi kesildi. Bir kez daha aynı şey olmuş, aralarında tanımlayamadığı büyük bir şey olduğunu hissetmişti. Yirmi yaşındaki halinin “tutku”, otuz yaşındaki halininse, biraz da alaycı bir şekilde “kimya” diyeceği türden bir şeydi bu. İçinde bir ses, küçücük, cılız bir ses, *yapma Janie, resmen korkakça davranıyorsun. Connor'dan değil, ondan hoşlanıyorsun. Onu seç. Büyük bir şey bu. Muazzam bir şey bu. Aşk bu*, diyordu.

Ama o esnada kalbi o kadar hızlı atıyordu ki doğru düğün nefes bile alamıyordu. Göğsünün tam ortasında bir ağrı, sanki onu ezip dümdüz etmeye çalışırmış gibi bastırıyor da bastırıyordu. Bir an önce normal haline dönmesi gerekiyordu.

“Seninle bir şey hakkında konuşmam lazım,” dedi Janie. Sesine verdiği o soğuk ve sert havayla birlikte kaderini, bir zarfın ağzı gibi mühürlemiş oluyordu.

PERŞEMBE

33. BÖLÜM

“Cecilia! Mesajlarımı almadın mı sen? Kim bilir kaç kez aradım seni.”

“Cecilia, şu piyango biletleri konusunda haklıymışsın.”

“Cecilia! Dün pilateste yoktun!”

“Cecilia! Görümcem seni partisinde ağırlamak istiyor.”

“Cecilia, Harriette’i önümüzdeki hafta baleden sonra sen alabilir misin?”

“Cecilia!”

“*Cecilia!*”

“Cecilia!”

Günlerden Paskalya Şapka Geçidi günüydü ve St. Angela’nın anneleri, hem Paskalya’nın hem de yeni mevsimin ilk günü onuruna oldukça şık giyinip gelmişlerdi okula. Yumuşak, zarif şallar boyunlara atılmış, daracık kotlar pek de dar olmayan baldırlara yapışmış, sivri topuklu çizmeler bahçede tıkr tıkr dolaşmaya başlamıştı. Bütün yaz çok sıcak ve

nemli geçtiği için, şimdi esen tatlı rüzgârın üstüne, dört gün sürecek çikolata dolu hafta sonunun heyecanı da eklenince herkesin keyfini parlatmıştı. Bahçeye iki sıra halinde dizilmiş, katlanabilir, mavi sandalyelere yerleşen anneler pek bir neşeli ve keyiflilerdi.

Geçide katılmayacak olan büyük çocuklar balkonlara çıkıp tırabzanlara yaslanmış, yüzlerinde, böyle şeyler için fazlasıyla büyümüş olduklarını anlatan umarsız ve olgun ifadelerle etrafları seyrediyorlardı.

Cecilia altıncı sınıfların balkonuna baktığında Isabel'in, en yakın arkadaşları Marie'yle Laura'nın arasında durduğunu gördü. Üç kız, zaman zaman fırtınalı geçen dostluklarının şimdi durulduğunu, aralarındaki bağın nasıl eşit olduğunu ve birbirlerine duydukları sevginin ne kadar saf ve yoğun olduğunu göstermek için kollarını birbirlerinin boyunlarına dolamışlardı. Sonraki dört gün okul olmadığı için bu yoğun sevgilerinin hemen arkasından sökün edecek gözyaşları, ihanetler ve dedikodular da yaşanmayacaktı neyse ki.

Annelerden biri, kalabalığın arasında bir sepet dolusu Belçika çikolatası gezdirince herkes adeta kendinden geçmiş halde zevkle inlemeye başlamıştı.

Ben bir katilin karısıyım, diye düşündü Cecilia, Belçika çikolatası ağzında erirken. *Cinayete yardım ve yataklık ediyorum ben,* diye düşündü, Tupperware partileri için randevularını ayarlarken. *Benim adım Cecilia Fitzpatrick. Kocam katilin teki ve ben bu insanların arasında nasıl da rahat laklak yapıp gülüyorum.*

Demek, bu iş böyle yapılıyordu. İnsan bir sırıla böyle yaşıyordu. Yapıyordun oluyordu işte. Her şey yolundaymış gibi davranıyordun. Karnındaki kasımlara aldırımıyordun. Kendini öyle bir uyuşturuyordun ki, ne kötü hissediyordun, ne de iyi. Daha dün lağım çukuruna kusmuş, sonra da mutfakta hüngür hüngür ağlamıştı ama bu sabah saat altıda kalkmış, pazar günü için iki tepsi lazanya yapıp buzluğa kaldırmış, bir sepet dolusu çamaşır ütülemiş, Polly'nin tenis dersleriyle ilgili üç e-posta göndermiş, türlü türlü okul sorunlarından dem vuran on dört e-postaya cevap yazmış, geçen geceden kalma Tupperware siparişlerini ayarlamış ve makineye bir posta daha çamaşır koymuştu. Tabii bütün bunları John-Paul ve kızlar yataktan kalkmadan halledip bitirmişti. Patenleri tekrar ayaklarına geçirmiş, hayatının kaygan zemininde ustaca manevralarla kaymaya devam ediyordu.

Annelerden biri, müdire hanım ortaya çıkar çıkmaz, “Aman Tanrım. Şu kadının üstündekine bakın,” dedi. Trudy'nin kafasında uzun tavşan kulakları, arkasında da pofuduk bir kuyruk vardı. Bu haliyle yaşlı bir *playboy* tavşanına benziyordu.

Trudy bahçenin ortasında duran mikrofona, ellerini pençe gibi kıvrımış halde hoplaya zıplaya geldi. Bunu gören anneler keyifle güldü, balkondaki çocuklar tezahürat yaptı.

“Hanımlar ve canımlar, kızlar ve oğlanlar!” Tavşan kulaklardan biri yüzüne kaydı, eliyle düzelttikten sonra devam etti: “St. Angela'mızın Paskalya Şapkası Geçidi'ne hepiniz hoş geldiniz!”

“Bu kadını ölesiye seviyorum,” dedi, Cecilia’nın sağında oturan Mahalia, “ama yine de bir okulu idare edebileceğine inanmıyorum.”

“Okulu *Trudy* idare etmiyor ki,” dedi, onun da sağında oturan Laura Marks. “Rachel Crowley idare ediyor. Hemen solunda oturan güzel bayan da dahil.”

Laura, Mahalia’nın üzerinden eğilip Cecilia’ya gülümsedi.

“Hadi canım, bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun,” dedi Cecilia da gülümseyerek. Kendi kendinin taklidini yapıyordu sanki. Fazla mı abartıyordu acaba? Yaptığı her şey ona gereğinden yapmacık geliyordu, ama neyse ki bunu kimse fark etmiyordu.

Derken müzik başladı. Cecilia’nın geçen yılki eşya piyangosundan topladığı parayla alınan son model ses sistemi bir kez daha kanıtlamıştı kendini.

Her kafadan bir ses çıkmaya başladı.

“Müzikleri kim seçmiş? Çok iyiymiş.”

“Aynen. Kalkıp dans edesim geldi.”

“Tamam da sözleri dinlemiyor musunuz? Şarkıda neden bahsedildiğini biliyor musunuz ki?”

“En iyisi dinlememek.”

“Benim çocuklar bütün sözleri ezbere biliyor.”

Geçit alanına ilk çıkan, önlerinde etine buduna, güzel bir esmer olan Bayan Parker olmak üzere anaokulu sınıfı oldu. Kadın, malzemenin hakkını verip iki beden küçük bir peri prensesi kostümü giymiş, bir anaokulu öğretmenine pek de yakışmayan bir tarzda dans ediyordu. Arkasından gelen

küçüklerse, tanıdık Paskalya şapkası kreasyonları kafalarında, gururla sırtarak yürüyorlardı.

Anneler de bir yandan çocukların şapka tasarımları için birbirlerini tebrik etmeye başlamışlardı.

“Ooo, *Sandra*, ne kadar yaratıcı bir iş!”

“İnternette gördüm, on dakikada hallettim.”

“Eminim öyle olmuştur.”

“Cidden diyorum!”

“Bayan Parker gece kulübünde değil de Paskalya Şapkası Geçidinde olduğunun farkında mı acaba?”

“Peri prensesleri bu kadar çatal gösterir miydi ki?”

“Peki taç, Paskalya şapkası sayılıyor mu?”

“Bence kızcağız, Bay Whitby’nin dikkatini çekmeye çalışıyor. Ama baksana, adam hiç pas vermiyor.”

Cecilia böyle etkinliklere bayılıyordu. Bir Paskalya şapkası geçidi, onun hayatına dair sevdiği ne var ne yoksa özetliydi aslında. İşin sırrı bu sevecenlikte ve basitlikteydi. Ait olma hissindeydi. Ama bugün o geçit fazlasıyla anlamsız, çocuklar sevimsiz, annelerse gereksiz yere huysuz görünüyordu. Elini, esnemesini bastırmak için ağzına götürdüğünde burnuna susamyacı kokusu geldi. Hayatının yeni kokusu buydu artık. Ardından bir esneme dalgası daha geldi. John-Paul’le ikisi, kızların Paskalya şapkalarını hazırlamak için geç vakte kadar yatmamışlardı.

Sırada Polly’nin sınıfı vardı. Önlerindeyse kocaman, parlak, pembe renkli, folyo kaplı bir Paskalya yumurtası kustumüyle Bayan Jeffers...

Polly, öğretmeninin hemen arkasında, Paskalya şapkasını yüzünün bir tarafına hafifçe yatırmış, süpermodeller gibi havalı havalı yürüyordu. John-Paul bahçeden topladığı çalı çırpıyla bir kuş yuvası yapmış, içini Paskalya yumurtalarıyla doldurmuştu. Yuvanın üstünden çıkan sarı civciv oyuncağa bakılırsa yumurtalardan biri çatlamış olmalıydı.

“Tanrım, Cecilia, manyaksın sen!” dedi, Cecilia’nın önündeki sırada oturan Erica Edgecliff dönüp ona bakarak. “Polly’nin şapkası harika olmuş.”

“John-Paul yaptı onu,” diye karşılık verdi Cecilia, Polly’ye el sallarken.

“Gerçekten mi? Aferin ona,” dedi Erica.

Cecilia, Erica’yı canlı bir ses tonuyla, “Aferin ya,” diyerek onayladı. Aynı anda Mahalia’nın dönüp ona baktığını hissetmişti.

“Beni bilirsiniz,” diyordu Erica, “şapka olayı bu sabah kahvaltıda geldi aklıma. Sonra ne yapayım, Emily’nin kafasına eski bir yumurta kartonu tutuşturup gönderdim ben de.” Erica, bu rasgele anneliğiyle gurur duyuyordu. “Bakın orada işte! Hu huu!” Erica yarı ayağa kalkarak el salladıktan sonra hemen yerine oturdu. “Kızın bana nasıl baktığını gördünüz mü? Geçidin en kötü şapkasının onda olduğunu biliyor tabii. Şu çikolatalı toplardan bir tane daha yersem çatlayacağım.”

“Sen iyi misin, Cecilia?” dedi Mahalia, ona doğru iyice eğilerek. Kadının parfümünün tanıdık, mis kokusu dolmuştu burnuna.

Hafifçe dönüp yan gözle baktı ona, sonra da gözlerini kaçırdı.

Ah lütfen bana nezaket gösterme, Mahalia. Şu pürüzsüz cildine ve gözlerinin inci beyazına da ayrıca hastayım zaten. Cecilia bu sabah kendi gözlerinin akında kırmızı damarlar olduğunu fark etmişti. Biri sizi boğmaya çalıştığında da böyle olmuyor muydu? Gözlerinizdeki kılcal damarlar patlamıyor muydu? İyi de bunu o nereden biliyordu ki? Bir an içi ürperdi.

“Titriyorsun sen!” dedi Mahalia. “Hava epey serinledi tabii.”

“Yok bir şeyim,” dedi Cecilia. O anda birilerine, herhangi birine açılmayı o kadar çok istiyordu ki. Boğazını temizleyip devam etti. “Birazcık üşüttüm belki de.”

“Al bunu ört omzuna,” dedi Mahalia boynundaki şalı Cecilia’ya uzatarak. Üzerine kadının o güzel kokusu sinmiş, şık bir şaldı bu.

“Hayır, hayır,” diye itiraz etti Cecilia.

Olanları Mahalia’ya anlatsa ne diyeceğini tahmin edebiliyordu. *Her şey gayet basit, Cecilia. Kocana, yirmi dört saat içinde gidip teslim olmazsa, polise ihbar edeceğini söyleyeceksin. Evet, kocanı seviyorsun. Evet, çocukların bundan çok etkilenecek ama konumuzun bunlarla ilgisi yok. Gördüğün gibi, gayet basit.* Mahalia “basit” lafını çok severdi.

“Karaturp ve sarmısak,” dedi kadın. “Çözüm bu kadar basit.”

“Nasıl? Ha, tamam. Soğuk algınlığım için. Kesinlikle. Evde ikisinden de olacaktı.”

Cecilia etrafına bakınırken sandalyelerin en ucunda, an-

nesinin tekerlekli sandalyesinin yanında oturan Tess O'Leary'yi gördü. Dün yaptıkları için teşekkür etmeyi ve bir taksi çağırmayı bile akıl edemediği için özür dilemeyi unutmaması gerekiyordu. Kızcağz büyük ihtimalle annesinin evine kadar yürümek zorunda kalmıştı. Ayrıca Lucy'ye lazanya yapacağına da söz vermişti! Hayat belki de sandığı kadar tıkırında gitmiyordu. Böyle küçük hatalar gün gelecek her şeyin paramparça olmasına neden olacaktı.

Polly'yi baleye götürdüğü ve ayaklarını yerden kesecek bir duygu dalgasına özlem duyduğunu fark ettiği gün salı değil miydi? İki gün öncesinin Cecilia'sı ne ahmak bir şeydi öyle. Tek istediği insanın yüreğini kabartan romantik bir film seyrederken hissettiklerine benzer temiz, güzel bir duyguydu sadece. Böylesine canını acıtacak bir şey istememişti ki.

"Eyvah eyvah, düşecek!" dedi Erica. Diğer birinci sınıflardan bir çocuğun kafasında gerçek bir kuş kafesi vardı. Küçük çocuk, Luke Lehaney (Mary Lehaney'in oğlu) kafesi dik tutabilmek için hafifçe yana doğru eğilmiş, Pisa Kulesi gibi yürüyordu. Ve sonra birdenbire, kaçınılmaz olarak, kafes çocuğun kafasından kayıp yere düştü. Düşen kafese takılan Bonnie Emmerson da yere kapaklanıp şapkasını kaybetti. Luke düşüp dağılan kafesine şaşkınlık içinde bakarken Bonnie'nin yüzü sarkmıştı.

Luke ve Bonnie'nin annelerinin hızla olay yerine doğru koştuklarını gören Cecilia, *ben de annemi istiyorum*, diye düşündü. *Annem gelsin, beni avutsun, her şey yoluna girecek desin, ağlamana gerek yok desin.*

Annesi normalde Paskalya şapkası geçidini kaçırmaz, gelip kullan-at makinesiyle kızların komik fotoğraflarını çekti ama bu sene Sam'in özel anaokulundaki geçide gitmeye karar vermişti. Eh, orada yetişkinler için şampanya da olacaktı tabii. "Hiç böyle saçma şey duydun mu sen?" demişti annesi Cecilia'ya. "Paskalya şapkası geçidinde şampanya! Bridget'in verdiği paralar nereye gidiyor anlaşıldı." Bu arada, Cecilia'nın annesi şampanyaya bayılırdı. St. Angela'dakilerden bambaşka büyükannelerle takılıp gününü gün edecekti. Ona sorsan paraya pula hiç değer vermezdi ama durumun böyle olmadığını o da biliyordu, çevresindekiler de.

John-Paul'ün anlattıklarını ona söylese ne yapardı acaba? Kadın yıldan yıla, yaşlandıkça, ne zaman üzücü ya da fazlasıyla karmaşık bir şey duysa yüzü felç geçirmiş ya da yaşadığı şoktan dolayı zihni geçici bir süreliğine kapanmış gibi donuyor, ifadesizleşiyordu.

Cecilia bunu ona anlatmaya karar verse söze, "John-Paul bir suç işlemiş," diye girerdi herhalde.

Annesi de büyük ihtimalle, "Ah, tatlım, yapmamıştır öyle bir şey," diyerek sustururdu onu.

Peki Cecilia'nın babası ne derdi? Adamda yüksek tansiyon vardı. Pat diye düşüp ölürdü belki de. Cecilia, babasının kırıış kırıış, yumuşak yüzünün dehşet içinde çarpıldığını görür gibi oluyordu. Ama olur da toparlanabilirse, kaşlarını iyice çatıp aldığı bu yeni bilgiyi zihninde doğru yere koymaya çalışırdı. Sonra da, "Bu konuda John-Paul ne düşünüyor?" derdi otomatik olarak. Evet, evet, böyle bir şey geleceği de ke-

sindi. Annesi babası yaşlandıkça John-Paul'ün düşüncelerine daha çok değer verir olmuşlardı.

Cecilia'nın anne ve babası, John-Paul'süz yapamaz hale gelmiş oldukları için bu yeni haberle de ne yapacaklarını bilemezler, insan içine çıkamazlardı herhalde.

Ama yine de kötünün iyisini görüp ortaya çıkarmak gerekiyordu. Hayat siyah ve beyazdan ibaret değildi. İtiraf etmek Janie'yi geri getirmezdi. Lüzumsuz bir çaba olurdu. Cecilia'nın kızlarına zarar verirdi. Cecilia'nın annesine ve babasına zarar verirdi. Henüz on yedi yaşındayken yaptığı bir hata yüzünden John-Paul de zarar görürdü. ("Hata" lafı pek karşılamıyordu yapılanın vahametini anlatmaya. Bunun far-
kındaydı.)

"Esther geliyor!" Mahalia'nın dürtmesiyle Cecilia yerinden sıçradı. Resmen nerede olduğunu unutmuştu. Kafasını öne doğru uzatıp Esther'e baktı. Kız, şapkasını iyice arkaya yatırmış, kazağının kollarını ellerine kadar indirmişti. Cecilia'nın eski hasır şapkasının üzerine yapma çiçekler ve küçük çikolatalı yumurtalar ilıştirmişlerdi. Cecilia'nın en başarılı performanslarından biri olmamıştı ama önemi yoktu. Ne de olsa Esther bu Paskalya geçitlerinin büyük bir vakti kaybı olduğunu düşünüyordu. Sabah Cecilia'ya, "Paskalya şapka geçidi bize ne öğretebilir ki?" demişti.

"Berlin Duvarı hakkında bir şey öğretmeyeceği kesin," demişti Isabel ona ukala bir tavırla.

Cecilia bu arada Isabel'in gözlerine far sürmüş olduğunu fark etmemiş gibi yapmıştı. Ama kız iyi iş çıkarmıştı. O

kusursuz kaşlarının altında çok hafif, mavi-siyah bir leke gibi duruyordu.

Kafasını kaldırıp altıncı sınıfların balkonuna baktı, Isabel'in, arkadaşlarıyla birlikte dans ettiğini gördü.

Yakışıklı, genç bir çocuk, Isabel'i öldürse, kanuna yakalanmamayı başarsa, sonradan toplum içinde saygın bir insana, iyi bir baba ve iyi bir damada dönüşecek olsa bile hapse girmesini isterdi Cecilia. Hatta idam edilmesini. Gerekirse onu kendi elleriyle bile öldürebilirdi.

O anda dünyası kararmaya başlamıştı.

Mahalia'nın uzaklardan, çok uzakta bir yerden, "Cecilia?" dediğini duydu.

34. BÖLÜM

Tess oturduğu yerde kıpırdanırken kasıklarında tatlı bir acı hissetti. *Ne kadar da yüzeyselmişsin öyle? Kırıldı dediğin kalbine ne oldu, ha? Ne yani, –ayrılık acısını unutmama ÜÇ GÜN yetiyor mu?* St. Angela’daki Paskalya şapkası geçidinde oturmuş, jüri üyesi üç kişiden biri olan; kafasında kocaman, pembe renkli bir bebek bonesi, bahçenin karşı tarafında altıncı sınıf çocuklarıyla tavuk dansı yapmakta olan adamların sekslerini düşünüyordu.

“Ne hoş, değil mi!” dedi yanında duran annesi. “Her şey o kadar güzel ki, keşke...”

Kadın durunca Tess dönüp dikkatle ona baktı.

“Keşke ne?”

Lucy’nin yüzüne o anda bir mahcubiyet gelmişti. “Keşke diyorum, şartlar uygun olsaydı da, sen ve Will, Sidney’e taşınısaydınız. Liam, St. Angela’da okusaydı, ben de hep böyle Paskalya geçitlerine falan gelebilseydim. Kusura bakma ama öyle işte.”

“Kusura bakacak bir şey yok ki anne,” dedi Tess. “Aynı şeyleri ben de diliyorum.”

Gerçekten dilemiş miydi bunları?

Kafasını kaldırıp Connor’a baktı bir kez daha. Etrafını sarmış olan altıncı sınıf çocukları, adam ne dediyse artık, katıla katıla gülüyorlardı. Tess bunun osurukla ilgili bir şaka olduğundan şüphelendi.

“Dün gece nasıldı?” diye sordu Lucy. “Sormayı unuttum. Gerçi eve geldiğini bile duymadım ya, neyse.”

“İyiydi,” dedi Tess. “Arayı kapattık işte.” Bir anda aklına Connor’ın onu çevirirken kulağına, “Yanlış hatırlamıyorsam zamanında bu ikimizin de hoşuna gidiyordu,” deyişi gelmişti.

Eskiden bile henüz genç, sıkıcı bir muhasebeciyken, henüz böyle müthiş bir vücuda ve motosiklete sahip değilken bile yatakta iyiydi. Ama tabii Tess bunu doğru düzgün anlayamayacak kadar tecrübesizdi. O sanıyordu ki bütün sevişmeler iyi oluyor. Oturduğu yerde yeniden kıpırdandı. Muhtemelen idrar yolu enfeksiyonu geçirecekti yine. O zaman dersini alırdı herhalde. En son ne zaman arka arkaya üç kez sevişmiş ve haliyle sonrasında sistit olmuştu? Will’le çıkmaya başladıklarının ilk zamanlarındaydı herhalde.

Will’le ilk zamanlarını düşünmenin onu üzmesi gerekirdi ama öyle olmuyordu; en azından şimdilik. Yaşadığı o nefis cinsel tatmin yüzünden akli bir karış havadaydı. İşin içinde intikam duygusu da var mıydı? *İntikamım acı oldu*, diye düşündü Tess. Will’le Felicity, onun şimdi Sidney’de kırık kal-

biyle bir başına kaldığını zannededursun, Tess eski sevgili-
siyle işi pişirmiştir bile. Eski sevgiliyle seks, evlilikteki seks-
ten bambaşka bir şeydi. *Anladın sen onu, Will.*

“Tess, tatlım?” dedi annesi.

“Hı?”

“Dün gece Connor’la aranızda bir şey oldu mu?” diye
sordu annesi sesini alçaltarak.

“Ne alakası var?” dedi Tess.

Dün gece, o üçüncü seferden önce Connor’a, “Olmaz,
yapamam,” demiş, Connor, “Bence yapabilirsin,” diye karşı-
lık vermiş, Tess de arka arkaya olmaz, olmaz, olmaz derken
bir bakmıştı ki olmuştu.

“Tess O’Leary!” dedi annesi, birinci sınıflardan bir ço-
cuğun kafasındaki kuş kafesi kayıp düşerken. Tess dönüp an-
nesiyle göz göze geldi ve güldü.

“Ah, tatlım,” dedi Lucy, kızının kolunu tutarak. “İyi
yapmışsın. Adam tam bir ateş parçası.”

35. BÖLÜM

“Connor Whitby’nin keyfi yerinde bugün,” dedi Samantha Green. “Nihayet kafasına göre birini mi buldu ne?”

En büyük çocuğu altıncı sınıfa giden Samantha Green, okulun yarızamanlı muhasebecisiydi. Kadın saat başı ücret aldığı için Rachel şimdi ofis dışında, yanında oturup geçit törenini izlediği saatler için de para alıp almayacağını merak ediyordu. Okul annelerini okulda çalıştırmanın sorunlarından biri de buydu. Rachel şimdi kalkıp, “Bunun için de fatura kesecek misin, Samantha?” diyemezdi ki. Okulda sadece üç saat kalıyor olmasına rağmen çıkıp geçit törenini izlemekten çekinmemiştir. Hani öyle kızı ya da oğlu falan da yoktu törende. Fakat bir yandan, düşününce, Rachel’in da çocuğu yoktu ama o da işi gücü bırakıp seyretmeye gelmişti. Çok kafa karıştırıcı meselelerdi bunlar, çok.

Jüri masasında, kafasında pembe renkli bir bebek bone-siyle oturan Connor’a baktı. Yetişkin bir adamın böyle bebek

gibi giyinmesinde bir sapkınlık vardı. Etrafına toplaşmış büyük yükçe oğlanları güldürüşünü seyrederken video kasetteki o şeytani suratını, Janie'ye katil bakışını hatırladı. Evet efendim, resmen bir katilin bakışlarıydı onlar. Polisin o kaseti bir psikologla birlikte seyretmesi gerekirdi. Ya da bir yüz okuma uzmanıyla falan. Bugünlerde her şeyin bir uzmanı vardı ne de olsa.

"Biliyorum, çocuklar ona bayılıyor," dedi bir konuyu illiğine kadar sömürmeden bir sonrakine geçmeyi sevmeyen Samantha. "Biz velilere karşı da çok iyi, ama bu Connor Whitby'de *ters* bir şeyler var sanki. Bilmem anlatabildim mi? Ah yavrum! Cecilia Fitzpatrick'in küçük kızına bir baksana! Ne kadar güzel, öyle değil mi? Kime çekmiş acaba? Ne diyordum, hah, arkadaşım Janet Tyler boşandıktan sonra Connor'la birkaç kez çıkmış ve dediğine göre Connor, depresyonda olmasına rağmen öyle değilmiş gibi davranan bir tipmiş. Sonunda Janet'ı terk eden de o olmuş mesela."

"Hımm," dedi Rachel.

"Annem onun annesini hatırlıyor," dedi Samantha. "Kadın ayyaşın tekiymiş. Çocuklara doğru düzgün bakmazmış. Baba da Connor bebekken kaçıp gitmiş zaten. Hayda, şu kafasında kuş kafesi olan çocuk kim? Zavalıcık, düşürdü düşürecek."

Rachel, Trish Whitby'nin bir keresinde kiliseye geldiğini hayal meyal hatırlıyordu. Çocuklarının üstü başı pislik içindeydi. Trish ayın sırasında onları yüksek sesle azarlayınca bütün kafalar ona çevrilmişti.

"Demek istediğim, böyle bir çocukluğun, insanın kişili-

ğinin üzerinde derin etkileri olur, öyle değil mi? Connor'ın kişiliğinde de olmuştur herhalde.”

“Evet,” dedi Rachel üstüne basa basa.

“Ama bak bugün keyfi yerinde,” dedi Samantha konuya dönerek. “Onunla sabah parkta karşılaştık. Nasılsın dedim, ‘Bomba gibiyim!’ diye karşılık verdi. İnsan âşıkken böyle konuşmaz mı? Ya da en azından dün gece şans yaver gittiyse? Bunu Janet’a da anlatmam lazım. Ya da boş ver, anlatmayayım. Tuhaf bir adam olsa da kız ondan hoşlanıyordu. Tüh! Kafes düştü işte ama belliydi.”

Bomba gibiymiş.

Yarın Janie'nin ölüm yıldönümüydü ve Connor Whitby bomba gibiydi.

36. BÖLÜM

Cecilia geçit töreninden erken ayrılmaya karar vermişti. Hareket etmesi, bir şeyler yapması gerekiyordu. Boş boş oturunca düşünüyordu ve düşünmek tehlikeliydi. Polly ve Esther orada olduğunu görmüştü nasıl olsa. Bundan sonra jüri kararını açıklayacaktı ve Cecilia'nın kızları kazanamayacaklardı. Nereden mi biliyordu? Geçen hafta (ya da bin yıl kadar önce) jüriye kızlarının kazanmasını istemediğini açıkça belirtmişti de ondan. Fitzpatrick kızları böyle bir sürü ödül kazandıkları için insanlar bozulmaya başlamıştı. İşin içinde adam kayırmaca olmasından şüpheleniyorlar, bu yüzden şevkleri kınılıyor, gönüllü faaliyetlerden yavaş yavaş ellerini eteklerini çekiyorlardı.

Bu yıl okul aile birliği başkanlığına adaylığını da koymayacaktı. Bu düşünce, eğilip sandalyenin kenarından çantasını alırken kafasında daha bir güçlenip kesinleşmişti. Geleceğe dair bir şeyi dahi olsun bilmek huzur veriyordu. Bundan sonra ne olursa olsun, isterse hiçbir şey olmasın, başkanlığa tekrar aday olmayacaktı. Çünkü mümkün değildi bu. Artık

Cecilia Fitzpatrick değildi o. O mektubu okuduğu andan itibaren bitmişti Fitzpatrick'liği.

"Ben gidiyorum," dedi Mahalia'ya.

"Evet, eve gidip biraz istirahat et," dedi Mahalia. "Az önce bayılacaksın sandım. Şal sende kalsın. Yakıştı zaten."

Cecilia bahçeden geçerken Rachel Crowley'nin Samantha Green'le birlikte balkondan geçidi seyretmekte olduğunu gördü. İkisi de başka tarafa bakıyordu. Yeterince hızlı davranırsa onlara yakalanmadan sıvışabilirdi.

"Cecilia!" diye seslendi Samantha yukarıdan.

"Merhaba!" diye bağırdı Cecilia, içinden ardı ardına küfürler dizerken. Acelesi olduğunu anlasınlar diye elindeki anahtarları onlara doğru şangırdatarak yürüdü ve nezaket kurallarını göz ardı etmeden olabildiğince uzaklarında durdu.

"Ben de seni arıyordum!" dedi Samantha, balkondan aşağı sarkarak. "Şu Tupperware siparişini Paskalya'dan önce alırsın demiştin ya? Malum, hava güzel, pazar günü pikniğe gideceğiz de. Düşündüm ki..."

"Tabii, tabii," diye atıldı Cecilia. Balkona bir adım daha yaklaşmıştı. Dün teslim etmesi gereken siparişler uçup gitmişti aklından. "Kusura bakma. Bu hafta biraz koşturmacalı geçti de. Bugün kızları aldıktan sonra uğrarım sana."

"Çok iyi olur," dedi Samantha. "Şu piknik setini öyle bir övdün ki, elime geçireceğim anı iple çeker oldum. Rachel, sen hiç Cecilia'nın Tupperware partisine katılmış mıydın? Bu kadın var ya bu kadın, bir Eskimo'ya buz bile satar!"

"Daha geçen gece gittim bir tanesine," diye karşılık verdi Rachel, Cecilia'ya gülümseyerek. "Hayatımda Tupper-

ware ne büyük bir eksiklikmiş anladım!”

“Lafı gelmişken, Rachel istersen bugün senin siparişlerini de getirebilirim,” dedi Cecilia.

“Gerçekten mi?” dedi Rachel. “Bu kadar erken beklemiyordum doğrusu. Bir yerlere yazdırman falan gerekmiyor mu?”

“Elimde her şeyden bir miktar stok bulundururum,” diye karşılık verdi Cecilia. “Lazım olur diye.” *Bunu neden yapıyordu ki?*

“VIP’ler için özel servis, ha?” dedi Samantha. Gözlerindeki hınzır pırıltıdan bu bilgiyi aklında bir yerlere not ettiği anlaşılabilirdi.

“Yani sorun değil, halledebilirim,” dedi Cecilia.

Bir an Rachel’ın gözlerine bakmak istedi ama böyle güvenli bir mesafeden bile imkânsızdı. Ne kadar iyi bir kadındı bu Rachel. Bu kadar iyi olmasa Cecilia’nın işi daha mı kolay olurdu acaba?

“Sence de bir sakıncası yoksa iyi olur,” dedi Rachel. “Paskalya için gelinime kremalı pasta götüreceğim de, elimin altında şu zimbirtılardan biri olursa çok işime yarayabilir.”

Cecilia, Rachel’ın, kremalı pasta taşımaya uygun bir sipariş vermediğine emindi. Gerekirse elindeki malzemelerden bir tane bulup ona hediye edebilirdi. *Sorun kalmadı, John-Paul. Öldürdüğün kızın annesine bedava birkaç parça Tupperware verdim mi bütün sorunlar çözülmüş olacak.*

Cecilia, “Öğleden sonra görüşürüz o zaman!” diye seslenirken onlara elini öyle hızlı salladı ki anahtarlar elinden kayıp havaya uçtu.

“Eyvah!” diye bağırdı Samantha yukarıdan.

37. BÖLÜM

Liam Paskalya şapkası geçit töreninde ikincilik ödülünü aldı.

“Jüri üyelerinden biriyle yatınca böyle oluyor işte,” diye fısıldadı Lucy.

“Anne, şşşt!” diye tısladı Tess ona, başka duyan olmuş mudur diye omzunun arkasından bakarak. Her şey bir yana, Connor’la Liam’ın arasında herhangi bir bağ olmasını istemiyordu. O kadarına gelemezdi. Liam ve Connor birbirlerinden çok uzakta, ayrı ayrı kutulara, ayrı ayrı raflara koyulmalıydı.

Oğlunun içi küçük Paskalya yumurtalarıyla dolu altın kupasını almak üzere jüriye doğru yürüyüşünü seyretti. Liam önlerinden geçerken dönüp Tess’le Lucy’ye bakmış, heyecanlı ve mahcup bir gülücük atmıştı.

Tess bunu öğleden sonra görüştüklerinde Will’e de anlatmak için dayanılmaz bir istek duydu içinde.

Ama dur biraz. Onunla görüşmeyeceklerdi ki.

Neyse. Olmadı bir telefon ederlerdi. Tess onunla, çocuklarının yanında eski kocasıyla telefonda görüşen neşeli ama soğuk kadın sesiyle konuşurdu. Annesinden biliyordu o ses tonunu. Will'e, "Liam'ın iyi haberleri var!" dedikten sonra telefonu Liam'a verir, aradan, "Bugün olanları babana da anlat bakayım!" demeyi ihmal etmezdi. Tess iyi bilirdi bu prosedürleri. Hem de nasıl bilirdi.

Bu evliliği sırf Liam'ın hatrına kurtarmaya çalışmak pek mümkün görünmüyordu. Ne kadar aptaldı. Nasıl olmuştu da bu konuda stratejiler geliştirmişti. Ama hayır, bundan böyle haysiyetli davranacaktı. Bunun uzun zamandır hesapta olan, sıradan, alışıldık bir ayrılık gibi görülmesi için elinden geleni yapacaktı. Belki *gerçekten de* hesapta olan bir şeydi, kim bilir.

Öyle olmasa dün gece yaptıklarını yapabilir miydi? Ayrıca Will Felicity'ye âşık olabilir miydi? Evliliklerinde bazı sorunlar *olmalıydı*; onun gözünden kaçan sorunlar, hâlâ adını koyamamış olsa da varlıklarından artık haberdar olduğu sorunlar.

Will'le en son hangi sebepten tartışmışlardı? Şu anda evliliğin olumsuz yanlarına odaklanmakta fayda vardı. Hafızasını zorlayıp düşündü. Son tartışmaları Liam'la ilgili olmuştu. Marcus meselesi yüzünden. Liam'ın okulda yaşadığı bir sorun yüzünden keyfinin kaçtığını gören Will, "Belki de okul değiştirmeyi ciddi ciddi düşünmeliyiz," demiş, Tess de, "Bu biraz radikal bir karar olmuyor mu?" diye çıkmıştı. Bu hararetili tartışmaları yemekten sonra birlikte bulaşıkları makineye yerleştirirlerken cereyan etmişti. Tess birkaç çekme-

ceyi çarparak kapatmıştı. Will öfkeyle Tess'in makineye koyduğu tavayı önce elde yıkamak gerektiğini söylemişti. Tess en sonunda, "Liam'ı senin kadar umursamadığımı mı söylemeye çalışıyorsun?" gibi lüzumsuz bir şey demiş, Will de ona, "Aptal aptal konuşma!" diye bağırmıştı.

Ama birkaç saate kalmadan barışmışlardı. İkisi de karşılıklı özür dileyince aralarında küslük kalmamıştı. Will surat asmayı seven biri değildi. Aksine, konuşup ortak bir çözüm bulmakta çok hünerliydi. Ayrıca mizah anlayışını ve kendine gülebilme yeteneğini nadiren kaybederdi. "Senin tavayı yeniden nasıl yıkadım, gördün mü?" demişti Tess'e, barıştıktan sonra. "İyi hareketti, ha? Sana ağzının payını nasıl verdim ama."

Tess şu an hissettiği yakışksız mutluluğun bir an sendeler gibi olduğunu hissetti. Etrafı acı ve keder uçurumlarıyla çevrili daracak bir çatlağın tepesinde dengesini korumaya çalışıyordu. Yanlış bir düşünce uçurumun dibini boylamak demekti.

Will'i düşünme. Connor'ı düşün. Seksi düşün. Günahkâr, maddiyatçı, ilkel şeyler düşün. Dün gece bütün vücudunu bir yaprak gibi titreten orgazmı düşün.

Bu sırada Liam sınıfının bulunduğu yere geri dönmüş, Tess'in okulda tanıdığı tek çocuk olan Cecilia'nın küçük kızı Polly Fitzpatrick'in yanında durmuştu. Ne kadar güzel bir kızdı bu ve Liam'la aralarında ne çok farklılık vardı. Polly çak diye elini kaldırıncı çocuk mutluluktan eriyip akkor halini almıştı.

Lanet olsun. Will haklıydı. Liam'ın *gerçekten de* okul değiştirmesi gerekiyordu.

Tess'in gözleri yaşla doldu ve hemen ardından ani bir utanç hissetti.

Çantasından kâğıt mendil çıkarıp burnunu silerken bu utanç da nereden çıktı diye düşünmekten alamıyordu kendini.

Kocasını başka birine âşık oldu diye mi? Çocuğunun babasını mutlu edecek kadar sevilesi, seksisi ya da her neyse, o olmadığı için mi?

Yoksa dün gece olanlar mı utandırmıştı onu? Evet, çektiği acıyı dindirmenin bencilce bir yolunu bulmuştu. Evet, şu anda bile özlüyordu Connor'ı; daha doğrusu onunla bir daha yatmayı. Connor'ın dili, vücudu, elleri, Will'le Felicity'nin o korkunç sırlarını anlattığı anı silip yok etsin istiyordu. Sırtının boylu boyunca Connor'ın koridorunda yere yapıştığı anlar geldi aklına. Connor bir anlamda Tess'in de intikamını alıyor gibiydi.

Yanında oturan sevimli, geveze annelerden birkaçı tatlı tatlı güldü. Evli, kocalarıyla evlilik yataklarında sevişen kadınlardı bunlar. Çocuklarının Paskalya geçidini izlerken kendi intikamlarını başkalarına aldırmayı düşünmeyen kadınlardı. Tess bu kez de, fedakâr bir anne gibi düşünmediği için kendinden utandı.

Belki de gerçekte hiçbir şeyden utanmadığı içindi bu utancı. Kim bilir?

“Bugün bize katıldığınız için hepinize çok teşekkür ederiz anneler, babalar, büyükanneler, büyükbabalar! Paskalya şapkası geçit törenimiz böylece sona ermiştir!” dedi okul müdiresi mikrofona. Sonra da Bugs Bunny gibi kafasını yana

yatırıp parmaklarıyla hayali bir havucu havada yakalayarak, “Hepsi bu millet!” diye ekledi.

“Öğleden sonra ne yapmak istersin?” diye sordu Lucy, herkes alkışlayıp gülüşürken.

“Birkaç mağazaya uğramam gerekiyor.” Tess ayağa kalkıp şöyle bir gerindikten sonra tekerlekli sandalyede oturan annesine baktı. Bahçenin karşısından Connor’ın onu izlediğini hissedebiliyordu.

Çocukluğundan beri annesiyle babasının boşanarak ona haksızlık ettiklerini düşünmüştü. Küçükken ikisi birlikte olsalardı hayatı nasıl bambaşka olurdu diye saatlerce düşünmekten büyük zevk alırdı. Babasıyla araları daha iyi olurdu elbette. Tatiller çok daha eğlenceli geçerdi! Böyle çekingen biri olmazdı. *Her şey* genel olarak daha iyi olurdu. Ama işin doğrusu, annesiyle babası anlaşarak ayrılmış, sonrasında dost kalmayı başarmışlardı. Evet, iki haftada bir hafta sonu babasına gittiğinde günleri tatsız geçiyordu, ama bunda o kadar da büyütecek ne vardı ki? Bazı evlilikler yürümüyordu ama çocuklar bunu atlatmayı başarıyorlardı. Tess de atlatmıştı. Hasar dedikleri insanın aklındaydı sadece.

Connor’a el salladı.

Yeni iç çamaşırları alması gerekiyordu. Kocasının asla göremeyeceği, aşırı derecede pahalı iç çamaşırları.

38. BÖLÜM

Cecilia geçit töreninden sonra doğruca spor salonuna gitti. Koşu bandına çıktı, eğimi ve hızı en üst seviyeye ayarlayıp ölümüne koştımaya başladı. Kalbi gümbür gümbür atana, göğsü hızla inip kalkana, terden önünü göremez hale gelene kadar koştu. Kafasında tek bir düşünce kalmayınca kadar koştu. Düşünmemek ne büyük nimetti. Böyle bir saat daha koşabilirdi. Ama spor salonunun genç hocalarından biri aniden ve gereksiz yere gelip önünde durarak, “İyi misiniz? Bana pek iyi görünmediniz de,” deyince hevesi kursağında kalmıştı.

Çocuğa, gerçek dünyayı bütün ağırlığıyla geri getirdiği için sinirlenen Cecilia, “İyiyim ben,” demek için ağzını açtı ama konuşmak bir yana, doğru düzgün nefes bile alamıyordu. Ayrıca tam o anda dizlerinde derman kalmadığını da hissetmişti. Spor hocası hemen atılıp onu belinden kavradı ve eliyle düğmeye vurarak koşu bandını durdurdu.

“Temponuza dikkat etmelisiniz, Bayan Fitzpatrick,” dedi hoca, Cecilia’yı banttandırırken. Bu arada, çocuğun adı Dane’di. St. Angelalılar arasında epey popüler olan bir zayıflama sınıfının hocasıydı. Cecilia buraya genelde cuma sabahları, haftalık sebze meyve alışverişinden önce geliyordu. Dane’in teni ne kadar da genç ve sağlıklı duruyordu. Muhtemelen John-Paul’ün Janie Crowley’yi öldürdüğü yaşıydı. “Eminim şu anda nabızınız tavan yapmıştır,” dedi çocuk ciddi bir şekilde. “İsterseniz size uygun bir antrenman programı...”

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Cecilia nefes nefese. “Ben böyle iyiyim. Gidiyordum zaten.” Oradan uzaklaşırken sutyenine kadar ıslanmıştı. Dizleri hâlâ titriyor, nefes almak için hâlâ çabalıyordu. Arkasından Dane’in önce birkaç esneme hareketi yapıp nabızınızı düşürün, en azından biraz su için gibi önerilerine kulak asmadan devam etti yürümeye.

Eve dönerken arabada bu dertle bir saniye daha yaşayamayacağına karar verdi. Mümkün değildi bu. John-Paul’ün gidip her şeyi itiraf etmesi gerekiyordu. Cecilia’yı da kendi gibi azılı bir suçluya çevirmişti. Ancak duşa girdiğinde, bu kez de itiraf etmenin Janie’yi geri getirmeyeceğini düşünüp kızlarını babasız bırakmamaya karar verdi. Ama bir yandan da evlilikleri ölmüştü artık. John-Paul’le beraber yaşayamazdı.

En son kararını ise giyinirken verdi. John-Paul, Paskalya tatilinden sonra teslim olacak, Rachel Crowley hak ettiği cevaba kavuşacak ve kızları hapse düşmüş bir babayla yaşamayı öğrenmek zorunda kalacaklardı.

Saçlarını kuruturken gözlerini kör eden bir aydınlanma daha yaşadı. Güzeller güzeli kızları onun için her şeyden önemliydi ve John-Paul'ü hâlâ seviyordu. Hem ona iyi günde, kötü günde bağlı kalacağına dair yemin etmemiş miydi? Adam henüz on yedi yaşındayken korkunç bir hata yapmıştı, o kadar. Kimseye bir şey söylemeye ya da bir şeyleri değiştirmeye gerek yoktu.

Saç kurutma makinesini kapatır kapatmaz telefonun çaldığını duydu. John-Paul'dü arayan.

"Nasıl olduğunu merak ettim de," dedi sevecen bir şekilde. Sanki Cecilia hastaymış gibi söylemişti bunu. Ya da sadece kadınlara özgü psikolojik bir dönemden geçiyormuş da, bu onu her zamankinden daha hassas ve çatlak bir ruh haline sokmuş gibi.

"Harikayım," diye karşılık verdi Cecilia. "Kendimi çok iyi hissediyorum. Sorduğun için teşekkürler."

39. BÖLÜM

O gün öğleden sonra ofisi toparlarken Trudy, “Paskalya’nı şimdiden kutlarım,” dedi Rachel’a. “Bak sana ne aldım.”

“Oo!” dedi Rachel şaşkınlık içinde. Hem duygulanmış hem de biraz rahatsız olmuştu. Trudy’den bir hediye almayı beklemiyordu doğrusu. Ondan önceki müdürle hediye alış-verişlerine girmezlerdi hiç. Hatta birbirlerine iki çift güzel laf bile etmezlerdi.

Trudy, Rachel’a içi çeşit çeşit yumurtayla dolu sevimli, küçük bir sepet uzattı. Daha çok Rachel’ın gelininden bekleyeceği tarzda bir hediye idi bu; pahalı, şık ve fazlasıyla isabetli.

“Çok teşekkür ederim, bilseydim ben de...” dedi Rachel, ona bir hediye almadığını belirtmek için ellerini iki yana açarak.

“Hayır, hayır,” diye atıldı Trudy de gerek olmadığını anlatmak için ellerini sallayarak. Kadın bütün gün tavşan kos-

tümünü çıkarmamış, o komik haliyle ortalıkta dolaşıp durmuştu. “Ben sadece yaptığın işi ne kadar takdir ettiğimi bilmeni istedim, Rachel. Buraları hep sen çekip çeviriyorsun ve bana da ben olmam için fırsat tanıyorsun.” Gözünün önüne düşen bir tavşan kulağını kaldırıp devam etti. “Daha önceki sekreterler benimle çalışmakta çok zorluk çekiyorlardı.”

Ona ne şüphe, diye düşündü Rachel.

“Senin için birinci öncelik çocuklar,” dedi Rachel. “Ki hepimizin amacı bu.”

“O halde sana iyi Paskalyalar diliyorum,” dedi Trudy. “O ısırılasi torununla iyi vakit geçirirsin umarım.”

“Tamamdır,” dedi Rachel. “Peki sen... sen bir yerlere gidecek misin?”

Trudy’nin kocası ve çocuğu yoktu. Hatta Rachel’ın bildiği kadarıyla okul dışında bir uğraşısı da yoktu. Hal böyle olunca kadının Paskalya tatilini nasıl geçireceğini tahmin etmek zordu.

“Tembellik yapacağım işte,” dedi Trudy. “Kitap okumayı severim. Bir de iyisinden bir cinayet romanım varsa değ-me keyfime! Katili bulmakta çok başarılıyım... hay Allah!”

Kadının yüzü utançtan kıpkırmızı kesilmişti.

“Ben daha çok tarihi romanları seviyorum,” dedi Rachel hızlıca, gözlerini kaçırarak. Sonra da çantasını, mantosunu ve Paskalya sepetini toplamakla meşgulmüş gibi yapmaya başladı.

“Ah.”

Ama Trudy bir türlü toparlanamamış, gözleri yaşarmıştı.

Kadıncağz henüz elli yaşındaydı, Janie de hayatta olsa aşağı yukarı onun yaşlarda olacaktı.

“Sorun değil, Trudy,” dedi Rachel yumuşak bir sesle.
“Üzülmedim ben. Her şey yolunda.”

40. BÖLÜM

Telefonu, “Alo?” diyerek açtı. Arayan Connor’dı. Tess’in vücudu, adamın sesini duyar duymaz Pavlov’un köpeği gibi tepki vermişti.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Connor.

“Sıcak çörek alıyordum,” dedi Tess. Liam’ı okuldan aldıktan sonra birlikte alışveriş yapmaya çıkmışlardı. Çocuk dünün aksine, okuldan sonra sessiz ve huysuz görünüyordu. Paskalya şapkası madalyası hakkında konuşmaya pek niyeti yok gibiydi. Tess’in de işi başından aşkındı zaten. Aniden dükkânların yarın *bütün gün* kapalı olacağını hatırlayan anesi, mutfağın tamtakır olduğunu görünce paniğe kapılmış, Tess’e uzunca bir alışveriş listesi vermişti.

“Sıcak çöreğe bayılırım,” dedi Connor.

“Ben de.”

“Gerçekten mi? Ne çok ortak noktamız var.”

Tess güldü. Ardından Liam’ın kafasını kaldırmış, me-

rakla ona bakmakta olduğunu fark edince yüzünün kızardığını görmesin diye hafifçe sırtını döndü.

“Her neyse,” dedi Connor. “Öyle belli bir şey için aramadım. Sadece dün gecenin ne kadar... eee... güzel geçtiğini söylemek istedim.” Durup öksürdü, boğazını temizledi. “Güzel demek ne kadar yeterli, orası ayrı konu tabii.”

Tanrım, diye düşündü Tess, avuç içini alev alev yanmakta olan yanağına bastırırken.

“Senin işler biraz karışık, farkındayım,” diye devam etti Connor, “ama inan bana, senden pek bir... şey... beklentim yok. Hayatı senin için daha da karmaşıklaştıracak değilim. Sadece seninle bir daha görüşmeyi ne kadar istediğimi bilmeni istedim. Tabii sen de istersen.”

“Anne?” dedi Liam, Tess’in hırkasının ucunu çekiştirerek. “Babam mı o?”

Tess kafasını salladı.

“Kim peki?” diye sordu Liam ısrarla. Gözleri endişeyle kocaman açılmıştı.

Tess telefonu kulağından çekip parmağını dudaklarına götürerek, “Bir müşterimiz,” deyince Liam’da meraktan eser kalmadı. Çocuk, müşteri konuşmalarına alışkındı.

Tess pastanede sıra bekleyen müşterilerden birkaç adım uzaklaştı.

“Sorun değil,” dedi Connor. “Dediğim gibi, senden hiçbir...”

“Bu gece boş musun?” diye araya girdi Tess.

“Tanrım, tabii ki.”

“Liam uyuyunca gelirim.” Sonra da dudaklarını gizli

ajanlar gibi telefona yaklaştırarak, “Sıcak çörek de getiririm,” diye ekledi.

Rachel, kızının katilini gördüğünde arabasına doğru yürüyordu.

Adam motosiklet kaskını parmağına takmış, ceptelefonuyla konuşuyordu. Rachel ona yaklaşırken, beklenmedik harika bir haber almış gibi gülerek keyifle arkaya attı kafasını. Telefonunu kapatıp ceketinin cebine sokarken kendi kendine gülümsüyordu.

Rachel bir kez daha video kaseti düşündü ve Connor’ın, Janie’ye dönüp bakarkenki yüz ifadesi geldi gözünün önüne. Her şey o kadar netti ki. Bir canavarın yüzüydü o. Sinsi, hain ve acımasız.

Bir de şimdiki haline bak. Connor Whitby nasıl da canlı ve mutluydu. Neden olmayacaktı ki? Yaptığı yanına kâr kalmıştı işte. Polis bir şey yapmadığı sürece, ki böyle devam edecek gibi duruyordu, günahının bedelini ödemedenden mutlu mesut sürdürecekti hayatını.

Rachel daha da yaklaşınca Connor onu fark etti ve birden, sanki bir yerlerde bir ışık sönmüş gibi soldu gülümsemesi.

Suçlu işte, diye düşündü Rachel. *Suçlu. Suçlu. Suçlu.*

“Bu, kuryeyle geldi. Senin içinmiş,” dedi Lucy, Tess aldığı sebze meyveyi dolaba yerleştirirken. “Babandan her-

halde. Baksana, bunca zamandır ilk defa *kuryeyle* bir şey gönderdi.”

Epey meraklanan Tess mutfak masasına oturup küçük balonlu ambalajı açtı. İçinden düz, küp şeklinde bir kutu çıkmıştı.

“Mücevher göndermiş olmasın?” dedi annesi kutuyu görünce.

“Pusulaymış,” dedi Tess. Eski tarz, ahşaptan, güzel bir pusula çıkmıştı kutunun içinden. “Kaptan Cook’un kullanacağı türden bir şeye benziyor.”

Annesi burun bükerek, “Çok garip,” dedi.

Tess pusulayı kaldırdığında kutunun dibinde sarı renkli bir hatırlatma kâğıdına elle yazılmış küçük bir not buldu.

““Sevgili Tess,” diye başladı okumaya. ““Bu, bir kıza verilecek en doğru hediye değil, biliyorum. Zaten sana hiçbir zaman doğru bir hediye alamadım. Geçenlerde, kaybolduğunda sana yol gösterebilecek bir şey bulabilir miyim diye düşündüm. Kaybolmak nasıldı, gayet iyi hatırlıyorum. Berbat bir şeydi. Ama neyse ki benim için hep sen vardın. Umarım sen de yolunu bulursun. Sevgiler, baban.””

Tess göğüs kafesinde bir şeylerin kabardığını hissetti.

“Bu bence çok hoş bir şey,” dedi Lucy, pusulayı almış, elinde evirip çevirirken.

Tess o esnada babasının yetişkin kızına hediye ararkenki halini, biri, *Nasıl yardımcı olabilirim?* diye sorduğunda, köseleye dönmüş, kırış buruş yüzünün korkuyla nasıl şekilden şekle girdiğini düşünüyordu. Tezgâhtarların çoğu muhteme-

len onun, karşısındakinin gözüne bakmaya tenezzül etmeyen kaba, aksi bir ihtiyar olduğunu düşünmüştü.

Tess küçükken, “Babamla neden ayrıldınız?” diye sorduğunda annesi gözünde bir pırıltıyla, “Ah tatlım, ikimiz *farklı* insanlardık,” diye cevap verirdi. Aslında baban farklı bir insan demek istiyordu. (Tess bu soruyu babasına sorduğundaysa adam omuz silkip öksürür, sonra da, “Bunu annene sormak lazım aşkım,” gibi bir şey söylerdi.)

Tess ara sıra, muhtemelen babasında da sosyal anksiyete olduğunu düşünürdü.

İkisi boşanmadan önce annesi kocasının sosyalleşmeye karşı gönülsüzlüğüne daha fazla katlanamaz olmuştu. Adam herhangi bir yere gitmeyi reddettiğinde Lucy düş kırıklığı içinde, “İyi de *hiçbir* yere gitmiyoruz ki!” diye çıkışıyordu.

Annesi insanlara, “Tess biraz çekingendir,” derdi, eliyle ağzını örtse de duyulabilir bir fısıltıyla. “Babasına çekmiş işte.” Annesinin sesindeki neşeli kınamayı duyan Tess ise, çekingenliğin her şeklinin yanlış, hem de çok yanlış bir şey olduğuna inanırdı. Partilere gitmeyi istemek *zorundaydı* insan. Etrafında her zaman bir kalabalık olmasını da.

Bu çekingenliğinden, her ne pahasına olursa olsun saklanması gereken fiziksel bir hastalıklmış gibi utanmasına şaşmamak gerekirdi.

Pusulaya bakarken, bütün bu düşüncelerin yüküyle, “Neden tek başına devam etmeye karar verdin?” diye sordu annesine.

“Ne?” dedi Lucy kafasını pusuladan kaldırıp ona hay-

retle bakarak. “Neye devam etmeye?”

“Yok bir şey,” diye karşılık verdi Tess. Sonra da elini uzatıp, “Ver pusulamı. Benim o,” dedi.

Cecilia arabasını Rachel Crowley’nin evinin önüne park ederken kendi kendine bunu neden yaptığını sorup duruyordu. Rachel’in Tupperware siparişlerini okula Paskalya’dan sonra da bırakabilirdi. Marla’nın partisine katılan konuklar siparişlerini tatilden önce almayı beklemiyorlardı ne de olsa. Güya Rachel’dan uzak durmaya çalışıyordu.

Cecilia’nın Rachel’ı bu kadar görmek istemesinin nedeni, belki de içine düştüğü çelişki hakkında bir şey söylemeye en yetkili ağız olduğunu düşünüyor olmasıydı. Hayır, hayır, “çelişki” lafı çok hafif kalmıştı. Sanki Cecilia’nın ne hissettiği çok da önemliymiş gibi fazlasıyla bencil bir sözcüktü çelişki.

Plastik Tupperware torbasını yolcu koltuğundan alıp arabanın kapısını açtı. Belki de şu anda burada olmasının gerçek nedeni, Rachel’in ondan nefret etmeye her türlü hakkı olduğunu bilmesi ve birilerinin ondan nefret etmesine dayanıyor olmasıydı. *Çocuk gibiyim*, diye düşünüyordu kapıyı çalarken. *Orta yaşlı, menopozun eşiğinde bir çocuk*.

Kapı Cecilia’nın beklediğinden daha erken açıldı. Oysaki o, nasıl bir yüz ifadesi takınacağına henüz karar bile verememişti.

“Oo,” dedi Rachel. Onu görür görmez yüzü düşmüştü kadının. “Cecilia.”

“Üzgünüm,” dedi Cecilia. *Hem de çok ama çok üzgünüm.* “Birini mi bekliyordun yoksa?”

“Pek sayılmaz,” dedi Rachel toparlanarak. “Nasılsın, iyi misin? Benim Tupperware’leri getirmişsin! O kadar heyecanlandım ki şimdi. Çok teşekkür ederim. İçeri gelmek ister misin? Kızlar nerede?”

“Kızlar annemde,” dedi Cecilia. “Kadıncağız bugünkü Paskalya geçidine katılamadığı için çok üzüldü, çocukları öğleden sonra çaya davet etti. Neyse canım, ben girmeyeyim, inan bana...”

“Emin misin? Çaydanlığa yeni su koydum.”

Cecilia karşı çıkamayacak kadar güçsüz hissediyordu kendini. Rachel ne isterse yapmaya hazırdı. Hatta resmen dizleri titremeye başlamıştı. Rachel şimdi, “İtiraf et!” diye bağırarak olsa hemen oracıkta anlatırdı bildiği her şeyi. Bunu o kadar çok istiyordu ki.

Eşikten içeri, sanki ciddi bir tehlike altındaymış gibi yüreği ağzında girmişti. İçerisi Kuzey Sahili’ndeki pek çok ev gibi, hatta Cecilia’nın kendi evi gibiydi.

“Mutfağa gel,” dedi Rachel. “Isıtıcıyı açtım. Öğleden sonraları serin olmaya başladı.”

“Aa, bu muşamba döşemeler bizde de vardı!” dedi Cecilia, Rachel’in peşinden mutfağa girerken.

“Zamanında çok modaydı da ondan,” dedi Rachel, poşet çayları fincanlara koyarken. “Gördüğün gibi yeniliklerle pek aram yok benim. Fayansmış, karoymuş, halıymış, boyaymış, pek ilgimi çekmiyor doğrusu. Al bakalım. Süt de ister misin?”

Şeker? Nasıl istiyorsan öyle yap.”

“Bu, Janie, öyle değil mi?” diye sordu Cecilia. “Bu da Rob olmalı.” Buzdolabının önünde durmuş, bir fotoğrafa bakıyordu. Janie’nin adını telaffuz edebilmek ne büyük rahatlıktı. Bu mesele, birkaç gündür kafasının içinde öyle çok yer işgal ediyordu ki, her cümlenin ortasında Janie’nin adını ağzından kaçırarak diye korkar olmuştu.

Rachel’in buzdolabında asılı fotoğraf, 24 Saat Hizmet gibisinden bir *magnetle* tutturulmuştu. Bu küçük, solmuş, renkli fotoğrafta Janie ve küçük kardeşi, bir mangalın önünde durmuş, ellerinde kolalarla poz vermişlerdi. İkisinin de yüzünde beklemedikleri bir anda çekilmişler gibi boş bir ifade vardı. Doğrusu öyle çok da müthiş bir fotopraf değildi, ama belki de asıl bu sıradanlığıydı Janie’nin ölmüş olmasına inanmayı güçleştiren.

“Evet, Janie o,” dedi Rachel. “O fotoğraf, Janie öldüğünde buzdolabının üzerindeydi. O gün bu gündür de kaldırmadım oradan. Aptalca bir şey, biliyorum. Elimde ondan çok daha güzelleri var. Otursana artık. Bak, istersen makaron da var. Ben yeni keşfettim ama sen biliyorsundur herhalde. Anlamıyorum o işlerden.” Rachel bu işlerden anlamadığı için kendiyle gurur duyuyor gibiydi. “Gel de bir tane al! Gerçekten çok lezzetliler.”

“Teşekkür ederim,” dedi Cecilia, bir tane makaron alıp otururken. Tadı bir şeye benzemiyordu doğrusu. Çayını hızla içince boğazı yandı.

“Tupperware’leri bıraktığın için teşekkürler,” dedi Rac-

hel. “Kullanmak için sabırsızlanıyorum. Biliyor musun, yarın Janie’nin ölüm yıldönümü. Tamı tamına yirmi sekiz yıl oldu.”

Cecilia, Tupperware’lerle yıldönümünü bağdaştıramadığı için Rachel’in söylediğini ilk seferde anlayamamıştı.

“Üzgünüm,” dedi neden sonra. Elinin titremeye başladığını görünce fincanı dikkatle çay tabağına bıraktı.

“Asıl ben üzgünüm,” dedi Rachel. “Sana neden söyledim, bilmem. Bugün bütün gün onu düşündüm de ondandır belki. Bu birkaç gündür, her zamankinden çok aklımda zaten. Yaşasaydı ne derdi, yaşasaydı ne yapardı diye öyle çok düşünüyorum ki. Zavallı Rob bile o kadar sık gelmiyor aklıma. Onun için endişelenmediğimdendir herhalde. Sanırsın ki bir çocuğunu kaybedince diğerinin üzerine titreyeceksin. Bende öyle olmadı işte. Ne kötü, değil mi? Ama bak, torunum Jacob’ı epey bir düşünüyorum.”

Cecilia, “Bence bu çok normal,” dedi ve bunu der demez yaptığı bu cüretkârlığa kendi de şaşırdı. Bu mutfakta oturmuş, basmakalıp lafları sıralayarak ne yapıyordu sahiden?

“Ama oğlumu sevmiyor değilim,” diye mırıldandı Rachel, fincanı ağzına götürürken. Ardından, fincanın üstünden mahcup bir bakış attı. “Öyle olmadığını düşünmeni istemem.”

“Aklıma bile gelmedi canım!” Cecilia o anda, Rachel’in ağzının kenarında bir parça mavi makaron kalmış olduğunu fark etti ve kadın birdenbire gözünde küçülüp ihtiyarladı, bunak birine dönüştü.

“Oğlum artık Lauren’e ait sanki. Hani derler ya, ‘Oğlan evlenene kadar senin, kız mezara kadar’ diye. O hesap işte.”

“Hımm... o lafı duymuştum. Ama ne kadar doğrudur bilmem.”

Cecilia besbelli ki acı çekiyordu. Rachel’a dudağının kenarındaki kırıntıdan bahsedemezdi. Hele bir de Janie’den söz ederken hiç olmazdı.

Rachel bir yudum daha almak için fincanı ağzına götürürken Cecilia yay gibi gerilmiş, bekliyordu. Bu kez giderdi herhalde. Ama fincan inince parçanın bu kez dudağın üstüne oturmuş olduğunu gördü. Artık bir şey söylemek zorundaydı.

“Neden böyle zırvalayıp duruyorum, bilmem,” dedi Rachel. “Sen de, bu kadın kesin kafayı yedi diyorsundur. Kendimde değilim anlayacağın. Geçen gece senin Tupperware partisinden döndükten sonra evde bir şey buldum da.”

Dudaklarını yalayınca mavi makaron kırıntısı da gitti neyse ki. Cecilia artık gevşeyip rahatlayabilirdi.

“Bir şey mi buldun?” diye tekrar etti çayından kocaman bir yudum aldıktan sonra. Ne kadar hızlı içerse, oradan o kadar çabuk gidebilirdi. Bu Rachel da çayın üstüne kaynar su mu dökmüştü ne? Cecilia’nın annesi de çayı hep böyle sıcak yapardı.

“Janie’yi kimin öldürdüğüne dair bir delil,” dedi Rachel. “Basbayağı delil yani. *Yeni* delil. Polise de verdim... ah! Cecilia, canım, iyi misin sen? Kalk çabuk! Gel, elini suyun altına tutalım.”

41. BÖLÜM

Motosiklet köşelerde, virajlarda eğilip yattıkça Tess, Connor'ın beline daha da sıkı tutunmaya başlamıştı. Çevresindeki sokak lambaları, dükkân vitrinleri, bulanık renkler halinde geçiyordu gözlerinin önünden. Rüzgâr kulaklarında kükrüyordu. Bir trafik ışığında durup yeniden harekete geçtikçe midesi hopluyor, pistten kalkan bir uçağın içindeymiş gibi kuyruksokumu ürperiyordu.

“Korkma, ben sadece sıradan, sıkıcı, orta yaşlı bir motosikletliyim,” demişti Connor, Tess'in kaskını yerleştirirken. “Hız limitini hayatta aşmam. Özellikle de arkamda değerli bir kargo taşıyorsam.” Sonra da kafasını eğip kaskını hafifçe Tess'in kaskına vurmuştu. Tess ise kendini mutlu, mutlu olduğu kadar da aptal hissediyordu. Kask tokuşturmaca gibi oyunlar için fazlasıyla yaşlı ve fazlasıyla evliydi.

Ya da değildi.

Geçen hafta perşembe akşamı Melbourne'deyken, hâlâ

Will'in karısıyken ve Felicity'nin kuzeniyken ne yapıyordu, onu düşündü. Yanlış hatırlamıyorsa elmalı kek yapmıştı. Liam sabahları okulda çayla birlikte elmalı kek yemeyi seviyordu. Will'le birlikte laptoptan televizyon seyretmişlerdi. Tess faturaları düzenlemiş, Will de Cough Stop kampanyası üzerinde çalışmıştı. Sonra da biraz kitap okuyup yatmışlardı. Dur biraz. Acaba? Evet, evet, aynen. Uyumadan önce seks de yapmışlardı. Elmalı kek gibi hızlı, rahatlatıcı, hoş bir seksti. Connor'ın koridorundakiyle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Tabii evlilik böyle bir şeydi işte. Sıcak bir dilim elmalı kek gibiydi.

Sevişirlerken Will muhtemelen Felicity'yi hayal ediyordu.

Şimdi bunu düşünmek Tess'in yüzüne bir tokat gibi inmişti.

Hatırladığı kadarıyla o gece sevişirlerken Will her zamankinden daha nazikti. Tess o esnada sevilip el üstünde tutulduğunu hissetmişti. Demek ki sevgi değil *acımaydı* o. Will o sırada belki de karıkoca olarak son kez seviştiklerini düşünüyordu.

İncinmişlik duygusu aniden bütün vücuduna yayıldı. Connor'ı saran bacaklarını sıkıştırdı, ağırlığını ona verdi. Bir sonraki ışıklara geldiklerinde Connor elini arkaya atıp bacağını okşadı. Tess, Will'le Felicity yüzünden hissettiği acının diğer bütün hislerini şiddetlendirdiğini fark etti. Motorun aniden fırlayışları, Connor'ın bacaklarında gezinen eli daha güçlü şeyler hissetmesine neden oluyordu. Geçen perşembe yumuşak, sessiz, acısız bir hayat sürüyordu. Bu perşembe ise

ergenler gibi acı dolu ve güzel bir hayatı vardı.

Ama şu an canı ne kadar yanarsa yansın Melbourne’de olmayı, yemek yapıp televizyon seyretmeyi, faturaları düzenleyip kitap okumayı istemiyordu. Tek istediği şimdi, burada, bu motorun üstünde olmak ve güm güm atan kalbinin eşliğinde, yaşadığını hissetmekti.

Saat dokuzu geçmişti ve Cecilia’yla John-Paul, havuzun yanındaki şemsiyenin altında oturuyorlardı. Meraklı kulaklara karşı en güvenilir yerdeydiler. Kızların duymamaları gereken şeyleri duymakta olağanüstü bir yetenekleri vardı nedense. Cecilia oturduğu yerden çocuklarının televizyonun ışığında parlayıp sönen yüzlerini görebiliyordu. Cuma akşamları geç vakte kadar oturup patlamış mısır yiyerek film seyretmelerine izin vardı.

Cecilia bakışlarını kızlardan, yüzme havuzunun mavi pırlıtısına çevirdi. Suyun alttan gelen ışıkla yaptığı oyunları seyredebilmek şehir hayatının nadir güzelliklerinden biriydi. Havuzun filtresinden ara sıra gelen o tuhaf ses hariç tabii. Etraf sessiz olunca daha da iyi duyuluyordu bu ses. Cecilia, Chicago’ya gitmeden önce John-Paul’dan filtreye bir göz atmasını istemiş, adam fırsatını bulup bakamamıştı. O yokken bir usta çağırıp yaptırsa da olmazdı; John-Paul öyle şeylere çok sinir olurdu. Bu, kesinlikle onun yeteneklerine hakaret sayılırdı. Ama tabii, nihayet vakit ayırıp da baktığında sorunu çözememiş, Cecilia yine de ustayı çağırmak zorunda kalmış-

tı. Ne kadar gıcık bir şeydi bu. Bu erkekler neden eşlerinin istediklerini hemen yapmıyor da kadıncağızları dırdırcı seviyesine düşürüyorlardı?

Keşke John-Paul’le şimdi, lanet olası havuz filtresi gibi sıradan bir konuda tartışabilselerdi. Tarafların birbirlerinin kalbini kırdıkları, sıradan sevimsiz bir kavga bile olurdu. O bile Cecilia’nın sürekli hissettiği bu korkudan daha iyiydi. Bu nasıl bir korkuysa artık, her yerinde hissediyordu onu; karnında, göğsünde, hatta bıraktığı kötü tatla birlikte ağzında bile. Resmen sağlığını tehdit edecek boyutlara gelmişti.

Boğazını temizledikten sonra, “Sana söylemem gereken bir şey var,” dedi Cecilia. Niyeti, Rachel Crowley’nin bugün, bulduğu yeni delille ilgili söylediklerini ona da anlatmaktı. Adam nasıl tepki verecekti acaba? Korkacak mıydı? Kaçacak mıydı yoksa? Kaçıp yeraltında mı yaşayacaktı?

Rachel, Cecilia’nın üstüne çay döktüğünü görünce yeni delil derken neyi kastettiğini anlatmaya fırsat bulamamıştı. Cecilia da paniğe kapıldığı için sormak aklına gelmemişti zaten. Ama sormalıydı. Öğrenmek işine yarayabilirdi. Bu yeni, suçlu karısı rollerine hâlâ alışamamıştı galiba.

Rachel o delilin kimi işaret ettiğini bilmiyordu herhalde. Bilse Cecilia’ya asla söylemezdi. Yoksa söyler miydi?

“Ne diyecektin?” diye sordu John-Paul. Üstünde bir kot pantolon ve kızların ona geçen babalar gününde aldıkları uzun kollu, çizgili kazağı vardı, Cecilia’nın karşısındaki tahta bankta oturuyordu. Adam ellerini dizlerinin arasına sıkıştırıp ona doğru eğildi. Ses tonunda da bir tuhafılık vardı. Migren

ataklarının ilk evresindeyken kızlarla konuştuğu gibi, anlayışlı ama gergin bir ses tonuydu.

“Migrenin mi azdı yine?” diye sordu Cecilia.

“İyiyim ben,” dedi adam, kafasını sallayarak.

“O zaman iyi dinle beni. Bugün Paskalya geçidinde kimi gördüm biliyor...”

“Peki *sen* iyi misin?”

“İyiyim,” dedi Cecilia sabırsızlıkla.

“Ama pek iyi görünmüyorsun. Hatta biraz hasta gibisin. Sanki seni ben hasta etmişim gibi.” John-Paul’un sesi şimdi de titremeye başlamıştı. “Hayattaki tek amacım seni ve kızları mutlu etmekti ama bak neler yapıyorum.”

“Doğru,” dedi Cecilia. Ardından parmaklarıyla koltuğun kolçaklarına tutunup hafifçe dikildi ve televizyonda gördükleri bir şeye gülen kızlarının yüzlerine baktı. “Çok doğru söyledin.”

“Bütün gün işte bu sorunu nasıl çözerim diye düşündüm durdum. Söylesene, nasıl çözebilirim gerçekten?” Oturduğu yerden kalkıp yanına geçince Cecilia, John-Paul’un tanıdık sıcaklığını hissetti. “Anlaşılan, yapabileceğim bir şey yok. Gerçekten. Ama sana sadece şunu söylemek istiyorum, istersen gider teslim olurum. Senden bu yükü taşımanı bekleyemem.”

Sonra Cecilia’nın elini avuçlarının içine alarak devam etti: “Benden ne istersen yapmaya hazırım, Cecilia. Polise ya da Rachel Crowley’ye git dersen, hemen giderim. Evden ayrıl, seninle aynı evde yaşayamam dersen de ayrılırım. Kızlarla da konuşurum –ne diyeceksem artık– bir şeyler der, suçu üstüme alırım.”

Cecilia, John-Paul'ün bütün vücudunun titrediğini hissedebiliyordu. Adamın avuçları da terlemeye başlamıştı.

“Demek hapse girmeye hazırsın. Peki klostrofobin ne olacak?”

“Başa çıkmanın bir yolunu bulurum,” dedi John-Paul. Elleri iyice terlemişti. “Olay kafada biter. Gerçek bir korku değil o.”

Cecilia bunu duyar duymaz elini hızla çekip aniden beliren bir iğrenme duygusuyla ayağa fırladı.

“Madem öyle, bu zamana kadar neden bekledin? Neden benimle tanışmadan önce gidip teslim olmadın?”

John-Paul ellerini havaya kaldırarak yalvaran gözlerle baktı ona. “Buna verebileceğim bir cevabım gerçekten yok, Cecilia. Ne kadar anlatmaya çalışırsam çalışayım...”

“Ve şimdi de karar verme sorumluluğunu bana atıyorsun. Artık senlik bir şey kalmadı, öyle mi? Rachel'in gerçeği duyup duymaması *sadece* bana bağlı, öyle mi?” Bir an aklına Rachel'in ağzının kenarındaki mavi renkli kırıntı gelince ürperdi.

“İstemezsen olmaz!” dedi John-Paul. Dokunsan ağlayacak haldeydi. “Ben sadece senin işini kolaylaştırmaya çalışıyorum.”

“İyi de bunu benim meselemmiş gibi göstermeye çalıştığının farkında değil misin?” diye çıkıştı öfkeyle. Ama öfkesi çok geçmeden yerini büyük bir çaresizlik hissine bıraktı. John-Paul'ün itiraf etme teklifi bir şeyi değiştirmezdi. Hem de hiçbir şeyi. Mademki o mektubu açmıştı, artık onun da hesap vermesi gerekiyordu.

Gidip karşı banka oturdu.

“Bugün Rachel Crowley’yle görüştük,” dedi. “Tupperware’lerini götürdüm. Bana Janie’nin katiliyle ilgili yeni bir delil bulduğundan söz etti.”

John-Paul bunu duyar duymaz hızla kafasını kaldırdı. “Mümkün değil bu. Ortada hiçbir şey yok ki.”

“Ben bilmem. Kadın öyle dedi işte.”

“İyi o zaman,” dedi John-Paul. Başı dönüyormuş gibi hafifçe sallandı, sonra da gözlerini kapadı. “Belki de bizim için en doğru karar verilmiştir. Benim için yani.”

Cecilia’nın aklına Rachel’in söyledikleri gelmişti yine. *Janie’yi kimin öldürdüğüne dair bir delil.*

“Bulduğu bu delil,” dedi Cecilia birden. “Belki de *başka* birini zan altında bırakıyordur.”

“O halde gidip teslim olmam gerekir,” dedi John-Paul, sakın bir şekilde. “Orası çok açık.”

“Doğru,” dedi Cecilia onu onaylayarak.

“Ama bu bana pek mümkün görünmüyor,” dedi John-Paul. Yorgun ve tükenmiş çıkmıştı sesi. “Öyle değil mi? Aradan o kadar yıl geçmiş.”

“O da doğru,” dedi Cecilia bu kez. Sonra John-Paul’ün kafasını kaldırıp evin içine, kızlara bakışını seyretti. İkisi birden susunca havuz filtresi yine ses yapmaya başlamıştı. Bu tuhaf sesin neye benzediğini bulmuştu. Çocukken kâbuslarında gördüğü türden bir umacının hırıltılı nefesi gibiydi.

“Filtreye yarın bakarım,” dedi John-Paul, gözlerini kızlardan ayırmadan.

Cecilia hiçbir şey demeden oturup umacıyla aynı anda nefes alıp vermeye başladı.

42. BÖLÜM

“Bu resmen ikinci randevumuz oluyor,” dedi Tess.

Connor’la ikisi Dee Why Kumsalı’na bakan alçak bir duvara oturmuş, plastik bardaklarda sıcak çikolata içiyorlardı. Hemen arkalarında duran motosiklet, ay ışığında parlıyordu. Gece soğuktan ama Tess’in üzerinde Connor’ın tıraş losyonu kokan deri ceketini olduğu için üşümüyordu. “İkinci randevular iyidir,” dedi Connor.

“Ama biz ilk seferinde işi pişirdik,” dedi Tess. “Yani beni daha fazla baştan çıkarmana gerek kalmadı.”

Bu söyledikleri kendine de garip geliyordu. Şu şımarık, kaptisli kızlara benzemişti. Hatta sanki biraz Felicity’ye benzemeye çalışıyor ama pek beceremiyor gibiydi. Motorun üstünde geçen o sihirli, coşkun duygular sönüp gitmiş, geriye yersiz, uygunsuz bir ruh hali gelmişti. Bütün bunlar çok fazlaydı. Ay ışığı, motosiklet, deri ceket, sıcak çikolata. Evet, evet, fazlasıyla romantikti bunlar. O sevmezdi ki böyle klasik

romantik sahneleri. Burun kıvrırdı.

Connor ona dönüp, ciddi bir ifadeyle baktı. “O halde geçen gece ilk randevuydu.” Will’in aksine Connor pek gül-müyordu. Ama öyle olunca ara sıra patlayan küçük kahkaha-ları daha da değerli oluyordu. *Bak gördün mü, Will? Nicelik değil, niteliktir önemli olan.*

“Neyse ne,” dedi Tess. Gerçekten *çıkıyorlar* mıydı ki? “Yani bilemiyorum...”

Connor elini Tess’in koluna bastırıp susturdu onu. “Şaka yapıyordum canım. Böyle gergin olma. Daha önce de söyle-dim, seninle vakit geçirmek hoşuma gidiyor.”

Tess sıcak çikolatasından bir yudum alıp konuyu değiş-tirdi. “Bugün öğleden sonra ne yaptın? Okuldan sonra yani?”

Connor bir an gözlerini en doğru cevabı bulmaya çalı-şıyormuş gibi kısarak baktıktan sonra omuz silkip devam etti. “Koşmaya çıktım, Ben ve kız arkadaşıyla buluşup kahve içtik ve şey, deli doktoruma gittim. Perşembe akşamları ora-dayım. Saat altıda. Hemen yanında bir Hint lokantası var. Sonrasında hep körili bir şeyler yiyorum. Terapiden sonra körili kuzu eti müthiş oluyor. Bu arada sana neden terapim-den söz edip duruyorum anlamış değilim.”

“Peki terapistine de benden söz ettin mi?” diye sordu Tess.

“Tabii ki etmedim,” diye karşılık verdi Connor gülüm-seyerek.

“Etmişsin, belli.”

“Tamam, tamam, anlattım. Kusura bakma. Kadına biraz ilginç bir şeyler söyleme ihtiyacı duyuyorum.”

Tess sıcak çikolata bardağını duvara bıraktı. “Peki o ne dedi?”

“Senin hiç terapiye gitmediğin belli,” dedi Connor, ona kaçamak bir bakış atarak. “Onlar pek bir şey anlatmıyorlar ki. Sadece ‘Bu sana neler hissettirdi?’ ya da ‘Bunu neden yapmış olabilirsin?’ gibi şeyler soruyorlar.”

“Eminim beni onaylamamıştır,” dedi Tess. O sırada kendini terapistin gözünden görmeye çalışıyordu. Yıllar önce kalbini kırarak çekip giden eski sevgili birdenbire yeniden ortaya çıkıyor. Tess kendini savunma ihtiyacı hissediyordu. *İyi ama ben ona hükmetmiyorum ki. Koskoca adam. Hem ne belli, bu ilişki bu kadarla kalmaz belki de? Gerçi ayrıldıktan sonra onu hiç düşünmedim ama bu ona âşık olamayacağım anlamına gelmez. Hatta belki de ciddi ciddi âşık oluyorum ona. Cinayete kurban giden şu kız yüzünden kafası karışık, biliyorum fakat onun kalbini kıracak değilim. Bir kere iyi bir insanım ben.*

İyi bir insan değil miydi yoksa? Şimdiye kadarki yaşantısına dair, utanç verici denilebilecek, belli belirsiz bir his doğmuştu içinde. Çekingenliğinin, yani şu “sosyal anksiyete”sinin güvenli duvarının arkasına saklanıp insanlardan kopması biraz darkafallık, biraz adilik olmuyor muydu? Yeni birileriyle tanıştığında ve sonradan bu insanların telefonlarına ya da e-postalarına cevap vermekte acele etmediğinde ve sonuç itibariyle insanlar ondan umudu kestiklerinde Tess hep bir rahatlama hissederdi. Daha iyi, daha sosyal bir anne olsaydı Liam’ın Marcus gibi çocuklarla arkadaşlık etmesine engel olabilirdi.

Ama o ne yapmıştı? Felicity'yle birlikte arkasına yaslanıp şarabını yudumlarken insanları çekiştirmişti. O ve Felicity, gereğinden fazla zayıf, gereğinden fazla sportif, gereğinden fazla zengin ya da gereğinden fazla entelektüel insanlardan kesinlikle hoşlanmazlardı. Özel spor hocaları ve minik köpekleri olan tiplere, Facebook'ta lüzumsuz yere entelektüel ya da imlası bozuk yorumlar yapanlara, her şeyi "keyifli" bulan, her şeye katılan insanlara gülüp geçerdi onlar. Cecilia Fitzpatrick gibi insanlara yani.

Tess ve Felicity tribünde oturmuş, oyuncularla dalga geçiyorlardı. Evet, yaptıkları buydu işte.

Tess'in daha geniş bir sosyal çevresi olsaydı Will belki de Felicity'ye vurulmazdı. Ya da en azından elinin altındaki metres portföyü daha geniş olurdu.

Tess'in hayatı parçalanıp dağılırken yetiş diyebileceği tek bir arkadaşı dahi yoktu. İşte Connor'layken de bu yüzden böyle davranıyordu. Onun ihtiyacı olan şey, bir *arkadaştı*.

"Ben şablona uyuyorum galiba, öyle değil mi?" dedi Tess pat diye. "Sen hep yanlış kadınları seçip duruyorsun ve ben de o yanlış kadınlardan biriyim."

"Hımmm," dedi Connor. "Hem o, hem de söz verdiği sıcak çöreklerden getirmedin."

Adam kâğıt bardağı kafasına dikip sıcak çikolatayı son damlasına kadar içtikten sonra duvara bırakıp Tess'e biraz daha yaklaştı.

"Ben seni resmen kullanıyorum," dedi Tess. "Kötüyüm ben."

Connor sıcak eliyle Tess'in boynunu tutup kendine doğru çekti. Nefesi çikolata kokuyordu.

"Kocamı düşünmek istemediğim için kullanıyorum seni," diye devam etti Tess. Connor'ın onu daha iyi anlamasını istiyordu.

"Tess. Tatlım. Ben bunu bilmiyor olabilir miyim?" dedi Connor. Sonra onu öylesine uzun süre öptü ki Tess, *Harikalar Diyarı*'ndaki Alice gibi döne döne aşağı doğru yuvarlandı, yuvarlandı, yuvarlandı.

6 Nisan 1984

Janie erkeklerin de yüzlerinin kızardığını bilmiyordu. Tamam, kardeşi Rob'un yüzü kızarıyordu ama o henüz tam olarak erkek sayılmazdı. Asıl kastettiği, John-Paul Fitzpatrick gibi zeki ve yakışıklı bir özel okul öğrencisinin yüzünün kızarmasıydı. Vakit akşamüzeri olmuştu. Işık değişmeye, etrafındaki her şey gölgelere saklanmaya başlamıştı. Ama John-Paul'ün yüzünün alev alev yanmakta olduğunu görebiliyordu. Çocuğun kulakları bile şeffaf bir pembeliğe bürünmüştü.

“Görüştüğüm başka biri var” başlıklı klişe nutkunu az önce tamamlamıştı. Yani o görüştüğü kişiyle sevgili gibilerdi. Yani bu başka biri, işi “resmiyete falan dökmek” istiyordu. Yani John-Paul'le görüşemezdi artık.

Başta bunu Connor'ın suçuymuş gibi, John-Paul'den ayrılmasını o istiyormuş gibi göstermenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü, ama şimdi, John-Paul'ün yüzünün hızla kızarışını izlerken başka birinden bahsetmenin büyük bir hata

olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Suçu babasına atmış olsa, babam bizi yakalayacak diye çok endişeleniyorum gibisinden bir şeyler sallasa daha iyiydi belki de.

Ama bir parçası, John-Paul'ü tamamen bırakmak istemiyordu galiba.

“İyi de Janie,” dedi John-Paul her an ağlayabilirmiş gibi titrek bir sesle, “ben sevgili olduğumuzu sanıyordum.”

Janie dehşete kapılmıştı. John-Paul gibi onun da yüzü kızarmaya başlayınca kafasını salıncaklara doğru çevirip kıkırdadı. Daha doğrusu kendi kıkırdayışını duydu. Tuhaf, tiz bir kıkırdayıştı bu. Nedense gerginken ya da ortada komik bir şey olmadığı zamanlarda hep böyle gülüyordu. Mesela, Janie on üç yaşındayken okul müdürü sınıfa, her zamanki neşeli hallerinin aksine, üzüntülü bir yüz ifadesiyle girip coğrafya öğretmeninin kocasının öldüğünü söylediğinde de aynı şey olmuştu. Janie bu haberle şok olmuş, çok üzülmüş, sonra da gülmüştü. Bütün sınıf dönüp ona suçlayan gözlerle baktığındaysa Janie utancından yerin dibine geçmişti.

John-Paul ona doğru bir hamle yapınca Janie bir an onu öpeceğini sanıp heyecanlandı. Ne güzel işte, ondan ayrılmasına izin vermeyecekti. Onun için dik durup savaşıacaktı!

Ama sonra çocuğun elleri Janie'nin boğazına sarıldı. “Canım yanıyor, John-Paul,” demeye çalıştı ama konuşamadı. Bu yanlış anlamayı düzeltmeyi, John-Paul'ü Connor'dan daha fazla sevdiğini, onun duygularını incitmenin aklından bile geçmediğini, Connor'ın değil onun sevgilisi olmayı yeğlediğini söylemeyi o kadar çok istiyordu ki. Konuşamayınca

bunu bakışlarıyla anlatmaya çalıştı. John-Paul'ün güzel gözlerine bakarken bir anlığına bir şeylerin değiştiğini görür gibi oldu. Sonra ellerinin gevşediğini hissetti ama başka bir şey daha oluyordu. Olmaması gereken, tanıyıp bilmediği bir şey oluyordu vücudunda. Ve o anda, zihninin çok uzaklardaki bir parçası, annesinin bugün onu çıkışta doktora götürmek için okula geleceğini ve onun bunu unutup Connor'ın evine gittiğini hatırladı. Annesi ne kadar kızmıştı kim bilir.

Aklından geçen son şey, *lanet olsun*, oldu.

Sonra bütün düşünceleri uçtu, geriye bir tek çaresizlik ve panik kaldı.

PASKALYA CUMASI

43. BÖLÜM

“Meyve suyu!” diye buyurdu Jacob.

“Ne istersin bakayım?” diye fısıldadı Lauren.

Meyve suyu dedi ya! diye düşündü Rachel. Çocuk meyve suyu istiyor. Sağır mısın?

Etraf daha yeni aydınlanmaya başlamışken Rachel, Rob ve Lauren, Wattle Valley Park’ında titreyen küçük bir çember oluşturmuş, ellerini ovuşturup ayaklarını vuruyor, Jacob da bacaklarının arasında dolanıyordu. Rachel, çocuğun üstündeki parkayı fazla küçük bulmuştu. Kolları kardan adam gibi havada kalmıştı.

Beklendiği üzere Lauren’in üstünde pardösü vardı ama atkuyruğu nedense her zamanki gibi kusursuz değildi –tokanın etrafından fırlamış birkaç saç teli göze batıyordu– ve kadının biraz yorgun duruyordu. Elinde tuttuğu bir tek gülü Rachel çok saçma bulmuştu. Genç adamların, Sevgililer Günü’nde verdikleri türden bir şeye benziyordu.

Rachel'ın elinde, arka bahçesinden topladığı ve Janie'nin küçükken saçlarına taktığı gibi yeşil bir kurdeleye sarılmış küçük bir demet ıtır çiçeği vardı.

“Çiçekleri, Janie'yi buldukları yere mi bırakıyorsun? Kaydırağın dibine mi?” diye sormuştu Marla bir keresinde.

“Evet Marla, yüzlerce küçük ayak üstüne basıp ezsinler diye bilhassa oraya bırakıyorum,” demişti Rachel.

“Tamam, tamam, anladım,” diye karşılık vermişti Marla da darılıp gücenmeden.

O zamanki kaydırak çoktan gitmişti bile. O eski metal malzemelerin yerine uzay çağı görünümlü plastik şeyler gelmişti. Rachel, Jacob'ı evin yakınındaki parka götürüyordu da oradan biliyordu. Zemine de ayaklarını bastıkça yaylanan türden pist döküyorlardı.

“Meyve suyu!” diye bağırdı Jacob yeniden.

“Anlamadım, tatlım,” dedi Lauren atkuyruğunu ona doğru savurarak. “Montunun önünü mü açayım?”

Tanrı aşkına. Rachel iç geçirdi. Buraya geldiğinde Janie'nin varlığını hissedemiyordu aslında. Onu burada hayal edemiyor, buraya ait göremiyordu. Janie'nin arkadaşları bu parka geldiğini bilmiyorlardı. Kesin erkeklerden biri getirmişti onu buraya. Connor Whitby adında bir çocuk. Çocuk muhtemelen sevişmek istemiş, Janie de olmaz demişti. Keşke olmaz demeseydi. Hep Rachel'ın yüzündendi. Bekâretin kaybedilmesi çok mühim bir hadiseymiş gibi. Ölümünden daha mühim şey mi vardı ki? Keşke ona şöyle deseydi: “Kiminle istersen onunla seviş, Janie. Korunmaya dikkat et, yeter.”

Ed, kızının bulunduğu parka gelmeyi hiçbir zaman istememişti. “Ne gerek var ki?” derdi. “Oraya gitmek için biraz geç kalmadık mı? Kızımız orada değil işte, öyle değil mi?”

Çok haklısın, Ed.

Ama Rachel, Janie’ye en azından bu kadarını borçlu olduğunu hissediyordu. Elinde bir demet çiçekle gidip o gün orada olamadığı için özür dilemek, onun son anlarını düşünmek, hayatta olduğu, nefes aldığı son yeri onurlandırmak... Evet, en azından bunu yapabilirdi. Keşke son birkaç dakika olsun görebilseydi onu. O gereğinden uzun kollarını ve bacaklarını, yüzünün o güzelim, köşeli hatlarını son bir kez zihnine kazıyabilseydi keşke. Aslında çok saçma bir düşünceydi bu. Rachel o anda orada olsaydı kızının hayatını kurtarmakla meşgul olurdu, durup onu seyretmekle değil. Ama yine de, sonucu değiştiremeyecek olsa bile orada olmak isterdi.

Belki de Ed haklıydı. Her yıl bu şekilde gelmenin bir manası yoktu belki. Özellikle de Rob, Lauren ve Jacob ya-nımdayken. Etrafında bir şeyin olmasını, eğlenenin bir an önce başlamasını bekleyen insanlar gibi dururlarken.

“Meyve suyu!” dedi Jacob.

“Üzgünüm tatlım. Seni anlamıyorum,” dedi Lauren.

“Çocuk meyve suyu istiyor,” dedi Rob. Sesi öyle aksi çıkmıştı ki Rachel, Lauren için üzülecekti neredeyse. Ed’in huysuz zamanlarındaki sesine çok benziyordu. Crowley erkekleri huysuz oluyordu demek ki. “Yanımızda meyve suyu yok, adamım. Al, bak, mataran burada. Biraz su iç.”

“Biliyorsun ki meyve suyu içmiyoruz, Jakey,” dedi Lauren. “Dişlerine zararlı.”

Jacob tombul elleriyle şişeyi kavrayıp kafasını arkaya atarak lıkır lıkır içti suyunu. Sonra da Rachel'a, *senin evde içtiğim meyve sularını karıştırma*, dermiş gibi bir bakış attı.

Lauren pardösüsünün kemerini sıktıktan sonra Rachel'a döndü. "Normalde bir şeyler söylüyor musun? Buraya geldiğinde yani."

"Hayır, sadece onu düşünüyorum," dedi Rachel, kes sesini dercesine kuru bir sesle. Lauren'in önünde duygularını gösterecek değildi. "Birazdan gideriz. Hava serin. Jacob üşütmesin."

Jacob'ı buraya getirmek de çok saçmaydı. Hele ki böyle bir günde, böyle bir parka. Bundan sonraki yıldönümlerinde başka şeyler de yapabilirdi. Mesela kızın doğum günlerinde olduğu gibi mezarına da gidebilirdi.

Bu sonu gelmez günü bir şekilde atlattı mı tamamdı. Hadi devam edelim o zaman. Gelsin dakikalar ve saniyeler. Gece yarısına kadar sizinim.

"Sen bir şey söylemek ister misin tatlım?" diye sordu Lauren, Rob'a.

Rachel az daha, "Tabii ki söylemek istemez," diyecekti ki son anda tuttu kendini. Dönüp Rob'a baktı. Çocuk, elleri göbeğinin üzerinde bağlı, boynunu hindi gibi uzatmış gökyüzüne bakıyor; güçlü, beyaz dişlerini gıcırdatıyordu.

O buraya hiç gelmedi, diye düşündü Rachel. *Ablası öldüğünden beri hiç gelmedi*. Tam ona doğru bir adım atıyordu ki, Lauren ondan önce davranıp elini tuttu.

"Rahat ol tatlım," diye mırıldandı. "Sorun yok. Sadece derin nefes al."

Rachel doğru düzgün tanımadığı bu genç kadının, yine doğru düzgün tanımadığı oğlunu teselli edişini çaresizlik içinde seyretti. Rob, karısına doğru eğilirken oğlunun kederine dair ne kadar az şey bildiğini, ne kadar az şey bilmek istediğini düşündü. Geceleri Lauren'i gördüğü kâbuslarla uyandırıyor muydu? Karanlıkta yatarlarken ona ablasıyla ilgili hikâyeler anlatıyor muydu?

Rachel dizinde bir el hissedince aşağı baktı.

“Büyükanne,” dedi Jacob.

“Ne oldu canım?” dedi Rachel önünde diz çökerken.

Jacob da elini büyükannesinin kulağına siper ederek, “Meyve suyu,” diye fısıldadı. “N’olur?”

Fitzpatrick ailesi geç yatmıştı ama sabah ilk kalkan Cecilia oldu. Yatağın başında duran iPhone’una baktı, saat dokuz buçuk olmuştu. Yatak odasının pencerelerinden içeri bu laşık suyu gibi gri bir sabah ışığı giriyordu.

Paskalya cuması ve Noel ertesi. Sadece bu iki günde herhangi bir plan yapmıyorlardı. Yarın, Paskalya pazarı için hazırlıkla geçeceğinden, trafik yoğun olacaktı ama bugün ne bir misafir, ne bir ev ödevi, ne de bir koşturmaca olurdu. Market alışverişine bile gidilmezdi. Hava da soğuktu zaten. Eh, yatak da sıcaktı.

Rachel Crowley’nin kızını John-Paul öldürdü. Aniden beliren bu düşünce göğsüne binip kalbini sıkıştırmaya başlamıştı. Bundan böyle hiçbir Paskalya cuması sabahı, yatakta

uzanıp yapacak bir şey ya da gidilecek bir yer olmadığını bilerek rahat rahat uzanmak yoktu onun için. Çünkü hayatının geri kalanı boyunca yapılmadık bir şey hep olacaktı.

Şimdi sırtını John-Paul'e dönmüş, yan yatıyordu. Adamın kolunun sıcak ağırlığını belinde hissedebiliyordu. Kocasının kolunu. Katil kocasının. Bunu bilmesi, tahmin etmesi gerekmez miydi? Kâbuslar, migren atakları, dik kafalı dönemleri. Bir an ihmal edilmiş gibi hissetti. Bu neyi değiştirecekse artık. *Bu adam böyle işte*, diye düşündü. Bu yeni bilgilerin ışığında evliliğine dair bazı anları kafasında yeniden canlandırıyordu. Mesela, John-Paul'ün dördüncü bir çocuğa hayır demesi gelmişti aklına. "Bir de erkek deneyelim," demişti Cecilia, Polly henüz çok küçükken. Kızlarının sayısı dörde de çıksa yine mutlu olurlardı, bundan emindi. Ama John-Paul nedense inat edip karşı çıkmıştı dördüncü çocuğa. Bu da kendini cezalandırma yöntemlerinden biriydi herhalde. Yoksa, bir erkek evlat için yanıp tutuşuyor olmalıydı.

Başka bir şey düşün. Şimdi kalkıp pazar günü için hazırlık yapmaya başlasa mıydı? Onca misafirle, boş lafla ve mutlu insanla nasıl başa çıkacaktı acaba? John-Paul'ün annesi de gelecekti elbette. Gelip o en sevdiği koltuğa kurulacak, hiç istifini bozmadan sırlarını saklamaya devam edecekti. "Aradan ne çok zaman geçmiş?" diyecekti Rachel'a. Ona her gün dün gibi gelen Rachel ise sessiz sessiz başını sallayacaktı.

Sahi ya, Rachel, Janie'nin ölüm yıldönümünün bugün olduğunu söylememiş miydi? Bunu John-Paul de biliyor muydu acaba? Muhtemelen hatırlamıyordu. Adamın tarih-

lerle arası iyi değildi zaten. Cecilia söylemese, kendi evlilik yıldönümünü bile hatırlayacağı yoktu. Bir de kızı öldürdüğü günü mü hatırlayacaktı?

Bu yeni hastalığının, mide bulantısı ve baş ağrısı gibi fiziksel semptomları bir kez daha ortaya çıkınca, *Yüce İsa*, dedi kendi kendine. Bir an önce kalkması gerekiyordu. Bundan kaçıp uzaklaşması gerekiyordu. Örtüyü üstünden atacakken John-Paul'ün kolu beline sıkıca yapıştı.

“Kalkacağım ben,” dedi dönüp ona bakmadan.

“Para işlerini nasıl yaparız?” diye sordu John-Paul arkadan. Sesi, üşütmüş gibi kalın çıkmıştı. “Şeye girecek olursam yani. O zaman maaşım da olmaz. Evi falan satarız herhalde, öyle değil mi?”

“Hallederiz,” diye cevap verdi Cecilia, fazla uzatmadan. Bütçe işlerini o hallederdi. Hep o yapmıştı zaten. John-Paul, faturalardan ve kredi taksitlerinden habersiz, mutlu bir hayat sürmüştü.

“Gerçekten mi? Halleder miyiz gerçekten?” dedi adam, şüpheli bir tavırla. Fitzpatrickler nispeten varlıklı bir aile olduğu için, John-Paul ileride zengin biri olacağını varsayarak büyümüştü. Haliyle ne zaman ortalıkta para görse onun parası olduğunu sanırdı. Cecilia son birkaç yıldır ne kadar kazandığını ondan saklamış değildi. Sadece söylemeye fırsat bulamamıştı, o kadar.

“Burada olmazsam,” diye söze girdi John-Paul, “Pete’in çocuklardan birini ayarlarız, senin ıvır zıvır işlerini halleder. Lağım deliklerini falan temizler mesela. Önemli işler bunlar.

Sen de sakın ihmal etme, Cecilia. Özellikle de yazın. Sanırım bir liste hazırlamam gerekecek. Aklıma bu tip şeyler gelip duruyor.”

Kalbi küt küt atmaya başlayan Cecilia ses çıkarmadan yatmaya devam etti. Olacak şey değildi. Bütün bunlar çok saçmaydı. Akıl dışıydı. Yatakta uzanmış, John-Paul’ün hapse girmesini mi konuşuyorlardı ciddi?

“Kızlara araba sürmeyi öğreten ben olayım istemiştım hep,” dedi John-Paul. Sesi çatlamıştı bu kez. “Kaygan yolda nasıl gideceklerini bilmeleri lazım. Sen yağışlı havalarda frenin ayarını bazen kaçırıyorsun.”

“Hiç de bile,” diye itiraz etti Cecilia.

Dönüp baktığında adamın yanakları buruşmuş halde sessizce ağladığını gördü. John-Paul onun baktığını görünce gözyaşlarını gizlemek için başını yastığa gömdü. “Buna hakkım yok, biliyorum. Ağlamaya hakkım yok. Ama işte, onları her sabah göremeyeceğimi düşündükçe...”

Rachel Crowley de kızını hiçbir zaman göremeyecek.

Ama ne kadar isterse istesin, yüreği bir türlü taşlaşmıyordu. Kocasının en çok sevdiği yanı kızlarına düşkünlüğüydü. Çocuklar onların diğer çiftlerde görülmedik bir bağla kenetlenmesini sağlamıştı. Onlarla ilgili hikâyeler paylaşmak, yaptıklarını anlatıp gülmek, gelecekleriyle ilgili hayaller kurmak... İşte bunlardı evliliklerinin en zevkli kısmı. Zaten John-Paul’le, ne kadar iyi bir baba olacağını bildiği için evlenmişti.

“Benim hakkımda ne düşünecekler kim bilir?” dedi el-

lerini yüzüne bastırarak. “Benden nefret edecekler.”

“Bir şey olmaz,” dedi Cecilia. Buna dayanamıyordu artık. “Bir şey olmayacak. Hem de hiçbir şey. Hiçbir şey değişmeyecek.”

“Bilmiyorum ki. Bunu yüksek sesle de söyledikten sonra, geçen onca yıla rağmen her şey o kadar gerçek geliyor ki şimdi. Bugün yıldönümü, biliyorsun.” Elinin tersiyle burnunun üstünü sildikten sonra dönüp Cecilia’ya baktı. “O gün, bugün işte. Her yıl hatırlıyorum. Bu yüzden sonbaharlardan nefret ediyorum. Ama bu yıl her zamankinden daha zor sanki. Böyle bir şey yaptığıma inanamıyorum. Bir anne babanın kızına bunu yaptığıma inanamıyorum. Ve şimdi de benim kızlarım... evet, bunun bedelini onlar ödeyecek.”

John-Paul’ün pişmanlıktan ezilip büzülüşünü seyrederken bütün içgüdüleri onu teselli etmesini, kurtarmasını, acısını dindirmenin bir yolunu bulmasını söylüyordu. Daha fazla dayanamayıp kendine doğru çekti onu. “Şşşt... tamam, geçti. Her şey yoluna girecek. Bunca yıl sonra yeni deliller bulacak değiller ya. Rachel yanılıyor olmalı. Hadi ama. Derin derin nefes al.”

John-Paul yüzünü omzuna bastırınca gözyaşlarının geceliğini ıslattığını hissetti.

“Her şey yoluna girecek,” dedi bir kez daha. Bunun mümkün olmadığını bilmesine rağmen, adamın asker tıraşlı ensesini okşarken, kendisiyle ilgili bir şeyi fark etmişti Cecilia.

Evet, ondan gidip itiraf etmesini istemeyecekti.

Lağımlara kasmalar, mutfakta ağlamalar, her şey birer

isyan ılığıydı sadece. Kocasının sırrını başka birilerinin başı belaya girmediğı sürece saklayacağını o da biliyordu aslında. Her şeye ilk gönüllü olan, yapılacak bir şey olduğunda ilk koşan, insanlara her türlü zamanını ayıran Cecilia Fitzpatrick şimdi kafasını çevirmeye razı oluyordu. Başka bir anenin acı çekmesine göz yumabilirdi, yumacaktı.

İyiliğinin de bir sınırı vardı demek ki. Bütün bunlar olmasa, bu sınırları belki de ömrü boyunca öğrenemeyecekti. Ama şimdi, sınır çizgilerini gayet iyi görebiliyordu.

44. BÖLÜM

“Elini korkak alıştırma!” diye emretti Lucy. “Sıcak çörek dediğin bol yağlı olur. Sana hiçbir şey öğretemedim mi ben?”

“Peki senin kolesterolden haberin var mı?” dedi Tess te-reyağını hazırlarken. O, annesi ve Liam sabah güneşinde, ar-ka bahçede oturmuş çaylarını içerek sıcak çöreklerini yiyor-lardı. Annesinin üzerinde pembe sabahlığı, Tess’le Liam’ın üzerindeyse pijamaları vardı.

Gün, Paskalya cuması için biraz kasvetli başlamıştı ama sonradan fikir değiştirip sonbaharın bütün renklerini böbürlenerek göstermeye karar vermişti. Havada bir esinti olmasına rağmen, güneş bahçedeki akçaaağacın yapraklarının arasından göz kırptıyordu.

“Anne?” dedi Liam ağzı dolu dolu.

“Hı?” dedi Tess, yüzünü güneşe çevirip gözlerini kapatarak. Kendini son derece huzurlu ve uykulu hissediyordu.

Dün gece kumsal dönüşü Connor'ın dairesinde sevişmişlerdi yine. Hem de bu kez ilkinden daha görkemli olmuştu. Adam bu konuda gerçekten yetenekliydi. Kitaplardan falan mı öğrenmişti acaba? *Will* öyle kitaplar okumazdı. Geçen haftaki sevişmelerinin bir şeye benzemediğini yeni fark ediyor olması ne tuhaftı. Ama bu haftaki öyle miydi? Connor'la, hayatta önem verilecek başka bir şey yokmuş gibi sevişiyorlardı. Sanki iki sevişme arası geçen zaman çok manasızmış, yaşamaya değmezmiş gibi.

Galiba Connor'a, Connor'ın üstdudağının kıvrımlarına ve omuzlarının genişliğine bağımlı olmaya başlamıştı.

"Anne!" dedi Liam bir kez daha.

"Evet?"

"Şeyler ne zaman..."

"Önce ağzındakini bitir."

"Babamla Felicity ne zaman gelecek? Paskalya tatilinde mi?"

Tess gözlerini açıp annesine döndüğünde kadının kaşlarını havaya kaldırmış olduğunu gördü.

"Bilemiyorum," dedi. "Onlarla konuşmam lazım. İşleri çıkarsa gelemeyebilirler."

"Paskalya'da da çalışacak değiller ya! Babamın tavşan yumurtasına kafa atışını görmek istiyorum."

Çikolatadan yapılmış bir tavşana kafa atmak Paskalya'ya özgü, biraz vahşice bir gelenektir ama Will ile Liam, zavallı tavşanın yüzü içeri göçünce pek bir keyifleniyorlardı.

"Bakarız," dedi Tess, Liam'a. Paskalya'da ne yapaca-

ğına dair en ufak bir fikri yoktu. Liam için mutlu aile pozları vermeye gerek var mıydı? Tamam da hiçbiri iyi oyuncular değil ki. Çocuk hemen anlardı.

Peki ya Connor'ı da davet etse? Will'in önünde, ergen kızlar gibi gidip Connor'ın kucağına oturabilirdi mesela. İşte o zaman kendine okulun en kaslı erkeğini bulduğunu görüp hayatına nasıl da mutlu mesut devam ettiğini anlardı. Connor'dan motosikletini bağırarak gelmesini isteyebilirdi. Ya da Liam'ın çikolatalı tavşanına kafa atma işini ona da yaptırabilirdi. O işi de Will'den daha iyi yapacağı kesindi.

"Sonra babanı ararız," dedi Liam'a. Bütün huzuru kaçırmıştı.

"Şimdi arayalım!" diye atıldı Liam, evin içine koşarak.

Tess arkasından, "Hayır!" diye seslendi ama geç kalmıştı.

"Eyvah eyvah," diye iç geçirdi annesi, elindeki sıcak çöreği tabağa bırakırken.

Tess, "Ben ne yapacağım şimdi?" diye söze girse de Liam elinde ceptelefonuyla gelmişti bile. Telefonu tam annesine uzatırken bir mesaj geldi.

"Babamdan mı?" diye sordu Liam.

Tess, çocuğun elinden telefonu panik içinde kaptı. "Hayır. Yani bilmiyorum. Bakayım."

Mesaj Connor'dandı. *Seni düşünüyorum.* Gülümsedi Tess. Mesajı daha yeni okumuştı ki telefon yine öttü.

"Bu seferki kesin babamdandır!" dedi Liam, yerinde sıçrayarak.

Tess mesajı okudu. Bu da Connor'dandı. *Hava tam*

uçurtma havası. İstersen Liam'ı da alıp okula gel. Ben uçurtmayı ayarlarım! (İyi bir fikir değil diyorsan da anlayışla karşılarım.)

“Mesajlar babandan değil,” dedi Tess, Liam’a. “Bay Whitby yazmış. Senin beden öğretmenin yani.”

Liam’ın yüzüne donuk bir ifade geldi. Lucy boğazını temizledi.

“Bay Whitby’den canım,” dedi Tess bir kez daha. “Hani geçit töreninde şey yapmıştı ya.”

“Sana neden mesaj atıyor ki?” dedi Liam.

“Sıcak çöreğini bitirmeyecek misin Liam?” diye sordu Lucy.

“Bay Whitby benim eski arkadaşım da ondan,” dedi Tess. “Sekreterlikte karşılaşmıştık, hatırladın mı? Onu yıllar öncesinden tanırım. Sen daha doğmamıştın.”

“Tess,” dedi annesi. Kadının sesinde bir uyarı işareti vardı.

“Ne oldu?” diye karşılık verdi Tess, biraz sinirlenmiş bir halde. Liam’a, Connor’ın eski bir arkadaşı olduğunu da mı söyleyemeyecekti? Bunda ne sakınca vardı ki?

“Babam da tanıyor mu onu?” diye sordu Liam bu kez.

Çocukların, yetişkinlerin ilişkilerinden anlamadığını düşünmek çok saçmaydı. Olmadık bir zamanda bir şey söylüyorlardı ve insan bir anda kalakalıyordu.

“Hayır,” dedi Tess. “Babanla tanışmadan önceydi. Neyse, Bay Whitby ne için mesaj atmış, biliyor musun? Harika bir uçurtması varmış. Okul bahçesinde hep beraber uçurtma uçuralım mı diye soruyor.”

“Ha?” dedi Liam, yüzünü buruşturarak, sanki Tess ondan odasını toplamasını istemiş gibi.

“Tess, canım, sence de bu biraz... şey olmuyor mu?” dedi Tess’in annesi eliyle ağzını örterek.

Tess ise onu görmezden geldi. Bu konuda suçluluk duymaya hiç niyeti yoktu. O, Liam’la birlikte hiçbir şey yapmadan evde oturacak, Will’le Felicity ise günlerini gün edeceklerdi, öyle mi? Hiçbir şey olmadı, en azından Connor’ın hayatındaki o görünmez güce, yani o gizemli terapistle göstermeliydi onun da diğer arızalı kadınlar gibi olmadığını. İyi bir insandı Tess. *Hoş* biriydi.

“Uçurtması çok harika bir şeymiş,” dedi Tess. “Belki sen de bir denemek istersin diye düşünmüş, hepsi bu.” Sonra annesine bakarak devam etti: “Okula daha yeni başladık ya, bize *dostça* davranmaya çalışıyor işte.” Sonra yeniden Liam’a dönerek, “Gidip, şöyle bir yarım saatliğine falan bakalım mı?” diye sordu.

“Peki,” dedi Liam gönül olsa da. “Ama önce babamı aramak istiyorum.”

“Üstünü giyin gel, ararsın,” dedi Tess. “Kot pantolonunu ve eşofmanının üstünü giy. Hava serin.”

“Of, tamam,” dedi Liam ayaklarını sürüyerek çıkarken. O gidince Tess de hemen Connor’a cevap yazdı.

Yarım saate kadar bahçede görüşürüz. ☺

Tam gönder tuşuna basıyordu ki vazgeçip öpücük kısmını sildi. Terapistin yanlış anlamasını istemezdi ne de olsa. Ama hemen sonra dün geceki *gerçek* öpücükleri geldi aklına.

Ne saçma. İstiyorsa, onu gönderdiği mesajlarda da öpebilirdi. Hemen öpücükleri üçe çıkardı, ama parmağı *gönder* tuşuna basmadan önce bir kez daha tereddüt etti. Bu kadar fazla romantik mi olurdu acaba? Bu sefer öpücükleri bire indirdi; ama şimdi de cimrice bulmuştu bunu. Sanki bir şey ima etmeye çalışıyormuş gibi. Nihayet öpücükleri yeniden iki yapıp *gönder* tuşuna bastı. Sonra da kafasını kaldırıp, kendisini seyreden annesine baktı.

“Ne var?” dedi ona.

“Dikkatli ol,” dedi annesi.

“Bu ne demek şimdi?” Sesinde ergenlik dönemlerine özgü şımarık bir şeyler vardı.

“Geri dönemeyeceğin kadar uzaklaşma demek.”

Tess, Liam’ın evde olduğuna emin olmak için arka kapıya hızlıca bir göz attıktan sonra, “Geri dönecek bir şey mi var sanki?” dedi annesine. “Evliliğimizde fena halde yanlış giden bir şeyler olduğu çok açık...”

“Saçmalama!” diye araya girdi annesi, bütün ciddiye tiyle. “Saçmalık bunlar! Aptal kadın dergilerinden mi okuyorsun bunları? Hayat öyle olmuyor. İnsanlar hata yapıyorlar. Ama bu, evliliğinizde bir şeylerin ters gittiğini göstermek zorunda değil. Will’le nasıl bir ilişkiniz olduğunu gördüm. Birbirinizi seviyorsunuz siz.”

“İyi de anne, Will Felicity’ye *âşık* oldu. Kaza öpücüğü değil ki bu. Aşk bu.” Tırnaklarına bakıp kaşlarını çatı, sonra da sesini iyice alçaltarak devam etti. “Belki ben de Connor’a *âşık* oluyorumdur.”

“Ne var ki bunda? İnsanlar birbirine âşık olup duruyorlar zaten. Ona bakarsan ben de geçen hafta Beryl’in damadına âşık oldum. Evliliğinizin hasarlı olduğunu göstermez bu.” Lucy sıcak çöreğinden bir ısırık alıp ağzı doluyken devam etti konuşmaya. “Ama asıl hasarı *şimdi* yaptın tabii.”

“Gördün mü bak, yine tıklandık,” dedi Tess ellerini havaya kaldırarak.

“Egolarınızı bir kenara bırakmazsanız daha çok tıkanır-sınız.”

“Bunun egolarla ilgisi yok,” diye karşılık verdi Tess. Ne büyük saçmalıktı bu. Annesinin neden söz ettiğini anlayamı-yordu. *Beryl’in damadına âşık olmuşmuş*. Tanrım.

“Bak Tess, hayatım, senin yaşındayken her şeyin egoyla ilgisi vardır.”

“Tamam, ne demeye çalışıyorsun yani? Egomu unutup Will’e bana geri dönmesi için *yalvarmalı mıyım?*”

“Tabii ki öyle değil,” dedi Lucy, gözlerini bıkkınlık içinde çevirerek. “Benim demek istediğim, Connor’la ciddi bir ilişkiye girerek bütün köprüleri yıkma. Liam’ı da düşün-mek zorundasın. O daha çok küçük.”

Tess öfkeden küplere binmişti şimdi. “Liam’ı düşünüyö-rüz herhalde!” Bir an durdu. “Hem siz babamla ayrılırken beni düşünmüş müydünüz ki?”

“Belki de gerektiği kadar düşünmemiştik,” dedi annesi, belli belirsiz gülümseyerek. Bir an çay fincanını havaya kal-dırsa da, hemen geri koydu. “Bazen geriye bakıp düşünüyö-rum da, duygularımızı ne kadar ciddiye alıyormuşuz. Her şey

siyah ve beyazdan ibaretmiş gibi. Herkes kendi mevzisine çekildi ve bir milim kıpırdamadı. Bak Tess, ne olursa olsun gereğinden fazla katı olma. Biraz eğilip bükülmeyi bil.”

“Eğilip büküleceğim demek,” diye tekrar etti Tess.

Annesi bir elini havaya kaldırıp kafasını yana yatırdı. “Kapı mı çaldı?”

“Duymadım ben,” dedi Tess.

“Lanet olası kız kardeşim yine habersiz geldiyse bu kez külahları değiştiriz,” dedi Lucy, oturduğu yerde doğrulup gözlerini kısarak. “Ne yaparsan yap ama sakın ona çay ikram etme!”

“Bence sana öyle gelmiş,” dedi Tess.

“Anne! Büyükanne!”

Arka kapı çarpılarak açıldı ve üstünde pijamalarıyla Liam ortaya fırladı. “Bakın kim geldi?”

Çocuk yarışma programları sunucuları gibi bir hareketle kapıyı ardına kadar açıp, “Ta-taam!” dedi.

Kapıdan içeri güzel, sarışın bir kadın adım attı. Geleni bir anlığına tanıyamayan Tess, sonbahar yapraklarının arasında arz-ı endam eden bu güzelin tarzına hayran kalmıştı. Kadının üstünde ahşap, kahverengi düğmeli, sık dokuma, beyaz bir hırka; belinde kahverengi deri bir kemer, altında da daracık bir kot pantolon ve çizme vardı.

“Karşınızda *Felicity*!” diye bağırdı Liam.

45. BÖLÜM

“Sen biraz annenle otur, rahatla,” dedi Lauren, Rob’a. “Ben sıcak çörek ve kahve alıp geleyim. Jacob, sen de benimle geliyorsun.”

Rachel odun ocağının yanındaki kanepeye kendini bırakmıştı. Oturduğu yer epey rahattı. Tam da olması gereken yumuşaklıktaydı. Lauren’in kusursuz zevki sayesinde bu iki odalı müstakil evlerinde her şey olması gerektiği gibiydi.

Lauren’in başta gitmelerini teklif ettiği kafe maalesef kapalı çıkmıştı. “O kadar da arayıp sordum açık mısınız diye,” demişti Lauren, kapıdaki “kapalı” tabelasını görünce. Rachel gelininin sükûnetini bir anlığına da olsa kaybedişini ilgiyle izlemişti, ama genç kadın çok geçmeden toparlanıp onlara gitmeyi önermişti. Onların evi Rachel’in evinden daha yakındı ve Rachel da bu teklifi geri çevirecek makul bir sebep bulamamıştı.

Rob onun hemen karşısındaki, kırmızı-beyaz çizgili kol-

tuğa oturup esnedi. Rachel onu esnerken yakaladığı anda doğrulup dik oturdu. Lauren'in onu ihtiyar kadınlar gibi başı göğsüne düşmüş halde görmesini istemiyordu.

Saatine baktı. Henüz sekiz bile olmamıştı. Günün bitmesine daha çok vardı. Yirmi sekiz yıl önce tam bu saatte, Janie kahvaltısını ediyordu. Mısır gevreği falan yemişti herhalde. Kahvaltıda başka bir şey yemezdi zaten.

Rachel elini kanepenin kumaşı üzerinde gezdirdi. "New York'a taşındığınızda bu güzelim mobilyalar ne olacak?" diye sordu Rob'a, sakın ve sohbet havasında. New York'a taşınma meselesini Janie'nin ölüm yıldönümünde de konuşabilirdi herhalde. Evet, evet, konuşabilirdi.

Rob cevap vermeden önce bir süre kendi dizlerini seyretti. Rachel tam "Rob?" demeye hazırlanıyordu ki nihayet konuştu: "Burayı mobilyalı halde kiraya verebiliriz," dedi, konuşmak zor geliyormuş gibi bıkkınlıkla. "O meselelere hâlâ karar vermedik."

"Düşünecek çok şey var tabii. Tahmin edebiliyorum," dedi Rachel çabucak. *Evet Rob, torunumu New York'a götürmenin bir bedeli olacak herhalde.* Tırnaklarını, elinin altında yumuşak ve tombul bir ev hayvanı varmış gibi hafifçe kanepeye geçirdi.

"Sen Janie'yi rüyalarında görüyor musun anne?" diye sordu Rob.

"Evet," diye karşılık verdi Rachel kafasını kanepeden kaldırıp ona bakarak. "Ya sen?"

"Sayılır," dedi Rob. "Ara sıra, rüyamda boğulduğumu

görüyorum. Kendimi Janie'nin yerine koyuyorum sanırım. Ama hep aynı rüyayı görüyorum. Sonunda nefes nefese uyanıyorum. Rüyalar özellikle yılın bu döneminde daha da artıyor. Sonbaharda yani. Lauren seninle parka gitmemin işe yarayacağını düşünmüştü. Yüzleşmek gibi bir şey demişti. Ama ben emin değilim. Orada olmak hiç hoşuma gitmedi. Böyle söyleyince de olmadı şimdi. Söylemek istediğim, orada olmak zor geldi bana. Janie'nin yaşadıklarını düşünmek. Ne kadar korktuğunu hayal etmeye çalışmak. Tanrım.” Kafasını kaldırıp tavana bakarken yüzü buruşmuştu. Rachel onu o halde görünce Ed'in de gözyaşlarına direnirken böyle yaptığını hatırladı.

Bu arada Ed de kâbus görüyordu. Rachel ara sıra uykusundan uyanır, kocasının arka arkaya, “Kaç, Janie! Kaç! Tanrısı aşkına, kaç tatlım!” diye bağırıldığını duyardı.

“Üzüldüm. Kâbus gördüğünü bilmiyordum,” dedi Rachel. Bilse ne yapacaktı ki sanki?

Rob toparlanmaya başlamıştı.

“Rüya işte. Üzerinde durmaya geçecek şeyler değil. Ama sen parka her yıl tek başına gitme, anne. Seninle birlikte gelmeyi daha önce hiç teklif etmediğim için özür dilerim. Hata etmişim.”

“Tatlım, sen bunu teklif ettin ya,” dedi Rachel. “Hatırlamıyor musun? Hem de kaç kez. Ve ben her seferinde hayır dedim sana. Bu benim meselemdi. Baban benim delirdiğimi düşünüyordu. O hiç gitmedi oraya. O sokaktan arabayla bile geçmedi.”

Rob elinin tersiyle burnunu sildi.

“Üzgünüm,” dedi. “Aradan o kadar yıl geçti ama hâlâ...”
Aniden sustu.

Jacob’ın mutfaktan sesi geliyordu. Televizyondaki bir çizgi filmin şarkısını söylüyordu. Lauren de ona eşlik ediyordu. Rob onları duyunca şefkatle gülümsedi. Odanın içine sıcak çörek kokuları doldu.

Rachel ise oğlunun yüzünü inceliyordu. İyi bir babaydı Rob. Kendi babasından daha iyi bir babaydı. Gerçi son zamanlarda bütün erkekler babalığa önem veriyordu, ama Rob hep yufka yürekli bir çocuk olmuştu.

Daha küçücükken bile sevgi doluydu. Şekerleme yaptıktan sonra yatağından kaldırıp kucağına aldığı anda koynuna iyice sokulur, onu uyandırdığı için annesine teşekkür etmek istemiş gibi sırtını sıvazlardı. Hep gülen, öpülesi, ısırılmalı bir bebek olmuştu. Ed ara sıra ona takılmak için, “Tanrı aşkına kadın, çocukla resmen aşk yaşıyorsun,” derdi.

Ne tuhaf. Rob’un bebekliğini hatırlamak, yıllardır okumadığı bir kitabın sayfalarını karıştırmak gibiydi. Rob’la ilgili hatıraları, o kadar nadir geliyordu ki aklına. Onun yerine hep Janie’nin çocukluğuyla ilgili yeni şeyler hatırlamaya çalışıyordu. Rob hayatta kaldığı için onun çocukluğunun bir önemi yokmuş gibi.

“Sen dünyanın en güzel bebeğiydin,” dedi Rob’a. “İnsanlar beni yolda durdurup iltifat üstüne iltifat ederlerdi. Bunu sana daha önce söylemiş miydim? Bin kere söylemişimdir canım.”

“Hiç söylememiştin anne,” dedi Rob kafasını hafifçe sallayarak.

“Öyle mi?” dedi Rachel. “Jacob doğduğunda da mı söylemedim?”

“Hayır.” Oğlunun yüzü bir an merakla ışıldamıştı.

“Söylemem gerekirmiş,” dedi Rachel iç geçirerek. “Yapmadığım ama yapmam gereken o kadar çok şey var ki.”

Rob dirseklerini dizlerinin üstüne dayayıp ona doğru eğildi. “Demek şirin bir bebektim, öyle mi?”

“Sen çok güzel bir şeydin tatlım,” dedi Rachel. “Hâlâ da öylesin.”

“Ne demezsin,” dedi Rob burun kıvrarak. Rachel, oğlunun bu keyifli halini görünce onu bunca zamandır yüzüstü bıraktığını düşünüp pişmanlıkla altdudağını ısırdı.

“Sıcak çörekler geldi!” Lauren elinde, en doğru şekilde yağlanıp kızartılmış, bir tabak dolusu sıcak çöreklerle gelip önlerine bıraktı.

“Yardım etseydim,” dedi Rachel.

“Hayır, hayatta olmaz,” dedi Lauren. “Sen benim yardım etmeme izin veriyor musun bakalım?”

“Hımm.” Rachel bir an kötü bir sırrı ortaya çıkmış gibi oldu. Oysaki hep Lauren’in onun davranışlarına dikkat etmediğini, hatta umursamadığını düşünmüştü. Kendi kendine Lauren’in ona yardım etmesine izin vermemeyi iyi bir kayınvalide olmakla açıklıyordu belki de; ama bir kadının size yardım etmesine engel olmak, aslında araya bir mesafe koymak demektir. Onu aileden biri saymamak, “Seni mutfağıma so-

kacak kadar sevmiyorum,” demekti.

Lauren ikinci sefer içeri üç fincan kahveyle girdi. Kahve de kusursuzdu tabii. Tam da Rachel’ın istediği gibiydi. Sıcak ve iki şekerli. Lauren kusursuz bir gelindi, Rachel da kusursuz bir kayınvalide. Oysaki her şey birbirlerinden hoşlanmadıklarını göstermenin kusursuz bir yoluydu sadece.

Ama Lauren kazanmıştı. New York onun zaferiydi. Oyununu iyi oynamıştı doğrusu. Aferin ona.

“Jacob nerede?” diye sordu Rachel.

“Resim yapıyor,” dedi Lauren otururken. Fincanı ağzına götürmeden önce Rob’a muzip bir bakış attı. “Tabii resmi duvara yapmıyorsa.”

Rob ona gülümseyince Rachel ikisinin evliliklerinin gizli dünyasına ait küçük ve güzel bir ışık görür gibi oldu. Anlaşıldığı kadarıyla iyi giden bir birliktelikleri vardı.

Janie, Lauren’den hoşlanır mıydı acaba? Ya da Janie yaşıyorsa Rachel böyle tipik, otoriter bir kayınvalide olur muydu? Bunu tahmin etmek mümkün değildi tabii. Lauren’li dünya, Janie’nin hayatta olduğu zamanlardaki dünyadan o kadar farklıydı ki. Janie yaşıyorsa Lauren bu dünyada olur muydu, onu bile tahmin etmek imkânsızdı.

Kafasını Lauren’e çevirdi, atkuyruğundan firar eden saç tellerine baktı. Aşağı yukarı Janie gibi sarıydı o da. Janie’nin saçları daha sarıydı tabii. Ama belki de yaşlandıkça onun saçları da koyulaşırdı.

Rachel, Janie’nin öldüğü günün ertesi sabahı, o korkunç gerçeğin ağırlığıyla uyandığından beri, günlerini belki de

kendi hayatından çok başka bir hayatı hayal etmeye çalışarak geçirmişti. Elbette kendi hayatı dediği, kendinden çalınan bir hayattı aslında.

Ancak yıllar ilerledikçe, hayal etmek de zorlaşmaya başlamıştı. İşte bak, Lauren kanlı canlı oturuyordu karşısında. Damarlarındaki kan durmuyor, göğsü inip kalkıyordu.

“Sen iyi misin, anne?” dedi Rob.

“İyiym, iyiym,” dedi Rachel. Ama kahvesinden bir yudum almak için uzandığı anda kolunu kaldırmaya takatinin kalmadığını fark etti.

Bazen keder oluyordu içine düştüğü; saf, ilkel bir acı... Başka zamanlarda öfke oluyordu bu; birilerine tırnaklarını geçirmek, vurup dökmek, öldürmek isteyen bir öfke. Bazense, şimdi olduğu gibi sıradan, tekdüze bir his gelip yoğun bir sis gibi yavaşça üzerine bırakıyordu kendini.

Bunun adı da hüznün oluyordu.

46. BÖLÜM

“Merhaba,” dedi Felicity.

Tess gülümsedi. Elinde olmadan yapmıştı bunu. Hiç istemediğın, ödemeye paranın dahi olmadığını bildiğın bir hız cezasını uzatan trafik polisine gülümser gibi. Felicity’yi görünce mutlu olmuştu. Neden? Çünkü onu seviyordu, çünkü çok hoş görünüyordu ve çünkü son birkaç gündür neler neler gelmişti başına ve ona anlatacak ne kadar çok şey vardı.

Fakat hemen sonra, aklı başına gelir gelmez şok ve aldatılmışlık hissi bütün tazeliğiyile bastırdı. O anda Felicity’nin üstüne atlamamak, onu yere yatırıp tekmelememek ve tırnaklarını ona geçirip ısırmmak için zor tuttu kendini. Ama Tess gibi düzgün, orta sınıf kadınları öyle şeyler yapmazdı; özellikle de gelişim çağındaki çocukların önünde. O da mecburen hiçbir şey yapmadan sıcak çöreğın dudağına bulaşan yağını yaladı, oturduğu yerde kıpırdandı ve pijamasının yakasını düzeltti.

“Burada ne işin var?” diye sordu sonra.

“Özür dilerim, ben...” dedi ve sustu. Sonra boğazını temizleyip devam etti. “Ben... böyle habersiz geldiğim için özür dilerim.”

“Evet, gelmeden önce arasan daha iyi olurmuş,” dedi Lucy. Tess annesinin tehditkâr görünmek için çaba sarf etmekte olduğunun farkındaydı, ama olmuyordu. Daha ziyade şaşkın ve tedirgin duruyordu. Söylediği onca lafa rağmen onun da Felicity’yi sevdiğini biliyordu.

“Bileğin nasıl oldu?” diye sordu Felicity, Lucy’ye.

“Babam da geliyor mu?” diye atıldı Liam.

Tess oturduğu yerde doğruldu. Felicity ona kısacık bir an baktıktan sonra gözlerini kaçırdı. Evet, oğlum. Sor Felicity’ye. Will’in planlarını en iyi *Felicity* bilir tabii.

“O da geliyor,” dedi Felicity, Liam’a. “Ama ben pek kalmayacağım. Annenle bir şeyler konuşup sonra da gideceğim. Hatta şimdi gitsem daha iyi olacak.”

“Nereye?” dedi Liam bu kez.

“İngiltere’ye gideceğim,” dedi Felicity. “Şahane bir yürüyüşe katılacağım. Sahil şeridinin bir ucundan bir ucuna. Sonra İspanya’ya gideceğim, oradan da Amerika’ya. Neyse, uzun bir süre buralarda olmayacağım yani.”

“Disneyland’e mi gideceksin?” diye sordu Liam.

Felicity’ye dik dik baktı Tess. “Anlamıyorum.” Will’le birlikte romantik bir maceraya falan mı çıkıyorlardı?

Felicity’nin boynunda kırmızı lekeler vardı. “Konuşabilir miyiz?”

“Hadi bakalım,” dedi Tess ayağa kalkarken.

“Ben de geleyim mi?” dedi Liam.

“Hayır,” dedi Tess.

“Sen gel benim yanımda kal tatlım,” dedi Lucy. “Çikolata yiyelim.”

Tess, Felicity’yi eski odasına götürdü. Kapısında kilit olan tek oda orasıydı. Yatağın dibinde, ayakta dikilip birbirlerine baktılar. Tess’in kalbi atıyordu.

“Neler oluyor?” dedi Tess.

“Bitti,” dedi Felicity.

“Bitti mi?”

“Şey, hiç başlamamıştı aslında. Sen Liam’la gittikten sonra...”

“Heyecanı kaçtı, öyle mi?”

“Oturabilir miyim?” dedi Felicity. “Dizlerim titriyor da.”

Tess’in de dizleri de titriyordu.

“Oturacaksın tabii,” dedi omuz silkerek.

Yataktan başka oturacak bir yer yoktu. Felicity sırtını komodine verip yere çöktü. Tess de sırtını yatağa vererek oturdu yere.

“Halı hâlâ aynı,” dedi Felicity, elini mavi-beyaz desenlerin üzerinde gezdirerek.

“Ya.” Tess, Felicity’nin incecik bacaklarını ve biçimli bileklerini incelerken çocuklukları boyunca oraya kim bilir kaç kez oturmuş olan küçük, şişman kızı düşündü. Tombul yüzünü aydınlatan o güzelim yeşil renkli badem gözleri. Tess hep orada bir yerde bir peri prensesinin saklı olduğunu dü-

şünmüştü. Ya da sadece bir şeylerin saklı olması fikri hoşuna gidiyordu.

“Güzel gördüm seni,” dedi Tess. Nedense bu bir an, söylenmesi gereken bir şeymiş gibi gelmişti.

“Sakın yapma bunu,” dedi Felicity.

“Bir şey ima etmeye çalışmıyorum ki.”

“Biliyorum.”

Bir süre sessizce oturdular.

“Ee, anlat bakalım,” dedi Tess nihayet.

“O bana âşık değil, Tess,” dedi Felicity. “Hatta bence hiç âşık olmadı da. Öylesine bir hoşlanmaydı sadece. Ne kadar acınası bir durum. Ama ben hemen anladım. Yani Liam’ la birlikte çıkıp gittiğinizde hiçbir şey olmayacağını hissettim.”

“İyi ama...” Ellerini çaresizce havaya kaldırdı Tess. Bir aşağılanmışlık hissiyle dolmuştu içi. Geçen haftaya dair her şey şimdi son derece aptalca geliyordu.

“Ama benim için basit bir hoşlanma değildi,” diye devam etti. Çenesini havaya kaldırmıştı. “Benim için gerçek bir histi. Çünkü onu seviyorum. *Yıllardır* seviyorum.”

“Sahiden mi?” dedi Tess monoton bir sesle. Buna şaşır-mamıştı. Hem de hiç. Belki de başından beri biliyordu bunu. Hatta belki de Felicity’nin Will’e âşık olması *hoşuna* bile gidi-yordu. Neden olmasın ki? Böylece Will gözüne daha çekici gör-
rünüyordu. Hem korkacak bir şey de yoktu. Will’in Felicity’yi cinsel anlamda çekici bulması mümkün değildi ne de olsa. Tess, kuzenine doğru düzgün bakmamış mıydı? O da diğerleri gibi, Felicity’ye baktığında sadece şişmanlığını mı görmüştü?

“Demek yıllardır öyle,” dedi Tess. “İyi de bizimle o kadar vakit geçirip duruyordun. Bu çok korkunç bir şey olmalı.” Böyle deyince sanki Felicity şişman olduğu için hiçbir şey hissetmemeliymiş gibi, hiçbir erkeğin onu sevemeyeceğini bilmesi gerekirmiş gibi anlaşılabilirdi. Oysaki Tess bunu ona yüksek sesle söylemeye kalkışan birini oracıkta öldürebilirdi.

“Hissettiklerim aynen öyleydi,” dedi Felicity, kot pantolonun kumaşını parmaklarının arasına alarak. “Beni sadece bir arkadaş olarak gördüğünü biliyordum. Evet, benden hoşlanıyordu. Seviyordu hatta ama kardeş gibi seviyordu. Ben de mecburen onunla birlikte vakit geçireyim de nasıl olursa olsun havasından çıkamadım.”

“Keşke bu kadar içinde tutmayıp...” dedi Tess.

“Ne yapsaydım?” diye araya girdi Felicity. “Sana mı söyleseydim? Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirdim ki? Diyelim ki söyledim, sen benim için üzülmekten başka ne yapabilirdin ki? En doğrusu senin sadık, şişman yancın olmaksansa kendi işime bakıp, hayatıma devam etmemdi.”

“Ben seni hiç öyle görmedim!” diye atıldı Tess.

“Beni öyle gördün demiyorum ki. Ben kendimi senin yancın gibi görüyordum diyorum. Yeterince zayıf olmadığım için gerçek bir hayatım olamazmış gibi. Ama sonra zayıfladım ve gördüm ki erkeklerin gözleri üzerime çevriliyor. Feministler bu şekilde bir nesne haline gelmekten hoşlanmazlar, biliyorum ama insan yaşamayınca nasıl bir şey olduğunu bilmiyormuş. Kokain gibi bir şeymiş meğerse. Bu yeni duruma bayılmıştım. Kendimi güçlü hissetmeye başlamıştım.

Filmlerde süper kahramanlar birden güçlerinin farkına varırlar ya, öyle işte. Sonra şöyle düşündüm: Eğer diğer erkeklerde olduğu gibi Will'in de beni fark etmesini sağlarsam, o zaman..."

Durdu. Kendini hikâyesine iyice kaptırmış, bunun Tess'in duymaması gereken bir hikâye olduğunu unutmuştu. Tess, Felicity'yle sadece birkaç gündür konuşamıyordu; oysaki Felicity bu en büyük sırrını ondan yıllarca saklamak zorunda kalmıştı.

"Sonra da seni fark etti," diye tamamladı Tess onu. "Sonra süper güçlerini kullandın ve bir baktın ki işe yarıyor."

Felicity çaresizce omuz silkti. Kızın hareketleri bile değişmişti. Tess onun bu şekilde omuz silktiğini daha önce hiç görmemişti.

"Sanırım Will bana karşı hislerinden, yani beni cazip bulmasından o kadar rahatsız oldu ki, bana ciddi ciddi âşık olduğuna inanmak zorunda hissetti," dedi Felicity. "Ama siz gittikten sonra her şey değişti. Evet, evet, sizin o kapıdan çıkıp gittiğiniz andan itibaren bana olan ilgisini kaybetti."

"Kapıdan çıkıp gittiğimiz andan itibaren," diye tekrar etti Tess.

"Aynen."

"Saçma."

"Saçma değil, gerçek," dedi Felicity kafasını kaldırarak.

"Gerçek değil saçma."

Felicity, Will'i aklamaya çalışıyor gibiydi. Sanki kısa bir süreliğine yanlış yola sapmış gibi, sanki olanlar bir ofis partisinde sarhoşken yapılmış bir kaza öpücüğünden farksızmış gibi.

Tess'in aklına şimdi de Will'in pazartesi günkü, beti benzi atmış yüzü gelmişti. O kadar da sığ ya da aptal bir adam değildi o. Hayatını paramparça etmeyi göze aldığına göre Felicity'ye karşı hisleri gerçek olmalıydı.

Liam'dan dolayındı herhalde. Tess o kapıdan dışarı Liam'la birlikte çıktığı andan itibaren Will neyi feda ettiğini anlamış olmalıydı. İşin içinde  ocuk olmasaydı bu konuşma hiç gerçekleşmezdi bile. Tess'i seviyordu –en azından kendi öyle söylüyordu– ama Felicity'ye açıktı ve ikisinin arasındaki farkı bilmeyen yoktu herhalde. Adil bir dövüş değildi bu. Ama evlilikler de bu yüzden  atırdamıyor muydu? İnsan, evliliğine değer veriyorsa kendi etrafında, duygularının ve düşüncelerinin etrafında bir duvar örüyordu. Gözlerinin başka yere bakmasına izin vermiyordu mesela. Hadi bir içki daha alayım diyemiyordu. Cilve yapacak olsa bile belli bir mesafeden yapıyordu. Fazla ileri gidemiyordu. Demek ki Will bir yerde Felicity'ye bekâr bir adam gözüyle bakmaya karar vermişti. Tess'e de asıl o zaman ihanet etmişti.

“Beni yanlış anlama. Senden af dilemiyorum,” dedi Felicity.

Hayır, diliyorsun, diye düşündü Tess. Ama farkında değilsin.

“İstesem yapardım yani,” dedi Felicity. “Bunu bilmen gerekir. Ciddi olduğumu bilmen benim için çok önemli. Sonunda kendimi korkunç hissettim ama bunu kendi başıma atlabileceğime karar verdim.”

Tess ona hayretle baktı.

“Ben sadece dürüst olmaya çalışıyorum,” dedi Felicity.

“Çok sağ ol.”

Gözlerini ilk kaçıran Felicity oldu. “Her neyse. Sonuçta ülkeden ayrılmamın, olabildiğince uzaklara gitmemin iyi olacağını düşündüm. Böylece Will’le aranızdaki meseleleri halledebilirsiniz. Seninle önce o konuşmak istedi ama bana böylesi daha mantıklı...”

“Ee, kendisi nerede peki?” dedi Tess. Sesi biraz cırtlak çıkmıştı. Will’in nerede olduğunu, planının ne olduğunu Felicity’den öğrenmek zorunda kalmasına sinir olmuştu. “Sidney’de mi? Buraya birlikte mi geldiniz?”

“Şey, evet, birlikte geldik ama...”

“Bu, ikiniz için de çok zor olmuştur herhalde. Birlikte son anlarınız tabii. Uçakta el ele mi geldiniz bari?”

Felicity’nin gözlerindeki ışıltı her şeyi açıklıyordu.

“Öyle yaptınız, değil mi?” dedi Tess. Böyle bir şeyi kafasında canlandıramıyordu. Çektikleri acıyı yani. Yıldızları birbirine küsmüş iki âşık, sarmaş dolaş, kaçıp Paris’e falan mı gitseler, yoksa doğru olanı mı yapsalar? Doğru olan burada Tess oluyordu elbette.

“Onu istemiyorum,” dedi Felicity’ye. Haksızlığa uğramış hımbıl kadın rolünü kabul edemezdi. Felicity’nin, Tess O’Leary’yle hımbılı eşanlamlı görmesini istemiyordu. “Al senin olsun. Sende kalsın! Ben zaten Connor Whitby’yle yaşıyorum.”

Bunu duyar duymaz Felicity’nin ağzı bir karış açık kaldı. “Cidden mi?”

“Cidden.”

“Şey, Tess, inan bilemiyorum,” dedi Felicity. Bir ilham almak için odaya göz gezdirdikten sonra yeniden Tess’e döndü. “Bundan üç gün önce Liam’ın boşanmış bir anne babası olmasını istemiyorum dememiş miydin? Kocanı geri istiyordun hani? Hatta bu yüzden kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissettim. Şimdi de kalkmış eski sevgilinle ilişkiye girdiğini anlatıyorsun. Hem de Will’le ben ayrılmaya... *Tanrım!*” Yumruğunu Tess’in yatağına indirirken rengi atmış, gözleri öfkeyle parlamaya başlamıştı.

Felicity’nin sözlerindeki haksızlık –ya da haklılık– Tess’in nefesinin kesilmesine neden olmuştu.

“Bu kadar tutucu olma canım,” dedi Tess, Felicity’nin incecik bacağına dürterek. Çocukça bir hareket olduğunun farkındaydı ama nedense kendini iyi hissetmişti. Bir kez de daha sert bir şekilde yaptı. “Sen dünyanın en kötü insanısın ki zaten. Will’le ikiniz bunları yapmasaydınız benim gözüm Connor’ı görür müydü sanıyorsun?”

“İşi bu kadar hafife aldığını bilmiyordum. Bu arada bana vurup durmayı da kes!”

Tess onu son bir kez dürttüktan sonra kalkıp oturdu. Daha önce birilerine vurmak için hiç bu kadar büyük bir istek duymamıştı. Duysa da hiç boyun eğmemişti bu isteğine. Toplumca kabul gören, saygın yetişkin havaları bir anda uçup gitmişti sanki. Geçen hafta bir okul annesi ve profesyonel bir kadındı. Şimdiyse koridorlarda sevişen, kuzenine vuran bir kadın olup çıkmıştı. Sırada ne vardı acaba?

Derin, titrete bir nefes aldı. Hani derlerdi ya, sıcak sığına diye. Bu kadar sıcak olacağını nereden bilebilirdi ki?

“Neyse artık,” dedi Felicity. “Will bu sorunu çözmek istiyor, ben de ülkeden ayrılıyorum. Nasıl istiyorsan öyle yap.”

“Sağ ol,” dedi Tess. “Çok sağ ol. Her şey için sağ ol.” Öfkesinin vücudundan çekilip giderken geriye kopuk, pelte gibi bir şey bıraktığını hissedebiliyordu.

“Will bir çocuk daha istiyor,” dedi Felicity bir anlık sessizliğin ardından.

“Ne istediğini söyleme bana.”

“Gerçekten istiyor ama.”

“Ve bunu ona sen vermek isterdin, öyle mi?” dedi Tess.

“Evet,” dedi Felicity gözleri dolu dolu. “Üzgünüm ama evet, ben vermek isterdim.”

“Tanrı aşkına, Felicity. Senin durumuna üzülmemi mi istiyorsun? Haksızlık bu. Neden gidip *benim* kocama âşık oldun ki sanki? Neden başka birinin kocasına âşık olmadın?”

“Doğru düzgün başka kimseyle görüşmüyorduk ki.” Felicity gözyaşları yanaklarından aşağı doğru akarken güldü. Sonra elinin tersiyle yüzünü sildi.

Doğru söylüyordu.

“Liam’a hamileyken neler çektiğini bildiğinden bir çocuk daha istemeye çekiniyormuş,” dedi Felicity. “Ama ikinci hamilelik öyle olmayabilir, değil mi? Her hamilelik aynı olacak diye bir kural mı var? Bence bir çocuk daha yapmalısın.”

“Bundan sonra bir çocuk daha yapıp sonsuza kadar mutlu olabileceğimizi mi sanıyorsun?” dedi Tess. “Bebek, bir

evliliği kurtarmaz. Ne şimdi, ne de başka bir zaman.”

“Biliyorum, ama ben düşündüm ki...”

“Çocuk istemememin nedeni hamileliğimin zor geçmesi değil,” dedi Tess. “Nedeni insanlar.”

“İnsanlar derken?”

“Diğer anneler, öğretmenler. Genel olarak insanlar işte. Liam’dan önce çocuk sahibi olmanın bu kadar sosyal bir şey olduğunu bilmiyordum. Çocuk olunca herkesle konuşmak zorunda kalıyorsun.”

“Yani?” Felicity’nin yüzüne bir şaşkınlık gelmişti şimdi.

“Bende bir çeşit rahatsızlık var. Dergilerden birinde bir test vardı, onu yaptım. Sonuç...” durup, sesini alçalttı. “Sosyal anksiyete varmış bende.”

“Öyle bir şey yok sende,” dedi Felicity küçümseyici bir el hareketiyle birlikte.

“Var işte! Sonuç öyle çıktı.”

“Sen şimdi kendine bir dergideki teste dayanarak ciddi ciddi teşhis mi koyuyorsun?”

“Yalnız dergi derken öyle *Cosmopolitan* falan değil, *Reader’s Digest*’ti. Ayrıca doğru da! Ben gerçekten insanlarla tanışmaya gelemiyorum. Resmen hasta oluyorum. Kalbimde çarpıntı falan oluyor. Partilere gitmekten de nefret ediyorum.”

“Partiye gitmeyen bir sürü insan var. O kadar büyütülecek bir durum değil bu.”

Tess hayretler içindeydi. Beklediği tepki bu değildi.

“Sen sadece utangaçsın,” dedi Felicity. “Ağzı kalabalık, dışadönük tiplerden değilsin yani. Ama insanlar senden hoş-

lanıyor. Gerçekten hoşlanıyorlar. Fark etmedin mi bunu? Demek istediğim, Tess, sandığın kadar utangaç, ürkek bir şey olsaydın nasıl o kadar sevgilin olurdu acaba? Yirmi beş yaşına gelmeden otuz tane falan sevgilin oldu.”

“Hiç de bile,” dedi Tess gözlerini devirerek.

Bu sosyal sıkıntısının, sürekli besleyip bakmak zorunda olduğu tuhaf, yanardöner, küçük bir hayvan gibi olduğunu Felicity’ye nasıl anlatabilirdi ki? Bu yaratık bazı günler sessiz ve uysal oluyor, bazı günlerse çıldırıp sağa sola koşturmayla başlıyor, Tess’in başının etini yiyordu. Ayrıca erkeklerle çıkmak başka türlü bir şeydi. Randevuların kendince kuralları oluyordu. Yeni bir adamla ilk randevularda sorun çıkmıyordu. (Çıkma teklifini erkek yaparsa tabii. Tess öyle şeyler yapmazdı.) Asıl sorun adam Tess’in ailesiyle, dostlarıyla tanışmak istediğinde çıkıyordu.

“Bu arada madem ‘sosyal anksiyeten’ vardı, bunu bana niye söylemedin bakalım?” dedi Felicity. Onunla ilgili her şeyi bildiğine olan güveni tamdı.

“Bunun adını koyamamıştım da ondan,” dedi Tess. “Birkaç ay öncesine kadar bunu ben de tarif edemiyordum.” Ayrıca sen, gizli kişiliğimin de bir parçasıydın. Çünkü sen ve ben birlikteyken, başkalarının bizim hakkımızda ne düşündüklerini umursamaz, kendimizi bütün dünyanın üstünde görürdük. Neler hissettiğimi sana söylemiş olsaydım, başkalarının ne düşündüğünü umursamıyor değil, tersine umursamaktan ölecek gibi olduğumu itiraf etmek zorunda kalırdım.

“Bak sana ne diyeceğim. Bir keresinde üstümde battal

boy bir tişörtle bir aerobik sınıfına girdim,” dedi Felicity, Tess’e doğru eğilerek, “ve insanlar dönüp yüzüme bile bakmadılar. Kızlardan birinin yanındakini dürttüğünü gördüm. İkisi bana kaçamak bir bakış attıktan sonra resmen gülmekten yerlere yattılar. Bir adamın, ‘Dikkat, dana çıkabilir,’ dediğini bile duydum. Yani rica edeceğim, bana sosyal anksiyeteden bahsetme Tess O’Leary.”

Tam o anda kapı yumruklandı.

“Anne! Felicity!” diye bağırdı Liam. “Neden kendinizi içeri kilitlediniz? Beni de içeri alın!”

“Gelme, Liam!” diye seslendi Tess.

“Hayır, geleceğim! Hâlâ barışamadınız mı?”

Tess ve Felicity aynı anda kafalarını çevirip birbirlerine baktılar. Felicity belli belirsiz gülümserken Tess bakışlarını kaçırdı.

Ardından evin diğer ucundan Lucy’nin sesi geldi. “Liam, buraya gel bakayım! Sana anneni rahat bırak demedim mi?” Kadıncağız koltuk değnekleriyle yavaş kalmıştı tabii.

Felicity ayağa kalktı. “Ben artık gideyim. Uçağım ikide kalkıyor. Havaalanına annemle babam bırakacaklar. Annem bir tuhaf, bu arada. Babamsa hiç konuşmuyor.”

“Gerçekten bugün gidiyorsun yani?” dedi Tess gözlerini yerden kaldırıp ona çevirerek.

Bir an aklına işler gelmişti. Kazanmak için çalışıp dindikleri müşteriler, tutturana kadar akla karayı seçtikleri nakit akışı, hassas bir bitkiymişçesine gözleri gibi baktıkları

kâr-zarar grafikleri, her sabah göz attıkları iş akış şemaları. Bu, TWF Reklamcılık'ın da mı sonu oluyordu? Onca hayal ne olacaktı? Onca kırtasiye malzemesini ne yapacaklardı?

“Evet,” dedi Felicity. “Aslında yıllar önce yapmam gereken şeyi yapıyorum.”

Tess de onun arkasından ayağa kalktı. “Seni affetmiyorum.”

“Biliyorum,” dedi Felicity. “Ben de kendimi affetmiyorum.”

“Anne!” diye bağırdı Liam.

“Patladın mı?” diye seslendi Felicity. Sonra Tess'in kolunu tutup, “Will’e, Connor’dan bahsetme,” dedi kulağına.

Kısacık bir an beceriksizce sarıldılar birbirlerine. Sonra Felicity kapıyı açıp çıktı.

47. BÖLÜM

“Hiç tereyağı kalmamış,” dedi Isabel. “Margarin de yok.”

Sonra buzdolabından merakla annesine baktı.

“Emin misin?” diye sordu Cecilia. Bu nasıl olabilirdi ki? O hiçbir şeyi unutmazdı. Kusursuz bir sistemi vardı. Buzdolabı, kileri her zaman dolu olurdu. John-Paul bazen eve dönerken arar, bir şey lazım mı diye sorardı da hiçbir şey lazım olmazdı.

“Şimdi sıcak çörek olmayacak mı yani?” diye sordu Esther. “Paskalya cumaları kahvaltıda hep sıcak çörek yeriz biz.”

“Böyle de yeriz,” dedi John-Paul, Cecilia’nın yanından geçip mutfak masasına doğru giderken. “Annenizin sıcak çörekleri o kadar lezzetli oluyor ki, tereyağsız bile yenir.”

Cecilia onu incelemeye koyuldu. Gripten yeni kalkmış gibi solgun ve güçsüz görünüyordu.

Bir an kendini bir şeyler olmasını beklerken buldu. Te-

lefon çalacak, kapı aniden tıklatılacakmış gibi. Ama bugün bir şey olması beklenemezdi. Ne de olsa Paskalya cumasıydı. Paskalya cumaları hep güvenli ve korunaklı olurdu.

“İyi ama biz sıcak çörekleri hep bol tereyağlı yeriz,” dedi Polly. Kız üstünde pembe pijamaları, gür siyah saçları birbirine girmiş, yanakları uykudan al al olmuş halde oturuyordu mutfak masasında. “Bu bir aile geleneği. Hadi anne, git ve marketten tereyağı al.”

“Annenle öyle konuşma. O sizin köleniz değil,” dedi John-Paul.

“Bütün dükkânlar kapalıdır,” dedi Esther aynı anda.

“Her neyse,” dedi Isabel iç geçirerek. “Ben gidip Skype’ı açacağım zaten.”

“Hiçbir yere gitmiyorsun,” dedi Cecilia. “Burada hep birlikte oturup kahvaltımızı edeceğiz, sonra da okula kadar yürüyeceğiz.”

“Yürüyecek miyiz?” dedi Polly, burun kıvrarak.

“Evet efendim, yürüyeceğiz. Dışarıda çok güzel bir hava var. Siz isterseniz bisiklete binebilirsiniz. Futbol topumuzu da alırsınız.”

“Ben babamın takımında olurum,” dedi Isabel.

“Dönüşte benzin istasyonuna uğrar tereyağımızı alırsınız, sıcak çöreklerimizi de o zaman yeriz.”

“Harika,” dedi John-Paul. “Bu fikir benim de hoşuma gitti.”

“Berlin Duvarı’nın yıkılmasını istemeyen insanlar da olduğunu biliyor muydunuz?” dedi Esther. “Ne tuhaf, değil

mi? İnsan neden bir duvarın arkasına hapsolmayı seçer ki?”

“Her şey için teşekkürler ama ben artık gideyim,” dedi Rachel, kahve fincanını sehpaaya bırakarak. Onun için görev tamamlanmıştı. Öne doğru eğilip derin bir nefes aldı. Kanepe gereğinden fazla alçaktı. Kimseden yardım almadan kalkabilecek miydi acaba? Lauren görse hemen yardımına koşardı. Rob ise her zamanki gibi biraz geç kalırdı.

“Günün geri kalanında ne yapıyorsun?” diye sordu Lauren.

“Kös kös oturacağım işte,” dedi Rachel. *Evet, oturup dakikaları sayacağım.* “Yardım et de kalkayım aşkım,” dedi Rob’a elini uzatarak.

Rob ona yardım ederken Jacob kitaplıktan aldığı çerçeveli bir fotoğrafla çıkageldi. “Bak, babam,” dedi, sonra fotoğrafı Rachel’a göstererek.

“Evet, canım,” dedi Rachel da ona. Janie’nin öldüğü yıl, güney sahilinde gittikleri kampta çekilmiş bir fotoğrafı. Rob ve Janie çadırın önünde durmuşlar, Rob, Janie’nin arkasından kulak yapmıştı. Çocuklar bunu neden yaparlardı ki sanki?

Rob onların yanına gelip fotoğraftaki ablasını işaret ederek, “Peki bu kim dostum?” diye sordu.

“Janie Hala,” diye karşılık verdi Jacob hiç düşünmeden. Torununun “Janie Hala” dediğini ilk defa duyan Rachel’in bir an nefesi kesildi.

“Aferin sana,” dedi Jacob’ın saçlarını karıştırarak. “Şimdi

Janie Halan burada olsa, seni ne çok severdi kim bilir.”

Aslında Janie hiçbir zaman çocuklara meraklı olmamıştı. Hatta doğru düzgün bebeklerle bile oynamaz, daha çok Rob’un Legolarıyla şehirler inşa etmeyi severdi.

Jacob bütün bunları o da biliyormuş gibi şüpheli bir bakış attıktan sonra, çerçeve elinde çıktı gitti. Rachel da elini Rob’a uzatıp ondan destek alarak ayağa kalktı.

“Her şey için tekrar teşekkürler, Lauren,” dedi sonra. Ama Lauren o sırada Rachel orada değilmiş gibi gözlerini yere dikmiş duruyordu.

Genç kadın gözleri dolu dolu bir halde, “Kusura bakma,” dedi. “Jacob’ın ağzından Janie Hala lafını ilk defa duyuyorum da, bir tuhaf oldum. Rachel, yılın bu zamanlarını nasıl atlatıyorsun bilemiyorum. Keşke senin için yapabileceğim bir şey olsa.”

Torunumu New York’a götürmezsin olur biter, diye düşündü Rachel. *Hatta burada kalıp bir çocuk daha yapabilirsiniz.* Ama tabii kibarca gülümseyip, “Teşekkür ederim tatlım. Ben böyle iyiyim,” demekle yetindi.

“Keşke onu tanısaydım,” dedi Lauren bu kez. “Görüm-cem o benim. Hep bir ablam olsun istemişimdir.” Yanakları kızarmış, yüz hatları yumuşamıştı. Rachel onu o halde görünce hemen kafasını çevirdi. Buna dayanamazdı. Lauren’in hassas hallerini görmek istemiyordu.

“Eminim o da seni severdi,” dedi Rachel çabucak. Ama üstünkörü söylediği o kadar belliydi ki, buna kendi bile utan-dı. “Neyse, ben gideyim artık. Bugün benimle parka geldiği-

niz için teşekkür ederim. Benim için çok önemliydi. Pazar günü sizinkilerin evinde görüşürüz artık!”

Bunu olabildiğince heyecanlı söylemeye çalışmıştı ama Lauren o sırada elleriyle yüzünü örtmüştü, eski duruşuna dönmüştü.

“Harika,” dedi Lauren nihayet, dudaklarını Rachel’in yanaklarına hafifçe değdirirken. “Bu arada Rob galiba senden kremalı pasta getirmeni istemiş, ama zahmet etme lütfen.”

“Ne zahmeti, lafı mı olur,” dedi Rachel.

Rob ise arkada iç geçiriyordu.

“Ee, Bay Will de teşrif edecekler miymiş bakalım?” diye sordu Lucy, Tess’in koluna girerken. İkisi ön verandada durmuş, Felicity’nin taksisinin sokağın sonunda gözden kayboluşunu seyrediyorlardı. Liam ise içeride bir yerlerdeydi. “Bu iş tiyatroya döndü. Kötü kalpli metres sahneden çıkar. Burnu sürtülmüş koca girer.”

“O, kötü kalpli metres falan değil,” dedi Tess. “Söylediğine göre Will’e yıllardır âşıkımış.”

“Tanrım,” dedi Lucy. “Aptal kız. Denizde bir sürü balık varken neden seninkine sulanmış ki?”

“Balık iyi de ondan belki de.”

“Bu, Will’i affettiğin anlamına mı geliyor acaba?”

“Bilmiyorum. Onu affedebilir miyim, emin değilim. Beni sırf Liam için tercih ediyor sanki. Yani bana *razı* oluyor muş gibi.”

Will'i yeniden görme fikri içini tahammül edilmez derecede karmaşık bir hisle doldurmuştu. Onu gördüğünde ağlar mıydı? Bağırp çağırır mıydı? Kendini onun kollarına mı bırakırdı, yoksa yüzüne bir tokat mı patlatırdı? Kim bilir, belki de tutar, sıcak çörek ikram ederdi. Will sıcak çöreğe bayılırdı. Ama bakalım hak ediyor muydu? "Sana sıcak çörek falan yok yavrucuğum." Evet, evet, Tess muhtemelen böyle bir şey söylerdi. Onun karşısında ne kadar ciddi kalınabilirdi ki? Özellikle de Liam yanlarındayken. İyi de bu Will, gerçek Will değildi ki. Gerçek Will bütün bunların olmasına izin vermezdi. O halde bu Will, yabancının tekiydi.

Annesinin dönüp onu incelediğini gören Tess ondan bilgece ve sevgi dolu bir yorum beklemeye başladı.

"Onu bu eski püskü pijamalarıyla karşılayacak değilsin herhalde, tatlım," dedi annesi nihayet. "Saçına başına da bir çekidüzen verirsin artık."

"O benim kocam," diye karşılık verdi Tess, yılmış bir halde. "Sabahları nasıl göründüğümü o bilmeyecek de kim bilecek? Kaldı ki görüntüme takılacaksa uğurlar olsun."

"Eh, sen de haklısın tabii," dedi Lucy parmağını altdağının üzerinde gezdirirken. "O değil de Felicity bugün ne kadar hoş görünüyordu, öyle değil mi?"

Tess güldü. Giyinik olsaydı Felicity'ye karşı daha mı dik dururdu acaba? "Tamam anne, gider saçıma kurdele tatar, yanaklarımı çimdiklerim. Hadi artık içeri girelim. Neden arkasından böyle bakakaldıysak artık."

"Gösteriyi kaçırmak istemedim de ondan."

“İkisi hiç yatmamışlar, biliyor musun?” diye fısıldadı Tess, bir eliyle kapıyı açıp diğer eliyle annesinin dirseğini tutarken.

“Gerçekten mi?” dedi Lucy. “Çok garip. Bizim zamanımızda aldatma deyince insanın aklına neler gelirdi neler.”

“Ben hazırım!” diye bağırdı Liam onlara doğru koşarak.

“Ne için?” diye sordu Tess.

“Şu öğretmenle uçurtma uçurmaya gidecektik ya hani. Bay Whatby miydi neydi?”

“Connor,” dedi Tess. Az daha annesinin kolunu bırakıyordu. “Lanet olsun. Saat kaç? Nasıl da unutmuşum.”

Rachel, tam da oğlunun sokağının sonuna gelmişti ki ceptelefonu çaldı. Bunun üzerine arabayı hemen kenara çekip telefona baktı. Arayan muhtemelen Marla’ydı, Janie’nin yıldönümü için arıyordu. Rachel onunla konuşacağı için sevinmişti. Tam da Lauren’in kusursuz sıcak çöreklerini çekirtme havasındaydı.

“Bayan Crowley?” Marla değildi arayan. Başka bir kadının sesiydi bu. Şu kendini beğenmiş doktor sekreterlerinin gibi burundan ve ukala ukala geliyordu sesi. “Ben Cinayet Bürosu’ndan Dedektif Çavuş Strout. Sizi dün akşam arayacaktım ama fırsat bulamadım.”

Rachel’in kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Video kaset. Hem de Paskalya cumasında aranıyordu. Resmi tatil gününde. Haberler iyi olmak zorundaydı.

“Merhaba,” dedi sıcak bir şekilde. “Aradığınız için teşekkürler.”

“Şey, kaseti Çavuş Bellach’tan aldığımızı ve incelediğimizi bilmek istersiniz diye düşündüm.” Bu Dedektif Çavuş Strout’un sesi daha bir genç çıkmaya başlamıştı. Kadın, en profesyonel sesiyle konuşmaya çalışıyor gibiydi. “Bayan Crowley, bu konuda bir beklentiniz olmasını, hatta dava açısından yeni bir sayfa açılmasını ummanızı anlayışla karşılıyorum. Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem ama şu aşamada Connor Whitby’yi bir kez daha sorgulayamayacağımızı bilmenizi isterim. Çünkü kasetteki görüntülerin bunu gerektirmediği sonucuna vardık.”

“Ama ortada bir cinayet nedeni var,” dedi Rachel çaresizce. Bir yandan da ön camdan dışarıdaki ağaçların altın sarısı yapraklarına bakıyordu. “Bunu göremediniz mi?” Altın yapraklardan biri dalından kopup havada daireler çizerek düşmeye başladı.

“Çok üzgünüm, Bayan Crowley. Şu aşamada yapabileceğimiz bir şey yok.” Kadının sesinde iyi niyet vardı, evet ama Rachel aynı zamanda genç, profesyonel bir insanın, yaşlı bir kadına karşı göstermeye çalıştığı tahammülü de sezebiliyordu. *Kurbanın annesi. Objektifolamayacak kadar duygusal. Polis soruşturmalarının nasıl işlediğinden anlamaz. Teskin ve teselli etmek şart.*

Rachel’ın gözleri dolmuştu. Yaprak da görünürden kaybolmuştu.

“İsterseniz gelip sizinle Paskalya tatilinden sonra yüz yüze de görüşebiliriz,” dedi Dedektif Çavuş Strout. “Size seve seve zaman ayırıyorum.”

“Gerek yok,” dedi Rachel bu kez buz gibi bir sesle. “Aradığınız için tekrar teşekkürler.”

Telefonu kapatıp fırlatınca telefon yolcu koltuğunun dibine düştü.

“İşe yaramaz, beceriksiz, gerizekâlı...” diye saydırmaya başlamışken boğazı düğümlendi. Sonra anahtarı çevirip motoru çalıştırdı.

“Şu adamın uçurtmasına bakın!” dedi Isabel.

Cecilia dönüp Isabel’in işaret ettiği yere baktı. Adamın biri tepeye çıkmış, tropik bir balık şeklinde devasa bir uçurtmayı uçuruyordu.

“Sanki balığını yürüyüşe çıkarmış,” dedi John-Paul oflayıp puflayarak. Polly yarı yolda, bacakları yorgunluktan pelteye döndü diye şikâyet edince bisikletini o itmiş, şimdi de nefes nefese kalmış, neredeyse iki büklüm olmuştu. Polly ise kafasında simli pembe renkli bir kask, gözlerinde yıldız şeklinde plastikten güneş gözlükleri, bisikletin tepesinde dimdik oturuyordu. Cecilia onları izlerken Polly eğilip bisikletin selesindeki mor su şişesinden bir yudum içti.

“Balıklar yürüyemez ki,” dedi Esther, elindeki kitaptan kafasını kaldırmadan. Kız aynı anda hem yürüyüp hem de kitap okuyabiliyordu.

“Ara sıra pedal çevir bari, Prenses Polly,” dedi Cecilia.

“Bacaklarım pelte gibi oldu,” dedi Polly öfkeyle.

John-Paul ise Cecilia’ya gülümseyerek, “Sorun değil.

Bana da antrenman oluyor işte,” dedi.

Cecilia derin bir nefes aldı. Balık şeklindeki uçurtmanın adamın arkasından havada bir kuş gibi süzülüşünde komik, güzel bir şey vardı. Hava tatlı tatlı kokuyordu. Güneş sırtını ısıtıyordu. Isabel yerden topladığı küçük, sarı renkli hindiba çiçeklerini Esther’in saç örgülerine takıyordu. Bütün bu sahne Cecilia’ya bir şeyler hatırlatıyordu. Çocukken okuduğu bir kitaptan ya da seyrettiği bir filminden bir sahne. Dağlarda yaşayan, saçlarına çiçekler takan bir kız vardı hani, neydi adı? Heidi miydi?

Verandasında oturmuş çayını yudumlayan bir adam, “Güzel bir gün!” diye seslendi onlara. Cecilia adamın yüzünü kiliseden hatırlıyordu.

“Evet, harika!” dedi Cecilia da ona.

Önlerindeki uçurtmalı adam durup cebinden telefonunu çıkardı, kulağına götürdü.

“Aa, bakın kimmiş,” dedi Polly oturduğu yerde iyice doğrularak. “Bay Whitby bu!”

Rachel arabasını eve doğru robot gibi sürerken kafasının içini düşüncelerden temizlemeye çalışıyordu.

Kırmızı ışıktaki adam ön panodaki saate baktı. Saat on olmuştu. Yirmi yıl önce bu zaman, Janie okuldaydı, o da muhtemelen evde, Toby Murphy’yle olan randevuları için elbisesini ütülüyordu; Marla’nın bacaklarının bütün güzelliğini gözler önüne seriyor diye alması için ısrar ettiği lanet olası elbisesini.

Sadece yedi dakika geç kalmıştı. Fark etmezdi belki de. Etse de etmese de Rachel bunu hiçbir zaman bilemeyecekti.

Daha fazla yapabileceğimiz bir şey yok. Dedektif Çavuş Strout'un sesi bir kez daha yankılandı kulaklarında. Sonra gözünün önüne Connor Whitby'nin video kasetteki görüntüsü geldi. Ve bir de çocuğun gözlerindeki şüphe götürmez suçluluk hissi elbette.

Bunu o yaptı.

O anda bir çığlık attı Rachel. İnsanın kanını donduracak, ürkütücü, çirkin bir çığlık yankılandı arabanın içinde. Sonra yumruklarını direksiyona indirdi. Kendinden hem korkmuş, hem de utanmıştı.

Işık değişti. Ayağını gaz pedalına bastı. Şimdiye kadarki en kötü yildönümünü mü geçiriyordu, yoksa her zaman böyle kötü mü oluyordu? Muhtemelen hep böyle kötü oluyordu. İnsan bazı şeylerin ne kadar berbat olduğunu nasıl da kolay unutuyordu. Kış mevsimi, grip veya doğum sancısı gibi şeyleri.

Yüzüne vuran güneşi hissetti bir an. Güzel bir gündü. Tıpkı Janie'nin öldüğü günkü gibi. Sokaklar bomboştu. Ortalıkta kimsecikler yoktu. İnsanlar Paskalya cumasında ne yapıyorlardı sahi?

Rachel'ın annesi kiliseye gidip dua ederdi. Janie yaşasaydı iyi bir Katolik olur muydu acaba? Olmazdı muhtemelen.

Janie yaşasaydı diye düşünüp durma.

Hiçbir şey düşünme. Hiçbir şey düşünme. Hiçbir şey düşünme.

Jacob'ı New York'a götürdüklerinde düşünecek bir şey kalmayacaktı zaten. Ölümünden ne farkı vardı ki bunun? O zaman her günü bunun gibi geçecekti işte. Jacob'ı da düşünme.

Bir öbek kızıl yaprağın küçük kuşlar gibi havada savrulduklarını gördü.

Marla bir keresinde ne zaman bir gökkuşağı görse Janie'yi hatırladığını söylemişti. Rachel da ona, "Neden?" demişti.

Önündeki yol dümdüz uzanıyordu. Güneş yüzünü iyice gösterip ışıldamaya başladı. Gözlerini kıstı, güneş siperliğini indirdi. Gözlüklerini hep unutuyordu zaten.

Dışarıda nihayet birini gördü. Bir adamdı bu. Kolunun altında parlak renkli bir balonla kaldırımında duruyordu. Gerçi elindeki balondan çok, balığa benziyordu. *Kayıp Balık Nemo*'daki balığa. Jacob bunu görse bayılırdı.

Adam bir yandan ceptelefonuyla konuşuyor, bir yandan da balonunu inceliyordu.

Hayır, hayır, balon değildi bu. Uçurtmaydı.

"Kusura bakma. Seninle buluşamayacağız yani," dedi Tess.

"Sorun değil," dedi Connor. "Başka bir zaman artık." Adamın sesi çok iyi geliyordu. Tess, Connor'ın sesinin her zamankinden daha ağır, daha kalın ve karıncalı tınısını gayet net duyabiliyordu. Telefonu içine sokmak istermiş gibi kulağına bastırdı.

“Neredesin sen?” diye sordu.

“Balık uçurtmamla bir patikada yürüyorum.”

O anda bir pişmanlık duydu Tess. Pişmanlık dersine gitmek zorunda olduğu için bir doğumgünü partisini kaçıran bir çocuğun hayal kırıklığına benziyordu bu. Öylesine yapmacıksız ve çocuksu bir histi bu. Onunla tekrar yatmak istiyordu. Annesinin soğuk evinde oturup kocasıyla acı verici konuşmalar yapmaktansa, eski okulunun bahçesinde bir balık uçurtmayla koşturmayı yeğlerdi. Tıpkı bozuk bir ilişkiyi tamir etmekten se, yeniden âşık olmayı tercih ettiği gibi. Evet, evet, birinin ikinci tercihi değil ilk tercihi olmak istiyordu.

“Çok üzgünüm,” dedi bir kez daha.

“Üzülecek bir şey yok ki.”

Bir anlık bir sessizlik oldu.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Connor.

“Kocam buraya geliyormuş.”

“Hımm.”

“Anlaşılan, Felicity’yle ilişkileri başlamadan bitmiş.”

“Bu durumda bizimkinin kaderi de aynı olacak sanırım.” Bir soru gibi değildi sözleri.

Tess, durduğu yerden Liam’ın ön bahçede oynadığını görebiliyordu. Ona Will’in yolda olduğunu söylemişti.

“Neler olacağını bilmiyorum. İşin içinde Liam da olunca, anlarsın ya, en azından bir kez daha denemem gerekiyor. En azından son bir kez.” O anda aklına, Will’le Felicity’nin Melbourne’den dönerken uçakta el ele tutuştukları gelmişti. Lanet olsun.

“Denemen gerekir tabii.” Connor’ın sesi ne kadar da sıcak ve sevgi dolu geliyordu. “Bana açıklama yapmak zorunda değilsin.”

“Keşke en başından...”

“Pişmanlık duyma lütfen.”

“Tamam.”

“Söyle ona, sana bir daha kötü davranırsa kemiklerini kırarım.”

“Söylerim.”

“Ciddiyim, Tess. Ona çok da fazla şans verme.”

“Vermem.”

“Bir de işler yolunda gitmezse. Şey... anlarsın ya. Benim başvuru dosyam bir kenarda dursun.”

“Elbet karşına birileri...”

“Yapma bunu,” dedi Connor, sertçe araya girerek. Sonra sesini yeniden yumuşatmaya çalışarak devam etti. “Sen bunları dert etme kendine. Daha önce de söyledim, kızlar benim için sıraya giriyorlar zaten.”

Tess güldü.

“Ben seni daha fazla tutmamayım,” dedi Connor. “Madem senin adam yoldaymış.”

Connor’ın sesindeki hayal kırıklığı şimdi belirginleşmeye başlamıştı. Tess onun bu kesik kesik, hafif agresif sözlerini dinlerken bir parçası telefonu kapatmaya yanaşmıyordu. Onunla konuşmaya, cilveleşmeye devam etmek ve son sözlerinin kibarca ama seksi bir şeyler olmasını sağlamak istiyordu. Ayrıca konuşmayı bitiren kendi olsun; bu son birkaç günü

hafızasında, uygun bir kategori altında dosyalasın istiyordu. (Neydi o kategori sahi? “Sonunda kimsenin zarar görmediği eğlenceli kaçamaklar” olur muydu mesela?)

Ama anlaşılan yeterince uzatmıştı bu konuşmayı.

“Pekâlâ. Şey... hoşça kal.”

“Hoşça kal, Tess. Kendine iyi bak.”

“Bay Whitby!” diye bağırdı Polly.

“Aman Tanrım. Anne, sustursana şunu!” dedi Isabel, kafasını eğip gözlerini örterek.

“Bay *Whitby*!” diye bağırdı Polly, bu kez daha da cırtlak bir sesle.

“Buradan seni duyamaz,” dedi Isabel iç geçirerek.

“Tatlım, rahat bırak adamı. Baksana telefonla konuşuyor,” dedi Cecilia.

“Bay Whitby! Benim, ben! Hu huu!”

“Adam seninle okul dışında konuşmak zorunda değil,” dedi Esther.

“O benimle konuşmayı *seviyor*!” Polly bisikletin gidonunu sıkıca tutup pedallara asılarak babasının elinden kurtuldu ve hızla patikaya girdi. “Bay Whitby!”

“Bacakları aniden iyileşti,” dedi John-Paul, belini ovuştururken.

“Zavallı adam,” dedi Cecilia. “Bir Paskalya cumasında bile rahat yok.”

“Buna mesleki bir risk faktörü de denilebilir bence,” dedi John-Paul.

“Bay Whitby!” Polly arayı kapatıyordu. Bacakları inip kalkarken pembe tekerlekler güneşin altında parlıyordu.

“En azından biraz egzersiz yapmış oluyor,” dedi John-Paul.

“Tam bir rezalet bu,” dedi Isabel, durup birilerinin çitine tekme atarken. “Ben buradayım.”

Cecilia dönüp ona baktı. “Gel hadi gel. Fazla uzun sürmez. Ayrıca o çite bir daha tekme atayım deme sakın.”

“Neden bu kadar utandın ki, Isabel?” diye sordu Esther. “Yoksa Bay Whitby’ye sen de mi âşıkısın?”

“Hayır, değilim tabii ki! İğrençleşme!” Isabel kıpkırmızı kesilince John-Paul ve Cecilia bakıştılar.

“Bu adamda bu kadar özel olan ne var merak ediyorum,” dedi John-Paul. Ardından Cecilia’yı dürterek, “Yoksa ona sen de mi âşıkısın?”

“Anneler âşık olamaz,” dedi Esther. “Çok yaşlılar çünkü.”

“Çok teşekkür ederim, Esther,” dedi Cecilia. “Isabel, yürü hadi.”

Sonra, Polly’ye bakmak için döndüğünde Connor Whitby’nin uçurtması havada, patikadan ayrılıp yola çıktığını gördü.

Polly de bisikletini yola doğru, yokuş aşağı inen patikaya sürmüştü.

Cecilia ile John-Paul arkasından, “Dur orada, Polly!” diye bağırdılar.

48. BÖLÜM

Rachel uçurtmayı seyrederken adamın kaldırımından yola indiğini gördü. *Trafiğe dikkat etsene. Orası yaya geçidi değil.*

Adam kafasını çevirip ona baktı.

Connor Whitby'ydi bu.

Dosdoğru ona bakıyordu ama Rachel'ın arabasını görmüyordu sanki. O yokmuş gibi, onu biraz olsun önemsemiyormuş gibi duruyordu. Sanki Rachel'ı o anda durdurup durdurmamak onun elindeymiş gibi. Kendine işte bu kadar güvenen Whitby yola adımını attı. O esnada uçurtması da rüzgârla havalanmış, arkasında tembel tembel daireler çiziyordu.

Rachel'ın ayağı bir anlığına gaz pedalından kalkıp frenin üzerinde asılı kaldı.

Ama sonra var gücüyle bastı gaza.

Her şey ağır çekimde falan değil, bir anda olmuştu.

Etrafta hiç araba yoktu. Sokak boştu. Ama sonra aniden

bir araba belirmişti. Küçük, mavi bir araba. John-Paul belki arkadan bir arabanın gelmekte olduğunu sezmişti ama Cecilia için o araba adeta yoktan var olmuştu.

Derken küçük, mavi araba hızla atılmıştı ileri. Sanki hızı kendinden değil de başka bir şey tarafından fırlatılmış gibiydi.

Cecilia, Connor Whitby'nin filmlerdeki kovalamaca sahnelerinde oyuncuların bir binadan diğerine atlayışları gibi koştuğunu gördü.

Ondan bir saniye sonra da Polly bisikletiyle arabanın önüne fırladı ve altında kayboldu.

O esnada çıkan sesler önemsizdi. Bir gümbürtü. Bir çattırtı. Frenin acı çılgılığı.

Sonra da sessizlik. Sıradan bir sessizlik. Belki bir kuş sesi.

Cecilia'nın tek hissettiği şaşkınlık oldu. Orada ne olmuştu öyle?

Ardından ayak sesleri duydu, dönüp baktı. John-Paul oraya doğru koşuyordu. Esther arka arkaya çılgınlıklar atıyordu. İnsanı irkiltten, çirkin çılgınlardı. *Kes şunu Esther*, diye düşündü Cecilia.

Isabel, Cecilia'nın kolunu tuttu. "Araba Polly'ye çarptı!"

Cecilia'nın göğsü o anda çatlayıp ortadan ikiye ayrıldı.

Ve Isabel'in elinden kurtulup oraya doğru koşmaya başladı.

Küçük bir kız. Bisikletli küçük bir kız.

Rachel'in elleri hâlâ direksiyondaydı. Ayağı hâlâ fren pedalının üzerindeydi.

Titreyen elini direksiyonun üzerinden yavaşça ve dikkatlice kaldırıp el frenini çekti. Ardından sol elini tekrar direksiyonun üzerine koydu, sağ eliyle de kontağı çevirip kapattı. Son olarak ayağını fren pedalının üzerinden çekti.

Dikiz aynasından arkaya baktı. Küçük kıza bir şey olmamıştı belki de.

(Ama öyle olmadığını biliyordu. Tekerleklerin bir şeyin üzerinden geçtiğini hissetmişti. Yaptığı şeyin, hem de bile bile yaptığı şeyin ne olduğunu gayet iyi biliyordu.)

Sonra bir kadının yola fırladığını gördü. Kadın koşarken kolları felçliymiş gibi sağa sola savruluyordu. Cecilia Fitzpatrick'ti bu.

Küçük kız. Pembe, simli kask. Siyah atkuyruğu. Fren. Fren. *Fren.* Polly Fitzpatrick. Dünyalar güzeli Polly Fitzpatrick.

Bir köpek yavrusu gibi inledi Rachel. Biraz ilerisinde başka birileri çığlık çığlığaydı.

“Alo?”

“Will?”

Liam, babasının ne zaman geleceğini sorup durunca bu oyundaki pasif rolüne daha fazla dayanamayan Tess, Will'i cebinden aramıştı. Aramadan önce buz gibi soğuk ve kontrollü olmaya kararlıydı. Adam başına gelecekleri anlamalıydı.

“Tess,” dedi Will. Sesi dalgın ve uzak geliyordu.

“Felicity'ye kalırsa şu anda yoldaymışsın.”

“Öyleyim gerçekten,” diye karşılık verdi Will. “Taksiyle geliyordum ama durmak zorunda kaldık. Annenin evinin köşesinde bir kaza oldu. Olanları ben de gördüm. Şimdi ambulansın gelmesini bekliyoruz.” Sesi önce çatladı, sonra güçsüzleşti. “Çok korkunç, Tess. Bisikletli küçük bir kız. Liam’la aynı yaşlarda. Sanırım öldü.”

PASKALYA ARİFESİ

49. BÖLÜM

Adam doktordan çok, bir rahibi ya da politikacıyı andırıyordu. Profesyonel şefkat uzmanıymış gibiydi. Gözleri sıcak ve sevecen bakıyor; Cecilia ve John'la öğrencileriymiş gibi, zorlu bir prosedürü tam anlamıyla kavrasınlar diye yavaşça, tane tane, otoriter ama sabırlı bir şekilde konuşuyordu. Cecilia bir an kendini adamın ayaklarına atıp dizlerine sarılma ihtiyacı duydu. Onun için bu adam mutlak güç demekti. Resmen Tanrı'ydı. Bu adam, bu tatlı dilli, gözlüklü, John-Paul'ün de giydiği tarzda mavi-beyaz çizgili bir gömleği olan Asyalı adam, Tanrı'ydı onun için.

Önceki gün, sonraki gece, onlarla o kadar çok kişi konuşmuştu ki; ambulans ekibi, doktorlar, hemşireler... Doğruya doğru, bütün bu insanlar nazikti ama bir o kadar da yorgunlardı. Nereye gitseler gürültü, insanın gözünü kamaştıran beyaz, parlak ışıklar vardı. Ama şimdi, Doktor Yue ile yoğun bakımın bir kilise gibi dingin atmosferinde konuşuyorlardı. Yerden tavana kadar cam panelli bir odanın dışındaydılar.

Polly içeride, her yerine bir sürü cihaz bağlı halde, yüksek, tekli bir yatakta, bilinçsiz bir şekilde yatıyordu. Sol koluna bir serum takılmıştı. Sağ kolu boydan boya bandajla sarılmıştı. Bir ara hemşirelerden biri gelip saçlarını alnından kaldırmış, tokayla bir tarafa tutturmuştu. Bu haliyle kendine o kadar az benziyordu ki.

Doktor Yue belki gözlüklerinden, belki Asyalı oluşundan dolayı, çok zeki biriymiş gibi duruyordu. Cecilia, Asyalı diyerek biraz önyargı yapmış oluyordu galiba ama olsun, umurunda değildi. Bu Doktor Yue'nin annesi, kesin şu zorba, kaplan annelerden biriydi. Doktor Yue'nin ömrü boyunca tıptan başka bir şeye merakı olmamıştı. Şu anda Doktor Yue'yi de seviyordu Cecilia, annesini de.

Ama şu John-Paul yok mu! Adam belli ki Tanrı'yla konuşmakta olduklarının farkında değildi. Sürekli araya girip, huysuz huysuz bir şeyler söylüyordu. Bu resmen kabalıktı, saygısızlıktı! Ya Dr. Yue'yi kızdırırsa? Ya adam, Polly'yle doğru düzgün ilgilenmezse?! Ne yaptığının farkında değil miydi? Cecilia bunun Dr. Yue için işten ibaret olduğunu, Polly'nin herhangi bir hasta, onlarınsa herhangi endişeli bir çiftten farkları olmadığını anlayabiliyordu. Hem herkes bilirdi doktorların ne kadar uzun saatler çalıştığını, ne kadar yorulduklarını ve pilotlar gibi nasıl ufak tefek hatalar yaptıklarını. Ve bu ufak tefek hataların nasıl felaketlere yol açtığını. Cecilia ve John-Paul'ün kendilerini geri kalan insanlardan bir şekilde ayırmaları gerekiyordu. Doktorun, Polly'nin herhangi bir hasta değil, *Polly* olduğunu, Cecilia'nın gözbebeği, biraz komik, biraz aksi, ama alabildiğine büyüleyici,

küçük bir kız olduğunu anlamasını sağlamak zorundalardı.

Dr. Yue, Cecilia'nın kolunu tuttu. "Bunun sizin için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum, Bayan Fitzpatrick. Bütün gece uyumamış olmalısınız."

John-Paul, sanki orada olduğunu yeni fark ediyormuş gibi yan gözle baktı Cecilia'ya. Sonra elini tutup, "Lütfen devam edin," dedi.

Cecilia ise, Dr. Yue'ye şirin bir ifadeyle gülümsedi. "Ben iyiyim," dedi. "Teşekkür ederim." *Bakın ne kadar fedakâr bir anne babayız biz!*

Ardından, Dr. Yue, Polly'nin durumunu anlatmaya başladı. Ciddi bir sarsıntı geçirmişti ama MR'da gördükleri kadarıyla beyinde bir hasar yoktu. Pembe, simli kask işe yaramıştı. Onlar da takdir ederdi ki iç kanama riski vardı, ancak sürekli müşahede altındaydı, içleri rahat etsindi. Bildikleri gibi Polly'nin derisinde çok sayıda sıyrık, kavalkemiğinde çatlak, dalağında da delinme olmuştu. Ama dalağı alınmıştı. Dalaksız yaşayan çok insan vardı. Ara sıra bağışıklık sisteminde zayıflama olurdu ama onu da antibiyotikler sayesinde...

"Peki ya kolu?" diye araya girdi John-Paul yine. "Bütün gece sağ koluyla uğraşıp durdunuz."

"Evet." Dr. Yue, Cecilia'nın gözlerinin içine bakarak, nefes alma tekniklerini öğreten bir yoga eğitmeniymiş gibi derin bir nefes alıp verdi. "Çok üzgünüm ama kolunu kurtarayacağız."

"Efendim?" dedi Cecilia.

"Tanrım," dedi John-Paul.

"Kusura bakmayın ama..." dedi Cecilia, içinde kabar-

maya başlayan öfkeye rağmen nazik olmaya gayret ederek. “Kurtaramayacağız ne demek acaba?”

Polly’nin kolu okyanusta kaybolmuştu sanki.

“Geri dönüşü olmayan doku hasarı, çifte kırıklar oluşmuş ve yeterince kan pompalanamıyor. Prosedürü bugün öğleden sonra gerçekleştirmek istiyoruz.”

“Prosedür mü?” diye tekrar etti Cecilia. “Prosedür derken şeyi mi kastediyorsunuz...”

Şeyin ne olduğunu söyleyememişti. Çünkü ağza alınmayacak kadar uygunsuz bir laftı bu.

“Kesme prosedürü,” dedi Dr. Yue. “Sadece dirseğin biraz yukarısından. Bunun sizin için ne kadar korkunç olduğunun farkındayım. Konuşmanız için bir psikolojik danışman...”

“Hayır,” dedi Cecilia sert bir şekilde. Bunu kabul edemezdi. Dalak ne işe yarar bilmiyordu ama sağ kolun neler yaptığını gayet iyi biliyordu. “İyi ama sağlak o, Doktor Yue. Ve henüz altı yaşında. Kolu olmadan yaşayamaz ki!” Sesi başından beri engel olmaya çalıştığı o sevimsiz anne cırtlaklığına doğru hızla ilerliyordu.

John-Paul neden bir şey demiyordu? O huysuz yorumlar, doktorun lafını bölmeler neredeydi hani? Şimdi onlardan da kopmuş, başını cam panele dayamış Polly’ye bakıyordu.

“Yaşayabilir, Bayan Fitzpatrick,” dedi Dr. Yue. “Kusura bakmayın ama yaşayabilir.”

Yalnızca aile fertlerinin alındığı yoğunbakıma açılan ağır, ahşap kapıların dışında uzun, geniş bir koridor vardı.

Büyükçe pencerelerden içeri toz zerrelî güneş ışınlarının girdiği koridorun görüntüsü Rachel'a kiliseyi hatırlatmıştı. İnsanlar kahverengi deri koltuklara oturmuş bir şeyler okuyor, ceptelefonlarıyla mesaj gönderiyor, konuşuyorlardı. Havaalanı terminallerinin epey sessiz bir hali gibiydi burası. Herkesin yüzünde uzun bekleyişlerin verdiği bir gerginlik ve yorgunluk vardı. Gözlerindeyse sessiz, bastırılmış duygu patlamaları okunuyordu.

Rachel ahşap kapıya bakan kahverengi koltuklardan birine oturdu. Gözleri hâlâ Cecilia'yı ya da John-Paul Fitzpatrick'i arıyordu.

Arabanla çarpıp hastanelik ettiğin bir çocuğun ailesine ne denirdi?

"Üzgünüm" demen bile hakaret gibi sayılmaz mıydı? İnsan markette kazara alışveriş arabasına çarptığı birine "Üzgünüm" derdi. Şimdiyse daha büyük sözcükler gerekiyordu.

Son derece üzgünüm. Fena halde pişmanım. Kendimi asla affetmeyeceğimi bilmenizi isterim.

Peki suçunun farkındaysan, yaptığın hatanın nasıl sonuçlar doğurabileceğini anlayabiliyorsan ne derdin? Dün olay yerine gelen sağlık ekibi ve polis memurları ona talihsiz bir kazaya karışmış sarsak, titrek, eli ayağı tutmayan bir ihtiyarmış gibi davranmışlardı, ama Rachel işin bu kadar basit olmadığıнын farkındaydı. Kafasının içinde sözcükler yankılanıp duruyordu: *Connor Whitby'yi görünce gaza bastım. Kızımı öldüren adamı görünce ona zarar vermek istedim.*

Ama işte, nereden çıktığı belli olmayan bir kendini ko-

ruma içgüdüğü devreye girip bunları yüksek sesle söylemesini engellemiş olmalıydı; yoksa onu şimdiye çoktan cinayete teşebbüsten içeri atmışlardı bile.

Kafasının içindeki onca sese rağmen bir tek, “Polly’yi görmedim. Gördüğümdeyse çok geç kalmıştım,” dediğini hatırlıyordu.

“Hangi hızla gidiyordunuz, Bayan Crowley?” diye sormuşlardı ona, nazıkçe ve saygılı bir şekilde.

“Bilmiyorum,” demişti o da. “Üzgünüm ama bilmiyorum.”

Doğruydı bu. Bilmiyordu gerçekten de. Ama Connor Whitby karşıya geçsin diye frene basabilirdi, bunun için yeterince zamanı vardı.

Ona suçlanma ihtimalinin çok zayıf olduğunu söylediler. Anlaşılan bir taksinin içinden küçük kızın bisikletiyle aniden arabanın önüne fırladığını gören bir adam olmuştu. Rachel’a gelip onu alacak kimsesi olup olmadığını sordular. Tabii öncesinde onun için ikinci bir ambulans da gönderilmiş, sağlık görevlisi onu muayene ettikten sonra hastaneye götürülmesine gerek olmadığına karar vermişti. Rachel, polise Rob’un numarasını verince çocuk, Lauren ve Jacob’la birlikte çabucak gelmişti oraya. Rob’un beti benzi atmıştı. Jacob ise arka koltuktan o tombul parmaklarıyla el sallamış, tatlı tatlı gülümsemişti. Sağlık görevlisi Rob’la Lauren’e, Rachel’ın hafif bir şok geçiriyor olabileceğini söylemiş, istirahat etmesini ve yalnız kalmamasını tavsiye etmişti. Bir ara aile hekimine görünürse iyi olurdu.

Rob’la Lauren talimatlara harfiyen uydukları için Rachel ne kadar uğraşırsa uğraşsın kurtulamamıştı onlardan. Onlar tepesindeyken, çay getirip arkasına yastık koyarken, bir türlü kendi düşünceleriyle baş başa kalamamıştı. Bu yetmezmiş gibi genç Peder Joe da gelmişti. Adam sürüsünün üyelerinin birbirini ezmelerinden hoşlanmamıştı herhalde. “Sizin Paskalya cuması ayininde olmanız gerekmiyor mu?” diye sormuştu Rachel. “Siz orasını düşünmeyin, Bayan Crowley,” demişti o da. Sonra elini tutup şöyle devam etmişti: “Bunun bir kaza olduğunu biliyorsunuz, öyle değil mi Bayan Crowley? Kaza bu, olur. Her gün oluyor. Kendinizi suçlamamalısınız.”

Rachel da, *ah benim masum evladım, sen suç nedir nereden bileceksin ki?* diye düşünmüştü. *Cemaatinin üyeleri neler neler yapıyor, haberin yok. Sanıyor musun ki gelip sana bütün günahlarımızı itiraf ediyoruz? Bizde ne günahlar var, bir bilsen.*

Neyse ki pederin gelmesinin iyi bir yanı da olmuştu. Genç adam onu Polly’nin durumu hakkında sürekli bilgilendireceğine söz vermiş ve sözünü tutmuştu.

Ve Rachel, gelen her bilgiyle birlikte, *hâlâ yaşıyor, demiydi kendine. Onu öldürmedin. Her şeyin telafisi var.*

Neyse ki akşam yemeğinden sonra Lauren’le Rob, Jacob’ı da alıp gitmişlerdi de, onun da biraz yalnız kalıp olanları düşünmeye, o anları zihninde yeniden canlandırmaya fırsatı olmuştu.

Balık şeklindeki uçurtma. Connor Whitby’nin onu gör-

mezden gelip yola çıkması. Ayağının gaza gidişi. Polly'nin pembe, simli kaskı. Fren. Fren. Fren.

Connor iyiydi. Burnu bile kanamamıştı.

Peder Joe bu sabah arayıp henüz başka bir gelişme olmadığını, bir tek Polly'yi Westmead Çocuk Hastanesi'nde yoğunbakım ünitesine aldıklarını söylemişti.

Rachel ise ona teşekkür edip telefonu kapatmış, hemen arkasından tekrar açarak taksi çağırması.

Polly'nin annesi ve babasıyla görüşebilecek mi ya da onlar onu görmek isteyecekler mi, bilmiyordu. Muhtemelen görmek istemeyeceklerdi, ama olsun, önemli olan orada olmasıydı. Hayat her şeye rağmen devam ediyormuş gibi rahat rahat evde oturmak istemiyordu.

Yoğunbakıma giden çift kanatlı kapının aniden açılmasıyla birlikte Cecilia Fitzpatrick dışarı fırladı. Birilerinin hayatını kurtarmaya giden bir cerrah gibi aceleyle koridora çıktı ve Rachel'in yanından geçerken durup ona baktı. Yeni uyanmış bir uyurgezer gibi şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Rachel ise hemen ayağa kalktı.

“Cecilia?”

Cecilia'nın önünde beyaz saçlı, yaşlı bir kadın belirmişti. Kadın ayakta zor duruyormuş gibi titrek görününce Cecilia içgüdüsel olarak elini uzatıp dirseğinden yakaladı onu.

Sonra da, “Merhaba, Rachel,” dedi onu tanıyınca. Bir an için gördüğü sadece, her zaman nazik ama mesafeli, elin-

den her iş gelen okul sekreteri Rachel Crowley olmuştu. Sonra hafızası aniden uyanıp devreye girdi: John-Paul, Janie, tespihler. Bunlar aklına kazadan beri ilk defa geliyordu.

“Şu anda görmek isteyeceğin son kişi benimdir herhalde,” dedi Rachel. “Ama yine de gelmek zorundaydım.”

Polly’ye çarpan arabayı Rachel Crowley’nin sürdüğünü hayal meyal hatırladı Cecilia. Bunu kaza anında da fark etmiş, ama pek üzerinde durmamıştı. O küçük, mavi araba sadece bir doğal afetti onun için. Bir tsunami ya da bir çığ gibiydi. Direksiyonun başında kimse yoktu sanki.

“Çok üzgünüm,” dedi Rachel. “O kadar üzgünüm ki.”

Cecilia onun ne demek istediğini anlayamamıştı. Dr. Yue’nin de söylediği gibi yorgunluktan ve şoktan dolayı kafası durmuştu. Normalde epey güvendiği beyin hücreleri şimdi sağa sola saçılmıştı ve onları tekrar bir araya getirmek sandığından daha zor oluyordu.

“Sadece bir kazaydı,” dedi kadına, söylenmesi gereken en doğru lafı bulduğu için kendiyle gurur duyarak.

“Evet,” diye karşılık verdi Rachel, “ama...”

“Polly, Bay Whitby’nin peşinden koşuyordu,” dedi Cecilia. Sözcükler nihayet daha kolay akmaya başlamıştı. “Etrafına bakmıyordu.” Gözlerini bir an kapatınca zihninde Polly’nin arabanın altında kayboluşu canlandı. Gözlerini yeniden açtı. Doğru laflardan biri daha geliyordu. “Sakın kendini suçlama.”

Rachel sabırsızca kafasını sallayıp ellerini havaya savurdu. Sonra da Cecilia’nın kolunu yakalayıp sımsıkı tuttu.

“Lütfen söyle bana. Polly nasıl? Durumu çok ciddi mi?”

Cecilia, Rachel’in kırıışmış, boğum boğum eline baktı. Ardından Polly’nin o güzel, sağlıklı, ince çocuk kolu geldi gözünün önüne. Bir an süngerden yapılma bir duvara çarpmış gibi oldu. Bu, kabul edilir gibi değildi. Böyle bir şey olamazdı. Neden *onun* kolu değil de Polly’nin kolu? Neden sağında solunda çillerin, güneş lekelerinin olduğu, sıradan kolu değil de kızının kolu? O orospu çocukları madem bir kol istiyorlardı, onunkini alsalardı ya.

“Bir kolunu kaybedecekmiş,” dedi fısıltıyla.

“Olamaz.” Rachel’in eli daha çok sıkmaya başlamıştı.

“Ben... ne yapacağımı bilemiyorum.”

“Polly’nin bundan haberi var mı?”

“Yok.”

Bu şey, her neyse, ucu bucağı görünmeyen, dokungaçlarıyla en ücra yerlere kadar uzanan, gittikçe büyüüp çoğalan devasa bir şeye dönüşmeye başlamıştı. Daha bu haberi Polly’ye nasıl vereceğini düşünmeye bile zamanı olmamıştı. Kendini düşünmekten, kendine yapılan bu haksızlığa isyan etmekten, buna nasıl dayanacağım diye dertlenmekten Polly’ye anlatma kısmına sıra gelmemişti bile.

Polly’nin o güzelim kolu şimdi ne haldeydi kim bilir. Doktor Yue, kızın kolunu kurtaramayacaklarını söylemişti. Hiç acı çekmeyeceğini garanti ediyorlardı ama yine de...

Cecilia, Rachel’in dizlerinin bağının çözüldüğünü, bir yaprak gibi titrediğini son anda fark edip kolundan yakaladı. Kadın boyundan beklenmeyecek kadar hafif çıkmış ama yine

de onu ayakta tutmak kolay olmamıştı.

Elinde bir demet pembe karanfille yanlarından geçmekte olan bir adam, çiçekleri kolunun altına sıkıştırıp Cecilia'ya yardım etti; birlikte Rachel'ı bir koltuğa oturtular.

“Size bir doktor çağırayım mı?” diye sordu adam. “Ne de olsa tam yerindeyiz. Hemen bir tane bulurum herhalde.”

Rachel ise ısrarla kafasını sallayarak, “Sadece biraz başım döndü,” dedi.

Cecilia, Rachel'ın önünde diz çöktükten sonra adama gülümseyerek, “Yardımanız için teşekkürler,” dedi.

“Sorun değil,” diye karşılık verdi adam da. “Ben gideyim o zaman. Karım ilk çocuğumuzu doğurdu da. Kızımız oldu.”

“Tebrikler!” dedi Cecilia, ama bunu söylemekte biraz geç kalmıştı. Muhtemelen hayatının en keyifli günlerinden birini yaşayan adam yanlarından çoktan ayrılmıştı bile.

“Sen iyi olduğuna emin misin?” diye sordu Cecilia, Rachel'a.

“Çok üzgünüm.”

“Bu senin hatan değil ki,” dedi Cecilia, biraz da sabırsızca. Oracıkta avaz avaz bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Çıkıp biraz hava alsın iyi olurdu ama geri dönmesi gerekiyordu. Öğrenmek istediği şeyler vardı. Öyle psikologla falan konuşacak değildi, doğrudan Dr. Yue'ye gidecekti. Ama bu kez kibarlık etmeyip bir sürü soru soracak, aldığı cevapları da bir yere yazacaktı.

“Beni anlamıyorsun,” dedi Rachel. Cecilia'ya, kan ça-

nağına dönmüş, yaşlı gözlerle bakıyordu. Sesi cılız ama tiz çıkmıştı. “Bu *tamamen* benim hatam. Ayağım gaza gitti. O adamı öldürmeye çalışıyordum. Çünkü o da Janie’yi öldürmüştü.”

Cecilia, Rachel’in koltuğunun kenarına tutunarak ayağa kalktı.

“John-Paul’ü mü öldürmeye çalışıyordun?”

“Tabii ki hayır. Connor Whitby’yi öldürmeye çalışıyordum. Janie’yi o öldürdü. Video kasette gördüm. Elimde kanıtım da var.”

Cecilia bir an, büyük bir felaketi kendi gözleriyle görsün diye, omzundan tutulup çevrilmiş gibi oldu.

Bir şeyleri anlamak için kendini zorlamasına gerek kalmamıştı. Her şey o anda aydınlanmıştı.

John-Paul’ün yaptığıydı gözünün önünde canlanan.

Ve bizzat onun yaptıkları.

Kızlarına karşı sorumluluklarıydı gördüğü. Polly’nin onlar yüzünden ödeyeceği bedeldi.

Bütün vücudu, nükleer bir patlamanın parlak, beyaz ışıyla bomboş kalmış gibi oldu. Eski benliği şimdi sadece bir kabuktan ibaretti. Ama hiç sallanmadı. Dizleri dermansız kalmadı. Son derece sakindi.

Artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Hiçbir şey bundan daha kötü olamazdı çünkü.

Önemli olan tek şey hakikatti artık. Hakikat Polly’yi kurtaramazdı. Sadece onu değil, hiçbirini kurtaramazdı. Ama gerekliydi, gerekliden de öte şarttı. Cecilia’nın bu derdi bir an önce kafasından atıp kurtulması gerekiyordu.

“Janie’yi Connor öldürmedi,” dedi Rachel’a. Konuşurken çenesinin tahta bir kukla gibi aşağı yukarı hareket ettiğini hissedebiliyordu.

Rachel o anda durgunlaştı. Deminden beri yumuşak ve şefkatle bakan yaşlı gözleri sertleşmeye başlamıştı. “Nasıl yani?”

“Kızını kocam öldürdü.”

50. BÖLÜM

Cecilia koltuğun yanında diz çökmüş, Rachel’la göz göze, yumuşak ama açık bir dille konuşuyordu. Rachel onun söylediği her şeyi gayet iyi duyup anlıyor ama ayak uydurmakta zorlanıyordu. Sözcükler zihninin derinliklerine batmadan, yüzeyde görünüp görünüp kayboluyordu. Hayati önem taşıyan bir şeyin peşinde koşuyormuş gibi korku dolu bir telaş duydu içinde.

Bekle, demek istiyordu. Cecilia, dur biraz.

“Ben de geçen gece öğrendim,” diye devam etti Cecilia. “Tupperware partisinden önceki gece.”

John-Paul Fitzpatrick. Kadın, Janie’yi John-Paul Fitzpatrick’in öldürdüğünü mü söylemeye çalışıyordu? Elini Cecilia’nın koluna götürüp susturdu onu. “Connor değil miydi yani?” dedi. “Connor olmadığına emin misin? Onun bu işle ilgisi yok mu gerçekten?”

Cecilia’nın yüzüne derin bir üzüntü yayıldı. “Eminim,”

dedi sonra. “Connor değil, John-Paul yaptı.”

John-Paul Fitzpatrick. Virginia’nın oğlu. Cecilia’nın kocası. Uzun boylu, yakışıklı, iyi giyimli, kibar bir adam. Okul çevrelerinin tanınan, sevilip sayılan üyelerinden biri. Rachel onu bir dükkânda ya da okul etkinliğinde gördüğü zaman gülmüser, uzaktaysa el sallardı. John-Paul okulun çalışan arılarının başıydı. Belinde alet kemeri, başında siyah beyzbol şapkası, elinde cetveliyle nasıl da güven verirdi insana. Rachel, Isabel Fitzpatrick’in, babasını uzaktan görünce nasıl koşup kollarına atıldığına şahit olmuştu. Isabel’in, John-Paul’ü gördüğü anda yüzünde beliren sevinç olmuştu onu keyiflendiren. Bir de kızın Janie’ye benzerliği tabii. John-Paul, Isabel’i tutup küçük bir kızmış gibi havada döndürürken Rachel, Janie’nin hiçbir zaman böyle bir kız olmadığını, Ed’in de böyle bir baba olmadığını düşünüp üzülmüştü. Hep elâlem ne der endişesindendi elbette. Neden sevgilerini gösterirken bu kadar çekingen ve dikkatli olmuşlardı ki sanki?

“Sana söylemem gerekirdi,” dedi Cecilia. “Öğrenir öğrenmez söylemeliydim.”

John-Paul Fitzpatrick.

Adamın ne güzel saçları vardı. Ona ayrı bir saygınlık kazandırıyordu. Connor Whitby’nin tepesi açık kafasıyla uzaktan yakından alakası yoktu. John-Paul parlak, tertemiz bir aile arabasına binerken, Connor o pis motorunu bağırıp duruyordu. Bu doğru olamazdı. Cecilia yanılmış olmalıydı. Rachel, Connor’a olan nefretini ne yapacağını bilmez haldeydi. Connor Whitby’den o kadar uzun zamandır nefret edi-

yordu ki. Olma *ihtimali*, bilmezken, henüz emin olamamışken, sadece şüphelenirken bile yetiyordu ondan nefret etmesine. Sadece Janie'nin hayatında yer kaplamış olması, Janie'yi canlı gören son kişi olması bile yeterliydi.

“Ben anlamadım,” dedi Cecilia’ya. “Janie, John-Paul’ü tanıyormuymuş yani?”

“İlişkilerini herkesten gizliyorlarmış. Çıkıyorlardı herhalde,” diye karşılık verdi Cecilia. Hâlâ Rachel’in dibindeydi ama yüzüne biraz olsun renk gelmeye başlamıştı. “John-Paul, Janie’ye âşık olmuş ama Janie başka biri var deyince, yani diğer çocuğu seçince, John-Paul de... şey. Bir an kendini kaybetmiş.” Sözcükler kadının ağzından şimdi fısıltıyla çıkıyordu. “On yedi yaşındaymış. Bir anlık delilik işte. Ama onu haklı çıkarmaya çalıştığımı sanma sakın. Emin ol öyle bir niyetim yok. Bunda haklı çıkarılacak bir şey olamaz zaten. Çok üzgünüm. Biraz ayağa kalkabilir miyim? Dizlerim... dizlerim acıdı da.”

Rachel, Cecilia’nın güçbela ayağa kalkışını, başka bir koltuk bulup Rachel’in yanına çekişini, oturup ona doğru eğilişini; kaşlarının, canını bağışlamasını istemiş gibi ciddi ciddi çatılışını seyretti.

Demek, Janie, John-Paul’e başka biri olduğunu söylemişti. O başka biri de Connor Whitby oluyordu herhalde.

Janie’den aynı anda hoşlanan *iki* çocuk vardı ve Rachel’in bundan hiç haberi olmamıştı. Kızının hayatından bu kadar bihaber olduğuna göre, bir yerde yanlış yapmış olmalıydı. Amerikan komedi dizilerindeki gibi okul sonrası, “süt ve ku-

rabiye” eşliğinde, birbirleriyle sırlarını neden paylaşmamışlardı? Rachel ancak darda kalınca yemek yapıyordu da ondan. Janie genelde öğleden sonraları, çayla birlikte sadece tereyağlı kraker yedi. Oysaki Janie’ye doğru düzgün bir şeyler yapmış olsaydı... Bir an ölesiye nefret etti kendinden. Neden yemek yapmamıştı ki sanki? Yemek yapmış olsaydı, Ed de Janie’yi kucaklayıp havada çevirmiş olsaydı, her şey bambaşka olacaktı belki de.

“Cecilia?”

İki kadın aynı anda kafalarını kaldırıp baktı. John-Paul’dü gelen.

“Cecilia. Birkaç belge imzalamamız...” dedi ve durdu. Rachel’ı görmüştü.

“Merhaba, Bayan Crowley,” dedi sonra.

“Merhaba,” dedi Rachel.

Rachel hareket edemiyordu. Uyuşturulmuş gibiydi. Kızının katili karşısında duruyordu işte. Orta yaşlı, yorgun, üzgün bir baba ve kan çanağına dönmüş gözleri. Bu mümkün değildi. Bu adam Janie’ye bir şey yapmış olamazdı. Fazlasıyla yaşlıydı.

“Ona her şeyi anlattım, John-Paul,” dedi Cecilia.

John-Paul bunu duyar duymaz biri ona vurmaya çalışıyormuş gibi bir adım geri gitti.

Sonra kısa bir süreliğine gözlerini kapattı, hemen ardından tekrar açtı. Şimdi öyle hastalıklı bir pişmanlıkla bakıyordu ki Rachel’ın içinde şüpheden eser kalmadı.

“Peki ama neden?” dedi Rachel. Sonra da bu kadar me-

deni ve sıradan bir şekilde konuştuğu için şaşırdı. Gün ortasında, etraflarında bir sürü insan, sıradan şeyler konuştuklarını sanıp onları görmezden gelerek yanlarından geçerken, Rachel kızının cinayetini konuşuyordu. “Neden böyle bir şey yaptığını söyle bana. O daha çok küçüktü.”

John-Paul boynunu büküp ellerini o güzel, saygın saçlarının arasında gezdirdikten sonra kafasını kaldırıp bir kez daha baktı ona. Bu kez yüzü bin parçaya bölünmüş gibiydi. “Bir kazaydı, Bayan Crowley. Ona zarar vermek istemedim. Seviyordum onu. Gerçekten seviyordum.” Elinin tersini sokak köşelerinde duran ayyaşlar gibi umarsız, çaresiz bir şekilde burnunun üzerinde gezdirdi. “Aptal, ergen bir oğlandı. Bana başka biriyle görüştüğünü söyleyip yüzüme güldü. Çok üzgünüm ama inanın başka bir sebebi yok. Biliyorum, buna sebep bile denilemez. Ama onu seviyordum ve o yüzüme güldü.”

Cecillia, onlar orada otururken insanların koridordan geçip gittiklerinin farkındaydı. Kimisi aceleyle, kimisi ağır ağır yürüyor, şakalaşıp gülüşüyorlar, ceptelefonlarıyla hararetli hararetli konuşuyorlardı. Kahverengi deri koltukta dimdik oturan kadını, koltuğun kolçaklarını kavrayan kemikli ellerini, kadının gözlerini diktiği orta yaşlı adamı, adamın derin bir pişmanlıkla öne eğilmiş başını, ortaya çıkan ense-sini, çökmüş omuzlarını kimse fark etmiyordu. O taş kesmiş vücutlarında ve sessizliklerinde bir anormallik sezen olma-

mıştı. Herkes, insanlığın geri kalanından uzak, kendi küçük baloncuğunun içinde yaşayıp gidiyordu.

Cecilia ellerinin altındaki koltuğun soğuk deri yüzeyini hissetti ve bir an ciğerlerindeki bütün hava boşalmış gibi nefessiz kaldı.

“Benim Polly’ye bakmam gerekiyor,” dedi sonra. Ama hızla ayağa fırlayınca başı dönmüştü.

Kim bilir ne kadar zamandır oradaydılar. Bunu düşününce Polly’yi terk edip gitmiş gibi paniğe kapıldı. Rachel’a bakarken, *kusura bakma ama şu anda seni dert edecek halde değilim*, diye düşündü.

“Gidip Polly’nin doktoruyla konuşmam gerekiyor,” dedi Rachel’a.

“Elbette,” dedi Rachel.

O anda John-Paul kelepçelenmeyi bekliyormuş gibi ellerini Rachel’a uzattı. “Bayan Crowley, biliyorum, sizden böyle bir şey istemeye hakkım yok ama görüyorsunuz işte, Polly’nin şu anda bize ihtiyacı var; bu yüzden sizden biraz daha zaman...”

“Seni kızından ayırmayacağım,” diye araya girdi Rachel. Cecilia ile John-Paul bir kabahat işlemiş çocuklarmış gibi sert ve öfkeli çıkmıştı sesi. “Ben kendi kızımdan...” Sustu, yutkundü ve midesinin bulantısını bastırmaya çalışıyormuş gibi tavana baktı. Sonra da, “Gidin,” dedi. “Küçük kızınızı yalnız bırakmayın. İkiniz de gidin.”

51. BÖLÜM

Paskalya arifesinin ilerleyen saatlerinde Will’le Tess, Lucy’nin arka bahçesine yumurta saklıyorlardı. İkisinin de elinde parlak folyoya sarılı küçük yumurtaların olduğu birer torba vardı.

Liam çok küçükken yumurtaları görünür yerlere koyar, hiç olmadı çimlerin üzerine bırakırlardı ama çocuk büyüdükçe yumurta avının daha zor olmasını istemeye başlamıştı. Son zamanlarda, av sırasında Tess “Görevimiz Tehlike”nin müziğini mırıldanıyor, Will de elinde kronometreyle zaman tutuyordu.

“Çatı oluğuna da koysak mı acaba?” dedi Will yukarı bakarak. “Etrafa bir de merdiven falan bıraktık mı tamamdır.”

Tess ona bir ahababına ya da müşterisine gülermiş gibi nazikçe güldü.

“Ben de öyle tahmin etmiştim,” dedi Will de. Ardından iç geçirip mavi bir yumurtayı pencerelerden birinin pervazına

bıraktı. Liam'ın onu bulması için parmaklarının ucunda kalkması yeterli olurdu herhalde.

Tess ise bir yumurtayı soymuş yiyordu, Liam'a bu kadar çok çikolata yedirmenin bir alemi yoktu ne de olsa. Ağzı bir an şeker tadıyla doldu. Bu hafta o kadar çok çikolata yemişti ki, böyle devam ederse sonunda Felicity kadar olacaktı.

Bu acımasız laf artık otomatik olarak geliyordu aklına. Kim bilir eskiden nasıl oluyordu. "Felicity kadar" demek, hoşgörülemez derecede şişman demekti onun için. Şimdi bile Felicity'nin incecik, muhteşem bir vücudu olsa bile.

"Hep birlikte yaşayabileceğimizi düşündüğüne inanamıyorum!" diye patladı Tess aniden. Will de hemen kaskatı ke-silmişti.

Adam annesinin evine her zamankinden solgun ve zayıf bir halde geldiğinden beri bu şekilde gidiyordu konuşmaları. Tess'in ruh hali bir öyle, bir böyleydi. Bir süre serinkanlı ve alaycı oluyorsa, hemen ardından histerik ve sulugöz birine dönüşüyordu. Belli ki kendine hâkim olamıyordu.

Will elinde çikolata torbasıyla dönüp ona baktı. "Aslında öyle bir şey düşünmedim," dedi.

"Ama öyle söyledin! Pazartesi söylediğin aynen buydu işte."

"Aptalca bir laftı. Özür dilerim," dedi Will. "Hep böyle özür dilediğim için de özür dilerim."

“Robot gibisin,” dedi Tess. “Artık bir anlamı kalmadı zaten. Sadece beni susturmak için öyle söylüyorsun.” Durup bir an baktıktan sonra, “Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim,” diye ekledi monoton bir sesle.

“Benim için bir anlamı var ama,” diye karşılık verdi Will bezginlikle.

“Şşşt,” dedi Tess. Aslında Will o kadar da yüksek sesle konuşmamıştı. “Herkesi uyandıracaksın.” Liam ve Lucy hâlâ uyanmamıştı. İkisinin odası da evin ön tarafına bakıyordu ve ikisinin de uykusu ağırdı. Birbirlerine bağırıp çağırmaya başlasalar bile uyanmazlardı herhalde.

Ama bağırıp çağırma olmamıştı. *Henüz* olmamıştı. Sonu mutlaka çıkmaz sokaklarda biten, kısa, küçük, lüzumsuz sohbet parçacıklarıyla konuşuyorlardı.

Önceki günkü karşılaşmaları aynı anda hem sıradan hem de gerçeküstü olmuştu. Sıradan kişiliklerin ve duyguların çarpıştığı muhteşem bir andı. Liam ortalıktaydı. Heyecanı hiç bitmeyen bir Liam. Çocuk babasını ve küçük, güvenli hayatını kaybetme tehlikesini görmüş olacak ki, Will’in dönüşünü kendinden beklenmeyecek derecede çılgın bir neşeyle karşılamıştı. Gıcık gıcık sesler çıkarmış, manyakça kahkahalar atmış, babasıyla güreşmek isteyip durmuştu. Will ise hâlâ Polly Fitzpatrick’in kazasının şokundaydı. Tess’e, “Annenin ve babanın yüzündeki ifadeyi görecektin,” deyip durmuştu.

“Ya bu, Liam’ın başına gelseydi? O anne baba biz olsaydık?”

Polly’nin geçirdiği kazanın haberi Tess’in bazı şeyleri daha iyi görmesini sağlamalıydı; bir anlamda sağladı da. Böyle bir şey Liam’ın başına gelseydi, geri kalan hiçbir şeyin önemi olmazdı. Ama bu, aynı zamanda Tess’in kendi duygularını da bir kenara itmek anlamına geldiği için kafasını karıştırmıştı.

O hâlâ duygularının muazzam genişliğini ve derinliğini anlatmaya yetecek kadar büyük sözcükler bulamıyordu. *Sen beni kırdın. Beni gerçekten kırdın. Beni ne hakla kırarsın?* Bunlar son derece basit ve sıradan sözlerdi ama kafasının içinde tekrar ettikçe dört bir yana dağılıyorlardı.

“Keşke şimdi Felicity’yle uçakta olsaydım diye düşünüyorsunuz herhalde,” dedi Tess. Böyle düşündüğünü tahmin edebiliyordu çünkü o da şimdi Connor’ın dairesinde olmayı hayal ediyordu. “Paris’e falan uçmalar.”

“Paris deyip duruyorsun,” dedi Will. “Neden ille de Paris ki?” Adamın sesinde o her zamanki Will’den, sevdiği Will’den bir parça duydu Tess. Gündelik hayata mizahla yaklaşmayı bilen Will. “Yoksa Paris’e mi gitmek istiyorsun?”

“Yoo,” dedi Tess.

“Liam kruvasan yemeyi seviyor ama.”

“Yok canım.”

“Ama tabii kendi kahvaltılık gevreklerimizi oraya götürmezsek.”

“Ben Paris’e falan gitmek istemiyorum.”

Çimleri geçip çitlerin dibine kadar gitti. Tam yumurtalardan birini direğin dibine bırakıyordu ki etrafta örümcek vardır diye vazgeçti.

“Yarın şu çimleri bir biçeyim,” dedi Will.

“Bu sokakta oturan bir çocuk haftada iki kez gelip yapıyor o işi,” dedi Tess.

“Tamam o zaman.”

“Buraya sadece Liam için geldiğini biliyorum,” dedi Tess.

“Nasıl?”

“Beni gayet iyi duydun.”

Bunu bir kez dün gece yatakta, bir kez de bugün yürüyüşe çıktıklarında söylemişti. Basbayağı kendini tekrar ediyordu. Adam verdiği karardan pişman olsun diye kafayı yemiş cadalozlar gibi dırdıra da başlamıştı. Bir de bu meseleyi neden gündeme getirip duruyordu ki? O da buraya aynı sebepten gelmemiş miydi? Liam olmasa şu anda kesin Connor’ın yatağında olurdu. Öyle evliliğini kurtarmakla falan uğraşmaz; kendini taze, yeni, lezzetli bir ilişkiye bırakırdı.

“Evet, buraya Liam için geldim,” dedi Will. “Ama senin için de geldim. Sen ve Liam benim ailemsiniz. Benim için her şey demeksiniz.”

“Senin için her şey olsaydık daha en baştan Felicity’ye âşık olmazdın,” dedi Tess. Kurban rolünü oynamak ne kadar

kolaydı böyle. Suçlayıcı sözler insanın dilinin üzerinden yağ gibi kayıp gidiyordu.

Ama Will’le Felicity şehvetlerine karşı kahramanlar gibi savaşırlarken o, Connor’la neler yapmıştı neler. Şimdi bunu Will’e söylese işin rengi değişirdi. Ne olurdu ki sahi? Will’in duyguları mı incinirdi? Eh, onun istediği de bu değil miydi? Tess bu bilgiyi cebinde sakladığı gizli bir silahmış gibi çıkarıp avucunun içine aldı, üstünü okşadı, gücünü hissetti.

Taksi evin önüne gelip de Liam, babasını karşılamaya koşarken, Tess’in annesi onu bir kenara çekip aceleyle kulağına, “Ona sakın Connor’dan bahsetme,” demişti. “Adamı üzersin sonra. Hiç gerek yok. Dürüstlük o kadar da matah bir şey değil. Sözümü dinle.”

Sözümü dinle. Annesi bunu kişisel deneyimlerine dayanarak mı söylüyordu? Bir ara sormak lazımdı. Ama bir ara. Şu anda hiçbir şey bilmek istemiyordu.

“Ben aslında Felicity’ye âşık olmadım,” dedi Will.

“Hayır, oldun,” dedi Tess. “Âşık olmak” lafı bir an o kadar çocuksu ve saçma gelmişti ki ona. Will’le böyle şeyleri konuşamayacak kadar büyümüş olmaları gerekmez miydi? İnsan gençken âşık olurdu. Bir de bunu komik bir ciddiyetle, pek kayda değer bir şeymiş gibi, ballandıra ballandıra anlatırlardı. Peki neydi aslında olup biten? Kimyasal bir şey miydi? Hormonlar mıydı? Akıl yanılsaması mıydı? Madem öyle,

o da Connor'a âşık olsaydı bari. Oldu bitti. Âşık olmaktan kolay bir şey mi vardı? Herkes âşık olabilirdi. Önemli olan onu devam ettirebilmektir.

İsterse hemen şimdi evliliğini ve Liam'ın hayatını yakabilirdi. Birkaç sözcüğe bakardı. *Bak, sana ne diyeceğim Will. Ben başka birine âşık oldum. Her şey yolunda gidiyor. Hadi sen kaybol şimdi.* İşte bu kadar. Sadece birkaç anlamsız sözcük yeterliydi.

Onun asıl affedemediği, Will'le Felicity'nin aralarındaki şeyin tahammül edilmez *samimiliği*di. Bozulmamış aşk ne kadar da güçlüydü. Tess, sırf onlar ilişkilerini yaşayabilsinler diye Melbourne'den gitmişti. Ama onlar, lanet olsun ki hiçbir şey yapamamışlardı. Böylece sır saklama işi yine Tess'e düşmüştü.

“Bunu yapabileceğimi sanmıyorum,” dedi cılız bir sesle.

“Ne dedin?”

O anda annesinin sandalyelerinden birinin arkasına yumurta saklamakla meşgul olan Will kafasını kaldırıp ona baktı.

“Yok bir şey,” dedi Tess hemen. *Sadece seni affedebileceğimi sanmıyorum dedim.*

O da yandaki çitlerin oraya gidip sarmaşığın dibine belli aralıklarla yumurtalar yerleştirdi.

“Felicity senin bir çocuk daha istediğini söyledi,” dedi sonra.

“Evet, ama bunu biliyordun zaten,” diye karşılık verdi Will. Sesi yorgun çıkmıştı.

“Son zamanlarda çok güzelleştiği için mi? Feliticy yani. Nedeni bu muydu?”

“Ha? Ne?” Tess, adamın yüzündeki panik ifadesine az daha gülecekti. Zavallı Will. Normal zamanlarda bile sohbet ederken konunun bir oraya bir buraya gitmesinden hoşlanmayan adam, şimdi “Ne anlatıyorsun be kadın?” bile diymiyordu.

“Evliliğimizle ilgili bir sorun var mıydı?” dedi Tess bu kez. “Hiçbir konuda kavga etmiyorduk. O değil de, ‘Dexter’ ın beşinci sezonuna gelmiştik! Sen beni ne hakla, beşinci sezonun ortasında bırakıp gidersin?”

Will temkinli bir şekilde gülümseyip elindeki yumurta torbasını sımsıkı tuttu.

Tess’in ise sarhoşmuş gibi çenesi düşmüştü, kendini durduramıyordu. “Seks hayatımız da iyi değil miydi? Ben iyi olduğunu sanıyordum. Hatta *bayağı* iyi olduğunu düşünüyordum.” Bir an Connor’ın sırtında dolanan parmaklarını hissetti, içi ürperdi. Will ise biri hayalarından yakalamış, sık-tıkça sıkıyormuş gibi buruşturmuştu yüzünü. Tess biraz daha devam ederse onu yere serecekti.

“Kavga ediyor muyduk? Etmiyorduk. Etsek de onlara kavga falan denmez. Sahi, biz ne zaman kavga ediyorduk? Mesela bulaşıkları yerleştirirken, öyle değil mi? Kızartma tavası tabaklara geliyor diye falan. Tabii bir de Sidney’e çok

sık gelip gittiğimizi düşünüyordun. Ama bunlar da kavgadan sayılmaz ki. Mutlu değil miydik biz? Ben şahsen mutluydum. Hatta ikimiz de mutluyduk sanıyordum. Kim bilir beni ne kadar aptal buluyordun.” Kukla gibi kollarını bacaklarını kaldırıp indirdi. “Salak Tess, salak gününe başlıyor. La-la-la, bakın nasıl da evli ve mutluyum. Evet, evet, öyleyim!”

“Tess. Yapma şunu.” Will’in gözleri dolmuştu.

Durup ona bakarken, ağzına çikolatanın dışında tuzlu bir tat geldi. Sonra da elinin tersiyle ıslanmış yüzünü sildi. Ağladığının farkında değildi. Will, karısını teselli etmek istermiş gibi bir adım atınca Tess onu durdurmak için iki elinin avuç içlerini gösterdi.

“Artık Felicity de yok. Ondan hiçbir zaman iki haftadan daha uzun süre ayrı kalmadım. Hiçbir zaman diyorsam hiçbir zaman. Doğduğumuz günden beri böyle bu. Ne tuhaf, öyle değil mi? Demek sen de bu yüzden ikimize birden sahip olabileceğini düşündün. Onunla ikiz gibiydik de ondan, öyle mi?”

Will’e biraz da bu yüzden, üçünün bir arada yaşayabileceğini düşündüğü için kızgındı. Çünkü bu gerçekten de hayatta olmaz denilebilecek bir şey değildi. İkisinin böyle bir niyetleri olmasını anlayabiliyordu. Bunu anlayabildiği için de onlara kızıyordu. Olacak şey miydi bu?

“Bu aptal yumurtaları saklama işini bırakalım artık,” dedi Tess.

“Dur bir saniye. Biraz oturalım mı?” Will, Tess’in, gü-

neşin altında oturup sıcak çörek yerken bir yandan da Connor’la mesajlaştığı masayı işaret ediyordu. Ama dündü o, ya da milyon yıl önceydi. Yumurta torbasını masanın üzerine bırakıp oturdu, kollarını önünde kavuşturdu, ellerini koltuk altlarına soktu.

“Üşüdün mü?” diye sordu Will endişeli bir halde.

“Hava günlük güneşlik değil herhalde,” diye çıkıştı Tess. Gözyaşları kuruyunca araya yine mesafe koymayı başarmıştı. “Ama iyiyim ben. Sen konuş. Ne söyleyeceksen söyle.”

“Sen haklısın,” diye söze girdi Will. “Evliliğimizde hiçbir sorun yoktu. Benim sizinle bir sorunun yoktu. Sorunum kendimleydi.”

“Nasıl? Neden?” Çenesini havaya kaldırdı Tess. Şimdi-den savunmaya geçmişti bile. Will mutsuzsa bu biraz da Tess’in kabahati olmalıydı. Yaptığı yemekler yüzünden mi, konuşmalarından mı, vücuduyla ilgili bir sıkıntıdan mı? Belli ki ortada kusursuz olmayan bir şeyler vardı.

“Söyleyeceklerim sana biraz klişe gelecek,” dedi Will, kafasını yukarı kaldırıp derin bir nefes alarak. “Bunu bir bahane olarak düşünmeni de istemiyorum. Yaklaşık altı ay önce, kırkıncı doğum gününden sonra kendimi biraz şey hissetmeye başladım. Nasıl söylesem... ‘tatsız’ hissetmeye başladım. ‘Yavan’ da denilebilir.”

“Yavan,” diye tekrar etti Tess.

“Dizimde ağrılar olmuştu ya? Sonra sırtımda da başlamıştı hani? İşte o zaman, *Tanrım, artık hayatım böyle mi olacak? Doktorlarla, ağrıkesicilerle, sıcak su torbalarıyla mı geçecek?* diye düşünmeye başladım. *Bu mudur yani? Buraya kadar mıydı?* Sonra ben böyle şeyler düşünüp dururken, bir gün... şey, bu kısmı biraz utanç verici aslında.”

Altdudağını ısırıp konuşmaya devam etti. “Saçlarımı kestirmeye gitmiştim. Her zaman traş olduğum berberim yoktu, başka birine tıraş oldum. Sonunda saçımın arkasını göstermek için ayna tuttular. Tutmaz olsalardı. Kafamdaki kelliği görünce yemin ederim, az kalsın koltuktan düşüyordum. Resmen Keşiş Tuck’a dönmüştüm. Hiç farkında değildim oysaki.”

Tess hafifçe kıkırdayınca Will acı acı gülümsedi. “Biliyorum,” dedi sonra. “Orta yaşlı insanlar gibi konuşmaya başladım.”

“Orta yaşlısın zaten,” dedi Tess.

“Teşekkür ederim,” dedi Will de. “Çok nazıksın. Ne diyordum? Hah, şu yavan hissetme durumları. Bu his gelip gidiyordu, gelip gidiyordu. Önemli bir şey değildi, ama ben tamamen gitmesini bekliyordum. Daha doğrusu umuruyordum. Ama sonra...” Durdu.

“Ama sonra Felicity,” diye tamamladı Tess.

“Felicity,” dedi Will. “Ben Felicity’yi hep severdim, bi-

lirsin. Sürekli bir aradaydık falan. Hatta ara sıra, birbirimize kur yapıyormuş gibi atıştırdık da. Ciddi bir şey değildi tabii. Ama sonra o kiloları verince, ondan yana bir... elektrik almaya başladım. Sanırım gururum biraz okşanmıştı. Hem karşımdaki herhangi bir kadın değil, *Felicity*'ydi. Güvenliydi yani. Sana ihanet ediyormuşum gibi hissetmiyordum. Utanmasam, ha sen ha o diyeceğim, o derece yani. Ama sonra nasıl olduysa tren raydan çıktı ve ben, kendimi..." Cümlesini tamamlamadan sustu.

"Ona âşık olurken buldun," dedi Tess.

"Hayır, hayır, öyle bir şey değildi. Bence gerçekten aşk değildi. Önemsiz bir şeydi. Sen Liam'la o kapıdan dışarı çıkar çıkmaz anladım önemli bir şey olmadığını. Aptalca bir hoşlanmaydı ya da..."

"Dur artık." Tess elini Will'in ağzını kapatmak istermiş gibi havaya kaldırdı. Beyaz ya da siyah, yalanın hiçbir tür-lüsünü duymak istemiyordu. Bir de nedense *Felicity*'ye ihanet ediyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. *Felicity*'nin ona karşı duyguları alabildiğine gerçek ve güçlüyken, nasıl bu kadar önemsiz bir şeymiş gibi söz edebiliyordu ki? Ama bir konuda haklıydı. Karşısındaki gerçekten de herhangi bir kadın değil, *Felicity*'ydi.

"Peki ama bu *yavanlığından* bana neden bahsetmedin?" diye sordu Tess.

“Bilmem ki,” dedi Will. “Aptalca bir histi de ondan belki de. Düşünsene, sadece tepem açılıyor diye depresyona girmiştim. *Tanrım.*” Omuz silkti. Işıktan mıdır nedir, sanki adamın yüzüne renk gelmeye başlamıştı. “Senin saygını yitirmek istemedim galiba.”

Tess masanın üzerinde duran ellerine baktı. Reklamcılığın temel kurallarından biri gelmişti aklına. *Tüketiciye, akıl dışı satın alma dürtüleri için mantıklı nedenler sun.* Will, Felicity’yle aralarındaki bu “şeyi” düşünüp kendi kendine, *bu nu neden yaptım ki?* demiş, sonra da birazı gerçek, birazı yalan, kendince bir hikâye mi uydurmuştu yoksa?

“Neyse artık. Bende de sosyal anksiyete var zaten,” dedi Tess sohbet havasında.

“Efendim?” dedi Will, zorlu bir bulmacayla karşı karşıya kalmış gibi kaşlarını çatarak.

“Bazı sosyal etkinlikler sırasında anksiyete derecesinde korkuya kapılıyorum. Ama her şeyde değil. Sadece bazı şeylerde. Büyütülecek bir durum değil yani. Sadece ara sıra.”

Will parmak uçlarını alnına bastırdı. Kafası karışmış, biraz da korkmuş gibiydi. “Yani tamam, partilerden pek haz etmiyorsun ama yine de aslında bakarsan ayakta dikilip insanlarla geyik muhabbeti yapmayı ben de pek sevmiyorum.”

“Ama bazı okul gecelerinde bende çarpıntı bile oluyor,” dedi Tess. Ardından ona çekingen bir bakış attı. Kendini çıp-

lak hissetmişti. Hiç olmadığı kadar çıplak.

“İyi de biz hiçbir okul gecesine katılmıyoruz ki.”

“Evet. Bu yüzden katılmıyoruz.”

Will avuç içlerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı. “Katılmak zorunda değiliz ya! Çok da umurumdaydı.”

“Ama benim biraz umurumda,” dedi Tess gülümseyerek. “Kim bilir, bu tür etkinlikler belki çok da eğlenceli geçiyordur. Belki de sıkıcı oluyordur. Bilemiyorum. Sana da bu yüzden söyledim zaten. Hayata karşı biraz daha... açık olmak istiyorum.”

“Anlamadım,” dedi Will. “Senin dışadönük biri olmadığını biliyorum, ama ajansa müşteri bulan da sensin. Ben olam yapamazdım.”

“O konuda haklısın,” dedi Tess. “Ama bazen çok korkuyorum. Hem nefret ediyor hem de seviyorum. Keşke biraz daha rahat olabilseydim.”

“İyi ama...”

“Geçenlerde bir yazı okudum. Bu nevrotik küçük sırrıyla yaşayan benim gibi binlerce insan varmış. Hem de hiç beklemeyeceğin tipler. Hissedarlara büyük büyük sunumlar yapan ama Noel partilerinde iki çift laf etmekten aciz CEO’lar mı dersin, utangaçlıktan ölen oyuncular mı dersin, kimi ararsan var. Ben bunu herkesten saklamak istiyordum ama anlaşılan sakladıkça büyüyor meret. Dün Felicity’ye de anlattım

ve o da gülüp geçti. ‘Aş bunları,’ dedi. İtiraf edeyim, ondan böyle şeyler duymak içimi rahatlattı. Kocaman, tüylü örümceğimi nihayet çıkarmaya karar vermişim de insanlar ‘Örümcek değil o,’ demişler gibi.”

“Ben gülüp geçmek istemiyorum,” dedi Will. “O örümceği ayağımın altında ezmek istiyorum. O lanet yarattığı gebertmek istiyorum.”

Tess gözyaşlarının bir kez daha yaklaştığını hissetti. “Ben de senin yavanlık hissine gülüp geçmek istemiyorum.”

Will masanın üzerinden, avuç içi yukarıda elini Tess’e uzattı. Tess ona uzanan bu ele bir an bakıp düşündükten sonra kendi elini üzerine koydu. Will’in elinin ani sıcaklığı, tanıdık ama tuhaf dokunuşu, kendi elini sarıp kavrayışı ona ilk kez tanıştıkları anı hatırlatmıştı. Tess’in o sıralar çalıştığı şirketin lobisinde tanışmışlardı ve Tess’in yeni insanlarla tanışırkenki alışıldık gerginliği; altın rengi gözlerinin içi gülen, hafif kısa boylu, güleryüzlü bu adamın çekim gücüne yenik düşmüştü.

Birbirlerine bakmadan el ele, sessizce otururlarken Tess’in aklına Felicity’ye sorduğu o soru geldi. Will’le ikisinin Melbourne’e gelirken uçakta el ele tutuşup tutuşmadıklarını sorduğunda kızın gözleri nasıl da ışıldamıştı. Bunu düşünürken tam elini çekiyordu ki, aklına bu kez de Connor’la o barın önünde duruşları, adamın başparmağının onun avuç içini okşayışı geldi. Sonra nedense Cecilia Fitzpatrick’in bir has-

tane odasında zavallı, küçük, güzel Polly'nin başucunda bekleyişi canlandı hayalinde. Hemen arkasından da mavi çizgili pijamalarıyla yukarıda mışıl mışıl uyuyup rüyasında çikolata yumurtalar gören Liam geldi gözünün önüne. Kafasını kaldırıp yıldızlı gökyüzüne baktığında Felicity'nin yukarılarda bir yerde, bir uçağın içinde, başka bir güne, başka bir mevsime, başka bir hayata doğru uçtuğunu hatırladı ve her şey nasıl oldu da bu noktaya vardı diye düşündü.

Verilmesi gereken bir sürü karar vardı. Hayatlarının bundan sonraki bölümünde ne yapacaklardı? Mesela Sidney'de kalacaklar mıydı? Liam, St. Angela'ya devam edecek miydi? Mümkün değil. O zaman Connor'ı her gün görmek zorunda kalacaktı. Ya iş ne olacaktı? Felicity'nin yerine birini alacaklar mıydı? Bu da mümkün görünmüyordu. Sadece bu değil, hiçbir şey mümkün görünmüyordu ki. Bu kadar şeyin altından nasıl kalkacaklardı?

Peki ya Will ile Felicity birbirleri için yaratılmışsa? Ve onunla Connor'ın birlikte olmaları gerekiyorsa? Bunun gibi soruların cevabı olmuyordu galiba. Belki de "birbiri için yaratılmış"lıklara yer yoktu hayatta. Sadece hayat vardı, hayatın içinden bir zaman akıyor ve insanın bu zaman içinde elinden geleni yapması gerekiyordu. Hepsi buydu galiba.

Tam o anda annesinin arka bahçesinin sensörlü ışığı göz kırptı, sonra da tamamen söndü. Karanlıkta kalmışlardı.

“Sana Noel’e kadar vakit tanıyorum,” dedi Tess, bir süre sonra. “Onu Noel’e kadar özlersen, yine de onu istiyorum dersen gitmen gerekir.”

“Böyle konuşma lütfen. Daha önce de söyledim...”

“Şşşt,” dedi Tess, Will’in elini sıkarak. Sonra ay ışığının altında oturup, evliliklerinden geriye kalan enkaza tutundular.

52. BÖLÜM

Cecilia ile John-Paul yan yana oturmuş, Polly'nin gözkapaklarının bir durup bir kıpırdanışını seyrediyorlardı.

Cecilia, Polly'nin sol elini tutuyordu. Gözyaşlarının yanaklarından akıp çenesinden damladığını hissedebiliyordu ama umursamıyordu. Başka bir hastanede, başka bir sonbahar gününün tan vaktinde, iki saat süren yoğun bir doğum sancısının sonrasında John-Paul'le yine bu şekilde yan yana oturuşları geldi aklına. (Doğum çok başarılı geçmişti. Cecilia üçüncü kızını bu kez epey sorunsuz bir şekilde doğurmuştu.) O ve John-Paul, Isabel'de ve Esther'de yaptıkları gibi, Polly'nin de el ve ayak parmaklarını saymışlardı. Bu onlar için büyü, muhteşem bir hediye, açıp incelemek gibi bir ritüele dönüşmüştü.

Şimdiyse gözleri sürekli Polly'nin sağ kolunun olması gereken yere kayıyordu. Anormal bir durumdu bu. Optik bir yanılsama gibiydi. Bundan böyle, insanların alışveriş mer-

kezlerinde dönüp bir kez daha bakmalarının nedeni kızlarının güzelliği olmayacaktı.

Cecilia gözyaşlarının akmasına izin verdi. Polly'nin onu ağlarken görmesini istemediği için, bu gözyaşlarını ne kadar erken tüketirse o kadar iyiydi. Çolak bir kızın annesi olarak yeni bir hayata adım atmak üzereydi. Orada oturup ağlarken vücudunun bütün kaslarının maratona hazırlanan bir atlet gibi gerildiğini hissedebiliyordu. Bütün dünyası, çok yakında takma kollarla, protezlerle dolacaktı. Kızının en iyi sonuçları alabilmesi için kekler pişirecek, doğru insanlara sahte övgüler dizecek, gerekirse ağızlarından girip burunlarından çıkacaktı. Böyle bir rol için en uygun insandı Cecilia.

Peki ama Polly de uygun muydu acaba? Asıl soru buydu işte. Altı yaşında bir çocuk böyle bir role uygun olabilir miydi? Kadının dış görüntüsüne bu denli önem veren bir dünyada hayatta kalabilmesini sağlayacak kadar güçlü bir karakteri var mıydı? *Dış görünüşse dış görünüş, hâlâ güzel bir kız o*, diye düşündü Cecilia öfkeyle.

“Güçlü bir kız o,” dedi John-Paul’e. “Yüzme havuzunda, Esther’in gittiği yere kadar gidebileceğini göstermek için neler yapmıştı hatırlasana.”

Polly'nin havuzun masmavi sularını yaran kolları gelmişti gözünün önüne.

“Tanrım. *Yüzmek*.” John-Paul’ün bütün vücudu kasıldı. Sonra elini kalp krizi geçirmek üzereymiş gibi göğsüne bastırdı.

“Sakın bir yere gideyim deme,” dedi Cecilia, sert bir şekilde.

Ardından ellerini gözlerinin üzerinde daireler çizerek çevirmeye başladı. Sanki deminden beri denizde yüzüyormuş gibi tuz tadı dolmuştu ağzına.

“Rachel’a neden söyledin?” dedi John-Paul. “Neden şimdi?”

Cecilia ellerini yüzünden çekip ona bakarak, “Çünkü Janie’yi Connor Whitby’nin öldürdüğünü sanıyordu,” diye fısıldadı. “Kaza sırasında Connor’a çarpmaya çalışmış.”

John-Paul’ün zihninin önce A noktasından B noktasına gittiğini, ardından C noktasının korkunç gerçekliğiyle sarsıldığını görebiliyordu.

John-Paul yumruğunu ağzına bastırarak, “Lanet olsun,” dedikten sonra parmaklarının boğumlarına bakarak otistik bir çocuk gibi ileri geri sallanmaya başladı.

Eline doğru, “Hep benim yüzümden,” diye mırıldandı. “Bu da benim yüzümden oldu. Tanrım, Cecilia. Gidip itiraf etmem gerekirdi. Rachel Crowley’ye gidip kendim söylemeliydim.”

“Kes şunu,” diye tısladı Cecilia. “Polly duyabilir.”

John-Paul ayağa kalkıp odanın kapısına doğru yürüdü. Sonra dönüp Polly’ye baktı. Yüzü çaresizlikten şekil değiştirmiş gibiydi. Çok geçmeden gözlerini kaçırdı, gömleğinin kumaşıyla oynamaya başladı. Sonra da aniden çöküp başını

bacaklarının arasına aldı, ellerini ensesinde kavuşturdu.

Cecilia onu serinkanlılıkla izliyordu. Paskalya cuması nasıl hıçkırarak ağladığını da görmüştü ama başka bir adamın kızına yaptıklarından dolayı duyduğu acı ve pişmanlık, kendi kızı için hissettiklerinin yanında zayıf kalıyordu demek.

Cecilia bakışlarını ondan Polly'ye çevirdi. Başkalarının, buz gibi sulara boğulmak ya da bir duvarla bölünmüş bir şehirde yaşamak gibi acılarını istediğin kadar hayal etmeye çalış, o acı senin de başına gelene kadar hiçbir şey anlamıyordun. Özellikle de o acının kaynağı kendi evladınca.

"Kalk ayağa, John-Paul," dedi Cecilia yüzüne bakmadan. Gözleri hâlâ Polly'nin üzerindeydi.

Isabel'le Esther'i düşündü. Kızlar evdeydiler şimdi. Yanlarında Cecilia'nın annesi ve babası, John-Paul'ün annesi ve birkaç akrabaları daha vardı. John-Paul ile Cecilia hastanede henüz başka ziyaretçi olmasını istemedikleri için herkes onların evinde toplanmıştı. Isabel ve Esther şimdilik iyiydi, başlarında birileri vardı ama çocuklardan birinin başına bir şey gelince diğer kardeşler hep ihmal edilirdi. Cecilia'nın bunu atlatana kadar üçüne de annelik yapması gerekecekti. Okul Aile Birliği olmasa da olurdu. Tupperware olmasa da olurdu.

Dönüp John-Paul'e baktı. Adam bombalı bir saldırıdan korunmaya çalışıyormuş gibi kapanmıştı.

"Kalk ayağa," dedi Cecilia bir kez daha. "Dağıtma ken-

dini. Polly'nin sana ihtiyacı var. Hepimizin var.”

John-Paul ellerini ensesinden çekip kan çanağına dönmüş gözlerle baktı ona. “Ama ben burada olamayacağım ki,” dedi sonra. “Rachel polise haber verecektir.”

“Olabilir,” dedi Cecilia. “Haber verebilir ama ben pek zannetmiyorum. Rachel’in seni aileden koparmak isteyeceğini düşünmüyorum.” Elinde bunun için bir kanıt yoktu ama doğru olduğunu hissedebiliyordu. “En azından şimdilik.”

“Ama...”

“Bence ödeştik,” dedi Cecilia, alçak sesle. Ardından Polly’yi göstererek, “Böyle ödeştik işte,” diye ekledi.

53. BÖLÜM

Rachel televizyonun karşısına oturmuş, hipnotize edici renk cümbüşünü seyrediyordu. Biri televizyonu kapatıp ne seyrediyordun diye sorsa muhtemelen cevap veremezdi.

İstese şu dakika telefonu kaldırıp John-Paul Fitzpatrick'i cinayet suçundan tutuklatabilirdi. Bunu hemen veya bir saat sonra da yapabilirdi, sabaha da bırakabilirdi. Tabii Polly'nin hastaneden çıkmasını da bekleyebilirdi. Ya da onlara birkaç ay daha verirdi. Altı ay. Bir yıl. Kızcağıza babasıyla birlikte bir yıl ver, sonra da babasını elinden al. Olmadı, yaşanan kaza eski bir hatıraya dönüşene kadar bekleyebilirdi de. Belki de Fitzpatricklerin kızının biraz daha büyümesini, ehliyetini almasını, babasız da idare edecek hale gelmesini beklerdi.

Sanki eline dolu bir silah tutuşturup Janie'nin katilini dilediğin zaman vurabilirsin demişlerdi. Ed hayatta olsaydı o tetik şimdiye kadar binlerce kez çekilmişti.

John-Paul'ün ellerinin Janie'nin boğazına sarılmış halini düşününce o eski, tanıdık öfkenin göğsünde bir kere daha tomurcuklanmaya başladığını hissetti. *Küçük kızım benim.*

Sonra John-Paul'ün küçük kızını düşündü. Simli, pembe kaskı geldi gözünün önüne. *Fren. Fren. Fren.*

Polise John-Paul'ün itirafından söz etse, Fitzpatrickler de onun kendi itirafını anlatırlar mıydı acaba? Cinayete teşebbüsten onu da tutuklarlar mıydı? Connor'ı öldürmemiş olması şanstı. Onun gaza basan ayağıyla John-Paul'ün Janie'nin boğazına sarılan elleri aynı derecede günahkâr sayılabilirler miydi? Ama Polly'ninkisi sadece kazaydı. Bunu herkes biliyordu. Bisikletiyle birden karşısına çıkmıştı. Onun yerinde Connor'ın olması gerekiyordu. Ya aynı kazada Connor da ölseydi? O telefon sesini Connor'ın ailesi de duysaydı? Bundan sonra, hayatlarının geri kalanı boyunca, telefonun ya da kapının çalınışını yüreklerinde korku olmadan karşılayamayacakları anlamına gelen o sesi.

Connor hayattaydı. Polly hayattaydı. Bir tek Janie ölmüştü.

Peki ya John-Paul aynı şeyi başkalarına da yaptıysa? Adamın, kızının yanı başında, üzüntüden harap olmuş yüzünü hatırladı. "Yüzüme güldü, Bayan Crowley." *Yüzüne* güldü demek. Seni aptal, seni bencil köpek. Bu onu öldürmene yetti, öyle mi? O kızın hayatını almana yetti mi? Yaşayacağı günleri, alacağı diplomaları, ziyaret edeceği ülkeleri, evleneceği adamı, doğuracağı çocukları, her şeyini almana yetti, öyle mi? Şimdi Rachel'a öyle bir titreme gelmişti ki dişleri bile takırdıyordu.

Ayağa kalktı. Telefonun başına gidip ahizeyi kaldırdı. Parmakları tuşların üzerinde gezindi. Aklına bu kez de Janie'ye polisi nasıl arayabileceğini öğrettiği anlar geldi. Yeşil renkli, çevirmeli bir telefonları vardı hâlâ. Janie'ye numaraları nasıl çevireceğini göstermiş, sonra çalmadan hemen kapatmıştı. Hatta Janie bununla ilgili küçük bir de oyun sergilemişti. Rob'u mutfakta yere yatırdıktan sonra telefona, "Bana bir ambulans lazım! Kardeşim nefes almıyor!" diye bağırmıştı. Elbette Rob'a, "Nefes alma!" diye buyurmayı ihmal etmemişti. "Rob. Nefes aldığını görüyorum." Rob onu memnun edeceğim diye az daha bayılıyordu.

Küçük Polly Fitzpatrick'in sağ eli yoktu artık. Sağlak mıydı acaba? Muhtemelen. Çok az insan solaktı. Janie solaktı mesela. Rahibelerden biri onu sağ eliyle yazmaya zorlayınca Ed okula gidip, "Sevgili rahibe, kusura bakmayın ama onu kim böyle solak yaptı? Tanrı tabii ki! O yüzden bırakın öyle kalsın," demişti.

Rachel bir tuşa bastı.

"Alo?" Telefon beklediğinden daha çabuk açılmıştı.

"Lauren," dedi Rachel.

"Rachel. Rob duştan çıkmak üzere," dedi Lauren. "Her şey yolunda mı?"

"Biliyorum biraz geç oldu ama," dedi Rachel. Saate daha yeni bakıyordu. "Sizi de zor durumda bırakmak istemiyorum. Dün bütün gün benimleydiniz zaten. Ama şey, düşündüm de, gelip bu gece de sizde kalabilir miyim? Sadece bu seferlik. Nedense kendimi biraz..."

“*Tabii ki kalabilirsin,*” dedi Lauren. Sonra da, “Rob!” diye seslendi. Rachel arkadan Rob’un kalın sesini duydu. Ardından Lauren, “Hadi git anneni al, gel,” dedi.

Zavallı Rob. Lauren onu resmen parmağında oynatıyordu.

“Hayır, hayır,” dedi Rachel. “Çocuk duştan yeni çıkmış. Ben kendim gelirim.”

“Hayatta olmaz,” dedi Lauren. “Hazırlanmaya başladı bile. Bir işi yoktu ki zaten! Ben sana kanepeyi ayarlarım. İnan bana o kadar rahat ki! Jacob yarın sabah seni görünce çok sevinecek. Yüzünün alacağı hali görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedi Rachel. Biri üzerine battaniye örtmüş gibi sıcak oldu içi.

“Lauren?” dedi kapatmadan önce. “Şu makaronlardan kaldı mı? Hani pazartesi gelirken getirmiştiniz ya? İnanılmaz lezzetlilerdi.”

Lauren kısacık bir sesizliğin ardından, “Var aslında,” dedi. Sesi titremeye başlamıştı. “İyi olur, çayla birlikte yeriz.”

PASKALYA GÜNÜ

54. BÖLÜM

Tess sağanak yağmurun sesine uyandı. Havayı karanlık görünce, *saat beş olmalı*, diye düşündü. Will duvara doğru yatmış, hafifçe horluyordu. Onun şekli, kokusu, hissi o kadar sıradan ve tanıdıktı ki, geçen hafta olanlar Tess’e şimdi hayal gibi gelmişti.

Will’i annesinin kanepesinde de yatırabilirdi ama o zaman da Liam’ın sorularına maruz kalırdı. Çocuk bir şeylerin ters gittiğinden fazlasıyla haberdardı zaten. Dün akşam yemek masasında Liam’ın gözlerinin bir ona bir Will’e gidip geldiğini, aralarındaki konuşmayı dikkatle takip ettiğini fark etmişti. O küçük, temkinli yüzünü görünce Tess’in de içi acımış, sinirinden Will’e doğru düzgün bakamamıştı.

Dokunmamak için Will’in vücudundan öteye çekildi. Neyse ki onun da kendi sırrı vardı. Bu ani öfke patlamaları

sırasında normale dönmesini hızlandırıyordu. Will ona yanlış yapmıştı. Tess de aynı şekilde karşılık vermişti.

İkisi de bir çeşit delilik evresinden mi geçiyorlardı yoksa? Böyle anormal şeyler, mesela cinayet davalarında gündeme getiriliyordu. Evliliklerde neden gelmesin ki? Evlilik de bir çeşit delilik değil miydi zaten? Her zaman öfkenin kıyısında dolanan bir sevgi sahnesi.

Connor şimdi sarmısak ve çamaşır deterjanı kokan o düzenli tertipli dairesinde uyuyor olmalıydı. Yoluna devam etme, Tess'i ikinci bir kez unutma aşamasına çoktan başlamıştı herhalde. Şu işe yaramaz, taş kalpli kadına bir kez daha kandığı için kendine kızıyor muydu acaba? İyi de Tess neden kendini, country şarkılarındaki kadınlarla aynı görmüştü ki şimdi? Meseleyi yumuşatmak içindi muhtemelen; davranışlarını daha naif ve melankolik göstermek için. Aklında, Connor, country müziği seviyordu diye kalmıştı, ama belki de onu başka bir sevgilisiyle karıştırıyordu. Onu ne kadar tanıyor ki zaten?

Ama Will country sevmiyordu, orası kesindi işte.

Connor'la seks de bu yüzden o kadar güzel olmuştu; birbirlerine karşı birer yabancı oldukları için. Onun "öteki"liğindeydi işin sırrı. Bunun sayesinde vücutları, kişilikleri, duyguları, kısacası her şeyleri birbirinden daha keskin çizgilerle ayrılmıştı. Mantıklı bir şey olduğundan değil ama birini

ne kadar iyi tanırırsan görüntü o kadar bulanık oluyordu. Zaman içinde biriken gerçekler çizgileri flulaştırıyordu. İşte bu yüzden birinin country müziği sevip sevmediğini merak etmek, kesin olarak bilmekten daha ilginç geliyordu insana.

Will'le ikisi, kim bilir kaç kere sevişmişlerdi. Bin kere olmuş muydu acaba? *En az* bin kere. Hesaplayayım dedi ama hemen sonra uykusu geldi. Yağmur, yukarıdan sesini açmışlar gibi şiddetlenmişti. Liam, Paskalya yumurtası avını şemsiye ve lastik çizmeyle yapmak zorunda kalacaktı. Paskalya günlerinde daha önce de yağmur yağmıştı muhakkak, ama Tess'in o güne dair bütün hatıraları hep açık havalı, güneşli olduğu için bu, hayatının ilk yağmurlu Paskalya'sıymış gibi hüznü vermişti ona.

Liam yağmuru umursamazdı. Aksine, hoşuna bile giderdi herhalde. Tess ile Will ise birbirlerine bakıp gülerler, sonra ikisi de büyük ihtimalle Felicity'yi ve onsuz hayatın tuhaflığını düşüneceği için hızla kaçırdılar bakışlarını. Bunu yapabilecekler miydi? Güzeller güzeli, altı yaşında bir çocuk için başarabilecekler miydi?

Gözlerini kapattı ve yan dönerek Will'den iyice uzaklaştı.

Belki de annem haklıydı, diye düşündü hayal meyal. Aslında her şey egolardan ibaret. Önemli bir şeyi anlamanın eşiğine kadar geldiğini hissetti. Başka, bambaşka insanlara

âşık olabilirlerdi. Ya da küçük düşme pahasına da olsa, kabuklarının hayati önemdeki bir tabakasını cesaretle soyarak, birbirlerine yepyeni bir “öteki”liklerini, ne tür müzikten hoşlandıklarını bilmenin çok ötesinde bir seviyelerini gösterebilirlerdi. Galiba hiç kimse uzun süreli partnerlerinin önünde ruhları görünene dek soyunamıyordu. Gururdandı hep, kendini koruma içgüdüsündendi. Birbirleri hakkında öğrenecek başka bir şey kalmamış gibi yapıp ilişkilerini kazasız belasız rayına oturtmak daha kolaydı. Eşinle gerçekten, sonuna kadar samimi olmak neredeyse utanç vericiydi. Herhalde yani. Az önce burnunu karıştırırken gördüğün insanın biraz sonra gelip seninle en derin tutkularını, en gizli korkularını paylaşmasını bekleyemezdin ya? Bu tip şeyleri, yatak odanı ve banka hesabını paylaşmaya, bulaşık makinesini yerleştirmek gibi meseleleri tartışmaya başlamadan önce konuşmak daha kolaydı galiba. Ama bu şey her neyse olmuştu artık; Will’le başka seçenekleri kalmamıştı. Aksi takdirde Liam için yaptıkları fedakârlıklar yüzünden, birbirlerinden ömürleri boyunca nefret edeceklerdi.

Buna, belki de dün gece, kelleşen kafaları ve okul geceleri gibi hikâyelerini paylaşarak başlamışlardı bile. Mesela şimdi, berberin aynayı kaldırıp Will’e kafasının arkasını gösterdiği anda yüzünün aldığı ifadeyi düşündükçe içi biraz neşe, biraz da şefkatle doluyordu.

Babasının gönderdiği pusula hâlâ komodinın üstünde duruyordu. Annesiyle babası, sırf onun hatrına evli kalmayı seçselerdi nasıl olurdu acaba? Ona olan sevgileri uğruna gerçekten deneselerdi başarabilirler miydi? Muhtemelen yapamazlardı. Ama o, Will'le ikisinin şu anda burada olmalarının en geçerli nedeninin Liam'ın mutluluğu olduğuna yürekten inanıyordu.

Will, örümceğinin üzerine basıp ezmek istemişti ya, şimdi de o geldi aklına.

Will belki de buraya sadece Liam için gelmemişti.

Belki Tess de sadece bu yüzden burada değildi.

Rüzgâr uğuldamaya başlayınca yatak odasının penceresi zangırdadı. Evin içi epey bir soğumuştı, Tess'in içi ürpermişti. Neyse ki Liam'a kalın pijamalarını giydirmişti, üstüne de fazladan bir battaniye örtmüştü. Yoksa bu soğukta kalkıp ona bakması gerekecekti. Will'e dönüp vücudunu boylu boyunca ona yasladı. Adamın sıcaklığı içini benzersiz bir huzurla doldurdu ve tam uykuya dalıyordu ki, dudaklarını kazara, içgüdüsel olarak Will'in ensesine bastırıldığını fark etti. Will hafifçe kıpırdandı, elini arkaya atıp Tess'in kalçasını okşadı. Sonra hiçbir şey düşünmeden, birbirlerine bir şey sormadan sevişmeye başladılar. Yaptıkları her hareketin tatlı, basit ve tanıdık geldiği, evli insanlara özgü, gürültüsüz, uyku mahmuru bir sevişmeydi bu.

55. BÖLÜM

“Büyükanne! Büyükanne!”

Rachel derin, deliksiz bir uykudan yavaş yavaş uyanmaya başladı. Uzun yıllardır ilk kez ışıklar kapalıyken uymuştu. Jacob’ın odasında, otellerdeki gibi koyu renkli, kalın kumaşlı perdeler vardı ve Rachel, onun çocuk yatağının dibine çektikleri kanepede, neredeyse kafasını koyar koymaz uykuya dalmıştı. Lauren haklıydı, kanepede şaşırtıcı derecede rahattı. En son ne zaman böyle derin bir uyku çekmişti, hatırlamıyordu. Öyle ki bisiklete binmek gibi hepten unuttuğunu sandığı bir becerisini yeniden hatırlamak gibi bir şey olmuştu bu.

“Merhaba,” dedi Rachel. Jacob’ın başında durduğunu belli belirsiz görebiliyordu. Çocuğun yüzü onunkiyle aynı seviyedeydi, gözleri karanlıkta parlıyordu.

“Sen burada mıydın?” dedi Jacob, şaşkınlıkla.

“Evet ya, buradaydım,” dedi Rachel. Doğrusu buna kendi de şaşırmıştı. Lauren’le Rob, gece orada kalsın diye üst üste kaç kez rica etmişlerdi, o da sanki bu, dinen yasak bir şeymiş gibi ısrarla, inatla reddetmeye çalışmıştı.

“Yağmur yağıyor,” dedi Jacob suratını ciddileştirerek. Rachel da ancak o zaman duydu sağanağın yağmur sesini.

Odada çalar saat yoktu ama havaya bakılırsa saat altı fa-
lan olmuştu herhalde. Kalkmak için erken bir vakitti. Bir an Paskalya yemeği için Lauren’in ailesinde toplanacaklarını hatırladı, biraz keyfi kaçtı. Hastayım dese olmaz mıydı? Zaten bütün gece onlarda kalmıştı. Birbirlerinden çoktan sıkılmış olmaları gerekirdi.

“Yanıma gelmek ister misin?” dedi Rachel, Jacob’a.

Jacob ona, *büyükannem kafayı yedi herhalde*, dermiş gibi bakıp kıkır kıkır güldü ve yatağa tırmandı. Sonra Rachel’in üstüne çıkıp yüzünü boynuna gömdü. Küçük bedeni sıcak ve ağırdı. O da dudaklarını Jacob’ın ipeksi yanağına bastırdı.

“Düşündüm de...” Kendine son anda engel olup sustu. Şimdi Paskalya tavşanından söz edecek olsa Jacob yataktan fırlayıp yumurta aramaya başlayacak, sonra da Rob’la Lauren’i uyandıracaktı. O zaman Rachel da çocuğu boşuna azdıran gıcık misafir ve kaynana konumuna düşecekti.

“Düşündüm de, biraz daha uyusak mı ne?” dedi onun yerine. Bu pek mümkünmüş gibi görünmüyordu ama o an başka bir şey uyduramamıştı.

“İ-ıh,” dedi çocuk. Jacob’ın yumuşacık kirpikleri boyununu gıdıklıyordu.

“Sen New York’a gidince ben seni ne kadar özleyeceğim, biliyor musun?” dedi Jacob’ın kulağına. O henüz hiçbir şeyin farkında olmadığı için büyükannesinin sorusunu es geçip doğrularak ona baktı.

“Büyükanne,” dedi sonra mutlu bir şekilde.

“Uff,” dedi Rachel, Jacob dizini midesine bastırınca.

Dışarıda yağmur hızlanmış, oda aniden soğumuştı. Battaniyeye sarınıp Jacob’ı göğsüne iyice bastırdı ve kulağına bir tekerleme söyledi. “Yağmur yağdı, şimşek çaktı, yaşlı adamın burnu aktı, yatağa yattı, başını çarptı, sabah olunca gözünü açtı.”

“Bir daha,” dedi Jacob.

Rachel bir daha söyledi.

Küçük Polly Fitzpatrick bu sabah, Rachel’in yaptığı bir şey yüzünden, bir daha hiçbir zaman eskisi gibi olamayacak bir bedenle uyanacaktı. Bu, John-Paul ve Cecilia’ya başta insafsızca gelecekti ama sonra, Rachel gibi onlar da öğrenecekti hayatın insafsız olabildiğini. Başına hiç ummadığı şeyler de geliyordu, ancak dünya seni beklemeyip dönmeye devam ediyordu. İnsanlar havadan sudan konuşuyor, trafik sıkışıyor, elektrik faturalarına zam geliyor, ünlüler skandallara batıp çıkıyor, orada burada siyasi darbeler olup duruyordu.

Polly hastaneden çıktıktan sonra, Rachel bir ara John-

Paul'den evine gelip Janie'nin son anlarını anlatmasını isteyecekti. Sahne zihninde aşağı yukarı canlanıyordu. Kapıyı açtığında karşısında belirecek gergin ve ürkek suratı görebiliyordu. Rachel, kızının katiline çay yapacak, mutfak masasına oturup konuşacaklardı. Onun suçunu bağışlamayacaktı, ama çayını yapıp önüne koyacaktı. Onu hiçbir zaman affetmeyecekti, ama belki de polise hiç haber vermez, ondan da gidip teslim olmasını istemezdi. John-Paul çıkıp gittikten sonra o, kanepesine oturup bir ileri bir geri giderken bağıra çağıra ağlayacaktı. Son bir kez. Elbette ki Janie için ağlamaya devam edecekti ama o şekilde son kez ağlayacaktı.

Sonra kendine yeniden çay koyup bir karar verecekti. Yapılması gereken şeyle, ödenmesi gereken bedelle ilgili son bir karar. Ya da o bedelin ödenip ödenmediğine dair bir karar.

“... yatağa yattı, başını çarptı, sabah olunca gözünü açtı.”

Jacob uyumuştı. Onu hafifçe kaldırıp altından kayarak başını yastığa koydu. Salı günü Trudy'ye, St. Angela'dan emekli olacağını söyleyecekti. Okulda küçük Polly Fitzpatrick'i ya da babasını görmek istemezdi elbette. Hayatta olmazdı. Evi satmanın, hatıraları satmanın, en çok da acıları satmanın zamanı gelmişti.

Düşünceleri bu kez de Connor Whitby'ye yöneldi. O gün yoldan karşıya geçerken onunla göz göze gelmişler miydi? Rachel'ın niyetini anlayıp canını kurtarmak için kaçmaya karar verdiği kısacık bir an olmuş muydu gerçekten? Yoksa

o mu öyle sanmıştı? Janie, John-Paul Fitzpatrick'ın yerine onu seçmişti. *Yanlış çocuğu seçmişsin tatlım.* John-Paul'ü seçmiş olsaydı şu anda hayatta olurdu.

Janie, Connor'ı gerçekten sevmiş miydi acaba? Rachel'ın kafasında yaşayageldiği o paralel hayatın biricik damadı Connor mıydı? Bir de Rachel'ın sırf Janie'nin hatırına Connor için iyi bir şeyler yapması gerekiyor muydu? Mesela akşam yemeğine davet etse miydi? Düşüncesi bile yetti ürpermesine. Hayatta olmazdı. Duygularını muslukmuş gibi bir anda kapatamazdı ya. O kasetteki görüntülerde Connor'ın yüzünün öfkeli halini ve Janie'nin irkilip ondan uzaklaşmasını bir türlü aklından çıkaramıyordu. Aslında biraz mantıklı düşününce Connor ergen bir kızdan yanıt bekleyen sıradan bir ergen oğlandı ama bu, Rachel'ın onu affetmesini gerektirmiyordu elbette.

Connor'ın Janie'ye öfkelenmeden önceki o son anda gülümseyişini düşündü Rachel. O vurgun, tutkun gülümseyişini. Janie'nin albümündeki fotoğrafı da hatırladı; Connor'ın, Janie'nin söylediği bir şeye yürekten gülüşü geldi gözünün önüne.

Belki bir gün Connor Whitby'ye o fotoğrafın bir kopyasını gönderirdi. Yanına, *Bunu sen de istersin diye düşündüm*, yazan bir de kart koyardı. Ona yıllardır gösterdiği tavır ve tabii bir de onu öldürmeye çalıştığı için; üstü kapalı bir özür mahiyetinde. Karanlıkta yüzünü buruşturup kafasını çevirdi,

dudaklarını Jacob'ın tepesine bastırdı.

Yarın postaneye gidip pasaport için başvuru yapacağım. New York'a onları ziyarete gideceğim. Belki şu lanet olası Alaska turlarından birine bile katılırım. Benimle birlikte Marla ve Mac de gelebilir. Onların soğukla arası iyi.

Hadi uyu artık anne, dedi Janie. Rachel onun sesini bir an öylesine net bir şekilde duydu ki. Orta yaşlı bir Janie; kendinden ve dünyadaki yerinden emin, hem otoriter hem sevgi dolu, annesine karşı bazen saygılı, bazen sabırsız bir Janie.

Uyuyamıyorum ki, dedi Rachel.

Uyursun, uyursun, dedi Janie.

Ve Rachel uyudu.

56. BÖLÜM

Berlin Duvarı'nın resmen yıkılışı, yapıılışıyla aynı verimlilikte gerçekleşti. 22 Haziran 1990 günü, Soğuk Savaş'ın meşhur simgelerinden Charlie Kontrol Noktası tuhaf ve sıkıcı bir törenle görevine veda etti. Devasa bir vinç bej rengi metal kulübeyi, plastik sandalyelere oturmuş yabancı bakanların ve diğer ileri gelenlerin bakışları altında yerinden kaldırdı.

Aynı gün başka bir yarımkürede, arkadaşı Sarah Sacks'le Avrupa turundan yeni dönmüş ve hem bir sevgiliye hem de muntazam bir hayata her zamankinden daha hazır haldeki Cecilia Bell, Lane Cove'daki iki odalı bir eve, hoş geldin partisine gitti.

"John-Paul Fitzpatrick'i tanıyorsundur herhalde, öyle değil mi Cecilia?" dedi evsahibi müziğin gürültüsünü bastırmak için bağırarak.

"Selam," dedi John-Paul. Cecilia, genç adamın uzattığı

eli tuttu, gözlerinin içine baktı ve özgürlüğünü yeniden kazanmış gibi gülümsedi.

“Anne.”

Cecilia boğuluyormuş gibi nefes nefese kalktı. Ağzı kupkuru olmuştu. Polly’nin yatağının yanındaki koltukta, ağzı açık, kafası arkaya düşmüş halde uyumuştur herhalde. John-Paul hem kızlarla biraz vakit geçirmek hem de onlara temiz kıyafetler getirmek için eve gitmişti. Cecilia evet derse sabah Isabel ile Esther’i de getirecekti.

“Polly,” dedi Cecilia panik içinde. Her zamanki küçük Örümcek Adam rüyasını görüyordu. Bir farkla, bu kez Örümcek Adam’ın yerinde Polly vardı.

Dün akşam sosyal hizmetlerden gelen görevli, “Beden dilinize dikkat etmeye çalışın,” demişti. “Çocuklar sizi sandığınızdan çok daha iyi okurlar. Ses tonunuz, yüz ifadeniz, mimikleriniz, yaptığınız her şey önemli.”

Onu dinlerken, *çok sağ olun. Beden dili nedir bilmiyordum ben de,* diye düşünmüştü Cecilia. Sosyal hizmetler görevlisi kadın, saçlarını kocaman güneş gözlükleriyle geri yatırmış; sabahın altısında, hastanede, hayatlarının en büyük kâbusunu yaşayan bir anne babayla değil de, bir kumsal partisinde arkadaşlarıyla konuşuyormuş gibi rahattı. Cecilia hiçbir şey olmasa bile o lanet olası güneş gözlüklerini affedemezdi.

Eh, ne bekliyordu ki? Paskalya cumasındalardı ve çocuğu, büyük bir kaza geçirmek için en olmayacak günü seçmişti. Her zamanki kadro Paskalya izninde olduğu için, Polly'nin fizyoterapist, davranış terapisti, psikolog ve protez uzmanından oluşan "rehabilitasyon ekibi"nin bütün üyeleriyle tanışması ancak birkaç gün sonra olabilecekti. Böyle durumlar için bilgi paketçiklerinden ve önerilerden oluşan bir prosedürün olduğunu ve çıktıkları bu yoldan daha önce pek çok anne babanın geçmiş olduğunu bilmek hem rahatlatıcı hem de ürkütücü bir şeydi. Birileri onları nelerin beklediğini anlatırken Cecilia hâlâ ara sıra şoka girerek konudan kopuyordu. Oysaki hastanedeki hiç kimse Polly'nin başına gelenlere *bu kadar* şaşırmamıştı elbette. Cecilia'nın kolunu tutup, "Tanrım, bu olanlara inanamıyorum," diyen bir hemşire ya da bir doktor çıkmamıştı. Çıkırsa da çıkmasa da, her halükârda endişe verici bir durumdu.

Ama yakınlarının bıraktığı sesli mesajları dinlemek iyi gelmişti Cecilia'ya. Şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemeyen kız kardeşi Bridget'in mesajı, soğukkanlılığını hiçbir zaman yitirmeyen Mahalia'nın titreyen sesi; Okul Müdüresi Trudy Applebee'nin gözyaşlarına boğulup özür dileyerek telefonu kapatması, sonra yeniden arayıp bu kez doğru düzgün konuşabilmesi. (Annesi, okul annelerinin eve en az *on dört* kap yemek getirdiklerini söylemişti. Yıllardır götürdüğü yemekler bu şekilde geri dönüyordu demek.)

“Anneciğim,” diye mırıldandı Polly, ama gözleri kapalıydı. Muhtemelen rüyasında konuşuyordu. Kız bir an titredi; başını acı çekiyormuş ya da çok korkmuş gibi hızla, bir o yana bir bu yana çevirdi. Cecilia’nın eli hemşire düğmesine gitmişti ki Polly’nin yüzü eski haline döndü.

Cecilia nefesini dışarı verdi. Nefesini tuttuğunun farkında değildi. Şimdi bir de bu çıkmıştı. Ara sıra nefes alıp vermeyi hatırlaması gerekiyordu.

Koltuğa yeniden otururken John-Paul’ün kızlarla ne yaptığını düşündü ve hemen ardından hayatında hissetmediği kadar şiddetli bir nefret dalgasıyla kasıldı. John-Paul’den, yıllar önce Janie Crowley’ye yaptığı şey yüzünden nefret ediyordu. Rachel Crowley’nin ayağının gaza gitmesinin sorumlusu da oydu. Nefret bütün vücuduna bir zehir gibi hızla yayılıyordu. Tanrım. Onunla aynı odada bile olmak istemiyordu. Kesik kesik nefes alırken kıracak ya da vuracak bir şey var mı diye etrafına bakındı. Ardından, *şimdi olmaz*, dedi kendi kendine. *Bunun Polly’ye bir faydası olmaz.*

Bir an, John-Paul’ün de kendini suçladığı geldi aklına. Onun acı çektiğini bilmek Cecilia’nın içini rahatlatmıştı. Sonra nefret yavaş yavaş zapt edilir bir seviyeye indi. Ama bunun yeniden olacağını biliyordu. Polly, içine girdiği sürecin her aşamasında yeni yeni acılar çekmeye başladıkça, Cecilia da suçlamak için kendinden başka birini arayacaktı. Nefretin altında bu yatıyordu: Kendi sorumluluğunun bilincine varmak.

Kendi ailesini korumak için Rachel Crowley'yi feda etme kararı, onu bu hastane odasına kadar getirmişti.

Evliliğinin temelden sarsıldığının farkındaydı ama Polly'nin hatrına, yaralı askerler gibi kör topal devam edeceklerini de biliyordu. Cecilia bu nefret dalgalarıyla yaşamayı öğrenmek zorunda kalacaktı. Bu onun sırrı olacaktı. Nefret verici sırrı.

Ama bu dalgalar çekip gittikten sonra yine sevgi çıkacaktı ortaya. Genç bir gelin olarak kilisede, o ciddi bakışlı, yakışıklı adama doğru yürürken hissettiği temiz ve basit hayranlıktan çok farklı bir duyguydu bu. Ancak yine de yaptığı şeyden dolayı ondan nefret etse de, onu hep sevecekti. Sevgi, kalbinin ortasından geçen altın renkli bir çizgi gibi hep oradaydı. Hep de orada olacaktı.

Başka bir şey düşün. Telefonunu çıkarıp bir liste yapmaya başladı. Bugünkü Paskalya yemeği iptal olmuştu ama Polly'nin yedinci doğum günü partisi yapılacaktı. Korsan partisini hastanede yapabilirler miydi acaba? Yaparlardı tabii canım. Hem de şimdiye kadarki en harika, en büyüleyici parti olurdu. Hemşirelere göz bandı bile taktırırdı.

“Anne?” dedi Polly gözlerini açarak.

“Merhaba, Prenses Polly,” dedi Cecilia. Bu sefer sahneye çıkmaya hazırlanan bir oyuncu gibi hazırdı. “Bil bakalım, dün gece sana kim bir şeyler bırakmış?” deyip Polly'nin yastığının altından bir Paskalya yumurtası çıkardı. Üstü altın

renkli folyoyla kaplanmış, ortasında kadife bir kurdele olan güzel bir yumurtaydı bu.

Polly gülümsedi. “Paskalya tavşanı mı bırakmış?”

“Ondan da iyisi. Bay Whitby bıraktı.”

Polly yumurtayı almak için elini uzatınca o güzel yüzüne bir şaşkınlık geldi. Sonra annesine her şeyi düzeltsin diye bakıp kaşlarını çattı.

Cecilia ise boğazını temizledi, gülümsedi ve Polly’nin sol elini sımsıkı tuttu.

“Tatlım,” dedi ona.

Başlamaya hazırdı artık.

SONSÖZ

Hayatlarımızla ilgili, hiçbir zaman öğrenemeyeceğimiz o kadar çok sır var ki.

Mesela Rachel Crowley, kocasının Janie'nin öldürüldüğü gün Adelaide'da müşterileriyle görüşmeye gitmediğini hiçbir zaman öğrenemeyecek. Çünkü Ed o sırada bir tenis kortunda, lanet olası Toby Murphy'nin servislerini nasıl kırabileceğini öğrenmek için yoğunlaştırılmış bir kurstaydı. Ed gerçek niyetini itiraf etmekten utandığı için bunu Rachel'a hiç söylememişti. (*Toby'nin sana, senin de ona nasıl baktığını gördüm* mü deseydi?) Ardından, Janie ölürken orada olmadığı için, mantıklı bir nedeni olmasa da utanmıştı ve biraz da kendini suçlamıştı. Sonra da raketi bir daha eline almamış, bu komik sırrını mezara götürmüştü.

Tenis demişken, Polly Fitzpatrick o gün bisikletiyle Rachel Crowley'nin arabasının önüne fırlamasa, yedinci

doğum günü için Bridget Teyzesinden hediye olarak bir tenis raketi alacağını hiçbir zaman öğrenemeyecek. O kaza olmasaydı, Polly belki de doğum gününden iki hafta sonra ilk tenis dersine gidecekti. Belki de hocası onu bir süre izledikten sonra gidip yan korttaki patronunun kulağına, “Gel de şu çocuğun forhendine bir bak,” diye fısıldayacaktı. Yine belki de doğal yeteneği sayesinde geleceği, Bay Whitby’nin peşinden yola atladığı o anda olduğu gibi hızla değişecekti.

Polly o korkunç Paskalya cumasında, arkasından seslendiği Bay Whitby’nin onu aslında duymuş olduğunu da hiçbir zaman öğrenemeyecek. Evet, Connor onu duymuş ama duymazdan gelmişti çünkü bir an önce eve dönmek istiyordu. Çünkü bir an önce dönüp, hem o gülünç balık uçurtmasını hem de lanet olası eski sevgilisi Tess O’Leary’ye dair gülünç umutlarını dolaba kaldırmak zorundaydı. Ayrıca Connor’ın, Polly’nin geçirdiği kazayla ilgili pişmanlıkları sayesinde, terapisti kızını özel okulun dokuzuncu sınıfına kadar okutacak, Connor’ın bu pişmanlığıysa ancak bir gün terapi sonrası yegâne keyfi olan Hint restoranına gittiğinde, restoranın sahibi olan güzel kadınla göz göze geldikleri andan itibaren hafiflemeye başlayacaktı.

Tess O’Leary, tohumları ilk kez Sidney’de, nisan ayının olaylı bir haftası sırasında atılan ikinci çocuğunun biyolojik babası, kocası Will mi değil mi hiçbir zaman bilemeyecek. Hap, yalnızca alındığı zaman işe yarar ve Tess, Sidney’e ge-

lirken kutusunu Melbourne’da bırakmıştı. Kimse ihtimallerle ilgili konuşmayacak elbette. Ancak bir gün, Tess’in güzeller güzeli ergen kızı bir Noel yemeğinde beden eğitimi öğretmeni olmaya karar verdiğini açıklayınca, hindi büyükannesinin boğazında kalacak, annesinin kuzeni de şampanyasını Fransız kocasının kucağına boca edecek.

John-Paul Fitzpatrick, Janie’nin 1984’teki o randevuya gitmiş olsaydı, doktorunun, onun şikâyetlerini dinledikten sonra alışılmadık derecede uzun, ince ve zayıf vücuduna bakarak Marfan Sendromu teşhisi koyacağını hiçbir zaman öğrenemeyecek. Uzun kollar ve bacaklar, uzun ince parmaklar ve kardiyovasküler komplikasyonların görüldüğü, Abraham Lincoln’ün de mustarip olduğu düşünülen Marfan Sendromu, bağlayıcı dokulara özgü, tedavisi olmayan, genetik bir rahatsızlık. Yorgunluk, nefes darlığı, kalp çarpıntısı, el ve ayak üşümesi gibi belirtileri var, ki Janie öldüğü gün bunların hepsini yaşamıştı. Bunun ailedeki hikâyesiyse, Rachel’in, yirmi yaşındayken aniden ölen Petra Halasına kadar uzanıyor. Crowleylerin ilgili annesi sayesinde başarılı bir meslek hayatı olan aile doktorları, Janie’yi muayene edebilseydi, hemen telefona sarılıp hastaneden randevu alır, çekilen bir ultrasonla sorun anlaşılır, böylece Janie’nin hayatını kurtarabilirdi.

John-Paul, Janie’nin travmatik boğulma yüzünden değil, atardamar anevrizması yüzünden öldüğünü de bilemeyecek.

Janie'nin otopsisini yapan adli patolog o gün ağır grip geçiriyor olmasaydı, Crowley ailesinin mümkünse kısıtlı bir otopsi yapılsın şeklindeki ricalarını memnuniyetle karşılamazdı. Hatta o patolog izin alıp bir başkası tam kapsamlı bir otopsi yapsaydı, atardamar anevrizmasının bütün belirtilerini açıkça görülecek, Janie'nin gerçek ölüm nedeni ortaya çıkacaktı.

O gün parkta Janie Crowley değil de başka bir kız olsa, boğazı sıkıldığı anda nefes almak için debelenip karşı çıkmaya başlar, John-Paul ortalama bir erkeğin ortalama bir kadını boğarak öldürmesi için gerekli olan 7-14 saniye arası süreyi doldurmadan kendine gelip hata yaptığını anlayarak ellerini çeker, kız da onun özürlerini dinlemeden gözleri yaşlı halde koşarak kaçardı oradan. Ama tabii yine başka bir kız olsa, John-Paul'ü hemen polise ihbar eder, soruşturma sonrası cinayete teşebbüsle yargılanır, hayatı şimdikinden bambaşka bir yola sapardı.

Janie o doktor randevusuna gitmiş olsaydı, aynı günün akşamı acilen ameliyata alınacak, kendine geldikten sonra John-Paul'ü arayıp kararını bildirince bu kez genç adamın kalbi kırılacaktı. Janie sonrasında Connor Whitby'yle erken yaşta bir evlilik yapacak, ikinci evlilik yıldönümlerinden on gün sonra boşanacaklardı.

Janie bundan yaklaşık altı ay sonra John-Paul Fitzpatrick'le, Lane Cove'daki bir hoş geldin partisinde Cecilia Bell

içeri girmeden biraz önce yeniden karşılaşabilirdi.

Hayatlarımızın gidebileceği, hatta gitmesi gereken yolları hiçbirimiz bilemeyiz. Belki de böylesi daha iyidir. Bazı sırların sonsuza kadar sır kalması gerekiyordur. İnanmıyorsanız Pandora'ya sorun.

TEŞEKKÜRLER

Pan Macmillan'da çalışan yardımsever ve yetenekli insanlara; özellikle de Cate Peterson, Samantha Sainsbury, Alexandra Nahlous, Julia Stiles ve Charlotte Ree'ye gönül dolusu teşekkürler.

Ayrıca uluslararası editörlerime (sizinle birlikte çalışmayı ne kadar sevdiğimi biliyorsunuz): ABD'de Amy Einhorn ve Elizabeth Stein'a; İngiltere'de Penguin'den Samantha Humphreys ve Celine Kelly'ye; Almanya'da Bastei Lübbe'den Daniela Jarzynka'ya teşekkür ediyorum.

Bana tıbbi konularda uzman tavsiyelerinde bulunan, parkta kızlarımızı sallarken her türlü soruma sabırla cevap veren arkadaşım Lena Spark'a da teşekkür borçluyum. Kitapta bir hata varsa tamamen bana aittir.

İlkokul dünyasına dair bilgilerini benden esirgemeyen arkadaşlarım Petronella McGovern'a ve Margaret Palisi'ye

de teşekkürler. Ayrıca canım kız kardeşlerim Jaclyn Moriarty, Katrina Harrington, Fiona Ostric ve Nicola Moriarty'ye, kardeşim oldukları için teşekkür ediyorum. Nefis çayları için Adam'a ve "bilgisayarda çalışmama" izin verdikleri için George ile Anna'ya da teşekkürler. Tabii, George ve Anna'ya, bilgisayarda çalışmama izin vermelerini söyleyen Anna Kuper'e de teşekkürler.

Temsilcim Fiona Inglis'e ve Curtis Brown'ın bütün personeline teşekkürler. Yazar arkadaşlarım Dianne Blacklock ve Ber Carroll'a da teşekkürler. Sizinle birlikte turneye çıkmak her zaman keyifli oluyor.

Ama teşekkürlerin en büyüğü siz okuyucularıma, özellikle de vakit ayırıp bana yazanlara gelmeli. Biraz utanç verici ama e-postalarınızın, Facebook ve bloglardaki yorumlarınızın müptelasıyım.

Son olarak, bu romanımı yazarken Anthony Read ve David Fisher'ın *Berlin, Bir Şehrin Biyografisi* adlı kitabından çok yararlandığımı da belirtmek isterim.